

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ÇIRAK USTA OLMAK ÜZERE...
HEM OTOPSİLERDE HEM DE BAŞINA DERT AÇMADA.

PRENSESİN KEMİKLERİ

ALESSIA GAZZOLA

FANTASTİK
KİTAP

Yayın No: 16
Premiyein Kenikleri
Alessia Gazzola

Genel Yayın Yönetmeni / Sertaç Şenbahçe Balmer
Editör / Doğukan Ördemir
Çeviri / Birben Loznak
İç Tasarım / Adem Şenel
Kapak / Yunus Karaaslan
Baskı - Cilt / Çalış Ofset

Davutpaşa cd. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8
Topkapı-İstanbul Tel: 0212 482 11 04

Basım: 2016

İstanbul, 2016
ISBN: 978-605-9650-05-2

T. C. Kùltür Bakanlığı Sertifika No: 29648

© Fantastik Kitap, 2016

Fantastik Kitap, İlgi Kùltür Sanat Yayıncılık Ltd. Şti.'nin markasıdır.

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kalem Telif Hakları Ajansı aracılığıyla İlgi kùltür sanat Yayınlarına (Fantastik Kitap)'a aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopye edilemez, çoğaltılamaz ve yayınlanamaz..

FANTASTİK KİTAP

Çatalçeşme Sokak. No: 27/7

Cağaloğlu / İSTANBUL

Tel: 0 212 526 39 75 Faks: 0 212 526 39 76

www.fantastikkitap.com

e-mail: info@ilgikultur.com

Bu roman hayal ürünü bir eserdir.

***Gerçek kişi, mekân ve olaylarla ilgili
her türlü benzerlik tamamen tesadüfîdir.***

***Romanda adı geçen kişiler ve mekânlar, anlatıma gerçeklik
katma amacıyla yazar tarafından uydurulmuştur.***

*Gecenin içindeki küçük dev ılık Eloisa'ya ithafen.
Bana fazlasıyla cömert davranan hayata teşekkürler...*

**“Tüm ruhumu kendisine bağışladığım kişinin,
ruhuma sanki ceketine ilıştirilmiş bir çiçek,
kıyafetini daha çekici kılan küçük bir süs yahut
bir yaz günü eğlencesiymiş gibi muamele ettiği
hissine kapılıyorum”**

Oscar Wilde, *Dorian Gray’in Portresi*

Ne dilediğine dikkat et: Bir gün gerçekleşebilir.

Ambra Negri Della Valle ortadan kayboldu.

Hayır, bu bir rüya değil. Gerçekten oldu ve ben vicdan azabının pençesinde kıvranıyordum çünkü bunun olmasını yüzlerce defa diledim. Aynı seksenlerde, başrolünü David Bowie'nin oynadığı filmdeki, kışkandığı için cinlerin gelip, mızımız erkek kardeşini alıp götürmelerini hayal eden o küçük kız gibi. Ve sonra cinlerin kralı gelip kardeşini gerçekten kaçıırıyordu.

Ambra, kalles iş arkadaşı modelinin kusursuz simgesi. Fark edilebilmek adına annesinin cesedini bile çiğneyecek, başkalarının emeklerini kendi yapmış gibi göstererek övgüleri toplayan biri. İşleri hep yolunda giden tiplerden, sınıfın birincisi, ponpon kızların lideri.

O ortadan yok olabilecek biri değil aksine başkalarını yeryüzünden silecek bir kız.

Hiç kimse nerede olduğunu bilmiyor: Arkasında tek bir iz bile bırakmadan sırta kadem bastı ve cep telefonu, ekranında yaklaşık yüz kadar cevapsız arama ile yaşadığı apartman dairelerinde bulundu.

Onunla, daha ilk günden krallığı haline getirdiği bu Enstitüde üç yıl boyunca aynı odayı paylaştık. Bazı günler sırf onun sesini duymamak için *Ipod'unun* kulaklıklarını takarak çalıştım. Ambra, ölçülü olmak teriminden bihaber biri gibi lafı hiç susmamacasına uzatır. Benim gibi talihsiz bir diğer meslektaşım Lara ve bana ev sahipliği yapan bu oda gözümüze yine de

havasız, basık bir kutu gibi görünüyor. Ambra'dan nefret etmemize rağmen, ortadan kaybolması bizi derinden sarstı ve kelimelerin yerini alan bakışlarımız sessizliğin içinde birbiriyle sık sık buluşur oldu.

Gözlerimiz, Roma Adlî Tıp Enstitüsü'nün koridorlarına dalga dalga yayılan korkuyu dile getiriyor. Kötü şeylerin hep tanımadığımız insanların başına geldiğini düşünürüz ama böyle bir olayla burun buruna kaldığımızda hayatın pamuk ipliğine bağlı olduğu gerçeği tüm gücüyle bir tokat gibi üzerimize iner.

Bugünlerde hiç kimse bırakın gülmeyi, gülümseye bile cesaret edemiyor.

İşyerinde hayat durdu.

Ambra'ya verilmiş ancak kaybolmasının ardından yarım kalan bir dosya üzerinde çalışıyorum: onun dokunduğu sayfalara dokunmak, bulmuş olabileceği cevapları hayal etmek, bugünkü gibi bir güneşin aydınlattığı bal rengi saçlarını hatırlamak... Tüm bunlar içimi çelişkili bir hüznle dolduruyor: bir ay önce bu saatlerde onunla bir daha asla mukayese edilmek zorunda kalmamayı hayal ediyordum.

Bu tatsız düşüncelerin tam ortasındaiken Claudio Conforti odamıza giriyor. O... Onu en basit şekilde nasıl tarif edebilirim ki? Temel bilgilerden başlayayım. Otuz altı yaşında, ileride büyük bir kariyere imza atacak başarılı bir Adlî tıp doçenti. Çok yakışıklı ve bir o kadar da gaddar. Ambra'nın eski sevgilisi- neden ayrıldıklarını bir türlü öğrenemedik. Claudio, uzun bir süre boyunca rüyalarımın yasak fantezisi olmuştu. Yaklaşık bir yıl önce, Sicilya'daki bir kongre'de trajik bir şekilde gerçeğe dönüşmüş ve benim dingin ve huzurlu hayatımı paramparça etmiş bir fantezi.

Bu olayın öncesinde onunla aramızda usta ve çırağınkine benzer bir ilişki vardı. Beni ağzından çıkan kelimelerle kırbaça

tutar ve ben de bunun için ona neredeyse minnettar kalırdım. Bazı azarlarını fazlasıyla hak ettiğimi söylemem gerekir. Enstitünün her zaman bir Aşağılanma Tapınağı olduğunu iddia etmişimdir ama itiraf etmeliyim ki buna biraz da kendi beceriksizliğim sebep olmuştu.

Aynı, mezardan çıkartılmış bir ceset üzerinde otopsi yapmam gereken gün olanlar gibi. O kadar çok korkmuştum ki kaçıp tuvalete saklanmışım ve Claudio beni oradan çıkartmak için bağırarak bizzat peşimden gelmişti: “Sen bu okulun yüzkarası, bu yaptığından sonra asıl kariyerinin bir mezara ihtiyacı olacak!”

Daha da beterini yaptığım günler oldu. Aynı, çok sevdiği ve gurur duyduğu yeni Mac bilgisayarının çantasını taşımam için bana verdiği ama kayışın kancasını düzgün takmadığım için elimden düşürdüğüm günkü gibi. Bilgisayarın kasası içine göçmüş, Claudio doğal olarak öfkeden deliye dönmüştü. Oh olsun! O da beni özel uşağı gibi kullanmaya kalkışmasaydı!

Claudio bitap görünüyor. Ambra’nın kaybolmasının ardından gelişen olaylar onu çok sarstı. Olayı araştıran dedektifler hem iş arkadaşı hem de eski sevgili olmalarından dolayı, Claudio’nun ifadesine başvurdular. Bu dedektifler arasında, birkaç davada gayri resmi olarak kendisiyle beraber çalıştığım –bunun hangi noktaya kadar yasal olduğunu bilmiyorum- Komiser Calligaris de var. Çözdüğümüz olaylar bana kendimi Kay Scarpetta’nın varisi gibi hissettirmişti.

Ben de Kay Scarpetta gibi bir Adli tıp doktoruyum. Daha doğrusu henüz uzmanlaşmamış, ama o günü dört gözle bekleyen hazırlık sürecinde bir stajyerim. Üçüncü sınıftayım. İki sene daha ve şayet bu Enstitünün günlük rutini haline gelmiş aşağılanmalarından ve kendi sakarlıklarından hayatta kalırsam en sonunda bağımsızlığımı kazanacağım.

Claudio, onun yerine oturmadan önce Ambra'nın masasına- benim hüznün olarak yorumladığım- kısacık bir bakış atıyor. Sabah güneşi pencereden içeri süzülüyor. Bir zamanlar Ambra'nın üzerine düşen ve onu ısıtan gün ışığı şimdi bir deniz feneri misali Claudio'nun üzerine vuruyor. Yüzündeki, son olaylardan sonra iyice derinleşen kırışıklıklar güneşin altında daha da göze çarpıyor.

“Yeni bir haber var mı?” diyorum bunu sorduğuma anında pişman olarak.

Buz gibi ve bir o kadar üzgün bir ses tonuyla “Bir gelişme olsaydı çoktan haberin olurdu, Allevi” diye karşılık veriyor.

Ambra, son zamanlarda Barbie'nin en son modelinden, şımarık bir kız çocuğunun oyuncak sepetinin en dibine attığı eski bir bebeğe dönüşmüştü. Saçları sırf tecrübe olsun diye kesilmiş, üzerine başka Barbie'lerin eski elbiseleri giydirilmiş, artık kimsenin oynamak istemediği gözden düşmüş bir bebek.

Kraliçenin bu çöküşünün sorumlusu olarak Claudio'dan şüpheleniyor ve bu adamdan uzaklaşıp kalbimi sağ salım kurtardığım için kendimi şanslı olarak görüyordum.

Ama Ambra, sanki yer yarılıp da içine girdiğinden beri artık neye inanacağımı bilmiyorum. Kötülük günlük hayatımın içine sızdı ve ben varlığımı dayandırıdığım temelleri savunmasız ve çıplakmış gibi hissediyorum.

Ambra ve kaybolmadan önceki son saatleri

Ambra'nın annesi cana yakın bir kadın. En azından kızından daha sevimli olduğu kesin. Lara ile birlikte Ambra'nın Romania Caddesindeki evinin salonundayız. Bu küçük oda gereksiz ama düzenli bir şekilde yerleştirilmiş bir sürü eşya ile dolu. Ambra ve annesi Isabella beraber yaşıyorlar.

Isabella bize kızının odasını gösterirken “Annesi ile yaşamak varken neden bir ev arkadaşına ihtiyaç duysun ki?” diye mırıldanıyor. Kendi gözlerimle görmesem Ambra'nın böylesine sıradan bir odaya sahip olacağına hayatta inanmazdım. Üzerine mor bir yatak örtüsü serilmiş tek kişilik bir yatak. Beyaz perdeler. Beyaz duvarlar. Beyaz bir giysi dolabı. Kapının arkasına asılmış, giyilmeye hazır şık bir elbise. Bebek evlerindeki benzer antika bir tuvalet masası. Üzeri bomboş.

Annesi, çıplak masaya ısrarla baktığımı görünce “Makyaj malzemeleri de Ambra ile birlikte ortadan kayboldu” diyerek merakıma açıklama getiriyor.

İlk başta gelmeyi istemesem de şöyle bir düşününce aslında Calligaris'in ricasını yerine getirmekten memnunum. Dün gece *Ye, Dua Et, Sev* filminin tam ortasında aramış, ev arkadaşım ve aynı zamanda eski görümcem Cordelia ve köpeğim Ichi, film keyfimizin yarıda kalmasını öfkeyle protesto etmişlerdi.

“Alice, düşünüyordum da meslektaşın hakkında bana çok da ilgi çekici bilgiler sunmadığını fark ettim” demişti beni tatlı dille azarlayarak. “Çizdiğin tabloda hırslı ve pek de arkadaş canlısı olmayan bir kız ortaya çıkıyor. Ama bir insan sadece

bu iki özellikten ibaret olamaz. Bundan daha iyisini yapabileceğine eminim. Evine gidip, destek olma numarasıyla kızın annesini ziyaret et ve şu her zaman yaptığın ve sayesinde olayları aydınlattığımız tesadüfî ipuçlarından birini bul”

“Ama Komiser...”

“Aması yok. Yeni bir yolun başındayız, Alice. Eğer dediğimi yaparsan bu soruşturmanın kapıları sana açık olacak. Tabi şüphesiz belli sınırlar dâhilinde”

Calligaris, aramızdaki işbirliğini Çinlilerden alınmış bir şans muskası gibi görüyor. Artık sırf ona şans getirdiğim için beni aradığına inanıyorum. Üstelik Ambra’yı yakından tanıyor olmamı bu davada sonuna kadar sömürebileceği bir fırsat gibi görüyor. İşte ziyaretimizin sebebi bu. Aynı Lara’nın da söylediği gibi eğer Ambra’nın buraya geldiğimizden haberi olsaydı popomuza bir tekme savurup bizi kapı dışarı ederdi.

“Hanımefendi...”

“Bana Isabella diyebilirsiniz. Sonuçta sizlerden çok da büyük sayılmam” diyor. Kadın, gerçekten de Ambra’nın ablası gibi görünüyor. Onu yirmi yaşlarında dünyaya getirmiş olmalı. Ya da Holywood’da bile olmayan çok yetenekli bir estetik cerrahı var.

Isabella salondaki Josephine tarzı bir koltuğa oturuyor. Hemen yanında duran kenarı fırırlı abajur, kızına çok benzeyen kırışksız yüzünü aydınlatıyor.

“Biz, Ambra’nın çok yakında döneceğine eminiz” diyor Lara. Bunu söylerken gerçekten çok duygulanmış gibi, hatta gözleri bile dolu dolu oldu.

Isabella kızı hakkında böyle şefkat dolu sözler duymaktan neredeyse şaşırılmış bir hâlde alnını buruşturuyor. “Kızlar, çok tatlısınız. Ambra’ya ne kadar bağlı olduğunuz belli oluyor. Sert

bir kızdır ama sadece görüntüde. Aslında kocaman bir kalbi vardır” diyor eliyle göğsünün üzerine hayali bir kalp çizerek.

“Çok fazla kız arkadaşı yoktur. Çok insan tanır ama içlerinden sadece bir kaçı gerçek dostudur. Birilerinin... Onun için üzüldüğünü görmek biraz olsun içimi ferahlattı” diyor boğazından gelen bir hıçkırığı bastırarak. Bize sırtını dönüyor. Üzerine kadife bir eşofman giymiş, kıızıyla tıpa tıp aynı renk yeni boyanmış uzun saçları, ince ve sıkı bir vücudu var. Banyoya giderken odasında bir koşu bandı olduğunu görmüştüm.

Bir hıçkırığı daha bastırdığını duyunca artık gitme vaktimizin geldiğini düşünmeye başlıyorum.

“Çay içer miydiniz? Yeni demledim”

Cevabımızı beklemeden ayağa fırlayıp az sonra mutfaktan bize nazikçe uzattığı iki fincanla dönüyor.

Biraz acı da olsa lezzetli, bize şeker ikram etmiyor.

Kızı hakkında anlattıklarını dinlerken elimdeki fincanı oturduğumuz divanın önündeki sehpayı koymaya çalışıyorum, ama doğal olarak o her zamanki meşhur sakarlığım sayesinde lanet olası fincan, tarihi apartman dairelerinin çoğunda kullanılan mermer zemine düşüyor ve kenarından küçük bir parça kopuyor. Neyse ki paramparça olmadı.

“Ben çok mahcubum” diye mırıldanıyorum.

Isabella biraz sahte bir gülümsemeyle “Endişelenme Alice. Ambra bana senden bahsetmişti. Sizi kuru bir çayla ağırlamaktan asıl ben mahcubum” diye karşılık veriyor Belki başka zaman olsa durumu daha fazla mesele edebilirdi. Ama sözü yine kızına getirerek konuyu değiştiriyor.

“Kaybolmadan önceki... Son günleri hakkında bir şeyler sorabilir miyim?” diyor bizi hazırlıksız yakalayarak. “Her detay benim için büyük bir önem taşıyor. Siz kızımda bir değişiklik fark etmiş miydiniz?”

Gözyaşlarının akıttığı rimel, açık renk gözlerinin altında siyah şeritçikler oluşturmuş. Saf bir ümitle dolu bakışları dudaklarımızdan dökülecek kelimeleri bekliyor.

Söze Lara başlıyor. “Ambra son zamanlarda çok mutsuz görünüyordu.”

“Belki de bir aşk acısı çekiyordu” diye ekliyorum. Doğruyu söylemek gerekirse o günlerde Japonya’da olduğum için kaybolmadan önceki ruh hali hakkında bir fikrim yok.

“Biliyorum. Sanki ergenlik günlerine geri dönmüş gibiydi.”

“Ancak kaybolmadan birkaç gün önce bana daha huzurlu gibi görünmüştü” diyor Lara.

Isabella, “Evet, doğru” diyerek ona hak veriyor “Yeniden gülümsemeye başlamıştı. Tango derslerine bile yazılmıştı, çok heyecanlıydı.”

Lara “Tango mu dediniz... Nitekim bir seferinde bilgisayarcının ekranında iki kadın dansçının fotoğraflarının olduğu bir Internet Explorer sayfası görmüştüm” diyor.

Isabella dudaklarını büzüp “Ambra, nerelerdesin?” diyerek mırıldanıyor. “Arkasında tek bir iz bile bırakmadan nasıl böyle kaybolup gider? Çıkmadan önce cep telefonunu evde bırakmış. Ambra yanında telefonu olmadan tuvalete bile gitmez. Onu unutmuş olması mümkün değil. Telefonu fark ettiğimde kaç tane cevapsız arama bulduğuma inanamazsınız. Şimdi polisin elinde ama henüz hiçbir şey çıkartmadılar.” Isabella konuşmaya devam etmeden önce derin bir iç çekiyor. “Son gün, bana her zamanki gibi Enstitüye gideceğini, onu öğle yemeğine beklemememi çünkü bitirmesi gereken işleri olduğunu söyledi. Ona kahvaltı hazırladım. En sevdiği kahvesi, mısır gevreği ve bir elma. Ambra’m sağlığına çok düşküncü. O sabah çok heyecanlıydı... Sanki bir telaşı var gibiydi. Ona neyi olduğunu sordum, bir vaka yüzünden gergin olduğunu söyledi. Bana inan-dırıcı gelmişti çünkü Ambra işini çok önemserdi.”

Lara yüzünde acıklı bir ifadeyle “Ama o gün işe hiç gelmedi” diyerek Isabella’nın sözlerini tamamlıyor. “Telefon açıp enstitüye birkaç gün gelemeyeceğini haber verdi.”

“En yakın arkadaşı Marta’yı da aramış. Zavallı kız polise, Ambra’nın onu gizli bir numaradan aradığını anlattı. Telefonda sanki şifreli konuşurmuş gibi havası varmış.”

Bu noktaya kadar Calligaris’e anlatılacak yeni hiçbir şey yok.

Ambra ve Marta arasında geçen telefon görüşmesinin detaylarını ezbere biliyorum.

Zamanı geldi, şimdi her şey gözüme daha açık görünüyor.

Ambra sen neden bahsediyorsun?

Beni anlamaya çalış, Marta.

Calligaris, Marta’ya Ambra’nın ses tonu nasıldı diye sormuştu. Kız, gergin olmadığını aksine kulağa rahatlamış gibi geldiğini söylemişti.

Ambra’nın dolabından birkaç giysi eksik ancak annesi kızının bunları birilerine vermiş ya da çöpe atmış olma ihtimalini göz ardı etmiyor. Eksik olan giysiler aslında Ambra’nın üzerinde çoktandır görmediği eski kıyafetlermiş. Bir anne tüm detayları hatırlar. Makyaj malzemeleri dışında, seyahat çantası, kişisel eşyaları, mücevherleri, kıymetli vücut kremleri, ojeleri, diş fırçası, parfümü *Magnolia Nobile di Acqua di Parma*, en sevdiği kırmızı trençkotu da dâhil olmak üzere her şey yerli yerinde.

Annesiyle selamlaşıp evden çıkmış. İşe gelmeyeceğini söylemek için Enstitü’yü arayacağını acaba o saatlerde biliyor muydu? Yoksa yolda onu arkadaşı Marta ve işyerini aramaya iten bir şey mi olmuştu? Arama imkânı varsa neden annesine haber vermemişti?

Calligaris bu soruların cevabını belki de benden öğrenmeyi ümit ediyordu. Gerçek şu ki Cordelia’nın evine elle tutulur hiçbir şey bulamadan dönüyorum.

Alis bize rehberlik et... Bizi harikalara götüür...

Alis Harikalar Diyarında

Cordelia aktrislik mesleğine geri döndü. Vuitton mağazasında satış elemanı olarak çalışıyor ancak gönlünde hep oyunculuk yapmak yatıyordu. Şansını birçok defa zorlamıştı ama sonuçlar o kadar hayal kırıcıydı ki en sonunda bu düşünden vazgeçti. Özel hayatı da bir o kadar başarısızlıkla doluydu.

Japonlara, futbolcuların sevgililerine, boş kafalı televizyon yıldızlarına monogramlı çantalar satmak ve evli, ikiz babası olduğunu saklayan Norveçli Lars'la bir ilişki yaşamak hayatının amacı değildi. Nitekim onu terk etti.

Şimdilerde kimseyle beraber değil. Mae rolünü canlandığı Kızgın Damdaki Kedi oyunun provaları için günde on beş hatta bazen daha da uzun saatler boyunca çalışıyor. Ruh hali, Lamictal adlı ilacı alıp almamasına göre değişiklik gösteriyor. Depresyona eğilim gösteren birkaç küçük rahatsızlığı var ama o, kendisini iyi hissettiren şeyin anti depresanlar değil, artık hayattaki tek aşkı haline gelmiş köpeğim Ichi olduğunu iddia etmekte. Ichi biraz nankör bir köpek, kim ona bir kutu köpek maması verirse onun peşinden gidiyor.

Cordelia bu yüzden bipolar hastalığının manik atak döneminde kendini kaptırıp tam bir hayvan aktivisti haline geldi. Pazar günleri boş olduğunda bir hayvan barınağında gönüllü olarak çalışıyor. Enstitüdeki müdürüm olan babası yani namı değer Patronun hediye ettiği vizon ceketine ise kapının yerini

gösterdi. Üvey erkek kardeşini örnek alarak yavaş yavaş vejetaryen olma yolunda.

Cordelia'nın erkek kardeşinin adı Arthur.

Yarı Güney Afrikalı yarı İngiliz.

İki yıl kadar önce bir daha asla İtalya'ya dönmeyi istemediğini söyleyip Paris'e taşınana dek burada okudu ve çalıştı.

Kendisi, hayatımda bugüne kadar gerçekten sevdiğim tek erkek.

Ambra'nın hikâyesine fazlasıyla üzülen Cordelia "İş arkadaşından haber var mı?" diye soruyor. Onu hayatında gördüğü en yalâka insan olarak hatırlamasına rağmen bu kaybolma olayının babasını çok sarstığını gördü ve nedendir bilinmez Ambra ile arasında bir çeşit empati kurdu.

"Hayır, Cordy, hiçbir haber yok."

"Ne korkunç bir hikâye, *Elis*" Cordelia, ağabeyinin artık çok uzaklarda kalan mutlu günlerimizde yaptığı gibi bana Elis diye hitap etmek gibi kötü bir alışkanlık edindi. Sırf böyle yaptığı için onu bir gün boğazlayabilirim.

"Babam her an cesedinin bulunduğu haberinin gelmesinden korkuyor."

"Hepimiz aynı şeyden korkuyoruz. Zannedersem bunda mesleki deformasyonun da etkisi var."

Yoga yapmak için Wii'nin denge tahtasını televizyonun önüne yerleştirirken "Ama ben bir yerlerden çıkıp 'Ah yoksa benim için endişelendiniz mi' diyerek sağ salım gelmesini ümit ediyorum" diyor.

Unutuyordum, yaşam tarzı olarak doğu felsefisini benimsedi. Osho okuyor, Buda'dan ve meditasyondan bahsederek beynimi yiyor. Bu konuda uzmanlaşmış bir salona gitmek varken

Nintendo veya Sky kanalındaki *Shive Rea* ile yoga alıştırmaları yapıyor.

Olayların Cordelia'nın umduğu kadar basit olmadığını düşünüyorum. Ambra kaybolalı yaklaşık bir ay oldu. Bu işin arkasında çok daha esrarengiz ve akıl almaz bir iş var.

Enstitü Krallığının biricik kraliçesinin bilindiği kadarıyla ne bir düşmanı ne de tuhaf alışkanlıkları var. Benim de şahit olduğum üzere görüldüğünden çok daha mütevazî bir genç kız.

Annesi ve babası o beş yaşındayken boşanmış. Birlikte yaşadığı annesiyle huzurlu ve arkadaş gibi bir ilişkisi var. Babası çok zengin ama kızını bir o kadar da ihmal eden bir adam. Ambra'nın küçüklüğünden beri iş için sık sık Roma dışına çıkıyormuş. Ailenin tek evladı. En yakın arkadaşı Marta ama onun da varlığı ve yokluğu bir.

Eski sevgilisi sadakatsiz bir adam. Claudio, ayrılıklarının nedeni üzerine tek bir kelime dahi etmiyor ama bu olayda bir parmağı olmadığına kesinlikle eminim. Ambra'nın ortadan kaybolması ve Claudio arasındaki dolaylı veya dolaysız her türlü bağlantıya inanmayı reddediyorum. Calligaris doğal olarak işini yapmaya ve bilgi toplamaya mecburdu ve sonuçta Claudio'yu da sorgulamıştı: Şu an için Claudio'nun bu olayda bir rolü olduğunu düşündürecek en ufak bir ihtimal yok. Üstelik ayrılıkları aylar öncesine dayanıyor. Ayrıldıktan sonra meslekî ilişkilerini büyük bir profesyonellikle devam ettiriyorlardı. Evet, birbirlerine karşı mesafeli ve öfkeliydiler ama aralarında bundan fazlası yoktu. Claudio, Calligaris'e artık anlaşılmadıklarını, farklı yaşam tarzlarına sahip olduklarını ama en önemlisi bu ilişkiden beklentilerinin aynı olmadığı için ayrıldıklarını anlatmış. Ambra, Amerikan usulü bir nişan hayal ediyordu. Claudio ise mecburiyetleri olmayan bir hayat istiyor, evlilik fikrini reddediyordu. Sadakatsiz, sinsi ve biraz da bayağı bir adam. Kağıt

üzerinde fiziksel ve ruhsal olarak mükemmel bir uyum gösteriyorlar. Ama pratikte öyle değıllermiş.

Claudio, tam bir tükenmişlik sendromuna girdi. Eski kız arkadaşının kaybolmasının verdiği huzursuzluk yetmezmiş gibi üstüne bir de kalbi olduğunu keşfetti. Aynı Grinch'inki gibi, yani normal insanlara nazaran iki kat küçük bir kalp. Ama o lanet olası organ bugünlerde biraz acı çekiyor.

Akşamları arada bir dışarı çıkıyoruz.

Konumuz dönüp dolaşıp bir şekilde hep Ambra'ya geliyor. Onu üzmüş olmaktan korktuğunu söylediğı zamanlarda ses tonuna asla dile getirmediğı bir suçluluk duygusu yansıyor. Sonra konuyu aniden değıştirip sözü balığın iyi pişmediğine ya da kötü kalpli cüceye yani çok yakında emekli olacak Patronumuzun varisi Wally'e getiriyor. Taht değışimi aslında en çok onun işine yarayacak çünkü Claudio, kimseleri beğenmeyen Wally'nin gözbebeğı. Kadının bir tek ona karşı zaafı var. Hatta onun tahta çıkmasıyla Claudio da büyük ihtimalle baş şövalyeliğe yükselecek ve doğal olarak bu durumdan çok memnun.

Kral öldü, yaşasın yeni kral!

Dert etme, sana benzeyen birini bulurum

Enstitüdeyim. Birazdan sınava girecek olan bir öğrencinin Adli tıp üzerine bilgilerini tekrar etmesini dinlenmekle daha doğrusu dinliyormuş numarası yapmakla meşgulüm. Aklım ateşli silahlar sonucu meydana gelen yaralanmalar dışında her yerde. Bu toy delikanlı ise hepsini ezbere biliyor ve eğitilmiş bir pağan misali art arda sıralıyor.

Bir öğrenciye kendini en iyi şartlarda yetiştirildiğini hissettiren konforlu, ilim irfan dolu bir bölüm idare ettiğini düşünmek Wally'nin en hoşuna giden şey. Doğal olarak bu işlerle kendisi uğraşmıyor: tüm yük benim gibi zavallı stajyerlerin üzerine düşüyor.

Saç modeli Rocky IV filmindeki Ivan Drago'yu andıran bu yirmi üç yaşındaki genç, iki saat sonra sınava girecek ve bence bundan daha fazla hazır olamazdı. Çok gergin, koltuk altları terden sıırıslam olmuş.

“Doktor Hanım, beni dinliyor musunuz?”

“Elbette” diyerek anında karşılık veriyorum. Aslında aklım Valentino'nunkilere çok benzeyen şu mavi süet çizmelerde. Onları dün öğleden sonra gördüm ancak çok pahalı bulduğum için kendime tutumlu olmak üzere bir kez daha söz verip almadım. Ama ertesi gün uyandığımda fikrimi değiştirip onları bugün, daha fazla vakit kaybetmeden almaya karar verdim çünkü birileri çizmeleri fark edip benden önce kapabilir.

“Doğru tarif edebildim mi? Çünkü biliyorsunuz... Bu oldukça zor bir konu.”

“Evet, rahat ol, bomba gibisin” diyorum neşeli bir şekilde ve içimden eğer o çizmeler ayağımda olsaydı şu anki işkence daha çekilebilir olurdu diyorum.

Korku yüklü yüz ifadesi yerini umut dolu bir gülümsemeye bırakıyor “Bu benim için çok önemli... Sınavdan sonra stajyerlik için başvuracağım. Adlî tıp doktoru olmak istiyorum”

Başımı empatiyle sallarken vaktin *varken bir kez daha düşün* dememek için kendimi zor tutuyorum. Onu cesaretlendirmek için sırtına vurarak: “İyi şanslar!” diyorum.

* * *

“Neden bahsediyorsunuz? Hiçbir şey anlamadım!”

Wally, o karga gibi sesiyle sınavdan çuvallanmış gibi duran öğrencimin beynini tırmalıyor. Ama sakın ve kararlı bir ses tonuyla Wally’e cevap verdiğine bakılırsa bu oğlan düşündüğüm kadar toy değil.

“Özür dilerim Profesör ancak bu hiç adil değil. Bu konuyu bir stajyerle sınav saatine kadar tekrar ettim ve o hiçbir hatam olmadığını söyledi.”

Kendimi yerin dibine geçmiş gibi hissediyorum ve o lanet olası haysiyet duygum olay yerinden kaçmama izin vermiyor.

Wally koyu renk küçük gözlerini kısıp “Siz Enstitü’ye mi geliyordunuz?” diye soruyor.

“Elbette, Profesör. Birçok konuyu şuradaki Doktor Hanımla beraber tekrar ettik.”

Ve kendini daha iyi ifade edebilmek adına parmağını uzatıp, sınavının nasıl geçtiğini merak ettiğim için o anda koridorda gezinen bendenizi işaret ediyor. Şu anda geri dönüşü olmayan

bir gafa imza attı. Wally, biz stajyerlerin temel Adlî tıp bilgilerinde hata yapmalarına asla tolerans göstermez.

Koca Kurbağa, bakışlarını bana doğru çevirdiğinde yüzünde *biliyordum* diyen bir ifade beliriyor.

“Bu doğru mu Allevi?”

Ivan Drago durumu lehine çevirip en azından bir elli puan alabilmeye çalışırken ben ise evet dercesine utangaç bir şekilde başımı sallıyorum.

Bu oğlan hele bir staj başvurusunda bulunmaya kalkışsın.

Benim de adım Alice Allevi ise ona bu dünyayı dar edeceğim.

Çok kolay olacak: uzak hatıralardan, ben bir öğrenci, Claudio Conforti ise doçent adayırken bana yaşattığı *mobbing* benzeri işkencelerden ilham almam yeterli olacak.

* * *

Wally’nin hakaretleri: asla tükenmez. “*Her zamanki gibi Alice, size güvenmek mümkün değil.*”

Çizmeler: Bitmiş.

Üzüntü: İstemediğin kadar bol.

Moralim bozuk bir hâlde evin yolunu tutuyorum ve hiç beklenmedik bir mesajla içim aydınlanıyor.

Too bad you weren’t with us, you would have laughed a lot!

I missed you. See you tonight.

Bu mesajın bana gönderilmediğini anlamam birkaç saniyemi alıyor.

Cümlenin tamamı İngilizce yazılmış, oysa Arthur beni aradığında veya mesaj yazdığında İtalyanca hitap eder.

Orada olsaydı çok gülecek birisi. Bu akşam görüşeceği birisi. Özlediği birisi.

Aniden, yengem Alessandra'nın yeğenime hamile olduğu dönemlerde şikâyet ettiği türden bir mide bulantısı hissediyorum.

Avucumun içinde sıkıttığım cep telefonumla olduğum yerde kalıyorum. Kaldırımdan geçen insanlar bana çarpmamak için sinirle söylenerek kenara doğru kayıyorlar.

Belki de Wally bugün kendimi işe yaramaz bir çıracak gibi hissettirdiği, belki de şu son birkaç saniye içinde çizmelerle beraber Arthur'u da kaybettiğim ve belki de onu hâlâ unutmayıp, yanında başka biriyle gülmesi fikri beni ölümüne yaraladığı için gözlerim yaşlarla doluyor ve cep telefonum titreyip ekranda onun ismini gördüğümde açmamak için kendime direniyorum.

Ama en sonunda teslim oluyorum.

"Sorry, Elis, sorry"

Boğuk ve alçak ses tonuna bakılırsa gerçekten üzgünmüş görünüyor ama artık neye inanacağımı bilemez hâldeyim. Belki de gerçeği öğrenmek ve artık nasıl davranacağımı bilmek benim için daha hayırlı olmuştur.

Hıçkırıklarımı zorlukla tutarak soğuk bir ses tonuyla "Yanlış kişi değil mi Arthur?" diyorum.

"Well, aslında Freud'a göre bu hataların... Bu istemeden yapılan hataların bilinçaltımızda bir anlamı var."

"Dalga geçmeyi bırak."

"Bu şekilde öğrenmeni istemezdim."

"Gelecek sefer daha dikkatli olacağına eminim."

"Elis..."

"Alice. Benim adım Alice! Elis diye biri yok."

Artık yok...

“Özür dilerim!”

Yeni kız arkadaşı ile ilgili iğneleyici bir şaka yapmamak için dilimi ısırarak “Pekala sana iyi akşamlar” diyorum. Bu beni daha da zavallı gösterebilir.

“Elis,” diyor ısrarla. “Hayat benim için de devam ediyor.”

* * *

“Arthur’un başka bir kızla görüştüğünü biliyor muydun?”

Cordelia ile birlikte masadayız. İchi onun ayaklarına kıvrılmış yatıyor. Alışılmadık derecede sessiz. Cordelia’nın onunla sadece bisküvilerini değil aynı zamanda Lamictal’ı da paylaşmasından endişeleniyorum; elbette ki Cordelia bunu inkâr ediyor.

“Alicia Stair” diye cevap veriyor.

Pislik, üstüne bir de ismimi çalmış. İşte mesajın neden yanlışlıkla bana gönderildiğini şimdi anlıyorum. İsimlerimiz rehberde trajik bir şekilde alt alta yazılı.

Cordelia çatalını tabağın kenarına bırakıp, tahminince kendi psikanalistinin tavırlarına özenerek ellerini kavuşturuyor.

Hissiz bir ses tonuyla “Nasıl öğrendin?” diye soruyor.

“Ona yazdığı bir mesajı yanlışlıkla bana gönderdi. Ve ardından özür dilemek için aradı. Neden bana söylemedin?”

“Çok yeni bir şey... Hem tam olarak beraber oldukları söylenemez.”

“Ama sana bundan bahsetmiş.”

“Sadece ben çok ısrar ettiğim için. Seninle ayrıldığında çok kötü günler geçirdi o yüzden şayet ikinizin arasında bir barışma umudu yoksa -ki çok da varmış gibi durmuyor- bu kadınla arasında ciddi bir şeyler olmasını umuyorum.”

“Barışmayacağımızı nerden bilebilirsin ki? Tabi arada Alicia Stair oldukça bu pek mümkün gözüküyor!”

“Alicia kısa bir süredir onunla beraber çalışıyor. Zannedersem otuz beşini geçmiş bir kadın. Ajans Frans Pres için çalışan bir fotoğrafçı. Berbat bir hayatları var, en azından arada bir seks yaparak mola veriyorlar. Ona iyi geldi, Alice. Dürüst olmam gerekirse bu kadına aşık olmasını umuyorum” Şimşekler çakan gözlerimi ona doğru çeviriyorum ama o umursamadan devam ediyor. “Hayatını ancak aynı meslekten biriyle paylaşabilir. Arthur’u ancak onunla birlikte seyahat eden bir kadın anlayabilir ve kabul edebilir.”

Tabağımı olduğu gibi bırakıp masadan kalkıyorum.

Şaşırmış ve biraz da öfkelenmiş bir hâlde “Nereye gidiyorsun?” diyor.

Kapıyı yüzüne çarparak “Meditasyon yapmaya” diyorum.

Geçmişten bir kemik

“Wally’nin gözünde yine puan kaybetmeyi nasıl becerdin? Bunun matematiksel olarak artık mümkün olmadığını düşünüyordum.”

Claudio, bir parça parmesan peyniri bulma umuduyla çatalını salatanın yaprakları arasında gezdiriyor. Öğleden sonra geç saatlere kadar çalıştık ve son zamanlarda gittikçe daha sık yaptığı gibi bana akşam yemeğini beraber yemeyi teklif etti.

“En dibe vurduğunu düşündüğünde bir de bakıyorsun ki daha da aşağıya inmek için başka basamaklarda varmış. Bu şarkıya bayılıyorum” diye ekliyorum o sırada çalan Peter Gabriel’in *Red Rain* şarkısını ima ederek.

“Alice, dikkatli ol. Malcomess emekli olduğunda artık seni koruyamaz. Ne o ne de oğlu...”

Ona öfke dolu bir bakış fırlatıyorum. “Bana torpillisin mi demek istiyorsun?”

“Hayır!” diyor öfkemi umursamadan. Bolca kakao yağına ihtiyacı olan dudaklarını peçete ile kuruluyor. “Diyorum ki Malcomess küçük hatalarını görmezden geliyor. Ama Wally hiçbirine göz yummayacak. Malcomess temelde yetenekli olduğunu biliyordu. Seni oğluyla yaşadığın ilişkinin dışında değerlendirdiyordu. Ama zalimce bir eleştiride bulunmamı da hoş karşılamalısın, bilirsin insanlara sevgimi ancak onları yaralarak gösterebiliyorum.”

“Yanlış. Zalimsin çünkü bu senin kanında var.”

“Her neyse. Bu arada bu salata berbat! Akşam yemeği için doğru mekân seçmeyi bilmediğini kanıtladın. Gelecek sefer nereye gideceğimize ben karar vereceğim.”

Garson neyse ki masadaki bıçakları çoktan toplamıştı! Yoksa elimden bir kaza çıkacak. Çatalını tabağının üzerine koyup ekmek sepetindeki galetalardan birine uzanıyor. Tam baharatlı zeytinyağına bandırırken *Iphone*’u çalmaya başlıyor.

Yakışıklı yüzünde endişeli bir ifade belirliyor.

Cep telefonun ekranına bakarken allak bullak bir ses tonuyla “Savcı arıyor” diyor.

“Bu gece nöbetçi misin?”

“Hayır.”

Karşısındaki ile tek heceli sözcüklerle konuşuyor ve birkaç saniye sonra bana haberi veriyor.

“Bir ceset bulunmuş.”

Bir an damarlarımın bunun Ambra’nın cesedi olabileceği korkusuyla buz kestiğini hissediyorum ve içimden bir ses savcının numarasını gördüğünde Claudio’nun da aynı endişeye kapıldığını söylüyor.

“Olay yeri incelemesi için müsait olup olmadığımı sordular. Adlî hâkim özellikle benim inceleme yapmamı istemiş.”

Montumu üzerime geçirirken “Sana başka ne söyledi?” diyorum.

“Cesedin Ambra’ya ait olmadığını anlamaya yetecek kadar az bilgi” diye cevap veriyor yüzünün rengi biraz solmuş bir hâlde. “Bir iskelet bulmuşlar. Bu, Ambra olamaz!”

Cordelia’yı arayıp geç kalacağımı söylemek için çantamda cep telefonumu bulmaya çalışırken sinirlenmeye başlıyor.

“Alice, acelem var. Çabuk olacak mısın? Önce seni evine bırakıp ardından şehrin bir diğer ucuna gitmem gerekiyor.”

“Neden beni de yanında götürmüyorsun?”

“Yemek berbattı ve az önce öyle bir adrenalin yükselmesi yaşadım ki kalbim yerinden fırlayacaktı. Üstüne bir de olay yerinde sana bebek bakıcılığı yapmakla uğraşamam.”

“Hadi ama...”

“Kesinlikle olmaz. İyi bir adamın huzur içinde çalışmaya hakkı vardır.”

“Çok doğru! İyi bir adamın, senin değil.”

Yol boyunca tek bir kelime bir etmiyor. Radyonun sesini kısıp, bizi dedektiflerin tarif ettiği adrese götürecek olan navigasyon cihazını dinliyor.

Burası Roma’nın güneyinde, Pontina yakınlarında bulunan, yerleşim yerlerinden uzak, açık bir alan.

İleride birkaç tane buldozer duruyor. Bizi karşılamaya gelen polis memuru bu alana bir spor tesisi yapılmakta olduğunu ve işçilerin bu öğleden sonra derin kazı yaparken kemik kalıntıları bulduklarını anlatıyor.

Rüzgârlı bir gece: yerden yükselen toprak taneleri gözüme kaçıyor. Karanlık içimi kasvetle dolduruyor ve bir anda burada olmak istemediğimi fark ediyorum.

Akşamını mahveden bu işten sinirlenen Claudio kollarını trençkotuna sıkı sıkı sarıp kulağıma doğru eğilerek “Bu şartlar altında olay yeri incelemesi yapmak anlamsız. Karanlıkta ne bulacaklarını umuyorlar? Yarın sabah, daha sakın bir şekilde çalışabilirdim” diye mırıldanıyor. Aslında arabayı park ettiğimiz yerin biraz ilerisinde açılmış fazla derin olmayan çukur, bir jeneratör yardımıyla aydınlatılmış. İçinde cenin pozisyonunda yatan bir iskelet var.

Olay yeri ekibi çoktan işe koyulmuş. Cesede dokunmadan, jeolojik, botanik ve entomolojik örnekleri toplamakla meşguller.

Claudio biraz evvelki sinirini üzerinden atıp hemen işine odaklanıyor. Kendisine uzatılan eldivenleri, galoşları ve gerekli diğer tüm emniyet malzemelerini üzerine geçirip peşinden getirdiği stajyerin varlığını unutarak işe koyuluyor. Nitekim olay yerini kirletmemek için bir kenarda kalıp incelemeleri uzaktan seyrediyorum. Cesedin üzerinde, toprağa bulanmış, zaman içinde erimiş, rengi belli olmayan bir kazak ve pantolon, ayağında ise Adidas'ın bir zamanlar çok moda olan Gazelle model spor ayakkabıları var. Bulunduğum noktadan ne renk olduklarını anlamak mümkün değil.

Etrafıma bakıyorum ve cesedin yüzeye yakın bir yerlere gömüldüğünü anlıyorum. İskelet bütün hâlde, kazı çalışmalarından şans eseri etkilenmemiş.

Hemen yanında bir obje duruyor, bu kadar uzaktan ne olduğunu çıkartmıyorum. Küçük bir tabak boyutlarında, yuvarlak bir obje. Arabada yalnız kaldığımızda bunun ne olduğunu Claudio'ya sormam gerek.

O ise bu arada kendisine refakat eden olay yeri memuruna topraktaki yükseltileri fotoğraflamasını söylüyor. Onu, memura özellikle boyun ve köprücük kemiği hizasındaki yerleri işaret ederken görüyorum.

“Alice!”

Komiser Calligaris'in o gür sesini nerede duysam tanırım.

Soğuktan üşümüş hâlde bana doğru geliyor. Ani esen bir rüzgâr dalgası miyop camlı yuvarlak gözlüklerini neredeyse alıp götürecektir. Yanında tanımadığım bir adam var.

“Herhâlde Conforti ile beraber geldin.”

Elimi ona doğru uzatırken başımı evet dercesine sallıyorum.

“Doktor Allevi sana Doktor Sergio Einardi’yi tanıştırayım. Kendisi Adlî tıp antropologu”

Adamın kibirli ve sıkılmış bir havası var. Bana ilgisizce selam veriyor ve tek kelime etmeden yanımızdan uzaklaşıp komiserle ikimizi yalnız bırakıyor.

“Huysuz bir tip ama kendi alanında bir numara” diyor Caligaris adamın tavrını mazur göstermek için. “Bu gece yağmur bekleniyor. Olaya bakan Adlî Hâkim işinde çok titizdir bu yüzden fırtınadan kaynaklanabilecek herhangi bir aksiliğe ve gecikmeye mahal vermemek için bu gece derhal çalışmalara başlamamızı istedi. Bak, çiselemeye başladı bile” diyor avucuna düşen birkaç minik damlayı göstererek. “Ceset akşama doğru bulundu” diyerek devam ediyor. “İlk gelen ekibin etrafı sınırlayıp çevreyi koruma altına alacak ve kemiklerin yakınındaki alanı temizleyecek kadar vakti olmuş. Ardından da Einardi ve Conforti’yi aramışlar. Senin de burada olmana sevindim: bu türden davalar çok enteresandır” diyor, esrarengiz bir havayla.

“Hangi davalar?” diye soruyorum kendimi hayal gücüme kaptırarak. “Başka cesetler de mi bulunmuş? Yoksa seri cinayetler mi?”

“Hayır, ben genelden bahsediyordum. *Cold Case* hikâyeleri her zaman çok çekicidir. Bunu kişisel deneyimlerime dayanarak söylüyorum.”

Claudio biraz sonra küçük dağları ben yarattım havasında yanımıza yaklaşarak eldivenlerini çıkartıyor.

Tek kaşını şeytani bir ifadeyle kaldırıp alaycı bir ses tonuyla “Neden yaklaşmadın? Korktun mu?” diyor.

“Hiç kimse bana emniyet ekipmanı vermedi ve ben de gelecek iki staj yılımı açtığım belaların yüzüme vurulması ile geçirmek istemedim.”

“Sadece okul bitene kadar değil, sonrasında da yüzüne vuracağım. Yoksa stajın bittiğinde başımıza açtığın tüm o dertleri

affedeceğimi mi sanıyorsun? Neyse, en azından bu sefer akıllıca davranmışsın, takdir ettim. Korucu cinayetinde olay yeri incelemesi yaparken yanan sigaranı ormana attığın günden beri biraz ilerlememe kaydettin.”

Hainlik edip hep aynı yüz kızartıcı hikâyeleri hatırlatıyor. Ancak o olay gerçekten de stajyerlik hayatımın en kötü anlarından biridir: tüm korucular bana ömür buyu unutamayacağım bir dehşetle bakmışlardı.

“Cesedin yanında duran o obje neydi?”

“Ah, o mu? Çok garip bir şey. Bir taç.”

“Bir taç mı?”

“Evet, plastikten. Şu kız çocuklarının ya da kadınların maskeli baloda taktıklarından. Daha basit anlatmak gerekirse bir prenses tacı...”

* * *

Ceset hakkında çok fazla bir şey bilinmiyor.

Yanında hiçbir kimlik belgesi bulunamadı. Bir kadına mı yoksa bir erkeğe mi ait olduğu ve kaç yaşında öldüğü henüz belli değil.

Claudio, ustaca sürdüğü arabasıyla beni Giulio Cesare caddesindeki evime doğru götürürken “Kazağının üzerinde, omuz hizasında koyu renkli bir delik fark ettim. Belki de cinayet aleti hakkında bize bir bilgi verebilir. Gerçekten çok merak ediyorum” diye itiraf ediyor.

Olay yerine yoğunlaşması üzerindeki sıkıntı bulutlarını biraz olsun dağıttı. Vakit neredeyse gece yarısı oldu, korkulan fırtına acımazsıca şehrin üzerine vuruyor. Claudio düşük hızda ilerliyor.

“Einardi ile görüştüm, kalıntıları yarın öğleden sonra incelemeye başlayacağız. Resmî olarak davetlisin.”

Cold Case

Ertesi gün hafif ve hızlı bir öğle yemeğinin ardından Lara ile birlikte otopsi odasına gidiyorum.

Dün bulunan kemiklerin Adlî tıbbî taşınma işlemi hâlâ tamamlanamadı. Sabırsızlanan Claudio tüm sinirini onun öfke patlamalarına alışkın olmayan o zavallı görevlilerden çıkartıyor.

Lara, “Ambra kaybolduğundan beri daha da çekilmez bir adam oldu” diye yorum yapıyor kısık bir sesle.

“Evet, çok sinirli... Dün telefonun ekranında savcının ismini gördüğünde neredeyse felç geçiriyordu.”

“Alice, sen... Onun şey olacağı bir an olsun aklına gelmedi mi?... Yani anladın işte” diyor sinsi bir ses tonuyla.

“Ne olduğu?” diyorum. Aslında imasını çok iyi anladım ama tam olarak neyi kast ettiğini öğrenmek istiyorum.

Yüzü kızararak “Yani Ambra’nın kaybolmasında bir parmağı olup olmadığını?” diye fısıldıyor.

Ters bir havayla “Böyle bir şeye bir an olsun inanmadım. Asla!” diyorum. “Sadece sarsıldı” diye ekliyorum bu sefer daha yumuşak bir tonda. “Belki de onu kötü bir şekilde terk ettiği için suçluluk duyuyordur. Hepsi bu!” diyerek konuyu kapatıyorum.

Lara başını kaldırıp Claudio’yu inceliyor. Asabi hareketlerini, otopsi odası teknikerine ettiği eziyetleri, Sergio Einardi’yi karşılarken ki saygısız tavırlarını seyrediyor.

“Olabilir. Ama... Ben bu işte bir yanık kokusu alıyorum. Her neyse, şu adam kim?” diye soruyor bakışlarıyla içeri giren adamı işaret ederek.

“Komiser Calligaris bana dün tanıştırdı. Bir Adlî tıp antropologu.”

Einardi bizleri başıyla selamlıyor. Elinde not almak için birkaç boş kâğıt, gömleğinin cebinde ise bir tane kalem duruyor. Saçları koyu renk, şakakları biraz kırışmış, kahverengi ve gece kadar kasvetli gözlerinin altında hafif koyu halkalar var.

Bir köşeye geçmiş, kemiklerin anatomi masasına yerleştirilmesini tek başına beklerken çok da sıkılmış gibi görünmüyor. Bu arada cesedin bulunduğu alandaki araştırmaların bu sabah da devam ettiğini, jeolojik ve botanik örnek alımlarının tamamlandığını öğreniyorum. Bugünkü amaç, kemiklerin biyolojik profilini oluşturup polisi cesedin kimliğine götürebilecek detayları elde etmek.

Otopsi başlamak üzere. Claudio o her zamanki asla hata yapmaz üstat havalara bürünüp muayeneye başlıyor.

Cesedin kafatası hasar görmemiş. Birkaç parça kafa derisi kemiğe hâlâ yapışık durumda... Derilerin üzerindeki saç telleri karmakarışık olmuş. Diş yapısı sanki uzun yıllar boyunca bir diş teli ile desteklenmiş gibi mükemmel.

Rengi kırmızıyı andıran balıkçıl yaka kazağın büyük bölümü toprağın altında erimiş ve başın arka kısmına denk gelen parçasında bir yırtık var. Ateşli bir silah sonucunda mı yoksa kesici bir aletle mi açıldığını söylemek zor. Yırtığın kenarlarındaki ipler içe doğru sökülmiş ve deliğin etrafında kan lekesine benzeyen geniş kahverengi bir alan var. Kazağı ve altındaki yün atleti çıkarttıklarında boynunda incecik bir zincir kolye ortaya çıkıyor.

Boyun omurlarının spinoz çıkıntıları kırılmış gibi görünüyor. Burada hiçbir deri dokusu izine rastlanmıyor: tamamen iskelet halini almış. Sol bileğinde ucuz bir saat takılı. Kot pantolonun altındaki iç çamaşırı ise bir kadına aitmiş gibi duruyor.

Pantolonun arka cebinden, 23 Ocak 2006 tarihinde öğleden sonra saat dörtte basılmış bir metro bileti ve iki avro çıkıyor.

Claudio, Einardi'ye "Ne düşünüyorsun?" diye soruyor.

"Diş yapısından edindiğim ilk izlenime göre yirmi yaşlarında olmalı. Belki de daha genç. Leğen kemiği ve kasıklarda belirgin bir aşınma yok. Cinsiyetini belirlemek için kafatasının, kalçanın ve leğen kemiğinin metrik analizini yapmam gerek. Gözüme ilk bakışta bir kadın iskeleti gibi göründüğünü söyleyebilirim ama ergenlik çağında bir erkeğe ait olabileceği ihtimalini de göz ardı edemem. Yaşı hakkında kesin bir şey söylemeden önce dişleri daha iyi incelemek istiyorum. Irk konusuna gelirsek göz çukurlarının şekli pek anlaşılamıyor. Dikdörtgeni andırıyor ama tam net değil. Bana ilk etapta siyah bir ırkı anımsatıyor ancak daha fazlasını söylemek için gerçekten çok erken. Ölçüleri aldıktan sonra ortaya bambaşka bir millet de çıkabilir."

"Bilemiyorum. Her neyse, zaten genetik araştırmalara yarın başlayacağım. Irk ve cinsiyet kendiliğinden ortaya çıkacak."

Einardi ona "Sağ kaval kemiğe bak" diyor.

Claudio dikkatli gözlerle kemiğe doğru eğiliyor. Kaval kemiğimin yaklaşık orta kısmında, iyi kaynamış eski bir kırık izi var.

Antropolog, elleri cebinde, sanki tesadüfen buralardaymış gibi bir havayla "Kimliğini belirlemede yardımcı olabilir" diye sözlerini tamamlıyor.

Cesedin kemikleri şu an için daha fazlasını söylemiyor. Kendimi Calligaris'e sonuna kadar hak verirken buluyorum.

Cold Case gizemi beni büyölüyor...

* * *

Laboratuar çalışmamız her zaman olduğu gibi uzun saatler alıyor.

Claudio, toplanan genetik örnekleri, ırk haplotipini belirlemek amacıyla teste tabi tutacak. Nitekim her bir gen ait olduğu ırka göre kendine has özellikler taşır ve tüm polimorfimzlerin çapraz teste tutulmasıyla kesinlik olasılığı yüksek bir milliyet profili belirlemek mümkündür. Cevapları elde etmek için birkaç güne ihtiyaç var.

Claudio ve Einardi bu süre içinde beraber çalışıyor ama daha çok birbiriyle yarış ediyor gibiler.

Nitekim Claudio'yu yenmenin ve cesedin öldüğü zaman yaklaşık yirmi veya daha küçük yaşlarda genç bir kıza ait olduğunu haber vermenin keyfini antropolog çıkartıyor. Haber telefonla veriliyor ve Claudio durumu bizlere kaşlarını çatarak soğuk bir ses tonuyla bildiriyor.

Lara'ya "O morina balığı gibi suratınla neye bakıyorsun?" diye soruyor. Lara ise ona cevap vermeyip önündeki delillerle meşgul olmaya devam ediyor. Ardından kulağıma eğilerek "Gittikçe daha bencil ve zorba olmaya başladı" diyor.

Claudio "İşinize odaklanın" diyor sesini yükselterek.

Lara saatine bakıyor, neredeyse yedi olmuş "Gitmem gerekiyor, Claudio."

"Bu senin adına kötü olur."

Lara ona gergin bir gülümsemeye karşılık verip bunu yaptığına bir an bile pişman olmadan bizi yalnız bırakıyor.

"Merak etme, Alice. Bugünlük neredeyse bitirdik. Neredeyse..."

Claudio kurutma lambasına doğru yaslanmış işlemin sonlanmasını beklemekte. Beyaz önlüğü çok geniş olmayan ama biçimli omuzlarını kusursuzca sarmış. Gömleğinin beyaz, kollalı yakası esmer teni ile tezat oluşturuyor.

Onu sessizce incelemeye devam ediyorum. İşini bitirmesini ve ardından evime dönüp Ichi ile beraber yatağa gömülmeyi dört gözle bekliyorum.

Eldivenlerini zarıfçe çıkartarak “Bitti” diyor. “Çok yorul-
dum.”

“Üstümü değiştirmek için odama gidiyorum.”

“Burada değiştirmene engel olmam” diyor yüzünde muzır bir gülümsemeyle.

Kapıdan çıkarken “Seni tanıyorum” diye karşılık veriyorum ama yüzündeki gülümseme tam o anda dehşete dönüşüyor. Hızla PCR makinesine doğru yönelip aslında açık durması gereken ama şu anda kapalı olan düğmeye basıyor.

“Siz beni sabote etmek mi istiyorsunuz!” diye bağılıyor. “Kesin Lara yaptı, hiç şüphem yok. Anlamadığım bir sebepten dolayı bugünlerde bana karşı kin dolu” diyor onda duymaya hiç alışık olmadığım acı dolu bir ses tonuyla.

“Aslında onu ben kapattım. Dizinin bittiğini zannetmiştim.”

“Zannettin ha? Alice, böyle büyük hatalar yaptığın zaman içimden seni tokatlamak geliyor.”

“Denesene” diye karşılık veriyorum meydan okuyarak.

Claudio benden sadece birkaç adım ötede. Yakasının düğmesini açmış, yalnızca çok yorgun olduğu zamanlarda ortaya çıkan şehlalığı bu gece daha belirgin. Bana gerçekten vurabilecek kapasitede olduğuna inandığımı göstermek için yüzümü öne doğru uzatıyorum ama yanağıma tokat yerine bir öpücük iniyor.

Hatıramdaki öpüşlerinden çok farklı, tutkudan uzak, hızlı, daha çok şaka olsun diye kondurulmuş bir öpücük. Bir adım geri çekilip gürültülü bir şekilde esnedikten sonra ensesini kaşıyor. “Seni eve bırakmamı ister misin?”

Biraz sersemlemiş bir şekilde başımı sallıyorum çünkü teni tenime her değdiği vakit aklım karışıyor. Fiziksel temas, biz insanların aklını başından alan o tuhaf şey...

“Bir araba almaya ne zaman karar vereceksin?” diye ekliyor.

Çoktan hiçliğe karışan kısacık yaklaşmamız yerini ilişkimizin her zamanki acımasız doğasına bırakıyor.

Ve başka ne var?

Hassas ve romantik bir kız olan Lara, cesedin yanında bir taç bulunduğunu duyunca ona Prenses adını vererek iskeleti vaf-tiz etti.

Prenses beyaz ırka mensuptu ve öldüğü zaman yirmi beş yaşından daha küçüktü.

Omzuna aldığı bir darbe sonucunda yaralanıp ölmüş olması muhtemel. Kazağın üzerindeki deliğe ve özellikle de omurga-daki kırıklara bakılırsa bu bölgeye alınmış tek bir darbe.

Prenses küçük yaşlardayken sağ bacağına kırmış. Yine sağ elinin beşinci parmağı da sanki kırılmış gibi duruyor.

Kıyafetlerinin bedenine bakılırsa minyon bir vücut yapı-sına sahipmiş. Sutyen giymemesi bana küçük göğüsleri oldu-ğunu düşündürdü ancak birilerinin onu çıkartmış olabileceği ihtimalini de göz ardı etmiyorum.

Cebinde bulunun 2 AVRO değerindeki madeni para 2005 senesinde İspanya'da basılmış: bu da bize Prensesin o tarihten önce öldürülmediğini akla getiriyor ki Claudio da en az üç en fazla altı sene önce öldüğünü düşünüyor. Yani ölüm tarihi ara-lığı 2005 ve 2009 seneleri arasında.

Cebinde İspanyol parası bulunması çok da anlam ifade et-miyor çünkü her İtalyan'ın cebinde başka ülkelerde basılmış avrolar bulunabilir mesela şu an benim bile cebimde Fransa'da basılmış 50 sentlik madeni bir para var.

Kot pantolonu Levi's, kazağı Zara ve ayakkabıları da Adidas marka. Yani tam bir küreselleşme çocuğı; Barselona'dan da geliyor olabilir Terracina'dan da.

Bu ön bilgiler Komiser Calligaris'e çoktan ulaştırıldı ve şu anda 2005-2009 seneleri arasında Roma'da kaybolmuş, tarıf edilen profille uyumlu genç kızları bulabilmek için arşivdeki bilgileri karşılaştırıyor. Bu oldukça uzun sürecek: kızın kemikleri ise bu arada kendisine bir isim, soyadı verilip, hak ettiğı gibi bir cenaze töreni yapılmasını bekleyerek morg da saklanıyor.

* * *

Prencesin *Cold Case* hikâyesi izinde geçen günler, Enstitüye, Ambra'nın kaybolma kâbusunu bir az olsun unutturuyor, üstelik küçük bir gelişme yaşanmasına rağmen.

Ambra'yı televizyon ve internette dolaşan fotoğraflarından tanıdığını söyleyen bir görgü tanığı onu makyajsız ve saçları kısa kesilmiş bir hâlde Sicilya'da, turistik bir köy turunda gördüğünü iddia etmiş. Detektifler ihbarı değerlendirmekle meşguller ama Calligaris bana çok da ümit beslemediğini itiraf ediyor.

"Bu türden ihbarlar çoğunlukla büyük bir zaman kaybından ibarettir. Ama yine de göz ardı edemeyiz."

Ama ben kalbimin derinliklerinde bu ihbarın gerçek olduğunu ve Ambra'nın tüm o primadonna havaları ile Enstitüye geri dönüp bize hayatı yeniden zindan etmesini umuyorum.

Claudio ile kütüphanedeki kahve makinesinin önündeyiz. Bana alçak sesle "Ambra'nın Sicilya'da görüldüğüne dair iddiayı duydun mu?" diye soruyor.

"Evet, ama hiç kimse inanmıyor" diyorum üç tane şeker alırken.

"Kendimi sürekli onu düşünmekten alı koyamıyorum" diye ağzından kaçırıyor konuşmaktan çok mırıldanır bir şekilde.

Ona biraz şaşkınlıkla bakıyorum” Bana öyle şok olmuş gibi bakma. İster inan ister inanma ama benim de duygularım var.”

Genel olarak orada bulunan tüm insan ırkına özellikle de biz stajyerlere bağırarak herkese işinin başına dönmesini emreden Wally’nin içeri girmesiyle dikkatimiz dağılıyor.

“Bugün, Einardi’dan cesedin morfometriği hakkında daha kesin bilgiler içeren bir faks aldım” diye devam diyor Claudio. “Dişler ve kafatasındaki bazı detaylar ona maktulün melez bir ırktan geldiğini düşündürmüş ve benden özellikle bazı polimorfizmleri statiksel olarak değerlendirmemi istedi.”

“Ama beyaz ırka mensup dememiş miydi?”

“Kesinlikle beyaz ırk” diyor karşı görüş kabul etmeyen bir ses tonuyla. “Einardi genlerinde başka bir ırk etkisi olmasından şüpheleniyor.”

“Sence bu mümkün olabilir mi?”

“Göz ardı edilmemesi gereken bir ihtimal ama bence anne ve babası genetik plan üzerinde beyaz ırka mensup. Bu testler zaman ve beceri istiyor. Acil cevaplar almamız mümkün değil. Aslında şimdiye kadar fazlasıyla önemli bilgiler edindik. Polisin elinde faydalanabileceği çok iyi malzemeler var.”

Nitekim haklı, Calligaris’in bürosuna gittiğimde komiser, kayıp kişilerin listesini kendisinin “az olarak” nitelendirdiği bir sayıya indirdiğini anlatıyor.

2004 ve 2010 seneleri arasında kaybolan toplam otuz iki tane genç kız var. Claudio ve Einardi’nin belirlediği ölüm tarihlerine nazaran neden daha geniş bir zaman aralığı üzerinde durduğunu soruyorum.

Komiser gururla gülümseyerek;

“Çünkü önsezilerimde beni geçecek biri hâlâ dünyaya gelmedi” diye cevap veriyor.

“Komiser, özür dilerim ancak 2005 senesinde basılmış bir paranın 2004 ‘de var olması mümkün değil.”

“Alice, görünenin ötesine gitmeyi öğren. Paranın tam da ölüm anında maktulün cebinde olduğunu sana kim ispat edebilir. Birisi, bizi yanıltmak için parayı cesedin cebine daha ileri bir tarihte koymuş olamaz mı? Ya da kızın kaybolduğu tarihten bir sene sonra ölmüş olma ihtimalini göz ardı mı ediyorsun? Doktor Conforti genel bir aralık tarihi verdi ve ben de üzerine yaklaşık bir yıl kadar eklemeyi düşündüm. Sonuçta sekiz fazla kıyafetleri bahsediyoruz. Şimdi ise kaybolduğu gün üzerinde olan kıyafetleri doğrulamaya çalışıyorum. Ama bu da çok da güvenilir bir bilgi değil: kızın üzerinde son görülen kıyafetlerle öldüğünden kim emin olabilir ki?”

“Doğru. Komiser, kıyafet demişken...”

“Ne var?”

“Düşünüyordum da... Ocak soğuk bir ay. Nitekim Prensesin üzerinde yün bir kazak vardı. Kendime peki ya montuna ne olmuştu diye sordum?”

Calligaris biraz şüpheli bir havayla “Belki de montunu almadan çıkmıştı” diye cevap veriyor.

“Hem sonra yanında cüzdanı da mı yokmuş? Herhangi bir kimlik? Birileri bunları yok etmiş olamaz mı?”

Calligaris bir an gözlerini yüzüme dikeyor. “Haklısın. Hafife alınmaması gereken bir detay... Her halükarda ailelerle teması geçip kızlarının sağ kaval kemiği ve yine sağ elinin beşinci parmağında kırık olup olmadığını soracağım”

“Peki, olay mahallindeki deliller?”

“Gerçekten çok az. Cesedin hemen yanında üzerinde birkaç saç teli olan lastik bir toka vardı. Saç telleri kahverengi gibi duruyor.”

“Ya taç?”

Calligaris hafif bir acizlik duygusuyla iç çekiyor “Taç plastik ve Çin malı. Şu an için nereden geldiğini belirlemek çok zor.”

“Peki arazi... Bize herhangi bir ipucu veriyor mu?”

“Henüz değil. Gelecek haftalarda daha fazla bilgi edinmeyi umuyorum.”

Boşluk

Erkek kardeşimin evinde akşam yemeğindeyim.

Marco bir zamanlar *emo* tarzında bir fotoğrafçıydı. Şimdilerde ise nezih ve sorumluluk sahibi bir aile babası... Karısı Alessandra, ağustos ayının sonunda yeğenim Camilla'yı dünyaya getirdi.

Alessandra ile okul arkadaşydık ve kardeşime olan tutkusunu o zamanlardan beri bilirdim. Bu tutkunun karşılık bulacağına inanmıyordum çünkü ailecek kardeşimin (büyükannem Amalia'nın tabiriyle) “*giy*” olduğuna inanıyorduk. Alessandra'nın hayalleri içimizdeki bu sinsî şüpheye rağmen iki yıl önce gerçek oldu ve evlendiler.

Camilla tipik, gazlı bir bebek. Kısa zamanda Allevi evinin kraliçesi oldu.

Küçük yeğenim yumuşacık ve tüm eve özellikle de yengeme nüfuz eden yeni doğanlara has bir koku yayıyor.

Akşam yemeği menüsü şu anda aslî görevi seyyar bir sütçü gibi gezinmekte olan yengemin yemesi gerekenlerle sınırlı... Dolayısıyla ilk göz ağrımızı emzirmek için sağlıklı ve besleyici malzemeler seçmesi gerekiyor. Tatlarının yirmi sekiz yaşında yetişkin bir misafir için iğrenç olması kimin umurunda ki?

Evlerinden çıktığımda kendimi süt veren anneler için hazırlanmış içme suyundan sarhoş gibi hissediyorum. Toparlanmam için tek çare Cordelia'nın teklifini kabul edip antioksidan etkisi gösteren süper alkollü bir içeceğe teslim olmak.

Campo dei Fiori yakınlardaki lounge müzik yapan bir şarap barda buluşmak için sözleşiyoruz.

Bir seyahat acentesi elemanı gibi giyinmiş Cordelia barda ona bakan herkese hem sahte hem de bir o kadar hüzünlü gülücükler atıyor.

Ona üzerine giydiği eteğin gerçekten bir etek olmadığını söylemekte kararsız bir hâlde “Senin neyin var böyle?” diye soruyorum.

“Boşluk hastalığına yakalandım.”

Bitip tükenmek bilmeyen icatlarından birini duymanın şaşkınlığı ile alnımı buruşturarak “Pardon? O da neyin nesi?” diye soruyorum.

“Boşluk bir hastalıktır, Elis. Bir doktor olarak bunu bilmemene hayret ediyorum”

“Peki, bu hastalık hangi organımızı etkiliyormuş acaba?” diye üstü kapalı bir alayla soruyorum ama bariz bir alayla sorsam bile Cordelia büyük bir ihtimalle farkına varmayacaktır.

“İçsel boşluğumu. Bu hastalığa ne zaman yakalansam hiçbir şey yapamaz hale geliyorum. Bugün provalarda tam bir felakettim. Ah, felaket demişken bugün Arthur’la konuştum”

Adını duyar duymaz karnıma bir sancı saplanıyor.

“Bana üzgün olduğunu...”

“Neden üzgünmüş?” diye lafını kesiyorum. “Canının isteği ile beraber olmakta özgür. Şayet degecek birini bulmuş olsam ben de aynı şeyi yapardım.”

“Alice... Senin gururun yaralanmış.”

“Arthur’u anlıyorum. Ona yaptığım şeyden sonra bunun bedelini ödemem çok adilce. Tüm kalbimle mutlu olmasını dilerim”

Cordelia garsonun uzattığı içkisini alırken başını kararlı bir şekilde sallıyor. “Ne mutluluk ama... O da aynı şeyi söylüyor. Alice’nin mutlu olmasını dilerim. Birbirinizi kandırıyorsunuz, tek bildiğiniz numara yapmak. Sen onun Alicia Stair’le gerçekten mutlu olmasını istemiyorsun, o da aynı durumda, senin, şu meslektaşınla beraber olduğunu duymamak için bir elini feda etmeyi tercih eder. Bu mutluluk hikâyesi ne kadar banal bir numara...” diye küçümseyerek yorum yapıyor.

“Her neyse, daha fazla psikolojik dramlara mahal vermek için söylüyorum, gelecek ay hafta sonunu geçirmek için Roma’ya gelecek. Tarihe henüz karar vermedi ama ona geldiğinde bende kalmasını teklif ettim.”

İmasını anladım ama hevesli gözükmemek için heyecanımı belli etmemeye çalışıyorum.

“Tamam. Elbette ki davet edeceksin, o senin ağabeyin. Ben ya Sacrofano’ya ya da yardım etmek için Alessandra’ya gideyim” diyorum bu geceki deneyimden sonra yengemle vakit geçirme fikri tüylerimi diken diken etse de.

“Ben de kalması için ısrar ettim çünkü beraber vakit geçirmenizi çok isterim.”

Mohito’dan bir yudum alarak “Görüşmesek daha iyi olur” diye kuru bir cevapla geçiştiriyorum.

“O da aynı şeyi söyledi. Aslında ne kadar çok ortak yönünüz olduğunu görmüyor musun?”

Hafta sonunu benimle aynı evde geçirmek istemediğini duymak beni aptalca bir hüzne boğuyor. İçkimi yudumlamayı bırakıp doğrudan kafama dikiyorum. Başım dönmeye başlıyor ve beş dakikaya kalmadan kafam bomboş oluyor. Böylesi çok daha iyi...

Bilim kalpsiz vaazlarını al ve git! Bana hayallerin ve duyguların dünyasını geri ver!

Arrigo Boito

Olay yeri incelemesinin üzerinden iki hafta geçti. Calligaris metodik bir çalışmayla otuz kadar adayı daha eledikten sonra dün Claudio'ya, Einardi ile birlikte belirledikleri profile uyan iki tane aday olduğunu haber verdi. Profilin son hali şu: yirmi beş yaşından küçük, minyon vücutlu, diş macunu reklamlarındaki taş çıkartan bir dişi yapısına sahip, sağ bacağında eski bir kırığın izlerini taşıyan ve siyah ırktan ataları olması muhtemel beyaz ırk bir genç kız.

Adaylardan birinin, Etiyopyalı bir büyükannesi varmış. Yine aynı kız, çocuk yaştayken sağ bacağına kırmış ama parmağında herhangi bir kırık yok. Viviana Montosi, kızın adı bu, 2006 senesinde kaybolmuş. Tam olarak 23 Ocak 2006'da.

Diğer kız, yani Carola Fabiani ise 2007 senesinde kaybolmuş. Kaybolduğu gün üzerinde kırmızı bir kazak ve spor ayakkabılar varmış. Nijerya'da doğmuş ve yedi yaşındayken erkek kardeşi ile birlikte Orvieta'lı bir aile tarafından evlat edinilmiş: ailenin bildiği kadarıyla kızın vücudunda hiç kırık yokmuş ancak onu evlat edinmeden önce olanları kesin dille söylemeleri mümkün değil. Roma'da okuyordu. Kaybolmasından kendisini darp ettiği için birçok kez polise şikâyet ettiği erkek arkadaşı suçlanmıştı.

Montosi'nin annesi ve Fabiani'nin erkek kardeşi DNA örneği vermek için bugün Enstitüye gelecekler ve alınan örnekler cesetle karşılaştırılacak.

Claudio görev dağılımını çoktan yaptı. Ben anneden, Lara ise genç adamdan örnek alacak.

Onları beklerken Google'ın başına geçip Viviana Montosi hakkında haberleri araştırıyorum. Sapienza Üniversitesi Arkeoloji Bölümünden mezun olmak üzereymiş ve Filistin topraklarında yapılan kazı araştırmalarına katılmış. Kaybolduğu gün bir arkadaşının evine gitmek için çıkmış ve bir daha geri dönmemiş. Her gazete haberinde olduğu gibi bir süre sonra ondan bahsetmeyi kesmişler. Böylece Viviana Montosi unutulmaya terk edilmiş. Hakkındaki en son haberler 2007 senesine dayanıyor. Bir fotoğrafı var, her gün karşılaşılabileceğiniz türden birçokları gibi normal bir kıza benziyor. Koyu renk saçlarını atkuyruğu şeklinde toplamış ve alnı neredeyse göz kapaklarını örten bir kâkülle kaplı. Ten rengi beyaz, uzun ve ince bir burnu, dolgun ve pembe dudakları var. İri koyu renk gözleri, yüzünü biraz asimetrik gösteriyor. Makyajsız ve spor tarzda giyinmiş.

Bu eski fotoğraf insanda sevimli ve munis bir kız izlenimi bırakıyor. Bir başka fotoğrafı ise neredeyse elmacık kemiklerine kadar uzanan kocaman bir gülümse ve mükemmel bir diş yapısı sergiliyor. Viviana'nın bu resmi, Balkan müziklerinin dinlendiği halkevlerinden birinde çekilmiş gibi. Boynuna doladığı kırmızı kefiye ile resimdeki diğer gençlerin arasından göze çarpıyor. Onu hâlâ unutmayan arkadaşlarının açtığı bir facebook sayfasına rastlıyorum. Viviana hakkında yayınladıkları yazılara ve fotoğraflara göz gezdiriyorum. Sayfada, labrador cinsi obez bir köpekle fotoğrafları, üzerinde şort ve atlet, ellerinde eldivenlerle çöl gibi bir yerde çekilmiş resimleri var. Daha fazla bilgi aramaya vaktim yetmiyor çünkü Lara, Viviana'nın annesinin ve diğer kızın ağabeyinin geldiğini haber veriyor.

Viviana Montosi'nin annesinin gözleri sanki dün gece sabaha kadar ağlamış gibi duruyor.

Bana daha iyi günler bile demeden “Hissediyorum, bu o” diyor. Daha sonra Lara’dan Ivano Fabiani’nin de aynı şeyi söylediğini öğreniyorum. Kısa boylu. Bembeyaz, solgun ve yaşına rağmen kırışksız bir cildi var. Boynunda artık sarıya çalmış bir inci kolye takılı ve elinde sımsıkı tuttuğu küçük bir çantası var. Koyu renk saçları alaburus model kesilmiş. Yüz hatları yumuşak, dudakları ince, gözleri iri ve birbirinden ayrık.

Kadın kaderine razı olmuş bir hâlde sandalyeye oturuyor. Bana insanın içinde merhamet uyandıran ama bir o kadar gergin bir şekilde gülümsüyor.

Sanki benden çok kendisiyle konuşurmuş gibi mırıldanarak “Kırık bacak... İlkokul ikinci sınıftayken düşünce olmuştu... Hem sonra aynı kayınvalidem gibi Etiyopya genleri... Bu benim kızımdan başka kim olabilir ki?” diyor.

“Biliyorsunuz... Aynı profile uyan başka bir kız daha var”

“Açık konuşacağım. Ben... Onun Viviana olmasını ümit ediyorum. Ona bir cenaze töreni yapabilmeyi ümit ediyorum. Ve hepimizin artık kadere boyun eğip bu gerçeği kabullenmesini umuyorum. Her günümüzü başına ne geldiğini bilmemesinin verdiği çaresizlikle yaşamamanın ne anlama geldiğini hayal bile edemezsiniz.”

Ona nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum, kelimeler kifayetsiz kalıyor. Bu yüzden sadece başımı anlıyorum dercesine sallayıp susuyorum.

Bayan Montosi dokunaklı ses tonu ve yaşlarla dolu gözleriyle “O benim kızım, bana inanın” diye ısrar ediyor. “Bir anne korkunç bir şeyler olduğunu hemen anlar. Hisseder. Tüm bu yılları en vahşi ihtimalleri hayal ederek geçirdim. Belki de

size canavarca gelecek ama... Cesedin ona ait olduğunu öğrenmek hepimize rahat bir nefes aldıracak.”

DNA örneğinin alınma safhasına titizlikle uyuyor, sessiz kalıp her söylediğimi yapıyor.

İşimi bitirdiğimde “Sonuçların çıkması ne kadar sürer” diye soruyor.

“Birkaç gün” diyorum kesin bir tarih söylemeden.

“Bu ilk defa başımıza geliyor. Tüm bu yıllar içinde şüpheli bir ceset için bir kez olsun aranmadık. Eğer bu kemikler benim kızıma ait değilse ne yapacağımı bilmiyorum. O anda hissedeceklerim beni çok korkutuyor.”

“Sonuç her ne olursa olsun size ihtiyacınız olan huzuru getirmesini dilerim.”

Paltosunu giyerken “İçimi kemirip duran bir şüphe var” diye itiraf ediyor. “Viviana’nın cesedinin şimdi... Tam da şimdi bulunması tesadüf değil.”

“Size, cesedin kızıınıza ait olduğuna dair elimizde hiçbir kesinlik olmadığını hatırlatırım.”

“İhtiyatlı davranmanızı takdir ediyorum Doktor Hanım ama izin verin de devam edeyim.”

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Viviana’nın izini 2006 senesinin başlarında kaybettik. Birkaç hafta önce bir başka kız daha ortadan kayboldu ve Viviana’nın cesedi şimdi bir hiçliğin içinden çıkıp bize geri döndü. Tam da eski bir okul arkadaşı onun gibi kaybolmuşken.”

Kafam karıştı. “Daha açık anlatabilir misiniz?” diye soruyorum kalbim gümbür gümbür atarak.

Bayan Montosi sanki cevap vermek için güç toplarmış gibi kısa bir süre susuyor ve çok bariz bir endişeyle: “Ambra Negri Della Valle ve Viviana lisede sınıf arkadaşıydı. Sizce bu bir tesadüf mü?”

Karanlıkların bizi yutmasına izin verelim ve onların muhteşem güzelliklerini keşfedelim.

Jun'ichirō Tanizaki

Claudio'ya "Senin bundan haberin var mıydı?" diye soruyorum.

Ona bir dakika yalnız konuşabilir miyiz diye sormuştum. Bu isteğime kendinden beklenildiği üzere açık saçık bir espriyle karşılık vermişti ama anlattıklarımı duyduğunda o kadar çok gerildi ki bir an tüylerinin diken diken olduğunu görür gibi oldum.

"Hayır" diye cevap veriyor sarsılmış bir hâlde.

"Ne düşünüyorsun?"

"Bu hikâyenin iyice endişe verici bir hal almaya başladığını."

"Başka?"

Tüm öfkesini bana kusarak "Başka ne dememi bekliyorsun?" diyor sert bir şekilde "Bu Ambra'nın intikamı. Şu anda her neredeyse bana oradan bile acı çektirmeye devam ediyor."

Endişe ve merak dolu gözlerle yüzüne bakıyorum. "Ambra'ya ne yaptın?"

Alnını buruşturuyor. "Hiçbir şey" diye karşılık veriyor kaçamak bir şekilde.

"Onu aldattın mı?" diyerek ısrar ediyorum.

"Alice, sanki aldatma bu dünyada işlenebilecek en büyük günahmış gibi konuşuyorsun... Öyle olmadığını anlayamıyor musun? Her neyse, zaten konu bu değil"

"Peki, o zaman ne?"

“Tanrı aşkına Alice, yakamı bırak” Çok sert davrandığının farkına varıyor ve yanağını okşuyor. İçgüdüsel olarak kendimi geri çekiyorum. “Hadi ama. Alınganlık yapma. Benim için hiç de kolay değil”

Omzunu okşuyorum. Parfümü, teneffüs ettiğim havaya karışıyor. “Kendine işkence etme. Ambra’nın başına her ne gelirse senin bunda bir suçun yok.”

Cevap vermiyor ve aramızdaki sessizlik ben “Viviana Montosi’nin annesinin sözleri beni endişelendirdi” diye fısıldayana dek devam ediyor.

Sanki beni elinden gelen en iyi şekilde anladığını söylemek ister gibi başını sallıyor. Biraz sakinleştikten sonra yüzünde onu tanımasam mahcubiyet olarak yorumlayabileceğim bir ifadeyle bana bakıyor “Montosi’nin annesi haklı” diye mırıldanıyor. “Eğer ceset kızına aitse bunun bir tesadüf olması çok zor. Ve eğer durum gerçekten böyleyse bunu bir an evvel öğrenmek istiyorum” diyor titrek ses tonunu toparlayarak. “Yarın sabah yoğun bir şekilde çalışmaya başlıyoruz.”

İçimden ona hak verip durum kesinlikle böyle diyorum. Viviana’nın cesedi toprağın yüzüne çıktıysa bunu sadece bizi Ambra’ya götürecek olan yolu işaret etmek için yaptı.

* * *

Ertesi sabah Calligaris’i arıyorum.

İki kaybolma olayı arasındaki bu bağlantıdan haberi olup olmadığını sorduğumda “Hayır, bilmiyordum!” diye haykırıyor.

“Bu insanların kafası nasıl çalışıyor? Montosi’nin annesi bu kadar önemli bir bağlantıyı yetkililere derhal bildirmeliydi.”

“Bana söyledi” diye mırıldanıyorum.

“Alice, saygısızlık etmek istemem ama yetkililer derken senden bahsetmiyordum” diyor biraz alaycı ama kesinlikle kabalık içermeyen bir dille.

“Ne demek istediğinizi anlıyorum Komiser.”

“Sonuçlar ne zaman hazır olur?” diye soruyor. Ahizeden, elindeki kalemi bir çekiç gibi sinirle masasına vurduğunu duyabiliyorum.

“En yakın zamanda Komiser. Doktor Conforti’nin üzerindeki gerginliği tahmin edersiniz. Göreceksiniz hiç vakit kaybetmeyecektir.”

“Umarım öyle olur. Alanında en iyisi olabilir- ona görev veren savcıların hepsi böyle söylüyor- ama benim ritmime göre biraz yavaş çalışıyor.”

“Bu sefer öyle olmayacak” diyerek onu temin ediyorum. Nitekim Claudio beni almak için bizzat odama geliyor. Elinde olsa beni odadan kulağımdan çekerek çıkartacak.

Claudio beni azar yağmuruna tutarken Calligaris’i bir bahaneyle sepetliyorum.

“Yarım saattir seni bekliyorum.”

“Hazırım!”

“Bu cesede bir isim, bir soyadı vermeden eve dönmeye niyetim yok” diyor gözlerinde şimşekler çakarak. İçimden bir ses canını sıkma, sen sadece öfkesini çıkarttığı bir günah keçisisin diyor. Kafasında dolaşan endişeleri tahmin ettiğim için onu alttan alıp kendimi savunmuyorum. Nitekim az sonra Lara ve diğer meslektaşlarım içeri girdiğinde bana karşı ne kadar merhametli olduğunu fark ediyorum. Bunun sebebi belki de bana karşı beslediği yakınlıktır. Özellikle Lara’ya karşı çok hırçın davranıyor. Kızcağız kendini o kadar üstüne gelinmiş hissediyor ki laboratuvarı hiç düşünmeden terk ediyor. Peşinden gitmeye kalkışıyorum ama Claudio buz gibi bakışıyla beni vazgeçiriyor.

Daha sonra, kahve molası verdiğimizde ona, Lara gibi yumuşak başlı bir kıza neden bu kadar taktığını soruyorum.

Acımasız gözlerle “Bana bir katil gibi davrandığını görmüyor musun?” diyor. “O kuş gibi beyninde, Ambra’ya işkence edip, cesedini Tevere’ye attığıma inandığına eminim.”

“Böyle bir şeyin şakasını bile yapma.”

Artık bu duruma katlanamıyormuş gibi bir havayla “Bunu o embesil meslektaşına söyle” diyerek noktayı koyuyor.

* * *

İşimizi akşam geç saatlerde bitiriyoruz ve o kemiklerin Viviana Montosi’ye ait olduğunu öğrenmek ne beni ne de Claudio’yu bir an olsun şaşırtmıyor.

Bu arada Lara geri döndü ve sessizce Claudio’nun önünde duruyor. Ona kısaca Ambra ve Viviana arasındaki bağlantıdan bahsettim ve şu anda alt-üst olmuş hâlde.

Genetik profilleri ve onların mükemmel uyumunu test etmekle meşgul olan Claudio’nun yüzünü inceliyorum. İlk defa ne hissettiğini açıkça belli eden gözlerinde okuduğum kasvetli hüznün yüreğimi sızlatıyor.

Deneme, sadece yap ya da yapma.

Usta Yoda, Yıldız Savaşları

Viviana Montosi 2006 senesi Haziran ayının güneşli bir öğleden sonrasında annesi ve teyzesi Anastasia'ya akşama görüşürüz dedikten sonra evden çıkmıştı. Babası ve erkek kardeşi de onlarla birlikte yaşıyordu. İyi, birçokları gibi normal bir aileye sahipti. Anne ve babası devlet memuru, teyzesi söylenene göre biraz kaçık, erkek kardeşi ise bir tıp öğrencisi. Viviana sosyal bir kızdı. Greenpeace'in aktivistlerinden biriydi ve sol görüşlü politik ortamlarda vakit geçiriyordu. Arkeoloji çalışmaları onu birçok kez Orta Doğu'ya taşımıştı çünkü Sapienza Üniversitesi Arkeoloji Bölümünün antik Eriha şehrinin eski halklarını araştırmak için destek verdiği bir projeye dâhil edilmişti. Viviana açık fikirli ailesinden de destek görerek bu görevi büyük bir coşkuyla karşılamış ve ilk defa 2002 senesinde Filistin Topraklarına gitmek için yola çıkmıştı.

Kaybolduğunda hayatında bir erkek arkadaşı yoktu.

Tüm bu bilgileri bizzat Calligaris aktarıyor. Montosi davasından ilk defa 2006 senesinde Bassano del Grappa'dan Roma'ya tayin olduğunda, o dönemde olayla ilgilenen ancak çok başarı sonuçlar elde edememiş olan müdürü aracılığıyla haberdar olmuştu. Şu anda tozlu raflardan çıkarttığı dava dosyasının ana hatlarını bana özetlemekle meşgul. Cesedin bulunması ve Ambra Negri Della Valle'nin kaybolması arasındaki bağlantı tüm kartları birbirine karıştırdı ve Calligaris olayın daha da derinleşmesinden büyük bir heyecan duyuyor.

2006 senesinde yürütülen soruşturma hiçbir sonuç vermemiştir. Calligaris o dönemde bazı detayların itina ile incelenmediğine emin ve Ambra Negri Della Valle'nin kaybolmasıyla olayın yepyeni bir dava gibi ele alınabileceğine inanıyor.

Komiserle, Enstitünün yakınlarında bir kafe de oturmuş ananas suyum yudumlarken “Kızların ortak geçmişlerinden gelen birinden mi şüpheleniyorsunuz?” diye soruyorum. Claudio ile bizzat görüşmek için Enstitü'ye gelmişti ve iş çıkışında hayal gücümüzü çalıştırmak için kendimize biraz zaman ayırmıştık.

“Böyle bir ihtimali göz ardı etmek büyük bir hata olurdu” diye cevap veriyor düşünceli bir şekilde. Ardından “Evraklara göz atmak ister misin?” diye soruyor hesabı öderken.

“Viviana Montosi ile ilgili olanlara mı?”

“Olayları farklı bir duyarlılıkla ele alıyorsun. Fikrini öğrenmekten memnun olurum.”

“Elbette, Komiser. Bana güvenebilirsiniz.”

“Belgeleri benim büromda inceleyeceksin. Sana ne kadar güvensen de bazı evrakların emniyetten dışarı çıkartılması mümkün değil.”

Onu anladığımı belirterek başımı sallıyorum ve belgeleri incelemek üzere yarın saat beşte bürosunda verdiği randevuyu iple çekiyorum.

İncelemekten çok merakımı gidermek için desem daha doğru olur.

* * *

Ertesi gün randevu saatini sabırsızlıkla beklerken, şık bir tayyör ve sivri topuklu ayakkabılar giymiş Isabella Negri Della Valle'nin Enstitüye gelmesiyle tüm sıkıntım dağılıyor. Koridorda tesadüfen karşılaşıyoruz ve hiddetli bir havayla bana Claudio'nun nerede olduğunu soruyor.

Kibar bir ses tonuyla “Savcılıktan henüz dönmedi” diyorum “Bizim odamızda... Bekleyebilirsiniz” diyerek onu davet ediyorum. Hemen yanımdaki Lara ise bir kahve içer miydiniz diye soruyor.

Kadın teklifi kabul edip sessizce peşimizden geliyor.

Kapıdan girer girmez bakışlarıyla hemen kızının masasının hangisi olduğunu anlamaya çalışıyor.

Mahcup bir şekilde “Sağda, hemen pencerenin önünde duran Ambra’nın masası” diye açıklıyorum. Kaybolmadan önceki gün bıraktığı gibi her şey yerli yerinde... Kitapları, dosyası, kalemligi, Brad Pitt ve George Clooney’nin internetten basılmış ve duvara bir bantla tutturulmuş Ocean’s Eleven filminden bir karesi.

Isabella kızının sandalyesine oturuyor ve bir anda karşımızda çok acıklı bir sahne beliriyor; Ambra sanki yaşlanmış da ufak tefek rötuşlar ve üzgün bir hâlde aramıza dönmüş gibi hissediyoruz. Elinde, Dior’un Karenina model çantası ve gözlük kabının yanı sıra sıkı sıkı tuttuğu kırışmış beyaz bir zarf var. Isabella çok gergin görünüyor, güzelce makyaj yaptığı yüzü belirgin bir şekilde solgun. Sürekli saatine bakıyor. Herkes için biraz sıkıntılı bir durum çünkü birbirimize söyleyebileceğimiz çok bir şey yok. Onunla ilk tanıştığımız günden farklı bir hali var. Kızı hakkında konuşmaya istekli, sıkıntıya güçlü bir ruh ve umut dolu bir şekilde direnen o kadından eser yok. Bugün, kızının başına gelmiş olabilecek tüm korkunç ihtimallerin acı bir şekilde bilincinde gibi görünüyor.

Kendime acaba Viviana’dan haberi mi oldu diye soruyorum. Claudio ile muhtemelen bu konu hakkında görüşmek için geldi. Ben tam bunları düşünürken savcılıktan dönen Claudio bir dosyayı almak için odamıza giriyor.

Ambra’nın annesini görür görmez geriliyor.

Onu “İyi günler” diyerek cansız bir ses tonuyla selamlıyor.

Isabella Negri Della Valle oturduğu yerden kalkıp Claudio’nun karşısına dikiliyor. Tehditkar bir havası var. Dostane bir ziyarete gelmediği çok belli...

Soğuk bir tavırla “Sizi bekliyordum” diye karşılık veriyor.

Claudio tamam dercesine başını sallıyor. “Buyurun, nasıl yardımcı olabilirim?”

“Sizinle özel olarak konuşmam gerekiyor” diyor. Aralarındaki gerginlik neredeyse elle tutulacak kadar somut bir hal alıyor.

Claudio “Benimle gelin” diye karşılık veriyor. Görünmez olup ne konuştuklarını dinleyebilmek için her şeyi feda ederdim.

***Her suçlu olay yerinde ya bir şey bırakır
ya da oradan bir şey götürür.***

Edmond Locard, 1910

Calligaris'in odasında bir köşeye ilişmiş, kucağımda Viviana'ya dair tüm belgelerin yer aldığı kalınca bir dosya ve daha fazlasını öğrenmek için bolca hevesle ile kırık bir sandalyenin üzerinde oturuyorum.

Yüz sayfayı aşan bir kitapçık sırf Viviana'nın e-postalarını içeriyor ve tamamını okuyabilmek için şu an sahip olduğumdan daha fazla zamana ihtiyacım var. Bunların çoğu, Viviana'nın Eriha şehrindeyken Rebecca Tedeschi adından birine gönderdiği uzun e-postalardan oluşuyor. Mektupları derinlemesine inceleyebilmek için vaktim gerçekten çok az, bu yüzden şimdilik es geçiyorum. Dosyanın geri kalanı ise kazıya katılan diğer meslektaşları ile arasında geçen e-posta alışverişleri ve Viviana'nın son günlerine şahitlik eden iş fotoğrafları ve bilgilerinden oluşuyor. Olayı araştıran ilk dedektifler, Orta Doğu'da geçirdiği günlerde meydana gelen olayların üzerine odaklanmışlardı.

Bu bilgileri okuduğumda Viviana'nın, projenin Tel- Es Sultan yakınlarındaki bronz çağa ait nekropol kolunda görev yaptığını anlıyorum.

Viviana, gelecekteki parlak kariyerine ve mezuniyet tezini yazmasına büyük destek veren ve aynı zamanda bu projenin organizatörü olan Profesör Curreri'nin en sevdiği öğrencisiymiş. Birlikte çok önemli işlere imza atmışlar. Curreri'nin

ekibi İ.Ö. 3000 yıllarına ait antik bir köyü sıkı bir çalışma sonucunda yeniden kurgulamayı başarmış.

Viviana kaybolduktan sonra görevi, yine aynı projede ancak daha geri planda çalışan Anita Ferrante adında bir sınıf arkadaşına verilmiş. İki kızın arasında o zamanlar bir husumet varmış.

Olayın öncesinde hiç kimse Viviana'da bir gariplik hissetmemiş ve aniden ortadan kaybolması ailesi ve arkadaşlarının aklına tek bir ihtimali getirmiş. Viviana asla bir açıklama yapmaksızın evden uzaklaşmazdı, başına mutlaka kötü bir şey gelmişti. Üstelik intihar edecek bir tip de değilmiş.

Onu rahatsız etmediğimi umarak alçak bir sesle “Komiser” diye çekingen bir şekilde sesleniyorum.

“Söyle?”

“Burada Anastasia Salvemini tarafından verilmiş bir ifade var. Kaybolduğunun ertesi gününden itibaren hep Viviana'ya neler olduğunu bildiğini iddia etmiş.”

“Ah, evet şu medyum kadın...”

“Bu kadının söylediğine göre Viviana tanıdığı bir kişi tarafından, bir evin içinde namertçe öldürülmüş.”

“Anastasia Salvemini, Montosi'nin teyzesi. Viviana ve ailesi ile beraber yaşıyormuş. Nasıl desem... Bizzat kendi kız kardeşinin de söylediği üzere tuhaf bir tip. Onu güvenilir bir şahit olarak görmüyorum” ardından “Alice, Montosi'nin onu bulduğumuz yerde öldürülmemiş olma ihtimali var” diye ekliyor.

“Anastasia Teyzenin haklı olduğunu görmüyor musunuz? Viviana'nın omzuna aldığı bir darbe ile ölmüş olma ihtimali var. Tam da teyzesinin söylediği gibi namertçe, arkadan vurularak”

Calligaris söylediklerimi küçümsermiş gibi tek kaşını kaldırarak bana doğru bakıyor.

“Adlî botanik analizlerin ilk sonuçları elime geçti.”

“Ve?”

“Viviana Montosi’nin ayakkabılarının altında, kazağının üzerinde ve kalan birkaç tel saçının arasında fındık ağacı polenlerinin izine rastlanmış. Cesedinin bulunduğu yer inşaat arsası olduğu için doğal olarak tek bir ağaç bile yok. Yani, Viviana’nın öldüğü gün içinde fındık ağacı bulunan bir bahçede olduğu ve orada ölmüş olma ihtimali oldukça yüksek. Cesedin yatış pozisyonu ve hemen yanına bırakılan taç da beni oldukça düşündürüyor. İçimden bir ses vücudunun cenin pozisyonunda yerleştirilmesinin, gömme ayinlerindeki gibi bir anlamı olduğunu söylüyor.”

“Komiser, Viviana’nın mektuplarını okumayı çok isterim. Bir istisna gösterip onları yanımda götürmeme izin verir misiniz? Yemin ederim ki buna pişman olmayacaksınız.”

Gerçekten üzgün bir şekilde “Sana hayır demekten nefret ediyorum...” diye mırıldanıyor.

“Tamam. Endişelenmeyin. Yeniden ziyaretinize gelip onları burada okurum.”

Calligaris’in yüzünde rahatladığını belli eden bir ifade belirliyor. Küçük yaramaz bir çocuk gibi tatlı.

* * *

Komiserin bürosundan çıktığımda yolun bir kısmını yürüyüp loş ve ılık akşamüzeri havasının keyfini çıkartmak istiyorum. Bir paket Merit almak için sigara bayisine giriyorum ve çantamdan para çıkartırken cep telefonumdaki birkaç cevapsız çağrıyı fark ediyorum. Hepsi de Claudio’dan. Onu geri ararken dükkândan çıkmak zorunda kalıyorum; çünkü içeride kulakları sağır edici bir şekilde Led Zeppelin çalıyor.

Sesinde bir tuhafılık var. Ne istediğini anlayabilmek için “Senin neyin var?” diye soruyorum.

“Kendimi o kadar kötü hissediyordum ki daha da beter olana kadar içtim.”

“Sarhoş musun?”

“Maalesef yeterince değil.”

“Ambra’nın annesinin bu konuyla bir ilgisi var mı?”

Cevap vermekten kaçınıyor. “Evime gel, lütfen. Bana bir pizza ve bir kutu Brufen getir. Bir tane de Plasil. Şurup olandan.”

“Başka?” diye soruyorum hafif bir alayla.

“Bir tane de GQ dergisi.”

“Claudio, sen grip değilsin. Sadece kafayı bulmuşsun!”

“Geçiyor. Şu anda gribin son nebzelerini yaşıyorum.”

Ben adresi soramadan telefonu kapatıyor ve onu yeniden aramak zorunda kalıyorum.

Evi, metroyla benim oturduğum semtten sekiz durak ile-ride. Ben de zaten çoktan evimin yakınlarındayım.

Sekizyüzlü yıllara ait bir binanın ikinci katında, küçük bir dairede oturuyor. Siyah ve beyaz renkler kullanılarak birinci sınıf modern bir tarzda döşenmiş. Dev ekran televizyon MTV kanalına sabitlenmiş, ekranda Muse’un *Superlight* şarkısının canlı performansı yayınlanıyor. Salonda ayrıca bir DVD koleksiyonu ve üzerine süper alkollü içkilerin dizildiği bir bar duruyor. Claudio’nun üzerinde bir jean var. Düğmeleri açık olan gömleğinin kollarını sıyırmış. Bana kapıyı açtıktan sonra kendini yeniden siyah deri divanın üzerine atıyor. Vahşi, baştan çıkartıcı ve kontrolünü çaresizce kaybetmiş bir hâlde. Jölesiz saçları spor yapmış toy bir delikanlınıninki gibi dağınık ve onu ikinci bir deri gibi saran o her zamanki buz gibi soğukkanlılığından eser yok. Bu haliyle on yaş daha küçük gösteriyor ve bana tehlikeli bir şekilde, kendimizi rüyanın kollarına teslim ettiğimiz o çılgın, uğursuz ve muhteşem gecedeki halini

hatırlatıyor. İlaçları yepyeni, parıldayan çelik mutfak tezgâhının üzerine koyuyorum. Getirdiğim pizza çoktan buz gibi olmuş, mide bulantısı ve kusmadan yakınırken canının bunu nasıl çektiğine anlam veremiyorum.

Sorularımdan neredeyse bunalmış bir hâlde “Pizzayı daha sonra, Plasil etkisini gösterince yiyeceğim” diyor.

“Seni bu hale düşüren şeyin ne olduğunu bana anlatacak mısın?”

“Aşağılandım.”

“Claudio, bir insan evladının seni aşağılaması mümkün değil. Kibrin buna müsaade etmez. Seni öldürmek aşağılamaktan daha kolay olurdu” O ise cevap vermiyor. “Yatağına yat-san daha iyi olmaz mı?”

Çok manidar, muzır bir ifadeyle kaşını kaldırıyor. Elini divanın minderine vurarak yanına oturmam için işaret ediyor ama yüzüstü uzandığı için neredeyse tüm yeri kaplamış.

Kabanımı çıkartıp koltuğun üzerine koyuyorum. Kendime başına yakın bir yerlerde küçük bir yer açıyorum ama o başını hemen kucağıma koyup bir eliyle dizimi tutuyor. Kan akışım hızlanıyor ve vücut ısım neredeyse tavan yapıyor. Kendimi bir anda -aynı küçük Ichi’nin tüylerini okşadığım zamanlardaki gibi- saçlarına şefkatle dokunurken buluyorum. Ama elini uyluklarıma doğru götürdüğünde o kısacık şefkat teması yerini bir aleve bırakıyor ve eğer bir an evvel gitmezsem işin renginin yeniden bozulacağını hissediyorum. Böyle düşünmeme rağmen elini biraz evvel cesurca koyduğu yerden çekmesiyle şaşkınlık dolu bir düş kırıklığına uğruyorum.

“Olmaması daha doğru... Yapamayacağım” diye mırıldanıyor ben saçlarına dokunmaya devam ederken.

Ne kadar süre böyle kaldığımızı bilmiyorum; pencereden rengârenk bir akşam karanlığının çökmeye başladığını

görüyorum. Kimse yerinden kalkıp ışıkları açmadığı için gece, odaya yavaş yavaş hâkim oluyor. Kaslarının hafifçe titrediğine bakılırsa galiba derin uykuya dalmak üzere.

Yerimden kalkmayı başarıyorum, uykusu görüldüğünden daha da ağır. Pizza mutfakta, buz gibi ve görüntüsü hiç de iştah acıcı değil. Buzdolabı bomboş, bense kurt gibi açım. Üstelik banyoyu kullanmam gerekiyor.

Evde tek bir banyo var o da yatak odasının içinde.

Yatağı alçak, mobilyalar sanki salondakilerin devamı gibi siyah ve parlak. Ceketini yatak örtüsünün üzerinde duruyor. Sanki bir an evvel içeri gidip içmek için aceleyle çıkartılıp fırlatılmış gibi. Ceketin hemen yanında beyaz buruşuk bir zarf duruyor. Bunun, sabah Ambra'nın annesinin elinde tuttuğu zarf olduğuna neredeyse eminim.

Ah yüce tanrım, merakıma nasıl direneceğimi görmek için beni sınıyorsun.

Zarf hemen karşımda duruyor. Onu rahatça okuyabilir ve Isabelle Negri Della Valle'nin neden bu kadar öfkeli olduğunu anlayabilirim.

Ve Claudio'nun neden sarhoş olma noktasına geldiğini.

Ve belki de Ambra'nın kaybolmasına dair bir ipucu yakalayabilirim.

Tanrıya hayal kırıklığı yaşattırıp şeytana teslim oluyorum.

Zarfı açıp içindekileri okuyorum. Hatta bir solukta bitiriyorum ve uğradığım şokla sarsılıyorum, içime bir sıkıntı çöküyor. Kâğıdı tekrar katlıyorum. Bu işe burnumu soktuğum için bin pişmanım.

Ayak sesleri duyuyorum, elbette ki yaklaşmakta ki olan Claudio'ya ait. Zarfı bulduğum yere bırakıyorum. Hemen arkamda bittiğini hissettiğimde panikle yerimden sıçıyorum.

Claudio'ya öfke doluyum ve ona karşı böyle hissetmek zorunda kalmaktan nefret ediyorum.

Birkaç dakika öncesine kadar onu arzuluyordum ve eli şayet bir santim daha ilerleseydi kendimi geri çekmekten alı koyamayacaktım.

Ama şimdi tek istediğim şey kaçmak.

“Acıktın mı?” diye soruyor.

Hayır der gibi başımı sallıyorum, iştahım kaçtı. “Eve dönmem gerekiyor.”

“Kal!”

“Hayır, gerçekten, yapamam.”

Buz gibi bir sessizlik çöküyor. “Pekâlâ, teşekkürler... Her şey için!”

Ona içimdeki öfkeyi maskeleyen gergin bir gülümsemeyle karşılık veriyorum.

Beni kapıya kadar geçirip yanağıma bir öpücük konduruyor.

Metroya binmek için koşuyorum ama aslında kaçıyorum.

*Kavgam çetin ve ben yorgun gözlerle dönerim bazen
değişmeyen dünyayı görmekten.*

Pablo Neruda

Sabahın erken saatleri, o kadar erken ki Enstitüde hâlâ hiç kimse yok. Onu, Claudio'yu, aralarında gerçekten neler olup bittiğini, küllerin altında saklanana anlayamamış olmanın verdiği yepyeni bir hüznü duygusuyla gözlerimi Ambra'nın masasına dikmiş öylece oturuyorum.

Yargıladığımız insanları iyi tanıdığımızı zanneder ve yaşadıkları olayları kendimize göre basitçe yorumlarız ama işin aslı böyle değil.

Ben onlar hakkında hiçbir şey bilmiyormuşum.

Claudio, senin bu durumdan haberin var mıydı?

Tabii ki vardı. Bazı şeylerin sır olarak saklanması mümkün değildir. Hayal meyal hatırladığım o eski sorular aklıma geliyor. Claudio'ya neden ayrıldıklarını sorduğumda, Ambra'nın benim düşündüğümünden çok farklı biri olduğunu ima ederek aralarında telafisi mümkün olmayan fikir ayrılıklarından bahsetmişti.

Ondan bir açıklama istemek o zarfı karıştırdığımı itiraf etmek anlamına gelecek. Sonuç bir yana başkalarının eşyalarını karıştırmak her zaman kabaca bir davranış.

Birkaç saat sonra, rutin bir iş üzerinde çalışırken bana "Dün eğer ellerim haddini aştıysa bunu hatırlayamayacak kadar

sarhoştum. Kendimi tanıdığım için bunu büyük bir ihtimalle yaptığuma inanıyorum o yüzden senden özür dilerim” diyor.

“Can sıkıcı bir şey olmadı” diye karşılık veriyorum mesafeli bir tavırla.

“Peki, o zaman bu buz gibi halinin, ölüme kadar bekâret yemini etmiş rahibe gibi tavırlarının sebebi ne?”

“Claudio, Ambra ile neler oldu?”

Birden geriliyor. Yüzündeki şakacı ifadenin yerini ciddi ve küçümseyici bakışlar alıyor.

“Sen benden şüpheleniyorsun.”

“Hayır!”

“Aksine evet. Bu fikri kafana Lara soktu. Eski sevgilin kayboluyor ve sen bu olayla hiçbir ilgin olmamasına rağmen kendini bir suçlu gibi muamele edilirken buluyorsun.”

Gerçekten çok öfkелendi.

“Ciddi olamazsın. Senin olayla bir ilgin olduğunu asla düşünmedim. Böyle bir şey aklına nasıl gelebilir? İçimde sadece aranızda olayların seyrini değiştiren bir şey geçtiğine dair bir korku var.”

“Olayların seyrini değiştirmek mi... Anlayamıyorum!”

Susuyorum çünkü onu, bu kadar mahrem bir konuyu bana anlatması için zorlamak istemiyorum. Yanına gidip ona sarılıyorum.

Ona sıkıca, elimden geldiği kadar sımsıkı sarılıyorum. Çünkü her ne yapmış olursa olsun kendisinden şüphe edilecek bir insana dönüşmeyi hak etmiyor. İnsanlar hata yapar, hata yapmaya devam eder.

Katil olmamaları şartıyla herkes affedilmeyi hak eder.

Öğleden sonra, birilerinin gözünden kaçmış bir ipucunu yakalama umuduyla, Viviana'nın dosyasındaki belgeleri okumak için üzgün ve solgun bir hâlde Calligaris'in bürosuna gidiyorum.

"İşte, Komiser, haklı olduğumu gördünüz mü?"

"Ne hakkında?"

"Viviana'nın montu hakkında. Bir yerlerde olduğuna eminim. Nitekim işte burada yazıyor, evsiz bir kadının sırtındaymış."

Calligaris koltuğundan kalkıp yazılanları okumak için yanıma geliyor.

"Bakayım!"

Komiser okumaya başlıyor ve bitirdiğinde bana memnun gözlerle bakıyor. "İyi yakaladın, Alice. Şimdi hatırlıyorum, bir tanıdığı 2006 senesi mayıs ayında Viviana'nın montunu tesadüf eseri evsiz bir kadının üzerinde görmüştü. Üzerinde FREE PA-LASTINE yazan rozetlerle dolu bir mont olduğu için hemen tanımıştı. Eastpak çantası da aynı şekilde kadının kolundaymış."

"Okudum. Kadın bunları doğal olarak bir çöp konteynırında bulmuş, ama nerede bulunduğunu hatırlamıyor. Bu da birilerinin montu ve ceketini ortadan kaybetmek istediğini açıkça kanıtlıyor"

"Okumaya devam et, ilgi çekici başka noktalar bulup bulmayacağın hiç belli olmaz" diyor ve şaka mı yapıyor yoksa ciddi mi anlayamıyorum.

Viviana'nın mektuplarını elime alıyorum. Okumaya sistemli bir şekilde ilk mektuplardan, gençlerin ailelerine gönderdiği telgraf tarzında, miskinlikle yazılmış kısa mesaj ve maillerden başlıyorum. Viviana'da bu istisnayı bozmuyor ve puzzle'ın parçalarına dair hiçbir detay, hiçbir iz sunmayan kısa mesajlarla ailesine sadece iyi olduğunu yazıyor. Rebecca'ya gönderilmiş olan e-postalar ise farklı. Rebecca'ya arada bir okulu veya erkek arkadaşı hakkında haberler sorduğu mektuplar dışında neredeyse gizli bir günlüğün sayfalarını okumak gibi.

Bu mektupları okumak keyifli ama bir o kadar da uzun, çok uzun bir iş. Korkarım ki beni, kalorifer peteği simsiyah olmuş, duvarları çatlamış bu ofiste şu anda önündeki evrakları imzalamakla meşgul olan Calligaris'le beraber geçireceğim uzun günler bekliyor.

"Alice, dosyayı toparlamaya başla. On dakika içinde çıkmam gerekiyor."

Şanssızlığa bak. Tam da en güzel yerinde... "Tamam, Komiser" diyerek dalgın bir şekilde mırıldanıyorum. Viviana'nın mektupları gerçekten çok ilgi çekici. Gözüm özellikle bir tanesine, diğerlerinin arasına karışmış, kenarında kahve lekesi olan bir e-postaya takılıyor. Mektuplar tarihlere göre sıralanmış ve eylülde başlıyor. Ancak elimdeki 16 Kasım 2005 tarihinde yazılmış.

Merhaba Bex,

Hava geçen seferkinden daha da sıcak! O kadar çok bronzlaştım ki döndüğümde insanlar tüm bu zaman içinde Karayipler'de keyif çattığımı zannedecek. Ama tam tersine...

Benden haber alamadığın günler için özür dilerim ama buradaki internet bağlantısı tam bir felaket.

Profesörün keyfi yerinde... Sana daha önce defalarca bahsettiğim gibi keyifli olduğu günler nadirdir. Bundan hepimiz faydalıyoruz: tüm ekibin huzuru onun davranışlarına bağlı.

Eriha'ya bayılıyorum. Kendimi çok önemli bir şeyin parçasıymış gibi hissediyorum ve bu şehrin sokaklarında dolaşırken, hayatımda tanıdığım hiç kimsenin daha önce buraya gelmediğini ve gelecekte de asla gelmeyeceğini biliyor ve bir tür... gizli gurur duyuyorum.

Okumaya devam ediyorum. Viviana'nın kelimeleri zihnimin en gizli sokaklarına zorbaca dalıyor.

Kafam çok karışık... Her şeyin bittiğini nasıl kabulleneceğimi bilemiyorum.

Bugün tek hissettiğim şey büyük bir pişmanlık. Beraber olduğumuz zamanlarda tek yaptığım şey şikâyet etmek ve geleceğimizin belirsizliğinden korkmaktı. Ama ben o günlerde kafamı aptalca düşüncelerle doldurmakla ne kadar hata ettiğimi, acı çekmeye asıl şimdi, onsuz kaldığımda hak ettiğimin farkına vardım. Çünkü her şeyden önemlisi beraber olmamızdı. Ama artık değiliz ve bir daha asla beraber olamayacağız.

Komiser, sanki bir süredir bana sesleniyormuş da ben duymamışım gibi ısrarlı bir tonla “Alice” diyor.

“Evet, Komiser” diyorum gözlerimi önümdeki bilgisayar çıktısından ayırmayarak.

“Neye takıldın?”

“Kendime Viviana acaba bu mektuptaki kelimeleri bilinçli olarak mı yazdı diye soruyordum. “Ama artık değiliz ve bir daha asla beraber olamayacağız.” Bir insan ancak ölümün çaresizliği karşısında asla der.”

Calligaris’in kafası karışmış gibi görünüyor. Önündeki bir evraka-kesinlikle bundan daha önemli bir konuya- odaklandığı için söylediklerimi dalgınlıkla dinliyor

“Kimi kast ediyor?”

“Bilmiyorum, sadece aceleyle okuduğum bir paragraf. Cevabını ancak ileride verebilirim.”

“Alice, sana yarın Viviana ve Ambra arasındaki çok hassas bir bağlantıdan bahsedeceğim”

“Yarın mı? Ama neden şimdi değil?”

“Şu anda vaktim yok.”

“Bir saattir buradayım ve siz bana hiçbir şey anlatmadınız mı?”

“İlk önce araştırdım. Ben temkinli bir adamım, sırf konuşmuş olmak için emin olmadığım bir bilgiden bahsetmem. “ diyor sakın ama bir kaktüs kadar dikenli bir dille.

“Haydi, çıkıyoruz, büroyu kapatmam gerekiyor. Yarın öğreneceksin ama çok da yankı uyandırıcı bir haber beklentisi içinde olma.”

Kaderime razı olmuş bir hâlde eve dönüyorum. Evin etrafında biraz dolaştırmak için Ichi'nin tasmaını takıyorum. Gök-yüzü alacakaranlığın soluk mor renklerine dönüşürken kendimi evden nasıl bu kadar uzaklaşıp da Vatikan yakınlarında bulunduğumu anlayamıyorum bile. Aslında nedenini biliyorum, adımlarım bağımsız hareket etmiş ve bacaklarım bizi buralara kadar benden izin almadan taşımıştı. Çünkü kafam bambaşka yerlerdeydi, uzak ve romantik hayallerle meşguldü.

Çünkü Arthur'a olan hislerimi kâğıda dökseydim Viviana'nın o pişmanlık ve acı dolu kelimelerinin aynısını kullanırdım.

Mektuplar beni alt üst etti.

Vücudum beni diğer yarım olmaksızın etrafa dolaştırırken aklım ise beni bugün okuduğum o mektubu zihnimde canlandırmak üzere Filistin' e götürüyor.

Çöl sürekli değişir ama hiç kimse bunun farkına varmaz

Negev Çölü, Eylül 2005

Gökyüzü Viviana'nın şimdiye dek hiç böylesini görmediği kadar berraktı. Uzaktaki ufuk çizgisi belli belirsizdi ve gözüne titrer gibi görünüyordu. Karşısındaki manzara biraz başını döndürmüştü.

Elini önce kumla doldurmuş sonra avucunu açıp altın zerrelili bir şelale misali kayıp gitmesine izin vermişti. Gözleri hipnotize olmuş gibi sabit bakıyordu. Sonra birileri onu çağırmış, ellerini kot pantolonun üzerine silerek grubun geri kalanına yetişmişti.

Yoğun geçecek olan projeye başlamadan önce moral toplamak amacıyla yapılan o tatil Profesörün fikriydi. Mitzpe Ramon'a öğlen saatlerinde ulaşmışlardı; otel muhteşemdi Zaten aksi düşünülemezdi çünkü rezervasyonla Anita ilgilenmişti. Viviana, Eriha'nın sefil ve çıplak sokaklarından tamamen farklı bu yerde kendini nihayet rahat hissetmişti.

Profesör ikinci karısı Ella'yı da yanında getirmişti. Kısa bir süre önce evlenmişlerdi. Ella onunla beraber Roma'ya taşınmak için Tel Aviv'den ayrılmıştı. Negev'de geçirecekleri günler karısını gruba tanıtmak için doğru bir fırsattı.

Anita sanki Ella'nın üzerinde iyi bir izlenim bırakıp onu fetih etmeye çalışır gibiydi. Viviana bunun sebebini anlayamamıştı.

Anita, Viviana'nın artık ezbere bildiği o monologlarıyla Ella'yı serseme çevirmişti. Sürekli kendinden bahsediyordu: dünyanın neredeyse yarısını gezdiğini, onun yaşında bir genç kız

için inanılmaz bir deneyim olduğunu, annesinin meşhur çaydamlık koleksiyonunu, bir kafeye gittiğinde birisi oldu da çay isteme gafletinde bulunursa kadının çantasından bir demlik çıkartmasını, yeri gelmişken çok uluslu bir Amerikan şirketinde üst düzey yöneticilik yapan babasının kariyerini...

Viviana, Ella'nın tüm bunlardan hafif sıkılmış bir havayla başını terbiyeli bir şekilde sallamasına bayılmıştı. Profesörün karısının, eşinin öğrencilerine karşı hiçbir merak beslemediği çok açıktı.

Ella ne kadar mesafeli durursa Anita da onu etkilemek için bir o kadar çaba sarf ediyordu.

Ella'nın yüzü alışılmadık ve keskin bir güzelliğe sahipti. Açık renkli gözleri, çekici elmacık kemikleri ve görkemli burnu bir Çingeneyi andıran tenine eşlik ediyordu. Üzerlerine küçük yakutlar monte edilmiş hepsi sarı altından bir sürü mücevher takıyordu. Bir Paris butiğinden alınmış, dozunda sıkılmazsa migrene yol açabilecek ağır bir parfüm kullanıyordu.

Ella, onlara büyük bir özlemle, sanki artık uzak bir geçmiş halini almış şehri Tel- Aviv'i anlatmıştı. O özlem duygusu Viviana'nın çok hoşuna gitmişti çünkü kadını kendine bir şekilde yakın hissetmişti. Ella, Tel- Aviv'deki arkeoloji bölümünden yeni mezun olmuş ve çok yakında araştırmalara katılmak üzere Eriha'ya gelecek olan hayattaki tek evladı Daniel'den de bahsetmişti.

Ella'nın altın rengi gözleri oğlunu sadece hatırlamakla bile dolu dolu olmuştu. Onu içi titreyerek beklediği belliydi. Anita, onunla tanışmak için can attığını ve ondan kesinlikle öğreneceği çok şey olacağını söyleyerek bu haberi herkesten daha fazla coşkuyla karşılamıştı.

Yakında Doçent olacak Carlo ve Sandra ise grubun geri kalanından hep biraz kopuk kalıyorlardı. Aralarında romantik

bir bağ kuruyor ama bunu kimseye rahatsızlık vermeden büyük bir zarafetle yapıyorlardı. Yakında aralarına katılacak olan bu kişiyi onlar da merak etmiş, baş başa çekildikleri köşeden kalkıp yanlarına gelmişlerdi. Sandra, Viviana'ya etrafta Curreri'nin üvey oğlu hakkında muhteşem şeyler söylendiğinden bahsetmişti.

Bu yeni gelecek kişi Viviana'yı çok da heyecanlandırmamıştı.

Hakkında çok iyi konuşulan insanlardan prensipte pek hoşlanmazdı.

Tanrı zulme uğramışların yanındadır

Calligaris'in dün ağzıma çaldığı balla bürosuna her zamankinden daha erken gidiyorum. Kendisi başka işlerle meşgul ve son keşiflerini bana anlatmak için biraz boş vakti olana dek merakımı dizginlemek zorunda kalıyorum.

“Viviana Montosi ve Ambra Negri Della Valle, Mami-ani Lisesi C sınıfında okuyan iki öğrenciydi. Her ikisi de biri Haziran diğer ise Martta olmak üzere 1984 yılında doğmuştu ve aynı semtte oturuyorlardı. Ancak aralarındaki benzerlikler burada bitiyor. Tespit edebildiğim kadarıyla gerçekte birbirilerinden çok farklıydılar. Viviana küçük bir burjuva ortamında doğmuş ve büyümüştü. Hayat doluydu, politik meselelere ilgisi vardı, sanat filmlerine bayılıyordu, tarihe ve arkeolojiye büyük bir tutkuyla bağlıydı. Teyzesinin söylediğine göre hiçbir şeyden korkmayan bir kızdı ki bu da bana çok da temelsiz bir söylem gibi gelmedi. Yirmi bir yaşındayken bir ayağı Filistin bir ayağı da İtalya'daydı ve burada aktif olarak çalıştığı bir Dayanışma Komitesine üyeydi. Bir gösteri sırasında polis tarafından gözaltına alınmış. Filistin davasına yürekten bağlı olduğu çok açık...”

“Bana Ambra'dan çok farklı bir kişilik gibi geldi” diyerek yorum yapıyorum.

“Çok haklısın. Ambra Negri Della Valle'nin, benden daha iyi bildiğin üzere bambaşka bir hamuru var. Eski okul arkadaşlarının büyük bir bölümüyle görüştüm. Her ikisinin de kaybolması kızları fazlasıyla korkutmuş. Herkes Viviana'yı sevgiyle

hatırlıyor: iki yıl boyunca sınıf temsilciği yapmış. Ambra... Evet, başına gelenler karşısında şaşkın ve üzgünler ancak... Nasıl desem... Çok da etkilenmemişler. Sevilen biri değilmiş.”

Buna inanmakta zorluk çekmiyorum. Ama asıl haber bu değil. Calligaris beni merakta bırakmaya devam ediyor.

“İki kız arasında dikkate değer bir bağlantı olup olmadığını sorduğumda herkes aynı şekilde cevap verdi.”

“Yani yok” diyorum cevabı tahmin ederek.

“Aksine. Ambra ve Viviana, lise yıllarında aralarından su sızmayan iki arkadaşmış. Çok yakın bir ilişkileri varmış, aileleri de bunu doğruladı.”

“Peki, arkadaşlıkları neden devam etmemiş?”

“Ambra’nın annesi, kızların büyürken kendilerine farklı yollar seçmesinden kaynaklanan sorunsuz bir ayrılık olduğunu iddia ediyor. Viviana’nın annesi sebebini pek hatırlayamadı. Anastasia Teyze ise tam tersine bu arkadaşlığın bitmesinin yeğenini çok üzdüğüne emindi ve Ambra’nın yeğenini kullanıp işi bittikten sonra bir kenara attığını söyledi.”

“Nasıl?”

Gürül gürül yanan kalorifer yüzünden yanakları hafifçe kızarmış Calligaris daha açık bir şekilde anlatmaya çalışıyor: “Çünkü Ambra onu ödevler ve bu tür okul konularında kullanıyormuş.”

“Ah!”

“Sınıftan bir arkadaşları daha da açık konuştu. Kızlar son zamanlarda birbirleriyle zoraki konuşur olmuşlar. *Görünüşte düşmanlık yoktu ama birbirlerine öyle iğneleyici laflar atıyorlardı ki...* İşte aynen bu kelimeleri kullandı” diyor notlarla dolu küçük defterine hızlıca göz gezdirerek. Durum böyle olmasına rağmen telefon kayıtlarını tek tek incelerken ne bulduğuma bir

bak: 2005 senesinin Kasım ayı sonlarında, yani kaybolmasından çok kısa bir süre önce Viviana, Ambra'yı aramış."

Kâğıtları bana doğru uzatıyor. Ambra Negri Della Valle kullanıcısına ait bir cep telefonu numarasının sarı fosforlu kalemle işaretlendiğini görüyorum. Biri 23 Aralık tarihli yirmi dakika süren diğeri ise 26 Aralık tarihli daha kısa bir görüşmeye ait iki tane arama.

"Viviana, Eriha'dan 19 Aralıkta dönmüştü. Filistin'den döner dönmez eski arkadaşını arama ihtiyacı duymasını nasıl açıklıyorsun?"

"Bilmiyorum, Komiser. Noel'ini kutlamak için olabilir mi? Viviana'nın mektuplarını okumam için bana zaman verin, belki oradan bir şey çıkabilir."

"Bu kadar uzun süre bekleyebileceğimi zannetmiyorum. Sanırım bunu kendim bulmaya çalışacağım."

"Hayır..."

"Merak etme, mektupları elinden almayacağım. Ben bilgisayardan okurum."

Viviana'nın mektuplarında Ambra'nın ismini aramak, bir kitabı sondan başa doğru okumak gibi bir şey. En sonunda teslim olup, sırayla gidiyorum.

Ne kadar süre harcayacağım umurumda bile değil, Viviana'nın dünyasına doğru adımlarla girmek istiyorum.

* * *

Eriha, Eylül 2005

Batı Şeria'ya İsrail'den ayıran bariyeri geçmişlerdi. Hepsi lise oğlanlar gibi genç bir grup İsrail askeri, ekibin bulunduğu otobüse girmişti. Ellerindeki tüfekleri sanki bir oyuncakmış gibi onların üzerlerine doğrultup, engizisyon mahkemesi yargıçları misali pasaportlarını göstermelerini istiyorlardı.

Korkulacak bir şey yok, sadece bir kontrol. Herkesin güvenliği için – diyorlardı Viviana'ya İngilizce olarak. Ama Viviana'nın tüyleri diken diken olmuştu.

Filistin'e Özgürlük şarkıları söyleyen grafitilerle dolu Duvarı geçtiklerinde Viviana fikrini söyleyebilmek için kendini nihayet özgür hissetmişti.

“Bu kontrol değil. Bir tür kuşatma, Nazi tipi bir tecrit” dedi hemen yanında oturan Sandra'ya.

Daniel Sahar, otobüsün en arkasına oturmuş uyukluyor gibi duruyordu. Londra'dan yeni gelmiş ve yersiz bir üstünlük duygusu taşıyan tavırlarla gruba katılmıştı. Koltuğundan kalktı uzun ve hafifçe kambur vücuduyla o sırada hararetle Filistinlilerin haklarını korumaya ve çözüm önerilerini sıralamaya devam eden Viviana'nın yanına yaklaştı.

İri, güzel, aynı Ella'nın ki gibi altın rengi gözlerini onun üzerine dikti.

“Bu problemin çözümü yok çünkü hem Filistinliler hem de biz tam olarak aynı şeyi istiyoruz. Birlikte yaşamamız mümkün değil. Onlar bizim için düşman da öte. Tamamen başka bir galaksiye aitler” Ses tonu kibarlı ancak sadece görünüşte. Satır aralarında, özellikle de gözlerinin içinde bir tür meydan okuma saklıydı. Sanki, ‘Burada doğup büyüyen benden daha iyi mi bileceksin?’ demek ister gibiydi.

Viviana can damarına basılmış gibi hissetmiş ve tüm gücüyle tepki vermişti. “Bu ırkçılık!”

Daniel bir kahkaha attı, sert ve öfke dolu bir kahkaha. “Batı kamuoyu her zaman kurbanların yanındadır. Onları severler, kendileri daha üstün hissedebilmek için onlara ihtiyaçları vardır. Toplama kamplarındaki Musevileri severler, Musevilerin kurbanı Filistinlileri severler.”

Viviana daha açık sözlerle karşılık verdi. "Ama dünün kurbanları bugünün cellâtlarına dönüşebilir."

Daniel de artık kibarlığı bir kenara bırakmıştı zaten pek de öyle biri olduğu söylenemezdi. "Biz cellât değiliz. Ve artık kurban da değiliz. Ama barış içinde yaşamaya hakkımız var. Ve ben bu hakkımızdan şüphe eden herkesi parçalamaya hazırım."

Viviana, barış kavramına bir uzaylı kadar uzak cümlelerine karşılık vermeyi, onunla son nefesine kadar tartışmayı kafasına koymuştu çünkü o tam bir fikir savaşçısıydı, çünkü bu konu ne zaman açılrsa öfkeden kendini kaybediyordu. Ama Daniel Sahar gürültülü bir kahkahayla konuyu kapatmıştı "Suratın ne hale geldi! Kimseyi parçalayacağım falan yok. It's a joke, of course"

"A trick" diye düzeltti Viviana. "Joke basit bir şakadır, Trick ise tatsız bir şakadır"

Viviana, Daniel'in yerine dönerken kendisine alay eder gibi güldüğünü ve hemen yanındaki Anita'nın da ona katıldığını fark etti.

Daniel'den neden nefret etmeye başladığını o anda daha iyi anlamıştı. Sebep, kendisiyle alay etmesi değil ilk başlarda gözüne bu kadar parlak görünen bu genç adamın aslında kaba ve ırkçı biri olduğunu görmenin verdiği o büyük hayal kırıklığıydı.

Geçmiş yabancı bir memlekettir

Viviana mektuplarında sık sık İntifada diye bir şeyden bahsediyor. Wikipedia da küçük bir araştırma yapmak zorunda kaldığımı itiraf ediyorum. Lisede bazı şeyleri çok iyi öğrendiğim söylenemez... Bunların bana çok uzak konular olduğuna inanırdım bu yüzden de ilgimi çekmezdi. Ama şimdi aslında ne kadar yakın olduklarını görmek beni bozguna uğrattı.

Enstitüde de kendi çapında bir İntifada yaşamakta.- evet, artık ne anlama geldiğini bildiğime göre bu benzetmeyi yapabilirim.

Wally, komutanın dizginlerini eline almaya hazırdı ama Patron, Ambra'nın kaybolmasının ardından kararını bir kez daha gözden geçirdi ve emekliliğe ayrılmaktan vazgeçti. Böylece hiç de hafife alınmayacak isyanlara sebebiyet verdi çünkü böylesine küçük bir dünyanın içinde gücün el değiştirmesi veya tam tersine sabit kalması herkesin ruh halini temelden etkileyen bir durum. Claudio bugünlerde Patrona tahammül edemiyor çünkü tam da kendini daha nüfuzlu ve merkezi bir konuma hazırlarken Malcomess onu bu yeni pozisyondan edip hareket alanını kısıtladı.

Nitekim Claudio şu sıralar çekilmez bir ruh hali içinde. Eşi benzeri olmayan duygusal bir çöküntü yaşıyor o kadar ki ondan hiç beklemediğim bir davranışta bulunup bana iç dünyasını açıyor.

“Şu Paltrow’un oynadığı... *Rastlantının Böylesi* filmi üzerine hiç düşündün mü? Sence anlık bir seçim, insan hayatını bambaşka bir raya sokabilir mi?”

Laboratuardaki koltuklardan birine tembelce serilmiş. Yüzü biraz solgun, gözlerinin kenarındaki çizgiler her zamankinden daha derin görünüyor.

Akşam saatleri. Gidip Viviana’nın mektuplarını okumak ve ardından divana kurulup, Ichi ve Cordelia eşliğinde gerçek ev mutluluğunun keyfini çıkarmak için dakikaları sayıyorum.

“Filmin finalini göz ardı ediyorsun: kadın başkahraman her iki alternatif hayatında da ölüyordu. Yani nihayetinde ikisi arasında çok büyük bir fark yok” diye cevap veriyorum lavabonun yanındaki fayansları bir gayret temizlerken. Bu, Patron’un öğretilerinden biri: laboratuvar mutfak gibidir, her zaman tertemiz bırakmak gerekir. Ama sanırım Claudio bunu hayatında bir kez olsun yapmadı, hep bunu onun yerine yapacak stajyer bir kız buldu.

“Ama ölüme çok başka bir şekilde gidiyordu. Bu da az bir fark sayılmaz.”

“Claudio, sağlığın için endişe ediyorum. Derin düşüncelere dalmaya alışık değilsin, bu tür bir deneyime ihtiyatla yaklaşmalısın.”

Deterjanları bir kenara kaldırıyorum, eldivenlerimi çıkartıp ona doğru yaklaşıyorum.

Sanki göğsünün üzerine ağır bir kaya parçası varmış da nefes alamıyormuş gibi sıkıntı içinde. Bir sırrın asla sonsuza dek saklı kalmayacağını hâlâ anlayamadı.

“Bir şeyleri değiştirebilirdin mi diye düşünüyorsun? Ambra’yı mı düşünüyorsun?”

Cevap vermeden önce bir süre duruyor. “Evet, belki evet...”

Gerçeği bana söylemek üzere olduğu çok açık. Yalnızca bunu nasıl yapacağını bilmiyor. Yani onu kendi yöntemlerimle benim konuşturmam gerekecek. İhtiyatla, tatlılıkla, çok hassas bir şekilde...

Ah bir de becerebilsem.

Ve böylece uzun zamandır kalbimi kemiren soru ağzımdan bir topaç gibi kaçıyor.

Sanki sezgilerime dayanarak soruyormuşum gibi “Ambra hamile miydi?” diyorum doğrudan.

“Nerden biliyorsun?” diye soruyor şaşkınlıkla.

“Bilmiyorum. Tahmin ettim” diyerek yalan söylüyorum. Bu sadece iyi bir amaç uğruna söylenmiş masum bir yalan. Gerçeği telaffuz etmek canını acıtabilir o yüzden bunu ondan sakınıyorum.

“Bir yıl önce oldu.”

Peşinden gelecek cevabın beni üzüp üzmeyeceğini düşünmeden “Taormina’ya gittiğimiz zaman mı?” demeye cüret ediyorum. Ses tonumun çok da üzgün çıkmadığını fark ediyorum çünkü o hatıra her şeye rağmen çok değerli ve şimdi vereceği cevap evetse sonsuza dek kirlenmek üzere.

“Daha önce...”

“Sana yalvarırım Claudio. Bana sakın ondan kürtaj olmasını istedim deme. Eğer bunu yaptıysan sana bir daha aynı gözlerle bakamam ve buna da katlanamam.”

“O, gelecek için bir sürü fikir ve planla doluydu ama ben... Kendimi sıkışmış gibi hissediyordum. Onun büyük aile idealinin peşinden gitmek istemiyordum. Ona daha iyi düşünmesini, çok düşünmesini söyledim. Çünkü ben kaçmayacaktım, her türlü sorumluluğu üstlenecektim ama bebeğin doğması birlikte yaşayacağımız veya evleneceğimiz anlamına gelmeyecekti.

Ona karşı hiçbir sorumluluğum olmayacaktı, sadece çocuğumu sahiplenecektim.”

“Ondan kürtaj olmasını istedin mi?” diye soruyorum bir çırpıda.

Esmer elleriyle yüzünü kapatıyor ardından parmaklarını saçlarının arasına geçirip gergin bir hareketle arkaya doğru itiyor. “Böyle bir şeyi asla yapamazdım. Ama içimden diledim, evet, keşke böyle bir şey hiç olmasaydı dedim. Bana öyle hor gözlerle bakma” diyor bir solukta. “İstemediğim bir hayata mecbur kalmayı reddetmek bu kadar mantıksız mı? Mutlu değilken, neden öyleyim demek zorunda olacaktım ki. Neden ona yalan söyleyecektim ki?”

“Sonra ne oldu?”

“Ortada bir bebek görüyor musun?”

“Hayır.”

“O hâlde sana başka bir şey söylememe gerek yok. Bebeği düşürdü. Hem de ben tam da bu fikre alışırken. Kısa süre bir sonra da ilişkimiz bitti.”

“Rahatladığını itiraf et!” Sesimde hırçın bir tını hissediyorum ve buna üzülüyorum.

“Alice... Ben ondan daha fazla acı çektim... Senin hayal edebileceğinden çok daha fazla ve sana tüm kalbimle böyle bir şeyin asla başına gelmemesini dilerim, şu an benim karşımda sergilediğin tüm bu vakur duruşunu ve dürüstlüğü kaybedebilirsin” diyor bir nefeste. Ses tonundan bana fazlasıyla içerdığını hissediyorum. Laboratuardan çıkmaya hazırlanıyor. Kapıyı kapatmadan önce “Demek oluyor ki temizliği sen biteceksin” diyor.

Görevden alınma

Eriha, Ekim 2005

Viviana odasının kapısını sertçe kapadı. Ağlamaklıydı.

Kapı vurulduğunda duymamış gibi davranmaya çalıştı.

“Viviana... İçeride olduğunu biliyorum”

Bu, Sandra’nın sesiydi. Tatlı ve düşünceli Sandra. Burada içini açabileceği tek insan oydu.

Viviana kapıyı açıp yüzüne bir gülümseme oturttu.

“Girebilir miyim?” diye sordu diğeri her zamanki dostane havasıyla.

Viviana burnunu çekerek başını evet dercesine salladı.

“Profesörün kendince çok iyi sebepleri olduğuna eminim” dedi arkadaşı arayı yumuşatmak için.

Viviana’nın yüzü kederlendi “Ne yapmak için? Benim görevimi Anita’ya vermek için mi? Bir kenara atılmam, yerimi onun alması beni çok yaraladı.”

“Belki de seni teşvik etmek istemiştir. Yanılmıyorsam sadece yerlerinizi değiştirdi, öyle değil mi? Ve sana da Anita’nın yetki alanını verdi?”

Viviana kendi düşüncelerine odaklanmış bir hâlde dalgınlıkla başını salladı. “Elimdeki tüm kartları bu proje için oynayacağım” diye mırıldandı. “Doçentlik pozisyonuna tek bir kişi alınacak. Ya ben ya da Anita. Birimiz ya içeride ya da dışarıda kalacak.”

Sandra çarşafı düzelterip Viviana'nın dağınık yatağına oturdu. "Doçentlik pozisyonunu kaybetmeyi dünyanın sonu gibi mi görüyorsun? Beni ele al. Bölümde kendime bir yer edinebilmeyi başaracak mıyım bilemiyorum. Ama bu durum elbette ki beni frenlemiyor. İşsiz kalırsam ne yapacağımı çoktan düşündüm."

Viviana derin bir iç çekti. "Profesör durumu iyice zorlaştırdı. İşleri karıştırdığında gerilimi daha da yükseltmekten başka bir şey yapmadığının farkında değil mi?"

Sandra bir anne şefkatiyle gülümsedi. "Bana, bunu Daniel'in iyiliği için yapmış gibi geldi. Sonuçta anlaşılabilir bir davranış: sevdiği kadının oğlu."

"Daniel'in bununla ne ilgisi var?" Viviana'nın tüyleri onu sadece hatırlamakla bile diken diken olmuştu.

"Onu en yetenekli öğrencisinin yanına verecek."

"Nereye dönsem karşımda onu buluyorum!" diye isyan etti Viviana, Sandra'nın tahminine inanmak istemiyormuş gibi.

Genç arkeologun yüzü şefkatle aydınlandı.

"Kesinlikle! Bu da benim haklı olduğumu gösteriyor. En fazla yeteneğe sahip olan sensin. Anita değil. Eğer Profesör görev yerlerinizi değiştirdiyse ve Daniel'i seninle çalışmaya ittiyse, emin ol ki bunun sadece tek bir sebebi var."

Viviana'nın içi sanki Sandra ona aniden bir armağan sunmuş gibi aydınlanmıştı. "Buna gerçekten inanıyor musun?"

"Evet, ve biz konuştukça buna daha da emin oluyorum. Profesör eğer kum ve taşların altında gün ışığına çıkmayı hak eden bir şey varsa onu senin bulacağına inanıyor. Çünkü hiç kimse Filistin'i senin kadar sevmiyor"

* * *

Viviana'nın okumayı henüz bitirdiğim mektubunu masanın üzerine koyuyorum.

“Komiser, Bex’le konuştunuz mu?”

“Bex yani gerçek adıyla Rebecca Tedeschi birkaç gün sonra Roma’ya dönecek. Ondan benim büromda görüşmek üzere bir randevu aldım.”

“Benim de burada olacağıma bahse girerim. Peki neredeymiş?”

“İş sebebiyle Mantova da yaşıyor. Ancak hafta sonları sık sık Roma’ya dönüyor. Bu sefer gelmek için fazladan bir sebebi daha var.”

“Burada Ambra’nın adı geçiyor” diyorum ona mektubu göstererek.

Viviana, Rebecca’ya yazdığı mektupta Anita’nın lehine olacak şekilde bir kenara itildiğini ve yaşadığı bu olayın ona Ambra’nın lise yıllarında sırf daha yüksek bir not almak için kendisinden kopya çektiği günleri hatırlattığını anlatıyor. Zararsız bir atıf ama yine de her iki kaybolma olayının birbiriyle bağlantılı olabileceğini düşündüğüm zamanlar hissettiğim endişenin yeniden harekete geçmesine sebep oluyor.

“Geldiğinde Bex’e sorarız”

Bir kadın memur utangaç bir şekilde içeri girerek “Komiser, sizinle görüşmek isteyen biri var” diyor.

“Kimmiş?”

“Profesör Michele Curreri.”

Calligaris’le bir an birbirimizin gözlerine bakıyoruz. Bu kadar şanslı olduğuma inanamıyorum.

Calligaris bir elini saçsız başına koymuş, otoriter bir tavırla “İçeri al” diyor.

Geçmişin sislerinden ve Orta Doğunun kumlarından almışlarının üzerinde hâlâ çekici ve formda bir adam belirliyor.

Bembeyaz ve düz saçları çok genç işi bir modelde kesilmiş. Genel olarak bakımlı ve modayı takip eden bir görünüşü var.

“İyi günler” diyor kibar tavırlarla.

Calligaris, sehpanın üzerine oturmuş Viviana’nın mektubunu okuyan bana sessiz kalmamı işaret ettikten sonra “Buyurun, oturun lütfen” diyerek onu içeri davet ediyor ve masasına geçiyor.

“Viviana Montosi’nin cesedinin bulunduğunu henüz öğren-dim” diyor Profesör ciddi bir havayla.

Komiser, “Yani?” diye soruyor.

“Viviana’nın... Ölmeden önce katıldığı Eriha’daki o pro-jeyi ben yönetiyordum. Viviana... Benim için öylesine bir öğ-renci değildi. Onu çok severdim.”

“Kim olduğunuzu biliyorum” diyor Calligaris. “Konunun ana hatlarına yeterince hâkimiz.”

Michele Curreri anlıyorum dercesine başını sallıyor. “O hâlde Daniel Sahar’ın da kim olduğunu biliyorsunuzdur?”

Calligaris gayet temkinli ve soğukkanlı. “Elbette. Eri-ha’daki kazılar sırasında Bölümünüzle işbirliği yapan İsraili bir arkeolog.”

“Aynı zamanda benim üvey oğlum.”

“Aynı zamanda sizin üvey oğlunuz” diyerek karşılık veri-yor sakın bir şekilde.

“Daniel, Eriha’da geçirdiğimiz o aylar boyunca önemli bir rol üstlendi. Tarihi aydınlatan keşiflerin mimarı o olmuştu. O yıllarda genç bir delikanlıydı. Size gelip onun Viviana’ya karşı haksızlık ettiğini anlatacaklardır. Dedikoduları önlemek ve so-rularınıza cevap vermek için buradayım.”

Calligaris anlamakta zorluk çekiyor. “Bir dakika. Kim, bize ne söylemek için gelecek?”

Curreri gülümsüyor. “Özür diliyorum. Biraz aceleci davrandım. Kendimi daha açık ifade edeyim.”

“Daha iyi olur!”

“Daniel o görev esnasında kendine birkaç düşman edinmişti. Ve kimileri, yaptığı arkeolojik keşiflerin aslında Viviana’nın eseri olduğunu iddia etmişti”

“Ne zaman?”

“Kaybolmasının ardından, doğal olarak.”

“Ah, yani Viviana tüm bunlara cevap veremeyecek durumdayken?”

“Asıl noktayı anladığınızı görüyorum.”

“Bana bu keşiflerin ne olduğunu anlatma nezaketinde bulunur musunuz?”

Curreri hep aynı hikâyeyi tekrar edermiş gibi biraz sıkılarak en baştan anlatmaya koyuluyor.

“Eriha, 1958 senesine kadar özellikle de Filistin’in İngiliz mandası altında olduğu otuz ve ellili yıllarda çok önemli arkeolojik bir siteydi. 1950 ve 1958 seneleri arasında Kathleen Kenyon ‘ın önderlik ettiği İngiliz bir keşif heyetinin araştırma konusu olmuştu. Eriha hakkında bildiğimiz her şeyin temellerini Kathleen Kenyon atmıştır ama bir noktada ilgisini Kudüs’e çevirmiş ve Batı Şeria’yı terk etmişti. Arkeolojik site, doksanlı yıllarda Filistin’in himayesine geçene kadar neredeyse yarım yüzyıl boyunca kaderine terk edildi. Eriha’daki araştırmaların Kenyon’ın bıraktığı noktadan yeniden ele alınma projesini ben teşvik etmiştim. Kenyon, nekropolü keşfetmiş ve katman bilim araştırmaları gerçekleştirmişti. Benim görüşüme göre aralarındaki en ilgi çekici keşif M.Ö. 9500 ve 8500 arasında Eriha’daki ilk yerleşime ait ölü tapınma âdetiydi. O devirlerde ölümler kafaları kesilerek gömülürdü. Bu kafalara daha sonra alçı, kil ve boya ile şekil verilir, gözlerinin yerine midye

kabukları kullanılır ve akrabaları bu kafaları evlerinde muhafaza edip onlara tapınırlardı.”

Calligaris duydukları karşısında biraz dehşete kapılmış hâlde. İtiraf etmeliyim ki sahneyi gözümde canlandırırdığımda bende kendimi biraz rahatsız hissediyorum.

Komiser belki de Curreri’nin anlatılarını kısa kesmek için “Peki Viviana’nın yaptığı önemli bir keşif var mıydı?” diye soruyor.

“Viviana, Daniel ile birlikte keşifler yapmıştı. Tek başına değil. Dikkat edin, bu çok önemli bir fark. Birlikte çeşitli keşifler gerçekleştirmişlerdi. Bunların arasında Kenyon tarafından bulunanlardan çok da eski dönemlere ait neredeyse sapasağlam bir kafatası vardı. Bu keşiften benim dışımda hiç kimse- nin haberi yoktu. Yıllar boyu süren o çalışmaların en önemli buluşu belki de bu olmuştu.”

“Affınıza sığınıyorum. Bir nokta aklıma yatmıyor. Eğer hiç kimsenin bu keşiften haberi yoksa o hâlde kim bize gelip üvey oğlunuz hakkında yanlış şeyler anlatacak ki?”

“Bizim bölümümüzde çalışan herkes bunu yapabilir. Örneğin Anita Ferrante. Aynı şekilde Carlo De Robertis” Curreri’nin yüzü kederli bir hal alıyor. “Bakın, Viviana’nın cesedinin bulunması beni acılara boğdu: Başına gelenlerin Eriha’da ki o keşiflerle bir ilgisi olduğuna dair çok ciddi korkularım var. Birisi olayları çarpıtmadan ve sizi yanlış yönlendirmeden önce işin gerçek yüzünü anlatmak için buradayım. Viviana kaybolduğunda hiç kimse beni gerçekten dinleme zahmetine katlanmadı. Evet, e-maillerimizi gözden geçirmek istediler ve Eriha’daki göreve katılan tüm elemanlarım polisle işbirliği yaptı fakat haddim olursa davanın geçmişte gerektiği şekilde ele alınmadığına inandığımı söylemek isterim.”

Calligaris, Curreri'nin imasını görmezden geliyor ve olayın mantık sırasını takip ediyor. "Peki, Anita'nın bu keşiflerden nasıl haberi olmuş olabilirdi?" diyerek ısrar ediyor.

"Ona bir süre sonra ben anlatmıştım. Belki de hata ettim. Anita müthiş bir kadın, örnek bir öğrenci ancak fevri bir insan belki de bazı şeyleri yanlış yorumlamış olabilir."

Calligaris kısa bir süre susuyor. Curreri ise kendisine başka sorular sorulacakmışçasına hazır bile hâlde Komiserden gelecek bir işareti bekliyor.

Ancak başka soru gelmiyor: Nitekim Calligaris onu sade ve süssüz bir tavırla uğurluyor.

Az sonra, artık yalnız kaldığımızda hayal gücümü frenleyemiyorum.

"Komiser tüm bunlar Ambra Negri Della Valle'ye bağlandığında çok alâkasız bir sonuç çıkıyor."

Calligaris yorumumu dikkate almıyor. "Daniel Sahar 2006 senesinin başlarında bir süre Roma'da bulunmuş." diye ortaya bir ima atıyor çok da derinleştirmeden.

"Viviana, Daniel'den hiç hoşlanmıyormuş. Mektuplarında ondan şikâyet etmekten başka bir şey yapmıyor." diyerek gözlemde bulunuyorum.

Calligaris'in yüzü muzır bir ifadeye bürünüyor. "Alice, kedi ulaşamadığı ciğere pis dermiş. Hikâyeyi bir de Doktor Ferrante'nin bakış açısından dinlemek lazım" diye ekliyor düşünceli bir şekilde.

"Özür dilerim ancak Sahar'la konuşmak çok daha faydalı olmaz mı?"

"Zaman harcamaya değmez. Derin sularda yüzüyoruz, buna hiç şüphe yok" Not defterini eline alıp yüksek sesle okuduğu birkaç not alıyor. "Bir: Viviana'nın Ambra ile neden temasa

geçtiğini öğrenmek. İki: her ikisinin de ortak tanıdıklarının iç yüzünü araştırmak ve birilerinin onlara karşı kin besleyip beslemediğini öğrenmek.”

“Ambra ile ilgili hiç yeni bir haber yok mu?” diye soruyorum son olarak morali yeterince bozulmuş hâlde.

“Evet, tuhaf bir iz... O kadar tuhaf ki bu yüzden sana bahsetmemeyi tercih ediyorum. Şu anda değil.”

“Ah, Komiser önce bir yem atıp ardından beni böyle merak içinde bırakamazsınız!”

“Alice, unutma, balığın katili oltadaki yemdir. Sana zamanı geldiğinde anlatacağım. Sen Viviana’nın mektuplarını okumaya ve notlarını tutmaya devam et. Yarın Enstitüden izin al, Doktor Anita Ferrante’yi ziyaret edeceğiz. Ve sonra da şu Bex ile buluşacağız. Nasıl bir ize ulaştığımı sana belki bu görüşmeden sonra söylerim.”

*Beni görünenin ötesine götür
Aptalca inanışların ötesine,
Kavgaların, gecelerin ötesine*

Eriha, Ekim 2005

Sıcak dayanılmazdı. Viviana elinde olsa kazıya bikini giyip gidecekti. Bakışlarını kimsenin azarlarına maruz kalmadan üzerindeki t-shirt'ünü rahatça çıkartma lüksüne sahip Daniel Sahar'a çevirdi. Viviana kazıya başına bir bandana gibi bağladığı kırmızı bir kefiye ile gelmişti. Amacı ona rahatsızlık vermek, siyasi olarak hangi tarafı tuttuğunu açıkça belli etmektir. İsrailiye kendisini yabancı topraklarda istenmeyen bir işgalci, bir azınlık gibi hissettirmektir.

Daniel onu görür görmez meydan okuyan bir bakış fırlattı.

“Free Palastine” dedi İngilizce olarak. Alay doluydu.

Viviana karşılık vermedi ama kendini gündüz gözüne Daniel Sahar'ın acılar içinde öldüğü bir dizi rüyanın kollarına bıraktı.

Dip dibe ama her biri kendi kazmasıyla bağımsız çalışıyorlardı. Viviana onun teninin buruk kokusunu duyabiliyordu.

Daniel öğle yemeği için beraber yiyelim mi deme nezaketini bile göstermeyerek hendekten uzaklaşmıştı. Onu yakıcı güneşin altında bırakmış ama geri döndüğünde beraberinde getirdiği nari ona doğru uzatmıştı, Viviana kendini biraz suçlu hissetmişti.

“Çok sıcak. Al” dedi gözüne neredeyse kibar biriymiş gibi görünerek.

Viviana kendini, anaokulundaki küçük bir kız gibi davranıp kapris yaptın, davranışlarına hâkim olmalıydın diye azarladi.

Daniel ona gülümsedi, tatlı ve nazik bir gülümsemeydi. Viviana elinde tuttuğu meyveyi kabul etti ve Daniel ona gözlerini dikmeye devam ederken, narı emmeye başladı. Ne düşünüyordu, bunu cevabını kendisi bile bilmiyordu ancak içinden onu sarsan yepyeni bir duygunun geçtiğini hissetti ve kendini zihniyle gizli bir sohbet yaparken buldu: Daniel, lanet olası, çok güzel gözlerin var.

“Lezzetli” diye fısıldadı biraz şaşkın ve her şeye rağmen dostane bir tavırla.

Daniel parmağının ucuyla kızın yanağını okşadı. Onları ayıran nefret duvarında bir gedik açılmış gibi görünüyordu- onu şaşkınlıkla izleyen Viviana’ya iyice yaklaştı.

Kızın gözlerinin içine bakmaya devam ederken ani bir hareketle başındaki kefiye’yi çekip aldı.

Viviana ellerini içgüdüsel olarak siyah saçlarına götürdü. Kendini çıplak gibi hissetmişti.

“Ne yapıyorsun?” diye haykırdı.

Daniel yüzündeki ve boynundaki terleri kefiye ile kurulayıp ardından saygısızca yere fırlattı.

Ona meydan okurcasına “Take it now” dedi.

Viviana yaşadığı şaşkınlık ve öfke yüzünden ona söylemek istediklerini İngilizceye çeviremedi.

“Artık onu kullanmak istemiyor musun? İdeallerin biraz ter ve kumla yenilgiye mi uğradı?”

Viviana gözleri öfkeyle dolu bir hâlde kefiyesini almak için yere eğildi. Daniel gitmek için arkasını döndü ancak tekrar düşünmüş olmalı ki geri dönüp onu elinden tuttu.

Viviana’ya bir noktayı işaret etti.

Ona o bölgeye bakmasını öneriyordu, kim bilir belki de ilginç bir şey keşfetmişti.

Viviana'nın kulaklarına tatlı gelen bir hınzırlıkla "Bence buna ihtiyacın var" dedi.

* * *

Calligaris'in bürosuna geldim. Anita Ferrante'yi ziyarete gitmek için bekliyorum ama Komiser ağırdan alıyor ve tam da mektubun en güzel yerinde kağıdı elimden çekip acele etmemi işaret eder gibi ellerini çırpıyor.

Hızlı adımlar ve içim merak dolu hâlde peşinden gidiyorum: arabada önemsiz konulardan bahsediyoruz. Trafik yüzünden Arkeoloji Bölümüne hatırı sayılır bir rötarla varıyoruz; neyse ki burada da çok beklememize gerek kalmıyor çünkü Doktor Ferrante nazik bir hürmet göstererek diğer işlerini erteleyip bizi kabul ediyor.

Bizi misafir ettiği oda tamamen ona ait. Kibar ancak mesafeli tavırlarla hepimiz için kahve siparişi veriyor. Saçları sarı ve kıvrır kıvrır, biraz cansız. Ten rengi çok açık, neredeyse şeffaf, o kadar ki ince mor kılcal damarları biraz kare hatlı yüzünün yanaklarını bir dövme gibi süslüyor. Sağ göz kapağının altında küçük bir beni var ve kısa kirpiklerine bolca rimel sürmüş ama sonuç yine de oldukça vasat. Yay biçimindeki dudakları pembemsi ve parlak.

Hemen arkasında asılı pano, kazılar esnasında çekilmiş fotoğraflarla dolu; bazılarında profilden çekilmesine rağmen Viviana'yı ayırt edebiliyorum. Üzerinde koyu renkli bir t-shirt, atkuyruğu toplanmış saçları ve başına bandana gibi bağladığı kefiyesi ile bir hendeğin ortasında durmuş. Viviana'nın kazılardaki görüntüsünü zihnimde canlandırdığım için sanki bu fotoğrafı daha önce görmüş gibiyim.

Anita'nın ses tonu eğer bir kumaş olsaydı akrilikten olurdu.

“Size yardımcı olmak için sabırsızlanıyorum, Komiser” diyor kocaman açtığı mavi gözleri ve kucığında kavuşturduğu elleriyle. Parmağında Uganda’nın ulusal borçlarına denk gelecek pahada kocaman taşlı bir alyans takılı.

“Teşekkürler Doktor Ferranti. Nitekim beni aydınlatmanızı umduğum birkaç nokta var.”

“Buyurun” diye karşılık veriyor nazıkçe.

“Bize her şeyden önce Eriha’daki o görevi anlatın”

Anita derin bir iç çekip koltuğuna yaslanıyor.

“O zamanlarda, Viviana gibi bir öğrenciydim. Ondan bir sınıf büyüktüm. Açık konuşacağım: birbirimizden hoşlanmazdık. O bana diva ismini takmıştı. Bundan haberim yok zannediyordu!”

Komiser, tüm cevapları küçük defterine not almak için hazır bir şekilde “Bu karşılıklı düşmanlığın sebebi neydi?” diye soruyor meraklı bir ses tonuyla.

“Sadece rekabet. Ona karşı kişisel hiç bir şeyim yoktu.”

“Peki Viviana?”

“Onun sebebinin de bu olduğuna inanıyorum. İkimiz de aynı amacın peşindeydik ve doçentlik pozisyonuna sadece tek bir kişi alınacaktı.”

“Ama Eriha’da ki projeye her ikiniz de dâhil edilmişsiniz.”

“Evet. Ve bizimle beraber iki arkeolog daha vardı. Carlo De Robertis ve Sandra Martelli. O dönemlerde beraberdiler, zamanının çoğunu birlikte geçiriyorlardı ve projeye çok fazla katılım göstermiyorlardı. Her ikisinin de doçentlik bursu vardı”

“Şu anda burada mı çalışıyorlar?” diye soruyor Calligaris.

“Carlo, evet. Sandra’nın şimdilerde ne yaptığı hakkında fikrim yok” arkasında duran resimdeki albeniden yoksun bir çifti işaret ederek” Bakın, bunlar onlar” diyor.

“Başka kim vardı?”

“Profesör Curreri. Projenin sorumlusu oydu. Ve doğal olarak Daniel Sahar.”

“İşte, bana ondan bahsedin.”

“Daniel Sahar hakkında ne söylemem gerekiyor ki?” diye soruyor gergin bir tavırla. Ses tonu akıllarda soru işareti bırakan şekilde değişiyor.

“Hatırladığınız, aklınıza gelen her şeyi” diye öneride bulunuyor Calligaris.

“Daniel Sahar, Profesör Curreri’nin üvey oğlu” diye kısaca karşılık veriyor.

“Başka bir şey yok mu?” diye ısrar ediyor komiser hafif bir alayla”O da bir arkeolog mu?”

“Evet. Bunu bilmiyor olmanız çok tuhaf” diyor iğneleyici bir tavırla. “Her neyse, günümüzde bu alanda adı en çok duyulan araştırmacılardan biridir. Tel Aviv’de yaşıyor, İbrani arkeolojisi uzmanıdır hatta bu konuda gerçek bir otorite olarak kabul edilmek üzere”

“Sahar’ın geçtiğimiz günlerde aslında Viviana tarafından keşfedilmiş bir şey hakkında bir çalışma yayınladığı doğru mu?”

Anita şaşırılmış görünüyor. Nitekim hiçbir işaret vermeden birinci vitesten beşinciye geçen komiserin bu çıkışı karşısında ben de şaşkınım.

“Etrafta öyle bir söylenti dolaşıyor” diye karşılık veriyor Anita temkinli bir şekilde.

“Etrafta tam olarak ne konuşuluyor? Ya da daha doğrusu... Bu söylentileri siz çıkartmış olmayasınız?”

Anita neye uğradığını şaşırıyor. “Hayır!”

“Ah, Doktor Ferrante! Şu yardım etme isteğinize ne oldu? Bize, Daniel Sahar’ın keşfinin ne olduğunu anlatın”

Anita kaskatı kesiliyor. “Bir sanduka ve bir kafatası” diye mırıldanıyor dişlerinin arasından.

“Pekâlâ. Daha açık ifade edin lütfen...”

“Daniel Sahar kazı alanlarının birinde, bir zeminin altında taş bir sanduka ve bunun içinde de bir kafatası bulmuştu.”

“Özür dilerim ama kafatası 2005’den bu yana nerede durmuş? Eriha’nın taşları altında, hiç kimse fark etmeden saklı mı kalmış? Cehaletimi mazur görün.”

“2005’deki son görevimizden sonra biz bir daha Eriha’ya dönmedik. Ama Daniel Sahar orada kaldı ve araştırmaları derinleştirmek ve yayınlamak için bolca zamana sahip oldu. Bakın, Viviana’nın adından bahseden bizzat Daniel Sahar’dı. Eriha hakkındaki kitabının sonuna, Tell- es- Sultan’da keşfettiği her şeyi Viviana’ya borçlu olduğunu belirten bir not eklemiş. Viviana, Roma’ya döndüğümüzde kendini hiç olmadığı kadar işine vermişti. Sonuçta aralarında neler geçtiği çok açıktı...” diyerek lafını sonlandırıyor utangaç bir şekilde.

Calligaris bana doğru dönerek “Alice, Daniel Sahar’ın bu kitabını temin etmemiz gerekiyor” diyor. Odadaki varlığımı, aynı bir dükkâna girip de ıslak şemsiyeyi kapının kenarına bırakır gibi unuttuğuna neredeyse inanmak üzereydim.

Anita yerinden kalkıp masasının yanı başında duran raftan bir kitap çıkartıyor. “Size vermekten memnuniyet duyarım” diyor. İtinayla kabul ettiğimi kitabı doğrudan bana uzatıyor.

Sayfaları hızlıca çeviriyorum: İngilizce yazılmış resimlerle dolu bir kitap.

Merakla Daniel'in bir fotoğrafını görmeyi umuyorum ancak hiçbir resimde onu seçemiyorum. Doğrudan yazarın teşekkürlerine ev sahipliği eden son sayfaya geçiyorum. Bu bir roman değil, bir araştırma kitabı dolayısıyla son sayfalar kaynakça listesine ayrılmış. Ta ki sevgi kokan birkaç satırla final yapana dek...

Ve son olarak, arkeolog olmayı hayal eden, Eriha'yı çok seven ve tüm enerjisini dünyanın en eski şehrinin tarihini gün ışığına çıkartmak için harcayan genç bir kadının verdiği emeklerden bahsetmek istiyorum. Viviana her neredeyse senin aracılığıyla keşfettiğim ve anladığım her şey için teşekkür ederim.

Bu ikisinin birbirlerine Romeo ve Juliet gibi âşık olduklarına Ichi üzerine bahse girebilirim.

“Doktor Hanım, bu ithaf sizi şaşırttı mı?” diye soruyorum.

Anita'nın bakışları buz gibi, ifadesiz. “Geçmişten fırlatılmış ve varış noktasına ancak şimdi ulaşmış bir ok. Tam da artık bir yerlerde kaybolduğu düşünülürken...”

“Peki Viviana bu keşif hakkında neden hiçbir şey söylememişti? Kendi takımına karşı kürek mi çekiyordu? Özür dilerim ama aklıma yatmayan bir şeyler var.”

“Viviana bunun cevabını artık maalesef veremez. Bense size sadece o aylarda neler yaşandığını anlatabilirim. Sonrasında, sizin benden daha iyi bildiğiniz üzere Viviana ortadan kayboldu... Ya da Eriha'dan döndükten bir ay sonra... Öldü demeliyim. Belki de fikirlerini toparlayacak kadar zamanı olmamıştı. Aramızda rekabet vardı, yaptığı keşfi elbette ki bana asla anlatmayacaktı, size bunun sebebini çoktan izah ettim. Her ikimiz de mezuniyetin ardından araştırma doçenti olmayı arzuluyorduk. Bunu elde etmemiz için çok sıkı çalışmamız gerekiyordu. Böyle bir durumda güvene dayalı ortak bir çalışma yapmamız maalesef mümkün değildi.”

“Bize Eriha’da geçirdiğiniz o ayları anlatır mısınız? Viviana sakin miydi?”

“Viviana’nın ruh hali âşık olduğundan beri çok coşkuluydu.”

“Daniel’e âşık olduğundan beri” diyerek araya giriyorum.

“Evet, Daniel’e” diyerek doğruluyor.

“Peki, Roma’ya döndüğünde nasıldı?”

“O haftalarda huzursuzdu. Mümkün olduğu kadar en kısa süre içinde yeniden Filistin’e dönmek istiyordu ancak politik ortam ona müsaade etmiyordu. Bildiğiniz üzere yakın tarihteki İsrail- Filistin olayları o yıllarda en şiddetli zamanlarını yaşıyordu. İçimizden hiç kimse bir daha Eriha’ya geri dönemedi ve oradaki tüm çalışma 2009 senesine kadar askıda kaldı.”

İntifada olayları kendisini hiç ilgilendirmeyen Calligaris “Daniel ve Viviana arasındaki ilişki resmiyet kazanmış mıydı?” diyerek araya giriyor.

Anita’nın yüzünde hafif alaycı bir gülümseme beliriyor “Ah, hayır. Resmi hiçbir şey yoktu aksine görünüşte kedi köpek gibi kavga etmekten başka bir şey yapmıyorlardı. Ama aralarında farklı bir şeyler geliştiğini hepimiz anlamıştık.”

Calligaris, bilgileri hızla defterine geçirirken başını sallıyor. “Son bir soru daha Doktor Hanım. Ambra Negri Della Valle ismi size bir şey ifade ediyor mu?”

Anita hayır der gibi kafasını sallıyor. “Bu ismi hiç duymadım.”

Calligaris şaşırmışa benzemiyor. “O hâlde Doktor Hanım sizi artık işinizle baş başa bırakabiliriz.”

Anita resmi bir tavırla gülümsüyor. “Katkıda bulunmaktan memnuniyet duydum. Size her zaman yardım etmeye hazırım.”

Calligaris, arabada havalı Doktor Ferrante hakkında ne düşündüğümü soruyor.

“Size kesin olarak anladığım tek bir şey söyleyeceğim. Viviana mektuplarında Anita'nın ona Ambra'yı hatırlattığını yazıyor. Anita ve Ambra karakter olarak birbirlerine benziyorlar, aynı kalıptan çıkmış gibiler.”

Bununla beraber Viviana ve benim aramda da acı verici birkaç benzerlik var: Aynı yaştayız; hayatımızda Diva ve Kraliçe Arılarla mücadele etmişiz ve her ikimizde müdürümüzün oğluna âşık olmuşuz. Tüm bunlar onu bana gittikçe daha yakın kılıyor ve çukurun içindeki o kemikleri hatırladıkça içimdeki derin sızı daha çok artıyor.

Hurts like a heaven

Komiserin bürosundan zihnim Viviana'nın mektuplarında anlattığı Filistin'in görüntüleriyle dolu bir hâlde eve döndüğümde girişteki mobilyanın üzerinde Cordelia'nın şık el yazısı ile yazılmış bir not buluyorum.

Bugün saat yedide Arthur'un geleceğini unutma. Hâlâ onunla karşılaşmamaya kararlıysan o saatlerde ortalıkta olma. Sana dört gün boyunca bende kalacağını hatırlatırım.

Lütfen Ichi'yi bana bırak!

Unutmuş olabileceğimi nasıl düşünebilir ki? Küçük valizim günler öncesinden hazır ve geleceğini öğrendiğim günden beri kırık kalp sendromu yaşıyorum. Sacrofano'ya ailemin yanına dönüp kendimi büyükannem Amalia'nın şefkatli kollarında avutacağım. Ichi'ye gelince, fırsatçı köpeğimi özleyeceğim ama Malcomess kardeşlerin yanında iyi olacağını biliyorum.

Önümüzdeki birkaç gün, bu duvarların arasında yaşanacakları hayal ederek zehir gibi geçecek. Evin içine bir erkek kokusu yayılacak; Alicia'ya açtığı telefonlar bir yankı misali duvarları dağlayacak; Arthur benim divanıma kurulacak; benim köpeğimin başını okşayacak ve benim mısır gevreğimle kahvaltı yapacak.

Ve ben o anda uzaklarda olacak, onu göremeyeceğim.

Küçük bir uğur böceğine dönüşüp Ichi'nin tüyler arasına saklanma hayallerim faydasız. Yapmam gereken sadece bir an evvel çıkıp gitmek, hem de hemen.

Üzerimdeki hüznü atmak için öğleden sonra Villa Borghese müzesini ziyaret etmeyi bile düşündüm. Güzellikler üzerine biraz kafa yormak beni hayatla yeniden barıştıracak.

Cordelia'nın eve döndüğünü haber veren o tanıdık anahatar sesini duyduğumda mutfak tezgâhına yaslanmış, ayakları-
mın arasına yatmış, pelüş terliklerimle köpekçe bir diyaloga girmeye çalışan Ichi ile meyve suyumu yudumlamaktaydım.

Ichi kapıya doğru fırlıyor ve daha Bebek Malcomess eve neden erken döndü diye sormaya vakit bulamadan Arthur'un Ichi'yi tatlı iltifatlara boğan sesini duyuyorum. Nankör köpeğim o kadar mutlu ki parkenin üzerinde çıkarttığı tırnak seslerinden onun etrafında koşturduğunu anlıyorum.

Arthur'un sigaradan çatallaşmış sesini duyduğumda içimde bir tür teselli hissetmedim dersem yalan söylemiş olurum. Bu tesadüfî teselli -ya da daha doğrusu Cordelia'nın küçük oyunu-beni, Arthur'u bir dakikalığına olsun görememe pişmanlığından kurtardı. Bardağımı lavaboya bıraktıktan sonra derin bir nefes alıp, göğsümde gümbür gümbür atan kalp çarpıntısıyla evin girişine doğru yaklaşıyorum. Arthur bir yandan Ichi'yi okşarken bir yandan da Cordelia'nın bana yazdığı notu okumakta. Hışırtılı ve zayıf ayak seslerimi duyduğunda- çünkü ayağымda hâlâ Ichi'nin çok sevdiği terliklerim var- bakışlarını elindeki nottan kaldırıyor ve yüzü, beni sevince boğan bir gülümseme ile aydınlanıyor.

Yanağıma dalgın bir öpücük kondururken "Sence saati mi şaşırdı yoksa bunu bilerek yaptı?" diye soruyor, şaşkın gözlelerinden akan yorgunluğa rağmen tatlı bir havayla.

“Bilerek yaptığına hiç şüphem yok. Anahtarın olduğunu bilmiyordum” diyorum.

“Bu evin anahtarı bende hep vardı” diye karşılık veriyor ne yazık ki en yüzeysel sohbetlerde bile kendini gösteren o ki-birli yüz ifadesi ile.

Kız kardeşinin bu küçük oyunundan istifade etmeye niyetim olmadığını açıkça belirtmek için “Öyle mi... Ben de gitmek üzereydim” diye hatırlatıyorum.

Bakışları pelüş terliklerime takılıyor, tam bir yorum yapacakken vazgeçiyor.

“Gitmeden önce...” diyor ve bir anda kendimi zayıf bir ihtimal de olsa kalmamı istemesini umut ederken buluyorum. Tıpkı bir garsondan rica edermiş gibi nazık bir ses tonuyla “... Bana bir kahve yapar mısın?” diye soruyor. Hemen ardından bu isteğine bir açıklama getirmek istercesine “*I miss so much a real Italian coffe*” diye belirtiyor.

İçimde sevince benzer bir duyguyla “Elbette” diyorum. Çantasını kapının önünde bırakıp arkamdan geliyor. Ben cezveyi hazırlarken küçük mutfak masasına oturup her zamanki âdetiyle yavaşça sigarasını sarmaya başlıyor. Açık ten rengi koyulaşmış, sarı saçları güneşin altında daha da parlaklaşmış. Çok hoş bir görüntüsü var; yerinde duramayan, huzursuz ruh hali ise hiç değişmemiş, her zamanki gibi.

Iphone’u o nefret ettiğim Marimba melodisiyle çalmaya başlıyor. Çağırıyor reddediyor ama tam o anda kahvesini servis ettiğim için arayanın Alicia Stairs olduğunu görüyorum.

“Onunla nasıl gidiyor?” diye soruyorum. Yöneltmekten her zaman kaçınmam gereken sorulardan biri.

Şekerini fincana boşaltıp kahvesini tembelce karıştırırken “*Well, Elis...* Aramızda çok da ciddi bir şey olduğu söylenemez” diye temkinli bir açıklamada bulunuyor.

“Peki ne var?” diye soruyorum. Ses tonumun, niyetim sadece basit bir sohbetmiş gibi, ne hastalıklı bir merak ne de bir sevgi ifade etmeyerek çıkmasından memnunum.

“Biz aynı işi yapıyoruz ve işimiz Elis... Senin hayal edebileceğinden çok ama çok daha zor. Seks bazen o gergin tansiyonu düşürebiliyor.”

Marihuana da rahatlamak için kullanılıyor ama sırf bu yüzden mazur görülemez. Böylesine duygusuz bir karşılık verme arzumu bastırıp, büyük bir güç sarf ederek yüzüme onu anlıyormuşum gibi sahte bir ifade yerleştiriyorum.

“Bu ilişkiyi böyle ifade etmek çok adice” diye devam ediyor. “Ama durum bu. Bazen düşünüyorum da bunca senedir sürekli yollardayım, sürekli bir yerlere gidiyorum çünkü eğer durur sam kendimle hesaplaşmaya başlamaktan korkuyorum. Alicia ile beraberliğim de yine aynı bu mantıkta” diyerek sözlerini sonlandırıyor. İşlerin nasıl gittiğini her zamanki gibi kendine has bir açıklıkla, süslemeden, kendini daha iyi bir insanmış gibi gösterme içgüdüğü olmadan anlatıyor. Arthur onun tanıdığım günden beri varlığının tüm kötü yanlarını gözlerimin önüne serdi. Onu hiçbir zaman dürüst olmamakla suçlayamam.

Sözleri beni hüznlendiriyor çünkü olmak istediği kişiye dönüşmek için ödediği bedel onu yiyip bitiren boşluğu doldurmaya yeterli olmamış.

“Arthur, bir yerlere kök salmaktan gittikçe uzaklaşıyorsun” diye mırıldanıyorum yumuşak ve dalgalı saçlarını okşama arzumu bastırarak.

“Hayır... O kadar da değil. Her zaman nasıl olduysam şimdi de öyleyim. Kendime göre mutluyum. Japonya'ya gitmeden önce bana havalimanında mutlu olup olmadığımı sorduğun zamanı hatırlıyor musun?”

Başımı evet dercesine sallıyorum. Ona yorgunluktan kıpkırmızı olmuş gözlerini görecektir kadar yakınımdır.

Ardından bakışlarını yere indirerek “Yukino nasıl?” diye soruyor.

“İyi” diye mırıldanıyorum ama bu arada inatla ona bakmaya devam ediyorum ta ki bakışlarım pusuya yatana dek. Bir elini sıkıca tutup, gözlerimi kapatıyorum ve ona karşı hissettiğim duyguların değişip değişmediğini anlamak için dudaklarına utangaç ve meraklı bir öpücük konduruyorum.

Ve değişmediğini görüyorum.

Tam zamanında kesilen elektrikler bize durumu daha da kolaylaştıran ani bir karanlık armağan ediyor.

Şaşırsa da bozuntuya vermiyor.

Beni sanki dört gözle bekleyen, kollarını neşeyle açmış güvenli bir liman gibi karşılıyor.

İki öpücük arasında birbirimize gülme geliyor. Işıklar kısa sürede geri dönüyor ve evdeki tüm elektrikli aletlerle birlikte müzik seti de çalışmaya başlıyor. Coldplay’in sihirli sesiyle söylediği *Hurts Like a Heaven* şarkısı odanın içinde patlıyor. Kendimizi benim yatağımızda buluyoruz. Köpeğim bize şaşkınlıkla bakıyor -ama bizden daha fazla şaşkın olamaz- Arthur yataktan uzanıp odanın kapısını nazik bir şekilde Ichi’nin yüzüne kapatıyor. Ve aramızdaki duyguların ölmediğini yalnızca uykuya daldığını anlıyoruz.

İradesiz, teslim olmuşsun!

Baştan çıkarılmış ve Terk Edilmiş adlı filmde bir replik.

Odanın loş ışığında güçlükle saati kontrol ediyorum.

“Ne yapıyorsun?” diye soruyor çarşafı gömülmüş bir hâlde.

“Cordelia bizi bu hâlde bulmamalı” diyorum.

“Haklısın. Bunu yarın da yapalım mı?” Sanki beraber paten kaymağa gitmekten bahsedermiş gibi basitçe söylüyor.

Ben de bir o kadar doğallıkla “Tamam” diyerek karşılık veriyorum ama gülümseme arzumu bastırmayı başaramıyorum; çünkü her şey öylesine tuhaf ki!

Kazağımı üzerime geçirip saçlarımı fırçalıyorum. O ise gözleri kapalı, tembelce yatakta kalıyor. İchi kapıyı tırmalayarak içeri girmek istiyor, kapıyı açtığımda odanın dışında bırakıldığı için biraz öfkeli, burası benim diyen bir kral havalarında yataktaki yerime kuruluyor.

“Gidiyorum Arthur...”

Beni bileğimden tutup durduruyor. “Yarın öğle yemeğini beraber yiyelim” diye teklifte bulunuyor ama ses tonuna bakılırsa bu bir tekliften çok emir gibi duruyor.

Yarın öğle yemeğinden sonra Viviana’nın mektuplarını okumak için Calligaris’le randevum var... Bex ile yapılacak görüşmeye hazır hatta çok iyi hazırlanmış bir hâlde gitmek istiyorum. Ve eğer Arthur’la beraber yemek yiyeceksek... Hemen ardından kendimizi yeniden yatakta bulacağımızı çok iyi biliyorum.

Kendime düşünmeyi yasaklamalıyım. Eğer düşünürsem kendimi yeniden bu duygu fırtınasına bırakmanın ne kadar mantıksız olduğunu anlayacağım ve bir aydınlanma yaşamak istemiyorum. Bu yüzden onunla konuşmam kesinlikle yasak aksi hâlde kendimizi aramızda olanlar hakkında çok tatsız bir sohbetin içinde bulabiliriz ya da daha beteri sohbetin konusu Alicia'ya gelebilir.

Aynı düşünmeden yapılan pahalı bir alışveriş gibi oturup dertlenmek gereksiz, sadece keyfini çıkartmak lazım.

“Yarın öğlen evde ol, ben gelirim” diyorum. Ses tonum erkek avcısı bir kadın gibi çıkıyor. Bu benim için yepyeni bir duygu.

Yüzü alaycı bir ifadeye bürünüyor. Bir sigara sarıp yakarken “Yani bir seks objesi haline mi düştüm? Tamam. Emrinize amadeyim Prenses Elis” diye yorumda bulunuyor. Ichi ise bu arada bir patisini onun kalçasının üzerine koyuyor. Karşımdaki tablo gerçekten çok komik.

* * *

Sevgili Bex,

Profesörle işler biraz düzeliyor gibi içimden bir ses bana yeniden güvenmeye başladığını söylüyor. Sorduğun için teşekkür ederim. Nitekim son e-mail'lerimde sana şu İsraili çocuktan bahsetmekten başka bir şey yapmadım ama sonuçta böylesi daha eğlenceli oldu!

Üniversite sıkıntılarım ile seni huzursuz ettiğim için üzgünüm ama için rahat olsun her şey kontrol altında. Üstelik Daniel sayesinde üzerinde büyük bir emekle, elimden gelenin en iyisini yaparak çalıştığım bir nokta buldum.

Lise arkadaşlarıyla geleneksel buluşma günü yarın mıydı? Tüm detayları istiyorum, Bex. Hepsini. Şayet tenezzül edip buluşmaya teşrif ederse majesteleri Ambra Negri Della Valle'nin ayak-kabısının üzerine benim yerime bir güzel bas!

“Alice!”

“Evet, Komiser.”

“Viviana’nın mektuplarını bırak, Teyzesi Anastasia ile görüşmeye gidiyoruz.”

“Ama güven vermeyen, tuhaf bir tip olduğunu söylememiş miydiniz?”

“Bu aşamada hiçbir şeyi göz ardı etmek istemiyorum. Üstelik görüşme talebinde o bulundu kim bilir, belki de şu medyum güçleri bir işimize yarar.”

Şaka mı yapıyor yoksa ciddi mi anlayamıyorum. Komiser anlaşılması zor bir adam.

Ziyarete gelirse... Arthur’la olan randevumu iptal edemem. Bunu yapmak istemiyorum.

Ama medyum teyze ile görüşmeyi de kaçıramam.

“Komiser, sizce ne kadar vakit kaybederiz.”

“Çok ilginç, Alice. *Vakit kaybetmek.*”

“Sadece bir söyleyiş tarzı!”

“Sevgili Alice, ‘ne kadar vakit kaybedeceğimize’ dair fikrim yok ama senin başka işlerin varsa...”

“Hayır, daha doğrusu evet Komiser. Sizinle geliyorum ama acele etmem gerekiyor...” diyorum. Bu tereddütlü tavrım işine sadık Calligaris’in pek de hoşuna gitmiyor.

Beni beraberinde taşıdığı bir çöp poşetiymişim misali arabaya götürüyor. Öfkesini üzerime çekmemek için saplantılı bir şekilde saati kontrol etme dürtüme hâkim olmalıyım. Yolda Anastasia Salvemini’nin, bir zamanlar Viviana’nın yaşadığı apartman dairesinin hemen bitişiğinde oturduğunu öğreniyorum. Calligaris’ten ziyarete gelmesini ama ablasına bu görüşme hakkında tek bir kelime etmemesini özellikle rica etmiş.

Apartman, Bambin Gesù Hastanesinin yakınlarında, iyi bir restorasyondan geçmeye ihtiyacı var, içerisi kızarmış pirzola kokuyor. Merdivenler o kadar yıpranmış gibi kaymamak için çok dikkat etmek gerekiyor. Calligaris attığı her adımda bana dikkatli olmamı tembihleyerek üçüncü kata tırmanıyor. Acaba basamaklara mı yoksa genel olarak bu tuhaf teyzeye karşı mı dikkatli olmamı ima ettiğini anlayamıyorum.

Komiser zili çalıyor. Kapıyı iri cüsseli, ilginç bir kadın açıyor. Platin rengindeki saçları omuzlarına kadar uzun ve dümdüz. Her tarafı, bijuterilerde satılan abartılı, ancak birbiriyle uyumlu etnik takılarla dolu. Tırnakları çok uzun ve kırmızı ojeyle boyanmış. Siyah beyaz giyinmiş, bakımlı ayaklarında ekim sonlarında olmamıza rağmen bir çift siyah deri sandalet var. Dairesi tablolar, aydınlatmalar ve Roma'nın en tuhaf ikinci el dükkânlarında dolaşırken alınmış objelerle dolu. Bizi salona buyur ediyor. Bol seçenekli, süper alkollü içecek ikramını kibarca reddedip sadece birer Fanta tercih etme faslının ardından karşımıza oturup tek bir kelime etmeden bizi seyretmeye başlıyor.

Komiser bu tuhaf durum karşısında ne yapacağını bilemez hâlde ve sessizlikten nefret ettiği için gücünün yettiği bir nezaketle kadınla iletişim kurmaya çalışıyor.

“Pekâlâ, Bayan Salvemini, kartlarınız size yine ne söyledi?”

Anastasia Teyze bir kaşını kaldırıyor, alnındaki çatlamış toprağı andıran derin kırışıklıklar ortaya çıkıyor.

“Belki de inanmıyor musunuz?”

Hayatında her türden insan tanımış ve artık UFO'ların varlığına bile ikna olmak üzere olan Calligaris “Hayır, elbette ki inanıyorum” diye karşılık veriyor.

“Kaybolan diğer kızı gördüm. Yeğenimin arkadaşını, yani lafın gelişi arkadaş.”

Calligaris "Ambra" diye karşılık veriyor.

"Ta kendisi!"

"Onu gerçekten mi yoksa gizli güçleriniz aracılığıyla mı gördünüz?" diye soruyor.

"Neden? Fark eder mi? Bence arasında hiçbir fark yok."

Beklenmedik bu soruya hazırlıksız yakalanan Calligaris öksürüyor. "Bayan Salvemini, nasıl söylesem bilemiyorum... Doğrusu benim açımdan biraz fark var."

"Anlıyorum. Kızı kartlarımda gördüm ve size hayatta ve iyi olduğunu söylemek istedim."

"Ah, öyle mi? Dinleyin, kartlarınız başka herhangi bir detay verdi mi?"

"Doğrusunu söylemem gerekirse hayır. Sadece..."

"Sadece ne?"

"Sadece kartlara baktıktan hemen sonra canım kahve istedi."

Calligaris, sadece görüntüde normal duran -üstelik o bile şüphe uyandıran- bu kadının tuhaflıklarından birini daha defterine kaydederken, verdiği bu bilgiyi kafasında ölçermişçesine biraz duraksıyor.

Merakımı frenlemeyi başaramıyorum. "Bayan Salvemini, neden Viviana'nın katilini göremiyorsunuz?"

"Çünkü ben sadece pozitif güçleri görebilirim. Kötülük benim için belirsizdir."

"O hâlde bu Ambra'nın pozitif güçlerin elinde olduğu anlamına mı geliyor?" diye soruyorum biraz tereddüt ederek.

"Bu kesin. Bir yolculuk, bir değişim ve parayı ifade eden birçok kart gördüm."

Kendisine ilham gelen Calligaris "Ölüm de bir yolculuktur. Çok büyük bir değişimdir" diye yorumda bulunuyor.

Anastasia üstünlük taslayan bir ses tonuyla “Kartlar sizin inandığınızdan çok daha açıktır” diyerek karşılık veriyor.

Calligaris, “Başka ne gördünüz? Örneğin her iki kaybolma olayı arasında bir bağlantı olup olmadığını söyleyebilir misiniz?” diyerek onu konuşturmaya çalışıyor.

“Komiser, bu hayatta her şey birbiriyle bağlantılıdır. Üstelik bu iki olayın bir şekilde bağlantılı olup olmadığını anlamak için kehanete gerek yok. Ambra... O kızı hatırlıyorum, hem de çok iyi!”

Komiser meraklanıyor. “Bize hatırladıklarınızı anlatın lütfen.”

“Ambra ve Viviana her öğlen birlikte ders çalışırlardı. Ambra öylesine yalnız bir kız çocuğuydu ki! Ona o kadar acıdım ki! Babası ortalarda gözükmazdi, ona bir sürü para verirdi, nitekim hiçbir şeyi eksik değildi, daha on dört yaşındayken bile son moda giyinen, saçlarına gölge yaptırmış genç bir kızdı. Ama çaresiz bir havası vardı.”

Ambra’nın ergen ve çaresiz halini kafamda canlandırmayı bir türlü beceremiyorum.

“Kaç sefer öğle ve akşam yemeklerini bizimle yediğini, kaç sefer evimizde kaldığını bilemezsiniz. Aile ortamının sıcaklığına ihtiyacı var gibiydi.”

“Peki, daha sonra neden uzaklaştı?”

“Beraber büyümediler. İşte tüm sebep bu. Farklı düzenler farklı tarzlar. Benim küçük Vivim bu arkadaşlığın bitmesi yüzünden çok acı çekti... Aşk acısından daha beterdi. Çünkü bir arkadaş kaybetmek -üstelik duyguları dizginleyemediğiniz bir yaşta- ölümcül bir acıdır, gerçek bir ihanettir.”

“Yeğeninizin Eriha’dan döndükten sonra Ambra ile telefonda görüştüğünden haberiniz var mıydı?”

Anastasia hiç etkilenmiş görünmüyor. “Hayır, ama buna şaşırmadım. Vivi hep geri adım atan bir kızdı. Onu istemeyen kişilere dostluğunu sunmak gibi içler acısı bir eğilimi vardı.”

“Bayan Salvemini, bu kaybolma olayı ile bağdaştıracağınız bir şey... Birileri... Aklınıza geliyor mu?”

“Size Ambra’nın iyi olduğunu söyledim.”

“Evet, ama onun kaybolmasına neden olacak bir şey ya da birileri... Bu çok önemli.”

“Doğru. Evet, bir şey var. Şu ana kadar nasıl oldu da hiç kimse size bundan bahsetmedi?”

Calligaris öksürüyor. Anastasia Teyze sanırım Calligaris’in bana birkaç gün önce çıtlattığı o çok tuhaf ipucunu ima ediyor.

Calligaris şakaklarını kaşıyarak “O hâlde siz bize anlatın” diye onu sıkıştırıyor.

“Paolo Malversini ismi size hiçbir ifade etmiyor mu?”

Calligaris afallamış görünüyor. Bulduğu izin bu bilgiyle tamamen alâkasız olduğunu tahmin ediyorum çünkü bu isim benim kulağıma ne kadar yabancıysa komiser için de bir o kadar yeni.

“Bana ne ifade etmesi gerekiyor?” diye soruyor. Bana gelirse, o kadar merak içindeyim ki bir an evvel eve, Arthur’un yanına gitme isteği bile beni heyecanlandırmıyor.

“Sınıf arkadaşlarından biriydi. Saldırgandı. Rahatsız bir gençti. Sadece ortaokulu beraber okudular. Daha sonra sınıfta kaldı... Gerçeği söylemek gerekirse onlardan uzaklaştı. Şimdi nerelerdedir hiçbir fikrim yok ama ortak bir nokta, tehlikeli biri varsa bu oydu. Bununla beraber verdiğim bu bilginin faydalı olup olmadığına dair hiçbir fikrim yok. Ama araştırmaya değeceğine inanıyorum. Ve şunu unutmayın, Komiser...” Gözleri dolu dolu olmuş ve bunun büyük bir adaletsizlik olduğunu ima eden bir ses tonuyla “Ambra, benim tatlı Vivimin tam tersine iyi durumda. Hem de çok iyi!”

Bu işte... Bir tubaflık var!

Bir toplantı yapılacağı son anda haber verilmişti.

Viviana, lojmandaki odasından buraya kadar koşarak, nefes nefese varmıştı.

Omzundaki çantasını yere koydu, ihtiyaçtan çok içgüdüsel bir hareketle saçlarını düzeltti.

Profesör, kollarını kavuşturup azarlar gibi bakan gözlerini Viviana'nın üzerine dikmişti.

"Viviana, toplantı saat 09.30'daydı" dedi kolundaki saatine bakarak.

"Hepinizden özür dilerim" diye cevap verdi yüzü kıpkırmızı bir hâlde.

Anita ona sahte bir dayanışma ifadesiyle gülümsedi.

"Her neyse, geç gelmek hiç gelmemekten iyidir. Toplantının seni ilgilendiren kısmını öğrenmek için tam zamanında geldin"

Viviana, Daniel Sahar'ın dalgın olduğunu fark etti. Beyaz bir kâğıdın üzerine arka arkaya kendi ismini yazıyordu. Viviana da bunu sıkça yapardı ve Anastasia Teyzesi bunun hep kimlik arayışını ifade eden bir alışkanlık olduğunu söylerdi.

Profesör yeniden konuşmaya başladığında bakışlarını Daniel'in üzerinden ayırdı.

"Sen ve Daniel Tel Aviv'e gideceksiniz."

Viviana, belki de onun tepkisini yakalamak için içgüdüsel olarak Daniel' e baktı. Ama İsraili önündeki kâğıda ismini yazmaya devam ediyordu.

Viviana bu yeni durumdan pek de memnun olmayarak "Neden?" diye sordu.

Profesör sanki ona bu haberi vermeyi dört gözle bekler gibiydi ya da en azından Viviana'ya öyle gelmişti.

"Bana, Fenikelilerin kökleri ve şehirlerinin Ur Kentinden gelen Yahudilerce işgal edilmesi hakkında bir kaynakça araştırması lazım. Tel Aviv Kütüphanesi muhteşem ciltlerle dolu, bunlardan en iyi şekilde faydalanmanız gerekiyor"

Viviana taş kesilmişti. Profesör neden onu kazılardan uzak tutmak için elinden gelen her şeyi yapıyordu ki? Geçici olarak Tel Aviv'de görevlendirilmek büyük bir zaman kaybından başka bir şey değildi. Daniel'in gönderilmesini anlıyordu. Yiddişçe biliyordu, lazım olduğunda kullanabilirdi. O hâlde neden onu tek başına göndermiyordu? Viviana onun yokluğunu kesinlikle hissetmeyecekti. Tereddütte kaldı: içgüdüsel olarak isyan etmek istiyor bununla beraber sağduyusu ona müdürünün kararını kabul etmesini öneriyordu.

"Ne zaman yola çıkmamız gerekiyor?"

"Bence hemen bu Pazar... Cumaya kadar tüm hafta orada kalacaksınız. Bu çok önemli!"

Viviana maruz kaldığı haksızlığı düşünmeye o kadar odaklanmıştı ki toplantının geri kalanını takip edemedi. Görüşme sonlandığında Daniel gelip onun yanına oturdu.

Alışılmadık bir resmiyet, ciddi bir ses tonuyla "Annemin dairesi Roma'ya taşındığından beri boş. Sana misafirim olmayı teklif ediyorum" dedi. Viviana da bir o kadar resmi şekilde önerisini reddetti. Daniel renksiz bir ses tonuyla "Nasıl istersen" diye karşılık verdi.

Viviana odasına döndüğünde elinde kalan nakit parasını kontrol etti ve Daniel'in teklifini reddetmekle ne kadar tedbirsiz davrandığının farkına vardı. Bir hafta boyunca otelde kalmaya yetecek kadar parası yoktu.

Profesör başına çok büyük bir bela açmıştı. Viviana odasından çıkıp Daniel'in kapısına gitti.

Ötekisi kapıyı hemen açtı. Daha yeni marihuana tütürmüş biri gibi uyuşuk bir havası vardı.

Geri adım atmak zorunda olduğu için biraz gergin bir şekilde ona "Rahatsız ediyor muyum?" diye sordu.

Daniel, Viviana'nın arkasından kapıyı kapatırken kafasını hayır dercesine salladı.

Viviana gururu fazlasıyla ezilerek "Annenin dairesi büyük mü?" diye sordu.

Daniel yüzünde zafer ifade eden bir gülümsemeye kendini yatağa bıraktı.

"Yeterince. Teklifimle ilgilenmeye mi karar verdin?"

"Hâlâ geçerliyse..."

Yorgunmuş gibi bir havayla "Of course" diye karşılık verdi. "İstersek işimizi bir haftadan daha kısa süre içinde de bitirebiliriz. Doğrusunu söylemek gerekirse Londra'ya geri dönmeyi iple çekiyorum. Bunu duymak seni şaşırtacak ama Eriha'dan nefret ediyorum!"

"O hâlde burada ne işin var?"

"Her zaman istediğimiz yerde olamayız"

Viviana içi huzursuz bir şekilde başını salladı "Tamam, o hâlde... Sende kalacağım"

"Akıllıca bir karar. İnan düşündüğün kadar kötü olmayacak. Göreceksin!"

Ertesi gün, artık öğleden sonralarımın sabit randevusu haline gelmiş o bir iki saatlik zaman dilimi esnasında Calligaris' e "Komiser! Şunu okuyun. Viviana'nın Bex' e yazdıklarına bakılırsa Daniel Sahar'ın o zamanlarda Eriha'ya bir daha dönmeye hiç niyeti yokmuş. Ama Anita'ya göre şimdilerde bu bölge hakkındaki en önemli uzmanlardan biri" diyorum.

"Ne diyebilirim ki, fikrini değiştirmiş olmalı."

"Sizce Ambra ve Viviana'yı birbirine bağlayan o tuhaf izin ne olduğunu bana söyleme zamanı artık gelmedi mi?"

"Anastasia Salvemini'nin bize söyledikleri şimdilik yeter de artar bile" diye karşılık veriyor önündeki işine konsantre olmaya devam ederek.

"Peki, bu Malversini hakkında bir tahkikat yapmayı düşünüyor musunuz?"

"Mecburen" diyor. Hemen ardından sanki Anastasia Teyzenin verdiği isim detaylı bir araştırmayı çok da hak etmiyor-muş gibi "Alice, yarın Rebecca Tedeschi ile randevumuz olduğunu unutma" diyerek bana hatırlatmada bulunuyor.

"Burada olacağım, Komiser."

"Gelmeni bekliyorum! Alice, şanlısın. Seni bizzat ben eğitiyorum ve iyi bir polis olmak üzeresin."

"Bunun için size minnettarım, Komiser."

"Çünkü sen polis olmak istiyorsun değil mi?"

Dürüst olmak gerekirse gelecek çalışma alanlarım konusunda kendimi henüz sorgulamadım. Küba'da bir limonata büfesi açmak gibi planlar yapmaya daha yatkınım.

"Aslında Profesör... Biliyorsunuz, uzman olmama iki buçuk sene kaldı. Hangi yolda devam edeceğime dair fikirlerim hâlâ net değil; ama sizin yanınızda edindiğim deneyimler bana çok şey öğretiyor..."

“Yapma Alice!” diyerek sözümü kesiyor. “Sen gerçek bir araştırma yeteneğine sahipsin. Haddimi aşmak istemem ama doktorluktan çok polisliğe becerin var. Senin verdiğin aspirini bile ağzıma sokmazdım” diye cümlesini tamamladıktan sonra paylaşmayı şahsen başaramadığım bir neşeyle yüksek sesli bir kahkaha patlatıyor.

“Göreceğiz Komiser, henüz karar vermedim”

Kaşlarını pek de ikna olmadığını belirten bir havayla çatıktan sonra önündeki işine geri dönüyor. Viviana’nın e- mail’lerini dosyanın içine geri koyup bürodan çıkmadan önce Komiseri selamlıyorum.

“Alice, neredeyse unutuyordum. Biraz hassas bir konu ama sana sormadan edemeyeceğim.”

“Sıkılmayın, buyurun” diyerek onu cesaretlendiriyorum.

“Ambra’nın Doktor Conforti ile bir hikâyesi olmuş, biliyor-sun değil mi?” diye soruyor yüzü bir domates gibi kızararak.

“Tabi ki biliyordum. Size onunla aramda hiçbir şey olmadığını defalarca kez söyledim... Durumu siz yanlış anlamıştınız”

“Çok garip, tam tersi olduğuna yemin edebilirdim... Her neyse, bu konulara burnumu sokmamayım! Başka bir husus var. Yaklaşık bir sene önce bu zamanlarda ikisinin arasında çok... Çok önemli bir konu hakkında şiddetli tartışmalar yaşandığını kesinlik olarak biliyorum.”

“Bahsettiğiniz konudan haberim var” diye karşılık veriyorum içim acıyarak.

“Alice, Doktor Conforti birine zarar verebilecek türden bir insan olabilir mi?”

“Hayır! Hayır!” diye sertçe haykırıyorum.

“Ambra Negri Della Valle’nin annesi ısrarla kızının hayatını onun mahvettiğini ve ortadan kaybolmasına yine onun sebep olduğunu iddia ediyor”

“Herhangi kalpsiz bir erkek, âşık bir kızın hayatını ne kadar mahvederse Claudio da Ambra’ninkini o kadar mahvetmiştir. Ama onun kaybolmasında bir parmağı olduğunu asla düşünemem Komiser. Yoksa elinizde size bunu düşündüren bulgular mı var?”

“Bir şey, tuhaf bir şey var Alice. Seninle bu konuyu Bex ile görüştükten sonra konuşacağım, anlaştık mı? Oturup bir durum değerlendirmesi yapacağız ve yemin ediyorum senden hiçbir şey gizlemeyeceğim.”

Oldukça endişelenmiş bir hâlde “Komiser, Claudio’nun bu işle hiçbir ilgisi yok” diyorum.

“Gerçekten öyle olmasını diliyorum!”

Geometri bir suç değildir

Hayat bazen beklenmedik hediyeler verir. Ancak bir süre sonra bunların gerçek bir hediye olmaktan ziyade bir aldatmaca olduğunun farkına varırız. Arthur’la geçirdiğim şu son günler çok keyifli. Kendimizi sanki yarın hiç olmayacakmış gibi birbirimize verdiğimiz günler. Ama yarın geldi çattı ve benim oturup bir hesap yapmam gerekiyor.

İçim çok huzursuz. Arthur, Taht Oyunları dizisinin tekrarını izlerken bu hâlimi fark etmişe benziyor.

“İyi misin?” diye soruyor.

“Sayılır...”

Televizyondaki programı ima ederek “Çok acımasız değil mi?” diye soruyor. Nitekim biraz sert sahneleri olan bir dizi...

Hüzünlü bir ses tonuyla “Hayatın kendisi acımasız” diye karşılık veriyorum. Ichi ise cevap olarak sadece esniyor.

Ardından sayısız defa çalan o lanet olası Marimba melodisi Arthur’a bir kez daha telefon geldiğini haber veriyor. Arayan yine Alicia.

“Zavallı Alicia, seninle bir ilişki sürdürebilmenin altın kuralını hâlâ öğrenenmiş!”

Arthur gözlerini iki ok gibi üzerime diyor. Cevap vermeye pek niyetli olmadığı telefon elinde çalmaya devam ederken “Neymiş şu altın kural?” diye soruyor.

“Seni sıkmamak.”

“Bu her insanoğlu için geçerli.”

“Ama senin için daha çok geçerli. Baksana ona cevap vermiyorsun.”

“Ona cevap vermemin sebebi bu değil” diyor biraz zor durumda kalmış gibi.

“Benim yüzümden mi?” diye mırıldanıyorum.

“*What can i say...* Bu biraz ikili bir durum... Ya da bir üçgen demeliyim. Hatta senin Conforti’ni de eklersek bir kare bile olabilir.”

“İşler düşündüğünden çok farklı. Kesinlikle dörtlü bir durum değil.”

“*Maybe, anyway,* şu anda cevap vermemek en iyisi.”

Israrla çalmaktan vazgeçen melodi yerini gerilim dolu bir sessizliğe bırakıyor. Bir öpücük vermek için ona doğru yaklaşıyorum ama sanki istemiyormuş gibi kendini geri çektiğini fark ediyorum. Afallıyorum.

Emin olmak için tekrar deniyorum. Yanılmıyorum, dudaklarımı reddediyor.

“Neyin var?” diye soruyorum cılız bir ses tonuyla.

Ters bir şekilde “Yeter” diye karşılık veriyor. “Sınırı aştık... Bunu yapmamız gerekiyordu. Devam etmenin bize iyi geleceğinden emin değilim.”

“Şaka mı yapıyorsun?”

Hayır dercesine başını sallıyor.

“Arthur, bana bir öpücük ver”

Beni öpmek istemediğini anlıyorum. Alt üst olmuş bir hâl-deyim. Kendimi yaralanmış, aşağılanmış ve reddedilmiş hissediyorum.

Ona sanki beni de baştan çıkartıp, terk ettin der gibi bakan Ichi ile beraber ayağa kalkıyor.

Yüzü hafifçe kızarmış, masmavi gözleri ise biraz kederlenmiş bir hâlde “Ichi’yi gezdirelim mi?” diye teklifte bulunuyor.

Tamam dercesine başımı sallıyorum ama sanki transa geçmiş gibiyim. Bu gezintinin evden çıkmak ve onu tekrar öpmeyi denememe mani olmak için bir bahane olduğunu hemen fark ediyorum.

İçimde derin bir boşluğa düşme tehlikesi ile yüz yüzeyim ve kendime, yarattığım hayallerden artık yorgun düştüğümü söylüyorum.

İnsanların ve olayların benim tahmin ettiğimden daha iyi olduğuna inanarak yaşamaktan tükendim.

* * *

Sacrofano’ya dönmek yerine aciz bir öfke ve hayal kırıklığı ile dolu, yenilgiye uğramış bir hâlde erkek kardeşimin evine sığınmayı tercih ediyorum.

Alessandra kucağında Camilla’yı tutmuş, sinirimi bozan mükemmel ev hanımı havalarıyla “Alice neyin var?” diye soruyor.

“Hiçbir şey. Senden tek bir ricam var, olur da bir gün Arthur Malcomess’den nefret ettiğimi unutursam bana bunu hatırlat.”

“Elbette ki hatırlatırım. Akşam yemeğine kalacak mısınız?”

“İştahım yok!”

Alessandra artık bana da anne duygularıyla yaklaşmaya başladı. “Alice, Cordelia ile birlikte yaşamaya devam edemezsin. İşleri daha da zorlaştırıyorsun” derken benim için gerçekten endişelendiğini fark ediyorum.

Haklı olduğunu bilsem de çok da ikna olmamış bir şekilde başımı sallıyorum. Kız kardeşi ile yaşamamanın verdiği fırsat

olmasaydı Arthur'la aramızdaki duyguların yeniden canlanmasını ancak rüyamda görürdüm- keşke sadece rüyamda görmekle kalsaydım!

Kendimi misafir odasına kapatıyorum ve gözlerim günlerdir açılmadan duran küçük valizime takılıyor. Bir zamanlar küçük Japon arkadaşım Yukino ile birlikte yaşadığım hayatı, Ichi ve onunla divanın üzerine kurulup saçma programlar izleyip, tatlı sohbetler yaptığımız akşamların huzurunu derin bir özlemle arıyorum.

Ama biz istesek de istemesek de her şey değişiyor.

Görkem kalpte olan bir şeydir

Francis Scott Fitzgerald

Bex yani Rebecca Tedeschi koyu, dümdüz ve bakımlı saçlara sahip, atletik vücutlu bir kadın.

Parlak gözleri, samimi gülümseyişi, kırıksız yüzü ve açık renk yanaklarındaki gamzeleriyle ilgi çekici bir havası var.

Kadın, Calligaris'de güven uyandırıyor: komiserin hareketlerindeki ince detaylardan bir kişiye kuşkuyla mı yoksa tam tersine itimatla mı yaklaştığını artık anlar oldum. Çok belli, Bex'e kanı ısındı.

Kadın hemen karşısında oturuyor. Havadan sudan sohbetlerle aralarındaki buzları çoktan erittiler; bense onları her zamanki gibi bir kenardan seyrediyorum.

“Pekâlâ, Rebecca, üzerinden uzun yıllar geçtiğini ve belki de sizin için zor olacağını biliyorum ancak Viviana'nın hayatının son aylarına dair hatırladığınız her şeyi anlatmak için kendinizi zorlamanız gerekiyor.”

“Hayır, zor değil” diyor kararlı bir ses tonuyla. “Kaybolmasının ardından bana anlattığı şeyler üzerine o kadar çok kafa yordum ki hafızama bir daha asla silinmeyecek şekilde kazındılar.”

Komiser, kutsama ayini yapan bir rahip gibi kollarını iki yana açarak “O hâlde başlayın lütfen” diyor.

Bex yavaşça bir iç çekiyor, gözlerini odaklanırmış gibi kı-sıp hatırlamaya başlıyor.

“Viviana Filistin’ e âşıktı. Profesörü, araştırmaları ve aynı zamanda mezuniyet tezini tamamlaması için oraya geri dön-mesini istediğinde sevinçten havalara uçmuştu. O son aylar içinde gerçekten çok mutlu olduğuna inanıyorum, nadir görü-len bir coşkuyla cıvıl cıvıldı ve üstelik âşık olmuştu... Çok bü-yük, romanlardakine benzer bir aşk.”

“Daniel Sahar hakkında nasıl bir izlenim edinmiştiniz? On-dan bahsediyoruz, değil mi?”

Rebecca başını sallayarak doğruluyor. “Daniel... Onunla ta-nıştığımı biliyor musunuz? Viviana kaybolduktan sonra, çok uzun bir zaman sonra üniversite çalışmaları için Roma’ya gel-mişti. Ben o dönemlerde henüz Mantova’ya taşınmamıştım. Beni görmek istedi çünkü daha sonra anlattığına göre Viviana ona benden, arkadaşılığımızdan bahsetmişti. Daniel hakkında iyi bir izlenime sahibim. Evet, biraz kibirli bir tip... Eriha’da şüphesiz Viviana’ya karşı hataları olmuştu. Bir centilmen de-ğildi ama bunun cazibesinin bir parçası olduğuna inanıyorum” diyor gülümseyerek. “Ve orada geçirdikleri haftaları çok... Çok özel kıldığına eminim. Viviana’nın yaşadığı kötü sonu düşün-düğümde en azından son zamanlarda mutlu olması benim için biraz teselli oluyor.”

“Eriha’dan döndüğünde Viviana ve Daniel beraberler miydi?”

“Hayır, tam olarak değil. Daniel zor bir gençti, beyaz atlı prens olmadığı kesindi üstelik her ikisi de o zamanlar çok gençti. Beraber iyi bir iş çıkarmışlardı ve yayınlamak istedik-leri birkaç makale üzerinde çalışmak için kısa bir süre içinde yeniden görüşeceklerdi.”

“Nitekim Daniel Sahar 2006 senesinin haziran ayında Ro-ma’daydı.”

Rebecca başka bir şey eklemeden doğru dercesine başını hafifçe öne doğru sallıyor.

“Dinleyin Rebecca, Ambra Negri Della Valle’nin kaybolduğunu mutlaka duymuşsunuzdur.”

Bex kederli bir havayla başını sallıyor. “Ambra, Vivi ve ben sınıf arkadaşydık. Her ikisinin de ortadan kaybolmuş olması dehşet verici ve bu bir tesadüf olamaz” diye ekliyor Tüylerinin diken diken olduğunu fark eder gibi oluyorum.

“Ambra ve Viviana’nın ne tür bir ilişkisi vardı?”

“İkisinin arasında tutarsız hisler vardı.”

Komiser “Bana bundan bahsedin” diyerek onu anlatmaya davet ediyor.

“Ortaokul yıllarında birbirlerinden asla ayrılmazlardı ama Ambra öyle bir kızdı ki... Ah aman Tanrım! Ondan geçmiş zaman kullanarak bahsetmek istemiyorum” diyor kederli ve mahcup bir gülümsemeyle. “Ambra nankör bir kedi gibidir. Sâdık değildir. Güvenilmezdir. İsteddiği şeyi elde etmek için her şeyi yapar ve eğer işler onun menfaatine gelişmezse araya mesafe koyardı. Vivi kullanılmış ve terk edilmişti. Ondan nefret ediyordu çünkü kendini ihanete uğramış hissediyordu ama bir taraftan da onu sevmekten vazgeçmeyi başaramıyordu.”

“Rebecca, Ambra Negri Della Valle’nin Filistin’e gittiğini biliyor muydunuz?”

Gözlerimi şaşkına dönmüş bir hâlde Komiserin üzerine dikiyorum. Ne yılan ama! Böyle bir keşfi benden nasıl saklayabildi?

Bex de en az benim kadar sarsılmış görünüyor. “Ne zaman?” diye soruyor içgüdüsel olarak.

“Viviana kaybolduktan çok kısa bir süre sonra, 2006 senesinin şubat ayında”

“Peki, oraya gitmesinin sebebi neymiş?”

“Bazı soruların cevabını verebileceğinizi umuyordum... Mesela Viviana Eriha’dan döndüğünde kızların telefonla görüştüklerini biliyor musunuz?”

“Evet, bundan haberim vardı. Viviana onu aramaya karar vermişti. Geçmişe bir tür özlem duygusu ile bağlıydı... Yapısı böyleydi, ona kötü davranan insanlara delicesine bağlanırdı. Ambra ile konuşmaya karar vermişti. Ambra’nın da kendinden beklenmedik şekilde kibar davrandığını da biliyorum. Nihayetinde yüz yüze de görüşmüşlerdi ama size bundan fazla söyleyebileceğim bir şey yok.”

Son zamanlarda başına o kadar çok tuhaf şey gelmişti ki Alis, artık neredeyse imkânsız diye bir şeyin olmadığına inanmaya başlamıştı.

Lewis Carroll

Calligaris, Rebecca bürodan çıkar çıkmaz “Sende nasıl bir izlenim bıraktı?” diye soruyor.

“İyi. Ama bize dikkate değer hiçbir bilgi vermedi. Sizin de ondan eksik kalır yanınız yok, Komiser!” diyorum bakışlarımı sert bir şekilde gözlerinin içine dikerek. Masum bir hava takınıyor.

“Ben mi?”

“Meslektaşımın Filistin’ e gittiğini bana ne zaman söylemeyi düşünüyordunuz?”

“Tam da bugün, sevgili Alice. Üstelik çok ama çok daha fazlasını öğreneceksin. Yerine otur ve yüzündeki o sana yakışmayan ifadeyi sil.”

Merakım her zamanki gibi üstün geliyor ve yeni haberleri duymak için yerime oturuyorum.

“Ambra aslında İsrail’ e gitmiş. Filistin’de sadece bir günlüğüne bulunmuş. Oteller tarafından organize edilen şu turlardan birine katılıp turistleri arkeolojik sitelere götüren bir otobüsle Beytüllahim ve Eriha’yı ziyaret etmiş. Yarısını Tel Aviv yarısını da Kudüs’te geçirerek bir hafta kalmış.”

“Kiminle gitmiş?”

“Annesiyle. Isabella Negri Della Valle’den çok enteresan bilgiler edindim... Örneğin, zaten bildiğimiz üzere, Viviana Filistin’den döndükten sonra Ambra ile buluşmuş. Eski arkadaşının anlattıkları Ambra’yı etkilemiş olmalı ki annesine Orta Doğu’ya bir seyahatte bulunmayı teklif etmiş. Küçük Alice, Ambra’nın çok güçlü bir maneviyata sahip olduğunu biliyor muydun? Katolik inancına olan bağlılığı seni hayrete düşürebilir -en azından annesinin iddiası bu yönde.”

Viviana’nın bir e-mail’indeki tüm kutsal yerler ve buradaki kutsal emanetlerin gerçekliğine şüpheyle yaklaştığı oldukça polemik yorumlarını hatırlayarak “Katolik usulü bir haç ziyareti yapmak isteyen bir insanı dünyada oradan daha fazla memnun edecek bir yer yoktur” diyorum.

Annesine “Bu ilgi sadece manevi duygulardan mı kaynaklanıyordu?” diye sordum. Bana şöyle cevap verdi: “Hayır, sebep sadece bu değildi; egzotik yerler onu hep cezp ederdi. Ayrıca İsrail’de genç bir adamla da görüşmesi gerekiyordu.”

“Genç bir adam mı?” diyerek yerimden sıçıyorum.

“Evet. Daniel diye biri. Bu isim sana garip gelmiyor mu?”

Buna inanmakta güçlük çektiğimi söylemek zorundayım. Ambra, İsrail’de Daniel Sahar ile mi buluşacakmış? Hangi akıl almaz sebep yüzünden?

“Bayan Negri Della Valle size sebebini açıklamadı mı?”

Calligaris alnını buruşturuyor. “Maalesef çok fazla detay elde edemedim. Ambra, annesine bu adamın Viviana’nın bir arkadaşı olduğunu ve ona bir şey teslim etmesi gerektiğini söylemiş. Isabella da konuyu fazla kurcalamamış.”

“Komiser, Daniel ile görüşmeniz gerekiyor” diyorum kararlı bir ses tonuyla.

“Korkarım ki evet. Of, Alice, ne kadar karışık bir dava!” diye haykırıyor. Uzun parmaklarını birbirine kenetleyip masasında duran Aziz Pio’nun resmine yardım bekleyen bir bakış atıyor.

“Isabella Negri Della Valle size başka şeyler de anlattı mı?”

“Aslına bakarsan çok şey söyledi... Doktor Conforti hakkında da konuştu. Ama... Alice. Senin bunları öğrenmen doğru olmaz.”

İçgüdülerim isyan etmeye meyilli olmasına rağmen, Komiserin gerekçelerine saygı göstermekten başka çarem yok.

“Komiser... Ağzımın ne kadar sıkı olduğuna emin olabilirsiniz” diyerek en azından bunu hatırlatmak istiyorum.

Calligaris bir tarafı sanki öğrendiklerini benimle paylaşmak isteğine direniyormuş gibi kararsız görünüyor. Ama şimdilik susuyor.

Claudio ile ilgili iması beni meraktan öldürse de komiserin bu konudaki hassasiyetini kabullenmekten başka çarem yok.

* * *

Kendimi, savaşta yaralanan babasının yanına gidecek olan annesinin yolculuk parasını çıkartmak için upuzun saçlarını bir kuaföre satmak zorunda kalan Jo March gibi çaresiz hissediyorum.

Böylesine beklenmedik şekilde ayrıldığımızdan beri Arthur’un ne yaptığı, kiminle olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Reddedilen o öpücük yüzünden dudaklarımın hâlâ yandığını hissediyorum. Kız kardeşi de onu azarladığım günden beri Arthur’un lafını açmaz oldu.

Ama en azından bu olanlardan çok değerli bir ders çıkarttım.

Her şeyin ama her şeyin bir bedeli olduğunu, benim sıkıntı olarak gördüğüm o tatlı, sakın günlerimin... Aslında gerçek bir huzur olduğunu anladım.

Hiç bir şeye değmeyecek, aptalca bir heyecan için kaderle oyun oynayama kalkışmadan önce iki kez düşünmek gerekiyor.

Gözlerine küçük bir parıltı kondurabilirim

Tel Aviv, Kasım 2005

Daniel, Profesör ve Ella'nın düğünün ardından Ibn Gabirol Sokağındaki büyük apartman dairesinde tek başına yaşamaya başlamıştı ama annesinin evde bıraktığı izler hâlâ hissediliyordu. Viviana ne kahvaltı ederken bulduğu Wilkin and Sons marka şeftali marmeladı kavanozlarına, ne banyoda duran Ölü Deniz tuzu kremlerine ne de Daniel gibi bir sade bir adama ait olamayacak daha birçok küçük detaya başka türlü bir açıklama getiremiyordu.

Belli politik konular yeniden açıldığında akşam yemeği için dışarıdaydılar ve daha önce birçok kez olduğu üzere ses tonları yükselmiş ve hararetlenmişti.

“Filistinlilerle barış içinde yaşama fikrine neden bu kadar karşısın?”

“Bu aynı İtalya'nın, Mafya ile ittifak içine girmesi gibi olurdu.”

“Burası onların devletiydi. Asıl gaspçı sizlersiniz.”

Gaspçı benzetmesi onu kesinlikle öfkeliendirmemiş, sözlerini, artık klişe olmuş sürekli tekrar edilen boş bir masalı dinler gibi soğuk kanlıkla karşılamıştı. “Birleşmiş Devletler böyle düşünmüyor, olay bundan ibaret.”

Akşam yemeği için King George V caddesindeki bir meyhanedeydiler. Viviana bu mekânın bir sağlık teftişinden asla sağ çıkamayacağına emindi ama itiraf etmeliydi, hayatında hiç bu kadar lezzetli bir humus tatmamıştı. Ona ne zaman hak verse

Daniel Viviana'nın mantıksal açıdan tahammül edilemez bulunduğu tavırlarla böbürleniyordu. Ama duygusal açıdan baktığında onun hakkında bugüne kadar edindiği tüm o kötü fikirler yerini gittikçe adını koyamadığı o garip çekim duygusuna bakıyordu.

Kasımın ilk günleri olmasına rağmen ılık bir akşamdı ve neredeyse sokağın ortasında oturup akşam yemeği yemek Viviana'yı kesinlikle rahatsız etmemişti. Garsonun getirdiği bardak yağdan yapış yapış olmuş masanın üzerinde durmasına rağmen Daniel birasını şişeden içiyordu. Vahşi ve kışkırtıcı bir havası vardı.

Olayları geri dönülmez şekilde değiştiren anlar vardır. İşte Viviana da şu anda böyle bir anın içindeydi.

Viviana'nın, dünyanın geri kalanını unutmak üzere olduğunu fark ettiği bir an.

Ella'nın o kocaman ve bomboş dairesinde, bu upuzun ve kalabalık sokakta, denize nazır o yabancı şehirde bu genç adam için aklını kaybetmek üzere olduğunu anladığı bir an.

Dümdüz ilerliyordu uzun yol boyunca

“İnsanoğlu, doğası gereği çok eşlidir. Tek eşlilik sadece bir toplum geleneğidir.”

Biraz evvel duyduğum bu bilgece sözler, bildiğinden asla dönmeyen Claudio’ya ait. Bir olay yerine gitmek için arabadayız. Grande Raccordo çevreyoluna sapmadan önce trafikte sıkışıp kaldık. Fonda, Blondie’nin *One way or another* şarkısı çalıyor.

Önümüzdeki uzun sıradan biraz bunaldım. Gözlerimi soyut bir noktaya dikmiş bir hâlde “Evet, mutlaka öyledir” diyerek karşılık veriyorum. Bu konulara nasıl geldiğimizi hatırlamıyorum bile.

“Benim teorim hem bilimsel hem de felsefik. İnanmıyorsan Schopenhauer’i oku.”

“Tüm sadakatsizler için iyi bir mazeret” diye yorumda bulunuyorum. “Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama Schopenhauer’i okudum.”

“Ne genelleştirmeye ne de basitleştirmeye gerek yok. Bak, âşık olma ve tutku gibi hisler evrimin, canlı türlerini mantıktan koruyan mekanizmalarıdır. Duygusallık, aklını birisi için kaybetme gibi şeyler insanı mantıktan uzaklaştırıp ona sadece kendi menfaatine değil aynı zamanda tüm insan türünün menfaatine olacak şekilde kararlar aldırır.”

Pekâlâ. Demek ki Arthur’u onunla aldattığımda – yüce Tanrım bunu hatırladığımda öyle şiddetli bir ağrı hissediyorum ki

nefesim kesiliyor- insan türünün menfaatine bir karar almışım. Ama benim menfaataime olmadığı kesin!

“Ahlâk dışı davranışlarını etik kılmak için böyle teorilerle desteklediğini öğrenmekten memnun oldum.”

“Eiimden geleni yapıyorum” diye itiraf ediyor cesurca.

“Camları kapatır mısın? Bu soğuk hava beni hasta edecek.”

“Soğuk hava beni formda tutuyor.”

Bir hapşırık patlatıp trençkotuma iyice sarınıyorum. “Bu ısıda ancak bir ceset muhafaza edersin.”

“Şu son günlerde bana karşı o kadar ilgisizsin ki senin yerine bir ceset oturtsam da olur. Hapşırmayı keser misin lütfen? Deri döşemelerime sıçratıyorsun.”

Yüzündeki haylaz ve çapkın gülümseme bir anda alla bulak oluyor.

Önümüzdeki trafik aniden açılırken araba ben ne olduğunu anlayamadan hızlanıyor ve önümüzdeki arabaya çarpıyoruz. O kadar şiddetli bir çarpma ki hava yastığı yüzüme patlıyor ve ben kafamı gerisin geriye koltuğa çarpmadan önce içgüdüsel olarak bir çığlık atıyorum.

Araba duruyor ve motor aniden devre dışı kalıyor. Kaportadan dumanlar çıkıyor. Claudio o kendine has küfürlerini sıralamaya başlıyor.

Ambulans bizi acil servise götürüyor, burada beni bir tür sedyeye oturtuyorlar.

Sonrasında neler olduğuna dair çok az şey anımsıyorum.

Ama hemen yanımda oturan Claudio’nun bir meslektaşıyla yaptığı sohbeti çok iyi hatırlıyorum... Gözlerimi kapatmaya devam etmişim. Uyuyor numarası yapmak için değil; çünkü gözlerimi gerçekten açık tutamıyordum. Dünyanın tüm yorgunluğunu üzerimde hissediyordum.

Claudio'nun okuldan arkadaşı olduğu açıkça belli olan meslektaşının biraz endişeli bir havası vardı.

Endişenin sebebinin bizim durumumuzdan ziyade eski bir hikâye ile ilgili olduğunu sonradan anladım.

“... Negri Della Valle ile acil servise geldiğinde... Evet, geçen sene. Polis buraya gelip bir sürü soru sordu”

Claudio biraz panikleyerek “Ne hakkında?” diye sormuştu.

Ambra'nın soyadını duyar duymaz ağrıdan kırılan başımın içinde bir irkilme, bir titreşim hissetmiştim.

“Vücudundaki morluklar hakkında...” demişti meslektaşı. Ama sanki aralarında söylenmeden anlaşılan bir şey varmış, her ikisi de yüksek sesle tekrarlanmasının hiç de iyi olmayacağına bilincindeymiş gibiydi. “Doğal olarak vakayı çok da iyi hatırlamadığımı söyledim. Üstelik acil servisten gelip geçen bunca insanın arasında, bir yıl önceki bir hastayı hatırlayacağını söyleyen adamın alnını karışlarım” diye eklemişti ses tonunu ben artık ne dediğini duyamayacak kadar alçaltarak.

Bir süre sonra kendime tamamen geldiğimde, o gergin diyalogun yerini Beatrice Alimondi'nin keyifli ve durmak bilmeyen gevezelikleri almıştı.

Beatrice Alimondi neşeli bir anatomi patolojisti. Çok abartılı bir tip- bir psikiyatr ona rahatlıkla histrinoik kişilik bozukluğu teşhisi koyabilir. Üniversite yıllarında Claudio'nun kız arkadaşıymış, İşin gerçeği Claudio'nun Ambra'yı onunla da aldattığını biliyorum. Ama Beatrice bunu hiç problem etmiyor çünkü Claudio'yu kendi deyimiyle Unesco'nun dünya miraslarından biri yani tüm kadınların ortak malı gibi görüyor. Geçtiğimiz yıl onunla yaşlı ve ünlü bir yazarın nedeni açıklanamayan ölümünü araştırırken beraber çalışmıştık.

“Doktor Conforti'nin hayati tehlike içinde olduğu söylentisi tüm hastaneye hızla yayıldı. Kız öğrenciler ağıt yakar gibi

gözyaşı döküyorlardı” diyor her zamanki neşeli tavırlarıyla. “Ama nasıl derler; kötüye bir şey olmaz.”

Claudio bitkin bir hâlde gözlerini deviriyor.

Bu hali, kıymetli arabası harap oldu diye mi- ki onu tanıyan herkes arabasıyla arasındaki duygusal ilişkinin herhangi bir kadına hissettiklerinden çok daha derin olduğunu gayet iyi bilir- yoksa meslektaşları ile yaptığı konuşmanın verdiği endişeden mi kaynaklanıyor anlayamıyorum.

Claudio hem otoriter hem de yalvaran bir hava ile “Beatrice, lütfen” diyerek sözünü kesiyor.

Beatrice “Ne kadar da hassasız!” diye haykırıyor.

Neşeli ruh hali başka şartlar altında keyifli olabilirdi. Ama şu anda kendimi onun bu hallerini çekemeyecek kadar sarsılmış hissediyorum. Claudio’nun meslektaşının ettiği sözler zihnimde uğuldamaya devam ediyor.

Kafam karışık ve huzursuzum çünkü konuyu bizzat kendisine sormak istiyorum ama bunun ne kadar doğru olacağından emin değilim. Gizlice kulak misafiri olmak ayıplanacak ve asla mazur görülemeyecek bir davranış- bunu geçmişte de birçok defa yaptım -ama asıl mesele bana gerçeği söyleyeceğinden emin olmamam.

Onun gerçekte kim olduğunu artık bilmiyorum.

İçimden bir ses, Claudio’nun rahatlıkta hareket ettiği mayın dolu bir alana ayak bastığımı söylüyor. Ama onun adına gerçekten üzülerek, bunu artık daha fazla sürdüremeyeceğini düşünüyorum.

Sanırım buradan çıkar çıkmaz Komiser Calligaris’i arayacağım. Bana bahsetmek istemediği konunun, bu bir sene önceki tuhaf olayla ilgili olduğuna adım gibi eminim.

*Âşık gençlerin gözü hiç kimseyi görmez
Onlar geceden çok daha ötede
Gündüzden çok daha yüksek bir yerde
İlk aşklarının baş döndürücü ışığı içindedirler*

Jacque Prévert

Viviana, ilk aşkın kör edici heyecanıyla ergenlik döneminde tanışmıştı ve okuldaki performansının bariz bir şekilde düştüğünü hatırlıyordu. Daniel'e vurulduğundan beri de verimli çalışmak için gerekli olan konsantrasyonu aynı şekilde kaybetmiş, sanki bu iki beceri birbirine tamamen aykırıymış gibi enerjisini sadece tek bir tanesine yönlendirecek hale gelmişti.

Âşık olmanın coşkusuna, sanki ruhunun akliselim tarafıyla tüm iletişimini kaybetmiş, daha yabani, kontrol edilemez tarafı hâkimiyeti eline almış gibi alışılmadık ve gittikçe artan bir yitirme ve azap duygusu da eklenmişti.

Tel Aviv' e geliş amacı olan kütüphane çalışması onu sıkıyordu.

Şehirde geçirdiği o günlerde yalnızlığı ve denizi seviyordu. Habima Meydanını, meydanın güneşin altında aydınlanan karo-larını, üzerinde oturduğu merdivenlerini, tiyatrosunu, bisiklete binen insanları ve başıboş gezen köpekleri seviyordu.

Ama en çok da kendini her gece Daniel'le yatakta bulmasına mani olmayan duygularının frensizliğini, engelsizliğini, kuzguni saçlarını birbirine dolaşana dek okşamasını, kendini ona bırak-mayı hissetmeyi seviyordu.

Bir ses ona yapmakta olduğu şeyin tamamen yanlış olduğunu fısıldıyordu ama Viviana sebebini anlayamıyordu. Ona âşık olmak neden bu kadar yanlış olabilirdi ki? Gençtiler,

Viviana'nın ideolojik açıdan nefret ettiği şu kaba İsrail milliyetçiliği dışında hiçbir engelleri yoktu. Viviana içinde fısıldayan o sesi, Daniel'in etrafa yaydığı haşin ve tutarsız aurasından kaynaklanan bilinçaltı bir korku olarak yorumluyordu. Ama Viviana'yı ışıktan uzaklaştırıp geceyi gündüzden daha çok sevdiğini anlamasına sebep olan da tam olarak Daniel'in bu doğasıydı.

Karanlığı sevdiğini anlamak hiç kimsenin hoşuna gitmez diye düşündü. Nihayetinde bunu kabullenebiliriz ancak hepimiz tersini arzularız. Işığın sıcaklığını ve şeffaflığını isteriz.

Kazı alanına geri dönmek fikri Viviana'nın tüylerini diken diken ediyordu. Zamana ve mekâna karşı yabancılık hissettiği bu paralel boyut biraz da o uzak, kumlu atmosferden kaynaklanıyordu.

Bu ruh hâlinin tek açıklaması buydu, başka türlü olamazdı. Aksi takdirde zihnini ayakta tutan temellerin alaşağı olduğunu, gerçek Viviana'nın kaybolduğunu düşünmek zorunda kalacaktı.

*Eğer aşk acısı olmasaydı insanlık
her şeye kadir bir ırk olurdu.*

Alicia Giménez- Bartlett

İşin gerçeği kendimde Calligaris'le konuşma cesareti bulamadım.

Akşamüzeri eve döndüm. Erkek kardeşim hastaneye geldi ve beni sanki bir atom bombası felaketine maruz kalmışım gibi karşılayan Cordelia ve Ichi'nin yanına bıraktı.

Bebek Malcomess elinden geleni yaparak, üzerine tek bir laf edilemeyecek, gurur duyduğu bir soslu ravioli hazırlamıştı. Üstelik seyrederken maalesef uyuyakaldığım bir Marie Antoinette dvd'si bile kiralamıştı.

Bu sabah, Calligaris'le o diyalog hakkında konuşabilmek için ihtiyacım olan enerjiden hâlâ yoksunum. Bir yanım Claudio'ya alçakça ihanet ediyormuş hissediyor ve bana acele etmemem için öğütte bulunuyor.

Bu arada iyi bir kitap ve Ichi'nin eşliğinde divanın üzerine serilip, acil serviste verilen beş günlük raporun keyfini çıkartıyorum.

Kitabın en heyecanlı yerinde Arthur'dan beklenmedik bir telefon geliyor.

“Nasılsın? Cordelia bana anlattı...”

“Bunu yapmamasını tercih ederdim” diyerek lafını kesiyorum. “Bu ikiyezlü bir telefon... Sahip olmadığın terbiyenle gösteriş yapmana- özellikle de bana gösteriş yapmana- gerek yok.”

Evet, kabul ediyorum. Biraz abarttım. Ama gerginim. Duygularımı gizlemeyecek kadar yorgun ve huzursuzum.

“Elis... Tamam, seni aramakla hata ettim ama senin için endişelenmişim”

Ona, benim için çok uzun zaman önce endişelenmen gerekirdi demek isterdim. Bunun beni reddetmesiyle ilgisi yok, onu tanıdığım günden beri beni üzdüğü ve mahrum bıraktığı her şey için genel olarak söylüyorum. Patlayan hava yastığını, yüzüme sayısız defa kapattığı kapılara bin defa tercih ederim.

* * *

Öfke insanı serseme çevirdiği kadar canlılık da veriyor.

Divandan kalkıyorum, kitabı bir kenara koyup bir bardak mucizevî Coca-Cola’nın ardından Claudio’nun stüdyo daire-sine gitmek üzere aniden evden çıkıyorum. Sadakat mi? Yoksa aptallık mı?

Kapıyı şaşkınlıkla açarken “Sen ha? Senin, zavallı arabam gibi nekahet döneminde olman gerekmiyor muydu?” diyor.

Havada Declaration, nane ve jöle üçlüsünden oluşan o kendine has güzel kokusu var.

“Aynı şey senin için de geçerli. Senin de beş günlük raporun yok muydu?”

“Yapamam. Çalışmam gerekiyor yoksa beni resmi işleri ihmal etmekten tutuklarlar.”

“Yardıma ihtiyacın var mı?” diye soruyorum söyler söylemez pişman olduğum bir fedakârlık duygusuyla.

Masasına dağılmış bir yığın dosyayı ima ederek “Ne diyebilirim ki? Eğer ısrar ediyorsan...” diye karşılık veriyor. “Otur. Kurt inine baskın yapmanın onurunu neye borçluyum?” diye devam ediyor her zamanki muğlâk ses tonuyla.

Cevap olarak sadece “Kaloriferleri kapat, içeri çok sıcak” diye karşılık veriyorum.

Hafif şehvetli bir havayla “Sıcaksa o hâlde sen de üzerindeki çıkart” diyor.

“Claudio... Seninle konuşmam gereken çok önemli ve ciddi bir konu var”

Alnını buruşturup alaycı bir ifade takınıyor.

“Bak sen. Ses tonun çok trajik... Ne oldu? Ayakkabı mağazasındaki indirimi mi kaçırdın?”

Acil servisteki meslektaşısı ile arasında geçen o tuhaf konuşmayı dinlediğimi anlatırken ifadesi yavaş yavaş ciddileşip, yüzündeki o her zamanki sarsılmaz güven maskesi buhar olup uçuyor.

“Yapmamam gerekirdi ama kulak misafiri olmamak mümkün değildi... Gerçekten, öyle, bir anda oldu” diyerek utanç içinde açıklama yapmayı deniyorum.

Hayatta bundan daha gizli kapaklı olaylara şahit olmuş biri gibi aldırılmaz bir tavırla başını tamam dercesine sallıyor. “Sanırım bir açıklama istiyorsun” diyor soğuk bir ses tonuyla.

“Sence buna mecbur değil misin?” diyerek ona meydan okuyorum.

“Ben hiçbir şeye mecbur değilim.”

Maske yüzündeki yerini geri alıyor.

“Sen öyle diyorsan...”

Hemen karşımdaki sandalyeye otururken “Mecburiyetten değil istediğim için anlatacağım. Ambra’nın vücudundaki o yaralarla ile hiçbir ilgim olmadığı kesin” diyerek söze başlıyor. Elini alnına dayayıp yorgun bir havayla devam ediyor. “Geçen sene oldu... Yanılmıyorsam kasımın ilk günleriydi. Onu bir adam tarafından dövülmüş hâlde evimin kapısında buldum.

İlişkimiz çoktan bitmişti ama görüşmeye devam ediyorduk ve belli ki yardım istemek için aklına gelen ilk kişi ben olmuşum”

“Kim bu adam? Tanıdığı biri mi?”

“Evet... Ama şikâyetle bulunmak istemedi. Olayı gizli tutmayı tercih etti.”

“Peki neden?”

“Birçok kadını bu şekilde davranmaya zorlayan bildik sebepler yüzünden. Utanç. Geriye nahoş hiçbir iz kalmadan her şeyi arkasında bırakma arzusu. Korku!”

Neler olduğunu net olarak anlayamıyorum belki de fazla merak yüzünden kafam bulandı.

“Claudio onu kim dövmüş?”

“Lise yıllarından tanıdığı bir deli...”

“Sana adını söylemedi mi?”

Biraz sıkılmış bir hâlde, lütfeder gibi ters bir ses tonuyla “Hayır” diyor. “Onu acil serviste çalışan o meslektaşına götürdüm çünkü gerçekten çok kötü hırpalanmıştı. Arkadaşımın doğal olarak kafası karışmıştı. Ne rezillik, kim bilir hakkımda ne düşündü” diyor sanki kendi kendine konuşmuş gibi.

“Claudio bu hikâyeyi hiç kimseye anlatmamış olman çok büyük bir hata”

“Anlatmadığımı kim söyledi?” diyor öfkeyle.

“Kime anlattın?”

“Tabii ki senin şu sevgili komiserin Calligaris’e. Ambra’nın kaybolmasından hemen sonra.”

Şu komiser tam bir şeytan!

“Ama o adam hakkında maalesef bilgi veremedim. Ambra bu konuda kaçamak cevaplar veriyordu ve ben de onun öze-line saygı göstermek zorunda kaldım. Onu polise gitmeye ikna

etmek için her şeyi yaptım ama inatçı bir kızdı... Yani inatçı bir kızdır. Sen de onu iyi tanıyorsun. Sorgum bitti mi?"

Claudio çok üzgün gözüktüyor. Başına iş açmayacağını düşündüğü bir olayın tesadüf eseri onu uçuruma sürüklediğine mi yoksa tüm içten duygularıyla Ambra ve onun trajik hikâyesine mi üzüldüğünü anlayamıyorum. Belki de sebep her ikisidir.

"Claudio bunu bir sorgulama olarak görmemelisin... Benim yerimde olsaydın sen de bir açıklama istemez miydin?"

"Ben ağzı sıkı bir insanım"

"Ben... Değilim"

Derin ve hüznü bir iç çekerek "Olmadığını iyi bilirim" diyerek yorum yapıyor.

Ölüm sadece gözden kaybolmaktır.

Fernando Pessoa

Ambra'nın maruz kaldığı şiddet hakkında Calligaris'le konuşmak artık bu noktada hiç bir suçluluk duygusu hissetmeden giriştiğim zorunlu bir hamle gibi görünüyor.

“Evet, nitekim hepsinden haberim vardı” diye kabul ediyor. “Ama beni anlamalısın, bu konuyu seninle konuşamazdım. Her neyse, belli ki her zamanki acemi şansınla bunu kendin keşfetmiştin.”

“Buna pek de şans diyemeyiz... Farkındaysanız Komiser, sadece Claudio'nun arabası hasar almadı. Ben de başıma iyi bir darbe yedim.”

“Sen de haklısın.”

“Ama artık bu noktada daha fazla şey öğrenmek istiyorum. Ya da daha açık olursak: Ambra'ya geçen sene saldıran kişinin kim olduğunu öğrendiniz mi? Benim aklıma hemen Anastasia Teyzenin bahsettiği şu sınıf arkadaşı geldi.”

“Evet, bizi ona götüren tek şey Anastasia Teyzenin pek de güvenilir olmayan beyanları olsa da Paolo Malversini mantıklı bir şüpheli. Üstelik bahsettiğimiz kişi geçmişi hiç de hafife alınmayacak şiddet olayları ile dolu berbat bir adam. Evine gönderdiğim davet celbi çoktan eline ulaşmış olmalı ama şu saate kadar karakola gelmedi. Belki de onu ziyaret etmenin zamanı gelmiştir.”

“Komiser, konu sadece Viviana’nın teyzesinin beyanlarından ibaret değil. Claudio da Ambra’nın okul yıllarından tanıdığı bir adamdan bahsetti. Bu adamın Ambra ve Viviana arasında apaçık bir bağlantı olduğunu görmüyor musunuz?”

Calligaris bu bilgiye memnun olacağı yerde tuhaf bir şekilde kederli bir havayla “Ambra ve Viviana arasında o kadar çok bağlantı var ki!” diyor. Belki de sebebi sadece çaresizlik duygusudur.

Ani bir dürtü ile düşünmeden “Malversini ile konuşmaya ne zaman gidiyoruz?” diye öneride bulunuyorum.

Komiser telefonun ahizesini eline alırken “Burnunu her şeye sokmaya başladın!” diye gözlemde bulunuyor. Bir memura “Benim. Bana Paolo Malversini’nin adresini bul” diyip selamlamadan telefonu kapatıveriyor.

“Komiser, Ambra’ya saldıran kişinin Paolo olduğunu nasıl anlayacağız? Özellikle de neden yaptığını? Hem sonra aklıma yatmayan bir konu var. Ambra’nın annesi nasıl oldu da bu konuda hiçbir şey söylemedi? Beraber yaşıyorlar. Kaza hikâyesini gerçekten yutmuş olabilir mi?”

“Böyle söyledi. Ambra’nın kendisine yalan söylemesi için hiçbir sebebi olmadığını iddia ediyor. Bugünlerde kızının tüm sırlarını ya kendiliğinden ya da soruşturma aracılığıyla öğreniyor. Bu onun için hiç de hoş bir durum olmamalı.”

“Maalesef” diyerek cevap veriyorum üzüntüyle.

Az sonra telefon çalıyor. Calligaris karşı tarafın verdiği bilgileri not ediyor ve bel omurgasından gelen birkaç çıtırdama sesiyle koltuktan kalkıyor.

“Haydi, gidiyoruz. Eur semtinde bir gezintiye çıkalım bakalım. Yol üzerinde müthiş kruvasanları olan bir kafe var, bu vesileyle sana da tattırayım.”

* * *

İyi bir kafe Calligaris'ten asla kaçmaz. Nitekim mola yerimiz ağzımızın tadını yerine getirecek ancak Malversini Ailesinin bize biraz sonra sunacağı tabloya kendimizi hazırlamak için yetersiz kalacaktı.

Zili üçüncü defa çalmamızın ardından kapı, dev bir kertenkeleye benzeyen, yirmi sekiz yıllık hayatımda hiç böylesini görmediğim bir kadın tarafından açılıyor. İchi onu sadece uzaktan bile görse kuyruğunu bacaklarının arasına kısıtıp kaçırdı.

Calligaris ağırbaşlı bir tavırla “Ben Komiser Roberto Calligaris. Paolo Malversini’yi arıyorum” diyor.

“Yine başlamayalım. Bir şey yapmış olması mümkün değil. Psikiyatri kliniğinden beş gün önce döndü. İki haftadır oradaydı ve taburcu olduğu günden beri evden hiç çıkmadı.”

Komiser ihtiyatla “Telaşlanmayın lütfen. İçeri girebilir miyiz?” diye soruyor.

Kadına kalsa bize hayır demek istiyor ancak bunun pek de akıllıca bir cevap olmadığına farkında. “Buyurun!”

Elinde bir süpürge gözlerinde ise bir okyanusu dolduracak kadar hüznün var.

İsteksiz bir havayla “Kahve içer misiniz?” diye soruyor.

Komiser koridorun ortasında durmuş “Hayır” diyerek karşılık veriyor. “Yani oğlunuz şu anda evde, doğru mu?”

“Elbette. Size söyledim. Dışarı çıkmıyor”

“Bize sebebini daha açık şekilde anlatır mısınız?”

Komiser yolda gelirken Malversini’nin geçmişte saldırganlık ve hayvanlara zulümden birçok olayı olduğunu anlatmıştı. Hapse de girmiş ama psikolojik sorunları nedeniyle hep seferinde çıkmayı başarmıştı.

Kadın sanki utanıyormuş gibi bakışlarını yere dikerek “Oğlumun rahatsızlıkları var” diye kısaca özetliyor.

Calligaris “Ne tür rahatsızlıklar?” diyerek sakince ısrar ediyor.

Sinirlenerek “Zihinsel rahatsızlıklar, Komiser” diye karşılık veriyor.

“Pekâlâ. Bu hastalığın kesin bir tanısı var mı? Kısa süre öncesine kadar hastanede yattığını söylediniz, o hâlde hastalığına dair mutlaka bir dosyası vardır” diyor bu işleri iyi bilen bir yüz ifadesi ile.

“Psikoz... Bunun gibi bir şey... Bakın, neler olduğunu söyler misiniz? Kapımı her çalışınızda bir işkence yaşıyorum. Bunu anlamıyor musunuz? En azından lafı uzatmayın! Yeter, artık bu ıstırabı çekmekten usandım!”

Bayan Malversini bizi elinde tuttuğu süpürgeyle kovalamayacağı çok isterdi ama bunun çok da akıllıca bir hamle olmadığını farkında. Şimdilik haklı bir öfkeyle yetiniyor.

“Hanımefendi, geçmişe dönmek gerekiyor. Lise yıllarına. Oğlunuz Paolo... Klasik liseye gidiyordu değil mi?”

Kadının yüzünde alaycı bir ifade belirliyor.

“Kocamın fikriydi! Ah, bu oğlanın iyi bir geleceği olmasını hayal ediyordu... Ne geleceği Tanrı aşkına? Bizim gibiler için kurtuluş yoktur!”

“Ama şanlıymış, iyi bir sınıfa düşmüş. Öğretmenleri onu çok zeki bir çocuk olarak hatırlıyor.”

“Diğer her şey eksikken zekânın ne faydası olacak ki?”

Yakınlardaki bir odadan bir inilti, derinden ve uzaktan gelen bir ıstırap sesi duyuluyor.

“İşte, uyandı. Sesinizi duymuş olmalı. Gürültü kafasını karıştırıp onu sinirlendiriyor. Gidip onu sakinleştireyim. Siz de

bu arada oturun” diyor karanlık salondaki hardal rengi bir divanı işaret ederek.

Calligaris oturup etrafı inceliyor. Vitrinde eski vaftiz törenlerinden kalma gümüş şekerlikler duruyor. Yerde sahte bir İran halısı serili... Sararmış bir kâsesinin içi Rossana marka şekerle dolu. Eski model televizyonun hemen altındaki ahşap rafın üzerine birkaç videokaseti dizilmiş.

Evin hüznü havası her şeyin üzerini bir toz gibi kaplamış ve insana doksanlı yıllardan hâlâ çıkamamış hissi veriyor.

Bayan Malversini salona girip karşımıza oturuyor. Bitkin bir hâlde “Ne diyorduk?” diye soruyor.

“Paolo’nun lisede iyi notlardan aldığından bahsediyorduk.”

“Ah, evet. Dersleri iyiydi. Bundan şikâyet edemezdik. Kocam üniversiteye gitmesini ümit ediyordu. Bu bizim için ne anlama gelirdi biliyor musunuz? Kocam bir otelde gece bekçiliği yapıyor. Ben hayatımda hiç çalışmadım. İki tane çocuğumuz var ve onlar için en iyisini arzu ettik. Büyük oğlum okumak istemedi. İşçilik yapıyor ve durumu iyi. Bir de torunumuz var. Ama Paolo farklı bir çocuk gibi duruyordu, başarabilir, okuyabilirdi.”

“Sonra?”

“Sonra... Sorunlar başladı. Bir gün tarih dersi esnasında onunla dalga geçen bir çocuğu yumrukladı. Okuldan uzaklaştırma aldı ama sonra geri döndü ve herkes onu dışlamaya başladı çünkü onda garip bir şeyler olduğunu fark etmişlerdi...” Gözleri doluyor. “İşte o zaman büyük dertler açmaya başladı. Kendisiyle dalga geçtiğini iddia ettiği sınıf arkadaşlarına işkence ediyordu. Nasıl denir? Başkalarına acı çektirmekten keyif alıyordu.”

Calligaris “Sadizm mi?” diyor.

Kadın başını sallayarak utanç içinde onaylıyor. “Kedi bile öldürdüğü oldu... Sizden rica ediyorum, artık yeter.”

Sesi gözyaşları ile kesiliyor. Calligaris ona nazik bir şekilde yaklaşmaya çalışıyor. “Hanımefendi, sınıf arkadaşlarına geri dönelim. Burada bulunmamızın asıl sebebi bu”

“Evet, biliyorum, içlerinden bir kız ölmüş. Haberleri seyrederiyorum. Viviana. Ama Paolo’nun bu işle bir ilgisi olduğunu düşünmüyorsunuz, öyle değil mi?”

“Tüm ihtimalleri değerlendiriyoruz.”

“Ama bunlar çok geride kaldı. Üstelik sonrasında oğlum sınıfta kaldı ve bir daha da okula geri dönmedi. Kendisine bir maaş bağladılar çalışması mümkün değildi. Viviana ile hiçbir ilgisi yoktu... Onu bir daha hiç görmedi.”

Calligaris iğneleyici bir ses tonuyla “Bunu bilemezsiniz” diyerek onu düzeltiyor.

“Peki, Ambra Negri Della Valle?”

“Hele onu hiç! O tamamen bambaşka bir dünya.”

“Hanımefendi, Ambra kayıp. Ve yaklaşık bir sene önce eski bir okul arkadaşı tarafından saldırıya uğramış.”

“Elbette ki aklınıza hemen Paolo geldi!”

“Hanımefendi, lütfen, sakın olun. Onu görebilir miyiz?”

Dev kertenkele biraz nefret biraz da yorgunlukla bakan koyu gözlerini üzerimize dikeyor. “Hayır desem gidecek misiniz? Hiç zannetmiyorum. Sorun onu görmek değil... Onunla konuşabilmek”

Ayağa kalkıp bizi Paolo’nun odasına götürüyor. Kapıyı dikkatlice aralıyor, ışıklar sönük, perdeler kapalı. Yatağın üzerinde battaniyeyi kafasına kadar çekmiş bir silüet yatıyor. Odanın içinde havalandırılmadan geçirilmiş bir gecenin kokusu var.

“Paolo, hadi, kalk!”

İtiraz dolu bir sızlanma sesi battaniyenin ağırlığını delip, zayıf bir şekilde kulaklarımıza ulaşıyor.

“Paolo sorun çıkartma!”

Kadın ışığı açıyor ve sızlanma daha da güçlü daha da öfkeli bir hal alıyor.

Paolo Malversini aniden yataktan kalkıp asla unutamayacağım bir vahşilikle gözlerini Calligaris ve bana doğru dikeyor.

Kalın ses tonuyla annesine “Bunlar ne istiyor?” diye soruyor.

Calligaris ellerini teslim olur gibi açarak yumuşak bir şekilde “Konuşmak” diyerek karşılık veriyor.

“Ne hakkında?” diye soruyor biraz daha sakın bir hâlde.

Annesi “Ambra Negri Della Valle hakkında. Onu hatırlıyor musun Paolo?” diye soruyor.

Malversi’ni bize şeytanî bir gülümsemeyle karşılık veriyor.

“*Hayatta bir sürtükle tanışmak herkesin başına gelir. Sevgi dolu ve dürüst bir kadını tanımak ise çok azımıza kısmet olur. Yüz kadından doksan dokuzu sürtüktür*”. Bunu Cesare Pavese söylemiş. Onunla aynı fikirdeyim!”

Sanki bir himaye arar gibi içgüdüsel olarak Calligaris’in bakışlarını yakalamaya çalışıyorum. Malversini etrafına nefret kusuyor.

Calligaris soğukkanlı bir şekilde “Pekâlâ Paolo, bu sözlerinden onu hatırladığını çıkartıyorum” diye karşılık veriyor. Paolo memnun bir şekilde başını sallıyor. “Yapılan kötülükleri asla unutmamak gerekir.”

“Ambra sana ne yaptı?”

“Benimle alay ediyordu.”

Calligaris “Ona bunu ödettin mi?” diye soruyor.

Malversini işkilleniyor. Sert bir ses tonuyla “Hayır” diye cevap veriyor.

“Peki, yapmak ister miydin?”

“Evet” Huzursuz bakan gözleri aniden parıldıyor “Ama yapamam. Bir sabah uyanıp sırf ne kadar nefret uyandıran biri olduğunu hatırladığım için onun üzerine benzin döküp yakamam. Bunu çok istesem de yapamam!”

Tüylerim diken diken oluyor. Oradan hemen kaçmayı, bana o Azrail gibi gözleriyle bakmamasını çok isterdim.

“Tamam, onu yakmadın ama küçük bir ders de mi vermedin?”

“Hayır... Onu da yapmadım” Yalan söylüyor, çok belli. Ama deliliğin topraklarına bir kere adım attığınızda gerçeğin nerede başlayıp nerede bittiğini nasıl bilebilirsiniz ki?

“Hadi ama Malversini, kabul et. Geçen sene günün birinde Ambra yeniden aklına geldi ve ondan intikam almayı düşündün.”

Paolo cevap vermiyor ama şahsen Ambra’ya yapılan saldırının onun eseri olduğuna artık çok fazla şüphem yok.

Viviana’nın kaybolması ve ölümü ile bir alâkası olup olmadığını anlamak ise bambaşka bir mesele.

Calligaris belki de Ambra ile ilgili şimdilik daha fazla şey öğrenmeyeceğini anladığı için konuyu değiştiriyor. “Peki, Montosi hakkında ne düşünüyorsun?”

Paolo “Tatlı bir kızdı” diye yorumda bulunuyor.

“Seninle hiç alay etmiş miydi?”

“O mu? Hayır, hayır, anlamıyorsunuz. O bulutların üzerinde yürüyordu. Bizimle beraber değildi. ‘Dünya gökyüzünden ibarettir.’ Pessoa’yı bilir misiniz?”

Calligaris gözüme biraz ne yapacağını şaşırmış gibi görünüyor.

“Sınıf arkadaşlarının kaybolması hakkında ne düşünüyorsun? Bu tesadüf seni şaşırttı mı?” diye soruyor ama artık vazgeçmek üzere olduğunu hissediyorum. Mücadele edecek gücü kalmadı.

“Size söyleyebileceğim tek şey şu; en gizli arzum herkesin birer birer ortadan kaybolması ve geriye hiç kimsenin kalmaması!”

Annesi bakışlarını önüne indirip derin bir iç çekiyor. Tam da tahmin ettiğim gibi Calligaris’in şu an için artık başka sorusu yok.

O korkunç evi sessizce terk ediyoruz ve arabada birbirimize iyi akşamlar dileyene ve tüm bu olanlar hakkında daha sonra konuşmak için sözleşene dek tek bir kelime dahi etmiyoruz.

Ardından eve dönüyorum. Bugünden sonra Pavese ve Pessoa’yı maalesef aynı gözlerle okuyamayacağıma eminim.

Bir zamanlar tanıdığım birisi

Cordelia da tuhaf bir hava var. Ichi'yi tasmaından tutmuş, dışarıya çıkmaya hazır kapının önünde bekliyor.

“Yüzündeki o muzır ifadeyle nereye gidiyorsun?”

Bebek Malcomess mantosunun içine sıkışan uzun sarı saçlarını yakasından dışarı çıkartıyor. “Biricik aşkımla gezintiye çıkıyorum.”

“Bu saatte mi?”

Saat akşamın yedisi ve bu saatte köpeği çıkarmak hiç âdeti değildir. Hatta genelde bu saatlerde odasına kapanıp, Ichi'nin ona memnuniyetle seyircilik ettiği Shakespeare tiratlarına çalışır.

“Hazır dışarıdayken biriyle de görüşeceğim.”

“Ah, sebebi belli oldu. Köpeği de mi yanında götüreceksin?”

“Evet... Sohbet tıkanınca sayesinde bir konu açılıyor. “

Mantıklı bir teori ama dışarı çıkmalarına üzülüyorum, akşamı onlarla geçirmek istiyordum. Şimdi Sky kanalıyla yetinmek zorunda kalacağım.

Divana uzandıktan birkaç dakika sonra cep telefonum Arthur'dan gelen bir çağrı ile çalmaya başlıyor.

Zavallı yüreğim yerinden hopluyor.

“Buradayım” diye söze giriyor.

“Nerede?”

“Roma’da. Kız kardeşimin evinin önündeyim. Eğer camdan bakarsan beni görebilirsin. Beni içeri al. Seninle konuşmak için geldim.”

Lanet olsun. Bana düşünmek ve bir seçim yapmak için fırsat tanımıyor.

Onu evin önünde öylece bırakamam. Aramızın düzeltmek için artık en çılgın fikirlerin mimarı haline gelen o şeytan kız kardeşinin telaşının sebebini şimdi anlıyorum.

“Pekala?” diye ısrar ediyor. “Elis, *let me in please*”

Ses tonu çok inandırıcı ama son zamanlardaki o küçük düşürücü sahneleri hatırladığımda içimden onu eve almak şurada dursun kapıyı üst üste kilitlemek geliyor. Boyumuzu aşan işlere kalkıştığımda hepimiz bedelini öderiz, üstelik faiziyle.

Camdan dışarı bakıyorum. Metro durağının hemen yanında duruyor.

Ondan bıkmış olmayı ne kadar çok isterdim. Hayır diyebilme.

Yüzünde, şu pencereleri açıp içeriği güneşle dolduran gülümsemelerinden biriyle yukarı doğru bakıyor.

Alice, çok hassas bir an. Teslim olma, bunu yaparsan çok pişman olacaksın.

“Arthur, gerçekten... Ben etkilendim... Ama boş verelim, bu her ikimiz için de en doğrusu. Hayatıma sürekli girip çıkan bir pişmanlık halini aldın. Eğer bana yardım edersen belki de bu artık bir son bulur. Sonsuza dek!”

“Elis”

“Rica ediyorum.”

“Tamam. İki gün boyunca Roma’dayım. Önemli randevularım var. Ne zaman istersen, eğer istersen *call me just to talk.*”

Ona pek de dostane olmayan bir telefon açmamdan sonra eve dönen Cordelia şaşkın bir hâlde “Onu gerçekten kapının önünde mi bıraktın?” diye soruyor.

“Evet, küçük çöpçatan. Tüm bu girişimlerin artık canımı sıkmaya başladı”

“Ah, keşke ben de Libya’dan kalkıp benim için buralara gelecek bir erkeğe sahip olsaydım.”

“Benim için gelmemiş. Önemli randevuları olduğunu söyledi”

“Ne kadar inatçısın...” diyor iğneleyici bir havayla.

“Ne randevusu varmış?”

Kusursuzca şekil verilmiş kaşlarını havaya kaldırarak “Bunu bilmek seni gerçekten ilgilendiriyor mu?” diye soruyor.

“Öylesine sordum”

“National Geographic’in Roma’da bulunan üst düzey yöneticilerinden biriyle görüşmesi var.”

“Ajans Frans Pres’ten ayrılmak mı istiyor?” diye soruyorum şaşırarak. Oraya girmeyi başarmak için uğruna feda ettiği şeyleri düşündüğümde, böyle beklenmedik bir ayrılık kafamı karıştırdı.

“Tam olarak değil. Ona bir teklifte bulundular ve Arthur da şimdilik sadece değerlendiriyor.”

Kendime hâkim olamayarak “Peki süpersonik Alicia’ya ne olacak?” diye soruyorum.

“Bu hikâyeyi amma da abarttın. Arthur onun kollarında geçici bir teselli arıyor, hepsi bu. Sadece birkaç defa seks yaptılar, aralarında asla daha fazlası olmayacak.”

“Ya hâlâ beraber oluyorsa?” diye tahminde bulunuyorum.

“Neden olmayacaklarmış?”

“Çünkü bu iş böyle giderse bir ilişkiye dönüşebilir.”

“Ne kadar da kasvetlisin.”

Cordelia ona mutlulukla bakan Ichi’nin kulaklarını okşuyor. “Ichi, teyzen çok kasvetli, değil mi?” Bebek Malcomess’in aşk kölesi eğer konuşabilseydi ona şüphesiz evet diye cevap verirdi. En sonunda daha ciddi bir havayla ama tatlı bir şekilde “Onu arayacak mısın?” diye soruyor.

“Direnmek için kendimde güç bulmalıyım” diye itiraf ediyorum.

Bir şey yaptım, bir şey söyledim ama hepsi aynı dün gibi geride kaldı

Eriha, Kasım 2005

Bazı şehirler vardır ki bir yer olmaktan çok daha fazla şey ifade eder.

Tel Aviv'den ayrılma ve Eriha'ya geri dönme, dünyanın en eski şehrine ev sahipliği yapan çöl havzasına doğru yolculuk etme zamanı gelmişti. Daniel arabayı kullanırken Viviana da yanmış tepeleri ve yol kenarından geçmekte olan Bedevi konvoylarını seyrediyordu. Manzara, onları uzun geçiş işlemlerinin beklediği Batı Şeria'nın girişine kadar değişmemişti.

Kazı alanında Anita her zamankinden daha da hırçındı. Carlo ve Sandra kısa süre önce yeni bir duvar köşesi keşfetmişlerdi. Profesör sıkılmıştı. Ella ise Roma'ya geri dönmek için günleri saymaya başlamıştı. Görünüşte değişen çok bir şey yoktu.

Viviana, Profesörle bir kafeye oturmuş meyve suyu içiyordu. Profesör ve karısı, onları ablukanın diğer tarafına geçirmek için almaya gelmişti.

Profesör, Daniel'e "Dün Jade geldi" diye haber verdi. Ella sohbeta girip, aldığı haberle başından aşağı kaynar sular dökmüş gibi duran oğluyla kendi dillerinde heyecanlı bir şekilde konuşmaya başladı.

"Jade kim?"

Sorunun cevabı Daniel'in iki dudağının arasında takılıp kalmıştı. Viviana profesörün Arap kaosu içinde kullanmaya çalıştığı

arabanın arka koltuğunda dalgın gözlerle oturan (ya da öyleymiş gibi davranan) Daniel'in bakışlarını yakalamaya çalıştı.

Arabanın sahte deri koltuğuna yasladığı esmer elini parmağının ucuyla okşadı. Tam o esnada bir firavun inciri ağacını altında durmuşlardı. Küçük bir oğlan çocuğu elindeki portakalları üç kuruşa satmak için arabaya yaklaşmış ama Profesör hoşgörüsüz bir küfür savurarak aniden gaza basıp ilerlemişti.

Viviana gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissetti. Hüzne boğulmuştu, kendisi, Daniel, bu talihsiz ülke ve bir sinek gibi savuşturulan o gariban çocuk için hissettiği tarifsiz bir hüznün.

İsraili gözyaşlarını yakalamıştı ama onlarla yüzleşmekten acizdi, görmezden geldi.

Kampa döndüklerinde, güzel, sarışın bir kız arabadan iner inmez yanlarına yaklaştı ve sanki onu ezelden beri görmüyormuş gibi bir özlemle Daniel'in boynuna sarıldı.

Onlarınki basit bir arkadaşlık değildi. Jade'in Daniel için çok daha fazlasını ifade ettiği belliydi.

Viviana kendini yalnız, hiçbir kıymeti olmayan gereksiz biri gibi hissetti.

Sandra, Viviana'nın gözlerinin içinden geçen gökkuşağını görmüş ve anlamıştı. Şefkatle onun yanına yaklaştı.

Elini, Viviana'nın hayal kırıklığı ile çökmüş omuzlarına koydu ve artık hissizleşmiş kulağına birkaç tatlı söz fısıldadı. Nitekim bunlar Viviana'nın az sonra çoktan unuttuğu sözlerdi. Kendini hipnotize olmuş bir hâlde onlara bakmaktan ve içinden sürekli rüyanın artık bittiğini, dün paylaşılan her şeyin uçup gittiğini tekrar etmekten alı koyamıyordu. Hepsi, Robert Smith'in çok sevdiği şarkısının sözleri misali dün gibi geride kalmıştı.

Gece can sıkıcı düşüncüler ve ne yapacağıma karar verememe arasında çok kötü geçti.

Enstitü de hiç olmadığı kadar huzursuzum. Wally genel olarak tüm stajyerlere öyle bir beddua ediyor ki Harry Potter'ın Abra Kadavra sözleri yanında iyi birer dilek gibi kalır.

Bedduanın verdiği rahatsızlık tüm işyerine yayıldı ve en küçük stajyerlerden biri Enstitüyü farelerle doldurup ardından gelip kapısına kilit vurmaları için Sağlık Bakanlığı yetkililerini aramayı bile teklif etti.

İşten çıkış saati geldiğinde eve dönmeden önce Viviana'nın mektuplarını okumak için Komiser Calligaris'in bürosuna uğruyorum.

Bana biraz endişeyle bakarak "Dün gerçekten çok sarsılmış görünüyordun" diyor. "Bugün nasılsın?"

Bunu inkâr edemem. Malversinilerin evinde teneffüs edilen o kasvetli, dehşet verici hava beni alt üst etti.

"Teşekkür ederim, daha iyiyim"

"Alice, ruh hastalıkları bizim mesleğimizde çok sık karşılaşılan bir durumdur... Rahatsız edici olduğunun farkındayım ama buna alışman gerekiyor."

"Elbette, Komiser."

"Arkeoloji Bölümüne yeni bir ziyarette bulunma vaktinin geldiğini düşünüyorum. İstersen bana eşlik edebilirsin."

"Tabii ki. Peki, neden gidiyoruz?"

"İlk önce Curreri daha sonra da 2005 'de Viviana ile birlikte Eriha'da olan şu De Robertis denen adamla konuşmak için."

"Çemberi yine üniversite etrafında daraltmaya mı karar verdiniz?"

“Viviana’nın Eriha’da kaldığı döneme ait bilmediğim çok fazla unsur var. Orada bulunmuş herkese Ambra’yı bir şekilde tanıyıp tanımadıklarını soracağım. Aynı zamanda Daniel Sahar ile de konuşma vaktinin geldiğine inanıyorum. Negri Della Valle ile görüştükleri ortaya çıktı, bu göz ardı edilmeyecek kadar ilginç bir gelişme.”

* * *

Arkeoloji Bölümündekilerin tavırlarında hem yardımcı olmak isteyen hem de ürkek bir hava seziliyor. Buradaki hiç kimsenin görüldüğü gibi olmadığına açık bir şekilde eminim. Hepsi de hikâyenin kendine düşen kısmını Viviana’nın nahoş ölümüyle hiçbir ilgisi yokmuş gibi anlatmaya çalışıyor.

Anita Ferrante her riyakâr insan gibi Viviana’dan neredeyse kederle bahsediyor ve o çirkin pembe dudaklarından kötü niyetli tek bir kelime bile çıkmıyor.

“Profesör Curreri ofis dışında. Ama yarın burada olacak. Geri gelmeniz gerekecek...” diyor mahcup bir şekilde.

“Peki, Carlo De Robertis”

“O burada, sizi hemen onun yanına götürebilirim.”

Bize uzun bir koridor boyunca, kapısı açık bir ofise gelene kadar rehberlik ediyor. Gelişimizi haber vermek için parmaklarının boğumuyla kapının pervazını tıklıyor.

“Carlo? Komiser Calligaris, Viviana’nın davasıyla ilgileniyor. Seninle de konuşmak ister.”

Adamın oldukça sıradan bir tipi var. Bir seksenlik boyuyla, döşemesinin büyük bir kısmı kopmuş yeşil koltuğundan kalkıyor. Nazik bir şekilde elini uzatıp, gözlüğünün ağır kemik çerçevesini ustaca bir yanak hareketiyle yukarı kaldırıyor. Bize kibar ama korkmuş bir gülümseme ile bakıyor.

Calligaris, bir keresinde emniyet güçlerine karşı duyulan içgüdüsel korkunun, sorguladığımız kişiler hakkında yanlış fikirler edinmemize neden olmaması gerektiğini anlatmıştı. Nitekim bir trafik polisi hiçbir sebep olmaksızın dahi yanına yaklaştığında bağırsaklarında şiddetli sancılar hisseden insanlar vardır. İşte Carlo De Robertis de etrafına aynı bu şekilde endişe salgılıyor. Şayet şu anda bir ormanda olsaydı korkusundan yayılan koku tüm vahşi hayvanları alarma geçirirdi.

Dostça bir el hareketiyle “Buyurun, oturun lütfen” diyor.

Anita, isteksiz görünse de bizi yalnız bırakmak zorunda kalıyor.

Komiser kibarca etrafını inceliyor; kişisel görüşümce bu odanın akılda kalacak hiçbir tarafı yok. O kadar çıplak bir dekorasyonu var ki Ikea kataloglarındaki bürolar bile buradan daha kişiliklidir.

Ama belki de üstünkörü bir yargıda bulunmuştum: aslında masasında pişmiş topraktan yapılmış küçük bir tarihi eser duruyormuş. Yani benim hantal çantamın ani bir hareketi yüzünden yeri boylayıp bir güzel kırılana dek... Bir köşesi kalan yarısından amansızca kopuyor.

De Robertis yüzünü acıyla buruşturup kendini tutamayarak “Kahretsin!” diye ağlamaya başlıyor. Ya çok değer verdiği bir parçaydı ya da üzerindeki gerginlik yüzünden sınırları iyice boşaldı.

Parçaları toplamak için yere eğilirken “Çok özür dilerim!” diye haykırıyorum.

“Dokunma” diye bağılıyor. Ben ise bu kadar kabalık karşısında şaşkırım. Modern Sanat Müzesinin güvenlik görevlisi bile bu kadar gergin değildir.

Bu kadar sert bir tepki vermesi Calligaris’in gözünden kaçmıyor “De Robertis, önemli bir parça mı?” diye soruyor.

Bana kalsa topraktan yapılmış değersiz bir süs eşyasından başka bir şey olmayan objeyi avucunda tutarak kederli bir havayla “Maalesef öyleydi” diyor. İçinde birçok mana taşıyan bir bakışla “Endişelenmeyin, hatta ben sizden özür dilerim. Benim için manevi değeri var. Bana Eriha’yı hatırlatıyor” diyerek sözlerini tamamlıyor.

“Pekâlâ, bu bahaneyle hemen konuya girelim. Görev sırasında Viviana ile ilişkileriniz nasıldı?”

De Robertis konuya kayıtsızmış gibi davranıyor. “Gerçeği söylemek gerekirse bir yakınlığımız yoktu. Ben biraz içine kapanık bir tipim. Üstelik orada o zamanki kız arkadaşım Sandra Martelli ile beraberdim. Çok genç ve birbirimize çok âşıktık. Görev bizim için bir tür balayına dönüşmüştü. Elbette ki proje ile de ilgyidik ama iki rakibin hırslı çalışması yanında bizimkisi hiç kalırdı.”

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Anita ve Viviana’dan bahsediyorum. Yeni açılan doçentlik pozisyonu için birbirleriyle yarış ediyorlardı. Benim ve Sandra’nın durumu ise çoktan belliydi. Ben bölümde kalacaktım, nitelim gördüğünüz üzere buradayım, Sandra’nın ise başka planları vardı” diye izah ediyor tarafsız bir ses tonuyla.

“Ne tür planlar?”

“Sandra, İbrani arkeolojisine tam anlamıyla tutku duymuyor o yüzden de kendini işe coşkuyla veremiyordu. Onun ilgi alanı tapınak arkeolojisiydi ve dolayısıyla örneğin Ecri gibi bir bölgedeki kazılara dâhil olmak için yanıp tutuşuyordu. Bu yüzden doçent olduktan sonra Fransa’ya taşındı.”

Calligaris “Peki siz İbrani arkeolojisi ile ilgileniyor muydunuz?” diye soruyor

“En sevdiğim alan olduğu söylenemez”

“Peki, sizin en sevdiğiniz alan hangisi?”

Sanki kendinden bahsetmek istemiyormuş gibi “Etrüsk arkeolojisi” diyor ters bir şekilde.

Calligaris “Viviana’ya dönelim. Görünüşe göre projeye büyük bir tutkuyla bağlıymış” diyerek gözlemde bulunuyor.

“Üçümüzün arasında kendini projeye en çok adayan şüphesiz Viviana idi. Nitekim Curreri onun üzerine çok eğiliyordu. Eğer kaybolmasıydı Viviana şimdi kesinlikle burada, Anita’nın yerinde olurdu.”

“Daniel Sahar hakkında ne söyleyebilirsiniz?”

“Sıcakkanlı ve rekabetçi bir tipti.”

Calligaris burnunu büküyor: başkaları hakkında iyi konuşan insanlardan hoşlanmaz çünkü olayları daha zor bir hale getirirler. Soruşturduğu davalara karışan insanların ilk önce kusurlarını öğrenmeyi tercih eder. İyi yönlerini ise şayet gerek duyarsa daha sonradan bilmek ister.

“Bu kadar mı?”

“Komiser onu çok iyi tanıdığım söylenemez.”

“İki ay boyunca Filistin de dirsek dirseğe çalışmak bence bir kişi hakkında fikir edinmek için yeterli bir süre.”

“Edindiğim fikri size zaten söyledim.”

Cevaptan tatmin olmayan Calligaris bir iç çekiyor. “Pekâlâ. Daniel ve Viviana’nın arasındaki ilişkide özel bir şey fark etmiş miydiniz?”

“Sanmıyorum.”

“İkisinin birbirine âşık olduğuna inanmamız için sebeplerimiz var.”

“Ah, her şey mümkün”

“Peki, siz ne düşünüyorsunuz?”

“Beni ilgilendirmiyordu. Ancak Sandra’nın da sizin gibi düşündüğünü söyleyebilirim. Ona sorun, size bu konuda ben-den daha çok yardımcı olacaktır” diyor bize işimizi öğretir gibi itici bir tavırla.

Komiser “Viviana’nın kaybolması hakkında bir tahmininiz var mıydı? Yoksa bunu da Sandra’ya mı sormamız gerekiyor?” diye soruyor biraz iğneleyici bir havayla.

“Korkarım ki yine ona sormanız gerekecek. Viviana’nın başına ne gelmiş olabileceğine dair hiçbir tahminim yok. Size tek söyleyebileceğim olanlara çok üzüldüğüm ama bunun bir şeye faydası dokunacağını zannetmiyorum.”

Calligaris “Bildiğiniz kadarıyla Viviana’nın düşmanları var mıydı?” diyerek şansını yeniden deniyor ama bence boşuna çabalıyor.

“O günlerde her iki kız arasında büyük bir rekabet olduğunu söyleyebilirim. Ama bilirsiniz Komiser, bu bana gayet normal geliyor.”

“Sizce Anita ona zarar verebilir miydi?”

De Robertis sözlüye çoktan kalkmış olmasına rağmen ertesi gün öğretmenin yeniden tahtaya çağırdığı bir liseli gibi ne söyleyeceğini şaşırılmış görünüyor. Kesin bir cevap vermekten kaçınarak “Sanmıyorum” diye mırıldanıyor. Ellerini bilemiyorum der gibi havaya kaldırarak “Birilerinin ona zarar verdiği kesin ve eğer bunun cevabını bende arıyorsanız...” diyerek sözlerini tamamlıyor.

Çok sıkıcı bir adam... Oturduğum sandalyenin hemen yanında duran kütüphanesine göz gezdiriyorum. Düzgünce sıralanmış bu kitaplar beni bir mıknatıs misali kendilerine çekiyor.

De Robertis bizi yalnız bırakıyor: kendi düşüncelerime daldığım için odadan çıkmasına neden olan telefon çağrısının detaylarını kaçırdım. Rafın üzerinde duran kitaplardan bir tanesi

özellikle ilgimi çekiyor. İbranice harflerle yazılmış. Gözüme çok güzel bir kitapmış gibi geliyor.

Calligaris şaşkın bir hâlde “Ne yapıyorsun? Adamın tarihi eserini kıldığın yetmedi mi?” diye soruyor.

“Şu kitaba bakıyordum” Başımla boş koltuğu işaret ederek “De Robertis’ten çok daha ilgi çekici olduğu kesin” Ansiklopedik tarzda basılmış kalın ciltli, çok kıymetli bir kitap. 2000’li yılların başında yayınlanmış olmasına rağmen fotoğraflar çok yüksek bir netlikte basılmış.

Ona kitabı göstererek “Komiser İbrani Arkeolojisi ile çok fazla ilgilenmeyen bir kişinin kütüphanesinde böyle bir kitabın olması size de garip gelmiyor mu?” diye soruyorum.

“Kim bilir, Alice. Üniversite de okurken ne kitaplar satın almak zorunda kaldığımı söylesem şaşarsın. Beni hiç alâkadar etmeyen bir sürü kitap. İçlerinden bir tanesi, hâlâ hatırlıyorum, Adlî tıpla ilgiliydi. O kadar rahatsız edici resimler vardı ki kitabı açıp sadece sayfalarını çevirmek bile midemi bulandırıyor.”

Parmağımla ilk sayfada üzeri silinmiş bir yazıyı işaret ederek “Bakın” diye sözünü kesiyorum. “Sanki burada bir isim yazılmış da birileri onu beceriksizce silmiş gibi duruyor. Ama kötü bir iş çıkarmış. Hem de böyle bir kitabın üzerinde, çok yazık!”

Kapıyı kontrol ediyorum. “Komiser eğer içeri girerse bir bahane uydurmak için hazır olun!”

Calligaris’in gözleri fal taşı gibi açılıyor. “Ne bahanesi?”

Kitabın sayfasını pencereye doğru tutarak “Polislerin sınırsız hak ve yetkileri konusunda!” diyorum. Acele edeyim derken kitap neredeyse elimde parçalanacak.

“Tombala! Biliyordum!” diye sevinçle bağıriyorum.

“Bu Viviana’nın kitabıymış. Şuraya bakın” diyorum ters ışıktaki ortaya çıkan Viviana’nın ismini işaret ederek.

Calligaris bana hak vermeye mecbur kalıyor ama bu faydalı keşfimi takdirden yoksun bırakıyor.

Nitekim Viviana'ya ait bir kitabın neden De Robertis'in kütüphanesinde durduğuna ben de pek mana veremiyorum. Viviana'nın, kitabı Arkeoloji Bölümünde bırakmış, De Robertis'in de kaybolmasının ardından bu durumdan sinsice faydalanmış olması mantıklı bir ihtimal.

Aslında böylesine güzel bir kitabın sahihsiz kalması da çok yazık olurdu. Kendime sadece ismini neden silmiş olabileceğini soruyorum. Bu çok alçakça bir davranış...

Calligaris gittikçe yaklaşan ayak seslerini duyup "Alice kitabı yerine koy" diye bana emrediyor. Ona itaat etmeden önce cep telefonumla kitabın kapağının bir resmini çekiyorum. Bir faydası dokunabilir.

"Özür dilerim, sizi beklettim."

Calligaris bu işkenceye bir son vermeye karar vermiş olmalı ki "Endişelenmeyin. Biz de zaten bitirmiştik." diyor.

Carlo elini uzatarak bizi neşeyle selamlıyor.

Biz artık kapının eşiğine doğru yaklaşmışken "Her zaman yardımcı olmaya hazırım" diye ekliyor ağzından bal damlayarak.

Calligaris öfkeli bir şekilde "Kesin olursun!" diye kısık sesle mırıldanıyor.

Bir g nahtan kurtulmanın tek yolu ona teslim olmaktır.

Oscar Wilde

Kapağın fotoğrafını çekmenin hiçbir faydası olmadı gibi: hakkında daha fazla bilgi edinebilmek için başlığını İngilizceye çevirmeyi bir türlü beceremiyorum. Belki de gerçekten önem-siz bir şeydir.

Kitabı bir tarafa koyup, yatağın üzerinde uzanmış gözle-rim kapalı öylece duruyorum.

Arthur yarın yola çıkacak.

Onu hâlâ aramadım. Nerede olduğu, ne yaptığı, görüşme-sinin nasıl geçtiğine dair hiçbir fikrim yok

Bildiğim tek şey bugünün yağmurlu ve basık bir Cuma ol-duğu, kendimi berbat hissettiğim ve bana söylemek istediğı şeyi dinlemeden gitmesine izin verdiğim için kendimi affede-bileceğimden emin olmamam.

 nsanlar her gününü sanki son günleri gibi yaşıyaydı kim bilir kaç şey farklı bir şekilde gelişirdi. Eğer bu benim hayat-taki son günüm olsaydı, eğer Mayalar haklı çıkıp kıyametin kopması çok yakın olsaydı Arthur'  arardım. Buna hiç şüphe yok. Ya da tam tersine yarını yaşıyacağımdan emin olsaydım beni tekrar aynı hataya sürükleyecek bir davranışta bulunur muydum işte bunu bilmiyorum.

Nostalji insana çok pahalıya patlayan bir şey, o sizi terk et-medik e ondan kurtulamıyorsunuz.

Ve ben ondan kurtulamıyorum.

Kendimi telefonu elime almış Arthur'un numarasını çevirirken buluyorum. Bana hemen cevap vermiyor. Beni geri araya dek zaman sanki geçmek bilmiyor, odanın içinde sıkıntılı bir ergen misali bir aşağı bir yukarı yürüyorum.

Telefonda çok kısa görüşüyoruz ve ben bir duş alıp vücuduma her ihtimale karşı bolca badem sütü sürer sürmez elinde bir pizza ve bir şişe Veuve Clicquot'la kapıda bitiyor.

"Neyin şerefine kadeh kaldıracamız?" diye soruyorum.

Şampanyayı buzdolabına koyarken "Sadece ve sadece hayata" diye karşılık veriyor.

Merakımı gizlemeye çalışarak "Cordelia bana National Geographic'in teklifinden bahsetti" diyerek ortaya bir laf atıyorum.

"*It's a great opportunity.* Ama ben henüz hiçbir karar vermedim."

"Bu büyük fırsat dünyanın hangi köşesindeymiş?"

"Burada, İtalya'da" diyor yavan bir ses tonuyla.

Bir zamanlar, bu büyüklükteki bir haber evimin duvarlarını, hücrelerimin her bir zerresini sevinçle sarabilirdi. Ama bana yaşattığı düş kırıklığı ileride olabileceklerin gölgesini dahi yok etti. Derinlere gizlenmiş bir tarafım yine de sevinçten havalara uçuyor.

"Güzel" diyorum renksiz bir ses tonuyla.

"At all!" diye haykırıyor. Teklifin en kötü yanı da bu... İtalya'ya geri dönmek!"

Vatani gururu yara alan herkes gibi haklı bir hırçınlıkla "İtalya'dan sanki Burundi'den bahsedermiş gibi konuşuyorsun" diyorum.

Arthur sözlerimi, kendince hedefi on ikiden vurmuşum gibi başını sallayarak onaylıyor. “Birazcık akli olan herkes İtalya’dan bir daha dönmek üzere kaçır” diye açıklamada bulunuyor.

“Senin aklın hiçbir zaman başında olmadı.”

Yumuşak ve içinde bir sürü mana barındıran bir ses tonuyla “Evet.> diyerek bana hak veriyor.

Biraz sonra eğer bu işi kabul ederse hiyerarşik açıdan çok önemli bir pozisyona sahip olacağını öğreniyor ve tekliften *great opportunity* diye bahsederken hiç de abartmadığını anlıyorum. Ama sanki bir seçim yapmaktan kaçınırmış gibi bu konu hakkında daha fazla konuşmuyor. Nihai kararının ne olacağı hakkında en ufak bir fikrim yok. Zaten o da ne düşündüğümü sormuyor. Tabi ya. Bunu Alicia’ya soracaktır.

Dikkat et Alice, kendini küçük düşürme.

“Geçen seferki davranışım için üzgünüm.”

“Sana hiç yakışmadı” diye itiraf ediyorum acıyla. Beni hiç beklenmedik bir anda reddediş şekli gururumu kırmaya devam ediyor.

Arthur bakışlarını önüne eıyor. Söylemek istediklerini dile getiremiyormuş gibi bir hisse kapılıyorum. Şahsen ben de onu duygularını ifade etmeye zorlamıyorum.

Gece burada kalmıyor, otele dönmeyi tercih ediyor. Aramız biraz soğuk.

Vedalaşırken, bunu yapmanın ne kadar güzel olduğunu açıkça anlamama ve tadını çıkarmama yetecek kadar uzun bir süre birbirimize sarılıyoruz. Sonra gidiyor. Asansöre binmeden önceki belli belirsiz gülümsemesi bana verdiği son hediye oluyor.

*Burada bir kez olsun mantıklı
bir şey görsem ne güzel olurdu.*

Alis Harikalar diyarında

Calligaris'le, Arkeoloji Bölümünün ikinci raundu için öğle yemeğinin hemen ardından randevum var. Geleceğimizi efendisine sadık Anita'dan öğrenen Profesör Curreri bizi krallar gibi karşılıyor.

“Profesör, size ihtiyacımız var!”

Yardımlarını esirgemeyen biri olduğunu vurgulamak için dalkavuk bir ses tonuyla “Komiser, daha evvel de belirttiğim üzere sizlere faydalı olmaktan büyük memnuniyet duyarım” diyor.

Bürosundaki raflardan birinde düğününden güzel bir fotoğraf karesi duruyor. Tayyör içindeki gelinin Ella olduğunu tahmin ediyorum çünkü resimdeki kadın Viviana'nın mektupları aracılığıyla edindiğim fikre cuk oturuyor.

Calligaris “Bildiğiniz üzere cesedin bulunmasıyla dosya yeniden açıldı ve konuyla ilgilenen meslektaşım başka bir yere tayin edildiği için her şeyi en baştan ele almak gerekiyor. Olumlu tarafı ise davayı bu sefer kendi yöntemlerimle başlatmam” diyor bugüne kadar kendisinde hiç görmediğim kılık kırk yaran bir havayla. Bu davadaki soruşturmalarda ünlü kitap kahramanı Detektif Maigret'i andıran yepyeni tavırlar ortaya koymaya başladı.

Curreri nazik bir şekilde ancak işbirlikçi tutumunu yeniden gözümüze sokmak istercesine “Elbette, anlıyorum. Büro-
nuza gelmemin sebebi tam da buydu” diyerek karşılık veriyor.

Görüşme zaten bildiğimiz şeylerin tekrarıyla başlıyor. Me-
zuniyet aşamasında olan iki kızın arasındaki rekabet, Vivia-
na’nın hiç şüphesiz en iyi olduğu, Eriha’daki ayların sakın ve
verimli geçtiği.

“Üvey oğlunuz Daniel’den bahsedelim.”

Profesör sakince karşılık veriyor. “Daniel hakkında söyle-
necek çok bir şey yok... Yani size daha evvel anlattıklarım dı-
şında demek istedim.”

Komiser, “Çırağınız ve Daniel arasında özel bir şeyler var
mıydı?” diyerek açıkça soruyor.

Curreri evet der gibi başını sallıyor. “Ella, yani karım fark
etmiş ve bana da bir şeyler çıtlaşmıştı. Ama Daniel o zaman-
larda çok tutarsızdı. Zaten bir kız arkadaşı vardı. Jade. Kısa
bir süre önce de evlendiler.”

“Daha fazla detaya ihtiyacım var. Özellikle de Viviana’nın
keşfettiği söylenen ve Daniel’in yayınladığı kitaba konu olan
şu kafatası hakkında.”

Curreri’nin yüzünde acı bir gülümseme belirliyor. “Yine mi
bu konu? Kafatasının keşfi hakkında etrafta tuhaf söylentilerin
döndüğünü biliyorum. Bir müdürün gözünden hiç bir şey kaç-
maz ya da en azından asla kaçmamalı. Sizi bu konuda yeterince
aydınlattığımı düşünüyordum... Ama belli ki öyle olmamış.”

Masasının çekmecelerinden birini karıştırıyor ve içinden
fotoğraf bastırdığınızda yanında hediye olarak verilen şu kü-
çük albümlerden bir tanesini çıkartıyor. Sayfaları hızla çevi-
rip en sonunda içlerinden özel bir tanesini, söz konusu kafa-
tasına ait olduğunu tahmin ettiğim bir resmi bize gösteriyor.

“İşte, keşif bu... Viviana ve Daniel bana doğal olarak bundan bahsetmişlerdi. Ama buluşun önemini ve grubun geri kalanı üzerindeki olası etkilerini göz önüne alarak bu keşfi başkalarıyla paylaşmamayı tercih etmiştim. En azından ilk başlarda...”

Calligaris’le beraber resmi inceliyoruz. Ama bizimkisi bakmaktan öteye gitmiyor çünkü fotoğraf tek başına hiçbir şey ifade etmiyor.

Curreri fotoğrafı plastik muhafazasından çıkartıp arkasında yazılı olan basım tarihini gösteriyor: 21.12.2005. Tüm ekibin Eriha’dan dönmesinden iki gün sonra.

“Görüyor musunuz? Bu fotoğrafı Viviana ile birlikte çekmiştik ve Roma’ya dönüşümüzün hemen ardından bastırmıştım. Bir sürü projemiz vardı ama Viviana’nın kaybolması tüm planları temelinden değiştirdi. İsrail ve Filistin arasındaki gerilimin yeniden patlak vermesiyle acilen İtalya’ya dönme mecburiyeti de işleri daha zor hale getirmişti. Ama gördüğünüz üzere kafatası hikâyesinin etrafında hiçbir gizem, hiçbir sır yok. Sadece ağzımız sıkı davrandık, hepsi bu.”

Calligaris, Profesörün muğlâk hikâyelerinden pek ikna olmamış gibi sert bir tavırla “Peki o hâlde bana şunu açıklayın; Bu keşfin başarısı neden tüm ekibe değil de sadece Daniel Sahar’a ait oldu? Sonuçta Viviana tamamen sizin bölümünüz adına çalışıyordu ve sizin de keşiften bizzat haberiniz vardı, yani demek istediğim, bu keşfin başarısının tüm İtalyan ekibe mal edilmesi gerekmiyor muydu?” diyor.

Curreri’nin ses tonu, yapmacık bir gülümsemenin ardından ciddi bir hal alıyor. “Bunu milliyetçi ruhunuz yüzünden mi söylüyorsunuz? Elbette ki bunun bir nedeni vardı. Bakın, kafatası, Daniel ve Viviana’nın beraber gerçekleştirdiği bir keşifti. Ve sadece bununla sınırlı kalmadı... Evet, içlerinde en çarpıcı olandı ama en önemlisi değildi: prensesin bulunuşunu unutmayalım. Beraber gerçekleştirdikleri tüm işleri göz önüne

aldığımda, Viviana'nın kaybolmasından sonra bunlardan Daniel'in istifade etmesi bana çok daha doğru gelmişti. Ekip işi Komiser bir ütopyadır. Kartallar sürü hâlinde uçmazlar."

Calligaris yine de tatmin olmuyor" Hâlâ anlayamıyorum. Bu türden bir keşif ekibinize prestij kazandırabilirdi."

"Oğluma daha da fazlasını kazandırdı" diyerek cesur bir şekilde itiraf ediyor. "O keşif, Kenanlılar dönemindeki ölü ayinleriyle ilgili o güne kadar tamamlanmamış bilgilere kesinlik kazandırdı. Ölü ayinleri her uygarlıkta çok derin köklere sahip ve bir halkın kimliği üzerine çok fazla şey söyleyebilecek bir konudur."

Daniel'in Viviana'yı öldürmesi için mükemmel bir sebebi olduğunu bize altın bir tabakta sunduğunu fark eder etmez yaptığı hatayı telaşla düzeltmeye çalışıyor.

"Viviana Montosi benim göz bebeğimdi. Her ikisinin de parlak bir kariyere sahip olmasından başka hiçbir arzum yoktu. Viviana gerçek bir zenginlikti. Zeki, tutkulu, asla yorulmayan bir kızdı. Ölümü, bugün hâlâ kabul edemediğim mesleki bir kayıp. İnsan olarak ise daha da büyük bir kayıp..."

Kederi öylesine kök salmış ve öylesine yoğun ki samimi olmadığına inanmak zor.

"Bana Eriha'dan dönüşünüzden bahsedin. İtalya'ya Noel'den birkaç gün önce, 19 Aralıkta döndünüz. Viviana'nın kaybolduğu 23 Ocak tarihine kadar geçen süre içinde neler oldu?"

"Maalesef dikkate değer hiçbir şey olmadı. Viviana'nın bavulunun kaybolması dışında. Ama bunu zaten biliyorsunuzdur."

Calligaris evet der gibi gözlerini kırptıyor ama ben bu konuda hiçbir şey bilmediğine eminim. "Siz yine de bana tekrar edin, teşekkürler" diye buyuruyor. Davayı daha önce yürüten komiser gerçekten çok kötü bir iş çıkarmış.

“Viviana’nın bavulu Tel Aviv-Roma uçuşu sırasında birçok talihsiz yolcunun bavulunun başına geldiği gibi kaybolmuştu.”

“Ama bavullar genelde bulunur ve sahiplerine teslim edilir.”

“Bu olayda işler öyle gitmedi. Bildiğim kadarıyla Viviana bavulunu hiçbir zaman geri alamadı.”

“Neler olduğunu bana detaylı biçimde anlatır mısınız?”

Curreri sorudan rahatsız olsa da belli etmemeye çalışıyor.

“Uçak indikten sonra bavulların döndüğü bandın önünde hep beraber bekliyorduk. Viviana dışında herkesin bavulu yerine ulaşmıştı. Ardından kayıp bagaj ofisine şikâyetle bulundu. Bunun dışında bir şey bilmiyorum.”

Jade

Eriha, Aralık 2005

Jade Berenson, Eriha'da bir hafta kalmış, hemen ardından babasıyla birlikte yaşadığı ve eğitim gördüğü Londra'ya geri dönmüştü. Tel Aviv'li bir Yahudi olan annesinin alkol problemleri vardı. Jade söylenene göre İsrail'den Londra Ekonomi Üniversitesinde finans okumak için ayrılmıştı. Ama işin aslı böyle değildi; annesine bakıcılık yapmaya daha fazla katlanamıyordu.

Daniel ile olan ilişkisi, aralarındaki uzak mesafenin tuzaklarına direnecek kadar güçlüydü- buna inancı tamdı. Zarafetten yoksun şu İtalyan kız, yaşadıkları kaçamaktan memnun olabiliirdi: ama fazla heveslenmemeliydi, aralarında bunun dışında hiçbir şey olamazdı.

Jade ne bir entelektüel ne de engin bilgiye sahip bir kızdı ama annesini Sartre'dan, Beauvoir'dan, onların ilişkilerdeki özgürlük anlayışından bahsederken dinlemişti ve Daniel ile olan ilişkisinin de sonuçta böyle gidebileceğini düşünüyordu.

Kaç kere yara aldığıını önemsemeyen yıkılmaz bir güvene sahipti. O, her ne olursa olsun yine ayağa kalkardı. Yani İtalyan kız ve Daniel arasındaki baygın bakışmalar canını sıkıyor, onu çok fazla sinirlendirmiyordu.

Ama şans alçakça onlardan yanaydı: o lanet olası İtalyan üvey bana onların her gün dirsek dirseğe çalışmalarını istiyordu. Aralarından yayılan o ateşli şehvetle kendilerine hakim olmaları çok zordu.

Daniel ona her ikisinin de kariyerini derinden etkileyecek bir keşif yaptıklarını anlatmıştı.

Daniel'in yaptığı işle ilgili ayrıntılar Jade'i neredeyse hiç ilgilendirmiyordu. Tüm bunlar onun için hiçbir merak beslemediği sadece sıkıcı birer araştırmadan ibaretti. Çoğu kez onu dinliyor-muş numarası yapmak zorunda kalıyordu çünkü Daniel işi hakkındaki her şeyi ona uzun uzun anlatıyordu.

Ama bir detay onu kesinlikle etkilemişti: grubun geri kalanının şu an için keşiften haberi olmaması. Bu, Daniel'in aptalca bir keşif için bile şampanyalar patlatan babasına göre bir davranış değildi. Ama Jade, pek de nazik olmayan belki de sarı dişleri ortaya çıkmasın diye neredeyse hiç gülümsemeyen, sürekli kız arkadaşına yapışık gezen şu İtalyan adamın bir şeyler sezdiğine emindi.

Ortalıkta hiçbir şey yapmadan dolanmak Jade'i tembelleştirmek yerine gözlem yeteneğini keskinleştirmişti ve o sefil adamın, Daniel ve İtalyan kızın işini gizlice izlediği gözünden kaçmamıştı! Bundan Daniel'e de bahsetmiş ama o Jade'e kulak asmamış hatta birkaç dakika sonra konuyu değiştirmişti.

Git Alis'e sor, hence o biliyordur

Ambra'nın arkasında bıraktığı boşluk ve Lara ile birlikte Enstitüdeki odamdayım.

Kaybolmasının ardından polisin büroda yaptığı arama, bizi, üçümüzün staj yılları boyunca yarattığı dağınıklığı toparlamaya mecbur bırakmıştı: oda artık kusursuz bir şekilde temiz ve düzenli, bu yüzden de gözüme biraz yabancı gözüküyor.

Odada, içinde yarı gereksiz kitaplar, eski notlar, fotokopiler kısacası her zaman son bir şans verebileceğimizi umduğumuz için atmaya bir türlü cesaret edemediğimiz eşyaları sakladığımız küçük bir dolap var.

Vücuttaki darp izleri hakkındaki eski bir kitapçığı iki nedenden dolayı iyi ki çöp kutusuna göndermemişim diyorum. Birinci sebep kitap, yazmam gereken bir rapor için faydalı oldu. İkincisi ise sayfaların arasında yaramaz bir çocuk gibi saklanmış, küçük bir Winnie the Pooh anahtarlığına takılı bir USB bellek buluyorum.

Belleği ona göstererek “Lara, bu senin mi?” diye soruyorum.

Lara hayır anlamında başını sallıyor.

“Peki, kimin o zaman?”

Bilmiyorum der gibi boş gözlerle baktıktan sonra sessizce önündeki işine geri dönüyor.

Belleği bilgisayarıma takıyorum.

Ambra Negri Della Valle'ye ait.

Kalp atışlarımın hızlandığını hissediyorum ve içgüdüsel olarak Lara'ya sesleniyorum.

Dikkati kolayca dağıldığı için çalışırken, bırakın konuşmayı kendisine bakılmasından bile nefret eden Lara ofluyor.

“Lara, bu bellek Ambra'nın” diyorum hecelerin üzerine tek tek basarak.

İlgisini çekebildim. İşini bırakıp yanıma oturuyor.

O da benim gibi gergin bir hâlde “Hadi, aç” diye emrediyor.

Sağduyumun sesini dinleyerek “İçinde ne olduğunu öğrenmeden önce belki de bunu hemen polise vermemiz gerekir” diye öneride bulunuyorum.

“Sadece içinde bir şey var mı diye bakarız, olmaz mı? Polise, Ambra'ya ait olduğunu fark etmediğimizi söyleyebiliriz.”

Lara'nın pervasızlığı beni hem şaşırtıyor hem de cesaretlendiriyor. Ambra'nın ismini tıklıyorum ve işte, belleğe kaydedilmiş dosyaların listesi önümüze dökülüyor. Ben sayfayı aşağı doğru kaydırırken “Hepsi iş dosyaları, ilginç hiçbir şey yok” diyor. “Bunlar, kaybolmadan çok zaman önce üzerinde çalıştığı vakalar. Belki de belleği koyduğu yeri unuttu ya da bir daha ilgilenmedi.”

“Bekle, burada 2 Ekime ait bir dosya var. Ambra 7 Ekimde kaybolmuştu, doğru değil mi? Şuna bak, üstelik herhangi bir vaka ismiyle de kaydedilmemiş.”

Nitekim bu, bir dizi harf ve numaralarla kaydedilmiş bir pdf dosyası. “Belki de sadece internetten indirdiği bilimsel bir makaledir.”

“Sence bunu bilgisayarına kaydetmeli miyim? Birisi kopyaladığının farkına varır mı?”

“Bilgisayar konularından anlamam. Ama yerinde olsam riske etmezdim.”

Başımı tamam der gibi sallıyorum ve öğleden sonra bu küçük keşfimi kendisine getireceğimi söylemek için Calligaris'i arıyorum ama bana cevap vermediği gibi geri de aramıyor.

Arı maya kostümü giymiş Winnie the Pooh masamın üzerinde durmuş bana doğru bakıyor. Ne tuhaf bir tesadüf! Ambra'ya hep 'Kraliçe Arı' ismini takmışımdır.

"Ne var, Ambra? Bu dosyayı açmamı mı istiyorsun?"

Kopyala, yapıştır ve dosya birkaç saniye içinde benim bilgisayarımda. Ve artık bende olduğuna göre onunla istediğimi yapabilirim.

* * *

Kıymetli X5 model arabası Claudio'ya bir asır gibi gelen sürenin ardından eski görkemine geri kavuştu.

Kapının kilidini kumanda ile açarken mest olmuş bir hâlde "Ona tapıyorum" diye mırıldanıyor "Arabam kadar mükemmel bir kadın bulsaydım onunla hemen evlenirdim."

Her ne kadar bunu bilmese de beni Calligaris'in ofisine kadar bırakacak. Ona sadece semtin yakınlarındaki outlet mağazalarından birine gitmek istediğimi söyledim.

Bugünlerde burnu yine havalarda... Sanırım üzerindeki baskı git gide azalıyor. O da hem bu keyifli ruh halinin hem de birer uydu misali etrafında dolanan tüm enstitünün tadını çıkartıyor.

Eski gücüne kavuşmanın izleri gözlerinin etrafındaki kırışıklıkların yumuşamasından belli- botoks bile bu kadar etkili olamazdı. Hatta arabanın radyosu Clash'in *Police on my back* parçasını çalarken şarkıya mırıldanarak eşlik ediyor.

Direksiyonu kırarak ona işaret ettiğim dükkânın yakınına doğru yanaşiyor. El frenini çekiyor, boynunun kenarını kaşıyıp ağzına bir tane naneli şeker atıyor. Aynı eski günlerdeki gibi. Etrafına ışık saçıyor. Ben tam kapıyı açmak üzereyken

cep telefonu çalıyor. Dr. Conforti'nin özüne döndüğüne dair içimdeki her türlü şüpheyi silen apkın bir ses tonuyla orada olmama hiç aldırış etmeden telefona cevap veriyor.

Onu elimi sallayarak sessizce selamlıyorum. Burada durup sohbetini dinlemek oldukça rahatsız edici ama o eliyle durmamı işaret edip, yeni talihsiz kıza hızlıca randevu veriyor.

Iphone'nu yeniden cebine koyarken “Bu ne acele böyle!” diye bağılıyor.

“Kızları güzel sözlerle kandırdığın telefon görüşmelerini dinlemek için yanıp tutuşmuyorum.”

“Voov! Bak sen! Biraz kıskançlık seziyorum. Allevi, aramızdaki belli aktivitelere geri dönmek için sana kaç kez göz kırptım. Ama sen çok kararsız ve ilgisizsin, dolayısıyla kendimi kıymetimi bilecek birilerine vermekten başka çarem kalmıyor.”

“Aferin, doğru anlamışsın.”

“Teşekkürler. Sen şimdi en iyisi git ve seks orucunu alış-verişle telafi et” diye öğütte bulunuyor.

O kadar çok sinirlendim ki kapıyı açarken yan taraftan araba gelip gelmediğini kontrol etmiyorum. Claudio'nun dehşet içinde ‘Dikkat et!’ diye bağırmasına zaman kalmadan bir başka araba, kıymetli bebeğinin kapısını kısmen yerinden çıkartıyor.

Gözlerini hasarlı kapıya dikmiş, hiç hareket etmeden gerçeküstü bir sessizlik ve sakinlikle “Lanet olsun” diyor. Daha çaresiz bir nansla “Lanet olsun” diye tekrar ediyor.

Diğerk arabanın sahibi zararının hesabını sormak için sürücü koltuğundan inerken büyük bir üzüntüyle “Hepsini ben öderim” diyorum.

Parmağını bana doğrultarak “Sorun bu değil. Sorun sensin, Allevi” diyor. “Sensin. Arabama bir daha adım atmayacaksın.

İçimden bir ses uğursuzluk getirenin hep sen olduğunu söylüyordu ve Tanrı şahidimdir ki bu bir daha asla olmayacak.”

Hayatta tüm başarısını şansa değil de kendisine borçlu olduğuna inanan birçok insan gibi Claudio da başına gelen talihsizlikleri hep nazara ve uğursuzluklara yükler.

Kalan son parça onurumun verdiği çabayla “Ben uğursuzluk getirmiyorum” diyerek kendimi savunuyorum.

“Ah, öyle mi? Peki ya büyükannenin bakıcısı Tamara, Giulia Valenti... ve hatta seksenlik Konrad Azais de böyle mi düşünüyorlar? Seninle olduğum zamanlarda üzerimde muska taşımam gerekiyor. İn. Yeter. Ben hallederim. Ayağımın altından çekil.”

Ah, evet hiç şüphem kalmadı.

Eski haline tamamen geri döndü.

Aşk, gülleri ne de çabuk solduruyor.

Onu umursamıyormuş gibi yaparak bir dükkâna girdim ama vitrinin kenarından gözetleyip gittiğini görür görmez kendimi dışarı attım. Kısa bir mesafe yürüdükten sonra berbat bir ruh halinin altında ezilerek Calligaris'in ofisine ulaştım.

Aksi bir ses tonuyla "Geç kaldın" diye mırıldanıyor. "Seni on beş dakika önce bekliyordum."

"Komiser, bir de siz başlamayın lütfen" Küçük bir kedi olsaydım onu hiç acımadan tırmalayabilirdim. Ambra'nın flash belleğini çantamdan çıkartıp çalışma masasının üzerine koyuyorum.

Masum bir havayla "Belki içinde ilginç bir şey bulursunuz"diyorum.

"Seni iyi tanıdığımı unutma. İçindeki tüm dosyaları çoktan kontrol ettin değil mi? Ve bunu yapmaman gerektiğini de çok iyi biliyorsun."

"Evet biliyorum ve beni tanıyorsanız korkuyu takmadığımı da farkındasınız demektir."

"Pekâlâ, ne bulduğundan bahset."

Hemen karşısındaki koltuğuna oturuyorum. Bilgisayarındaki Maldivler temalı masaüstü resminin aydınlattığı yüzünde biraz şapşal bir ifadeyle gülümsüyor.

"İçlerinden bir tanesi hariç hepsi iş dosyaları..."

"Farklı olan dosyanın içinde ne var?"

"Barok bir kasabanın resmi. Ama neresi olduğuna dair hiçbir fikrim yok."

Calligaris iç çekip bir telefon numarası tuşluyor. Astlarından biriyle konuştuktan az sonra içeriye gözlüklü bir memur giriyor. Resmi, televizyondaki ödüllü bilgi müsabakasına katılmış bir yarışmacı gibi inceledikten sonra hiç tereddüt etmeden hükmünü veriyor.

“Sicilya üslubu bir barok. Ragusa ya da Siracusa’nın kasabalarından bir tanesi olabilir. Ama bana büyük bir ihtimalle Ragusa gibi geliyor.”

Calligaris ona teşekkür ediyor ve genç adam “Emriniz-deyim efendim!” diyerek sıradan bir şekilde karşılık veriyor.

“Sicilya” diye mırıldanıyorum. “Eğer yanlış hatırlamıyorsa burası Ambra’nın görüldüğü yer. Ve fotoğraf, kaybolmasından birkaç gün önce kaydedilmiş. Sizi bilmem ama ben bunu çok sevindirici bir tesadüf olarak görüyorum”

Esneyerek gözlerini ovuşturup “Evet, soruşturmalar sırasında tesadüflerle karşılaşabiliriz... Ama bazen sadece bir noktaya takılıp kalmamıza sebep olur!” diyor

“Yorgun musunuz, Komiser? Nitekim saat geç oldu, neden eve dönmüyorsunuz?”

“Ben seni tanıyorum... Ama sen beni hiç tanımıyor musun! Bu Sicilya olayını iyice anlamam gerekiyor yoksa bütün gece gözüme uyku girmez”

“Ciddi misiniz, Komiser?”

“Alice, Ambra’nın son hareketlerini kurgulayabilmek için çok ama çok fazla kafa yoruyorum... Senin de bildiğin üzere, kaybolduğu gün cüzdanı, kredi ve bankomat kartı yanındaymış... Bunların izini sürüyoruz ama hiçbir şey elde edemedik, ne kredi kartını ne de bankomat kartını hiç kullanmamış. Yani sözün kısası senin bu son keşfettiğin şey bizim için bir gelişme olabilir...”

Ona anlayışla gülümsüyorum çünkü işinde ne kadar vicdanlı ve titiz olduğunu çok iyi biliyorum.

"Sizinle kalacağım, ben de Viviana'nın mektuplarını okurum" diye nazik bir şekilde öneride bulunuyorum.

"Pizza getirtelim mi?" diye önerime hevesle karşılık veriyor.

* * *

Sevgili Bex,

Endişelenme, bu olanlar beni henüz tüketmedi.

Elbette ki onunla birlikte çalışmak hayal edemeyeceğin kadar zor.

Tüm sohbetimizi sıfırladım. Ona, illaki konuşmamız gerekirse konunun araştırma ve beraber yazacağımız makalenin dışına çıkmaması gerektiğini söyledim. Ondan, bunun dışında hiçbir şey beklemiyorum.

O ise birlikte geçirdiğimiz haftanın kendisi için çok önemli olduğuna beni ikna etmeye çalışıyor. Ona cevap vermesem bile Daniel'e inanmayı gerçekten çok istediğimi sana itiraf edebilirim.

Bunun sadece seksten ibaret olmadığına inanmayı ya da tüm olanlara hiçbir anlam yüklememeyi ne kadar çok isterdim. Bir hata yapmanın verdiği sıkıntının içinde boğuluyorum. Ama en azından hissederek yaptığım ve hislerime bir şekilde karşılık bulduğum bir hataydı.

Kendime, Eriha'dan ayrılmanın vereceği üzüntüye bir de Daniel ile sonuna kadar gitmenin pişmanlığını ekleme diye öğüt veriyordum. Ama gerçek şu ki bir dürtüye yenik düştüm. Yeterince düşünmeden giriştiğimiz her işte olduğu gibi insan kendini keşke zamanında dursaydım derken buluyor. Ancak iş işten geçmiş oluyor...

Tüm bu olanlara rağmen kazandığım bir şey var. Hayatımda hiç bu kadar randımanlı bir çalışma yapmamıştım. Bitiş çizgisinin artık çok yakında olduğunu hissediyorum ve Profesörün takdir dolu sözleri bana mutluluk hapi gibi geliyor. Benimle açıkça konuştu ve ileride hiçbir sıkıntıyla karşılaşmayacağımı söyledi. Kaç yazar!

Anita ve diğerleri bir şeyler sezdi, hepsi şüphe içinde. Hatta hiç de huzurlu bir hava teneffüs edilmiyor.

Carlo ve Sandra'yı kendime daha yakın hissediyorum, sonuçta o kadar da sıkıcı olmadıklarını keşfettim. Sandra'nın bizim bölümde kalma şansı olmaması çok yazık ama onu parlak bir geleceğin beklediğine eminim çünkü çok yetenekli biri.

Seni daha fazla sıkmayayım. Şimdi hendeğe geri dönüyorum.

Calligaris, tenis topunun peşinde koşan golden retriever cinsi bir köpeğin durdurulamaz coşkusuyla "İbla!" diye haykırarak tüm konsantrasyonumu dağıtıyor.

"Neden bahsediyorsunuz, Komiser?"

"Fotoğraftaki şehir. Ibla Ragusa. Sicilya'da."

Dikkat kesilerek "Ambra'nın görüldüğüne dair ihbar nereden gelmişti?" diye soruyorum.

Yüzünde umut dolu bir gülümsemeyle "Ragusa'dan" diye karşılık veriyor. "Bu bir tesadüf olamaz. İyiye mercek altına alınması gereken bir bulgu... Bu hafta sonu Sicilya'ya gidiyorum. Ve ne yapacağım biliyor musun? Karımı ve ikizleri de yanımda götüreceğim" diyor ellerini sanki ısıtmak istermiş gibi birbirine sürterek.

"İşte bunu kıskandım, Komiser!" diyorum kendimi onun coşkusuna kaptırmış bir hâlde.

"Fotoğrafın izini kendi ellerinle bulduğuna göre sen de bizimle gelmeyi hak ediyorsun..." diye nazikçe yorumda bulunuyor.

"Bana anlatacaklarınızla yetineceğim! Komiser, Viviana bavulunu bulamadığına göre içindekilerinin listesini yazdığı bir şikâyet formu doldurmuş olmalı. Düşünüyordum da sizde şikâyetin bir kopyası varsa hazır buradayken görebilir miyim?"

O haylaz, XL cüsseli ikiz çocuklarıyla konuşurken takındığı otoriter ses tonuyla "Bana göndermeleri için talepte bulundum, bekliyorum. Aklında neler dönüyor?" diye soruyor.

"Bir fikir. Bana listeyi verin ben de size haklı olup olmadığımı söyleyeyim!"

*Hiçbir kız arkadaşı onun kalbine küçük
Viviana kadar yakın olmamıştı*

Hafta sonu çok çabuk geldi.

Calligaris söylediğini yaptı ve Sicilya'nın güneşi ve güzelliklerine doğru yola çıktı. Ben ise Isabella Negri Della Valle ile olan randevum için Sergi Sarayının içindeki Bookàr Kafede sıkıcı bir öğleden sonrası geçiriyorum. Ne amaçla bilmiyorum ama benimle görüşmek istedi. Burada buluşmayı ben teklif ettim çünkü bu mekân Roma'daki en nefes kesici yerlerden biri ve büyük bir ihtimalle de dünyadaki en güzel kütüphanelerden bir tanesi; mekanın keyfini çıkartmak ve buluşmamıza rahatlamış bir şekilde gitmek için oldukça erken geldim.

İçeride *Amore Disperato* şarkısının bir chic jazz versiyonu çalıyor. Parmağımın ucuyla sanat kitaplarının parlak sayfalarını okşayarak beyaz rafların arasında dolaşıyorum.

Kızıninkiyle birebir ses tonuyla kibarca "Alice" diye sesleniyor. Kendimi sanki Ambra bana artık çok eskilerde kalmış bir zaman diliminden sesleniyormuş gibi hissediyorum.

Isabella, yüz hatları artık sanki sadece hüzne ve ağlamaya hizmet edermiş, huzur ifade etmeye daha fazla mecalleri yokmuş gibi solgun bir şekilde gülümsüyor.

Ona elimi uzatıyorum, güçsüzce sıkarak karşılık veriyor.

Buzları kırmak için "Bir kahveye ne dersiniz?" diye soruyorum.

Başını tamam dercesine sallıyor ve kahveyi ısmarlamak için ısrar ederek çok pahalı Dior çantasından bir o kadar pahalı bir bozuk para cüzdanı çıkartıyor.

Kahvesine tatlandırıcı atarken “Komiser Calligaris neden görüşmek istediğimi sana anlattı mı?” diye soruyor.

Hızla düşünüyorum ama aklıma hiçbir şey gelmiyor.

“İlginç bir detay hatırladım ve bunun hakkında konuşabilmek için kendisinden bir görüşme talep ettim. Ama kısa bir tatil için şehir dışındaymış ve... Sana anlatabileceğimi söyledi” diyerek biraz gergin bir şekilde sözlerini tamamlıyor. Ses tonundan bana güvenmekte kararsız olduğunu hissediyorum.

Sanki ona bir açıklama borçluymuşum gibi “Kuşkusuz her iki soruşturmada da canla başla çalıştığım için” diyerek hemen karşılık veriyorum. “Komisere yardımcı olmaya çalışıyorum, daha önce de birkaç kez beraber çalıştık... Ya da daha doğrusu ona eşlik ettim diyelim...” Sözlerimin nasıl anlaşılacağını çok iyi bilmiyorum çünkü Calligaris’le aramızdaki ortak çalışmaya ne isim koyacağımı artık ben de bilemiyorum.

Ambra’nın annesi birkaç saniye kadar sessiz kalıyor. En sonunda yorgun bir havayla “Elbette” diyerek yorum yapıyor. “Vaktini almak istemiyorum, bu yüzden kısa keseceğim. Gerekirse döndüğü zaman komiserle de bizzat konuşurum” diyor belirtmeye özen göstererek.

Beceriksiz bir gülümsemeyle “Tabii ki” diye mırıldanıyorum.

“Pekâlâ. 2006 senesinde kutsal topraklara yaptığımız seyahatle ilgili bir ayrıntı hatırladım.”

Merak dolu bakışlarımla onu devam etmesi için cesaretlendiriyorum. Sipariş verirken özellikle duble istediğini birkaç kez belirttiği fındıklı kahvesini yavaşça yudumlamaya başlıyor.

“Ambra orada Daniel Sahar adında genç bir adamla görüştü.”

Merakla beklediğim bu açıklamaya *Ooh! Ben bunu zaten biliyorum* diye cevap vermek isterdim. Ama terbiyeli davranmak için kendime hâkim oluyorum.

“Daniel Sahar. Viviana Montosi’nin bir arkadaşıydı”

Yüzünde muzip bir ifadeyle “Galiba arkadaştan daha fazlasıydı” diyerek düşüncesini belirtiyor.

“Bu görüşmenin sebebini hatırlamıyor musunuz?”

“Hatırladım. Kızım hakkında sürekli kafa patlatırken bu detay hafızama geri döndü.”

Hatıraların, bilinçaltının odalarından çıkması sıklıkla başımıza gelir ve eski birer dost gibi hiç beklenmedik bir anda kapımıza dikiliverirler. Bu yüzden ona inanmakta hiç zorluk çekmiyorum.

“Ambra’da, Viviana’nın bir defteri vardı. İçeriğini bilmediğim notlarla dolu bir defter... Ambra, sanırım bu defteri Daniel’e verdi.”

Merak dürtüm yine üstün geliyor. “Özür dilerim ancak nasıl oluyordu da bu kadar kişisel bir eşya Ambra’da duruyordu? Üstelik Viviana kayıptı. Bu konu hakkında polisle konuşması gerekmiyor muydu?”

Isabella kaderine razı olmuş gibi omuzlarını kaldırıyor. “Kızım ile ilgili zamanında derinlemesine kurcalamadığım çok ama çok fazla şey var... Bu da onlardan biri olarak kalacak!”

“Hanımefendi, Ambra ve Viviana lisedeki uzun ve tutkulu bir dostluğun ardından görüşmeyi kesip uzun yıllar boyunca birbirlerinin hayatından çıkmışlardı. Sonra Viviana Filistin’deki araştırmalarından geri döndüğünde aniden Ambra’yı arama ihtiyacı hissediyor. Bu kesin bir bilgi. Telefon kayıtları mevcuttur. Peki, ne olmuştu?”

“Evet, yeniden görüştüklerinden haberim vardı. Ve Ambra’nın buna memnun olduğunu da biliyordum çünkü evladım onu yüzeysel olarak tanıyan birinin inanamayacağı kadar tatlı ve şefkatli bir kızdır ve hiçbir kız arkadaşı onun kalbine küçük Viviana kadar yakın olmamıştı.”

“Peki, ne konuşmuşlar? Viviana’nın defteri neden Ambra’daymış? Ve neden Daniel Sahar ile görüşmek için İsrail’e bir seyahat planlamıştı?”

Isabella tüm bu sorularımla kendini hücumu uğramış gibi hissediyor. “O seyahati sadece Daniel Sahar ile görüşmek için planlandığına inanmıyorum. Bunu bir tesadüf olarak görüyorum. Seyahat fikri başka niyetlerden doğdu.”

“Hangi niyetler?” diye sıkıştırıyorum ama uysal bir ses tonuyla.

“Alice, seyahate gideceğin yeri neye göre seçersin? İçgüdülerine, tutkularına mı yoksa hayallerine göre mi?”

“Hepsinden biraz” Ve de ekonomik uçak biletlerine göre diye eklemeyi isterdim ama Kraliyet Hanedanından fırlamış gibi duran bu hanımefendinin karşısında bunu yapmamayı tercih ediyorum.

“O seyahat fikrinin içinde de hepsinden biraz vardı. Fakat kesinlikle Daniel Sahar ile görüşmek amaçlı değildi.”

“Ambra, Daniel ile görüşmesinden hemen sonra size ne söylemişti? İlginç bir şey anlatmış mıydı?”

“Bana çok yakışıklı bir genç olduğunu, kendisine kibar davrandığını, Viviana’nın bu kadar talihsiz olmasına üzüldüğünü çünkü Daniel’in belli ki ona çok âşık olduğunu söylemişti. Ambra’ya, üvey babasının zamanında Viviana için çok büyük akademik planlar yaptığını anlatmış. Onu büyük bir ihtimalle çok mutlu bir kader bekliyordu.”

Belli ki Viviana'nın *çok mutlu kaderi* başka birisinin mutsuzluğu olacaktı ve o kişi de Viviana'yı ortadan kaldırmaya karar verdi.

Isabella Negri Della Valle'nin söyleyeceği daha fazla bir şey yok; hatta görüşmemize nokta koymayı istermiş gibi bir hali var. Dikkat çeken zarafetiyle masadan kalkıyor. Görüş alanımdan çıkar çıkmaz Komiser Calligaris'i aramayı deniyorum ancak cevap alamıyorum.

Sanırım yeni gelişmeleri öğrenmek için yarını beklemek zorundayım. Tabii eğer bir gelişme varsa; ama hissediyorum, yıldızlar telaş içinde. Yakında çok büyük bir şey olacak.

*İyi ve kötü bilme ağacının yemişlerini
tatmak insana iyi gelmiyor*

Prens Andrey Balkonsky. Lev Tolstoy, Savaş ve Barış

“Sicilya nasıldı, Komiser?”

Yüzü, kendini sanki hâlâ barok işlemelerin ve Modica’nın ünlü biberli çikolatalarının arasında hayal edermiş gibi bir ifadeye bürünüyor “Ah, oralar tam kafa dinleyecek yerler. Ama sadece güzel bir tatilden ibaret değildi” diye belirtmeyi de unutuyor işine olan tutkusundan asla vazgeçmeyerek.

“Harika! Peki, ne buldunuz?”

“İlk önce bana Isabella Negri della Valle ile görüşmeni anlat”

Ana noktalarını özetliyorum ama komiser duyduklarından çok etkilenmişe benzemiyor.

“Komiser özür dilerim ancak Viviana’nın defteri hakkında daha fazla şey öğrenmeye meraklı değil misiniz?”

“Her şeyin bir zamanı var!”

Yüce tanrım, bu adam her geçen gün daha da soyut bir hale bürünüyor.

Onun tam tersine daha somut bir hal alan ben “Peki doğru zaman ne zaman gelecek?”

Bulmaca gibi konuşarak “Çok yakında” diye karşılık veriyor. “Daha açık olmak gerekirse gelecek hafta.”

“Tamam. O hâlde bekleyeceğim. Şimdi bana gelişmeleri anlatabilir misiniz?”

Calligaris anlatmaya başlamadan önce her iki elinin parmaklarını tek tek kıtlatıyor.

“Alice, Ambra Negri Della Valle’nin bir süre Ibla’da kaldığına inanmak için çok sağlam nedenler var.”

Yüz hatlarımın yerini kocaman bir soru işareti almış olmalı. “Ama nasıl? Ve neden?”

“Sanırım orada gizleniyormuş.”

Şaşkın bir hâlde sandalyeye çöküyorum.

“Daha açık konuşabilir misiniz?” diye soruyorum.

“Şunu unutma ki dışarıya tek bir bilgi dahi sızarsa bundan seni sorumlu tutarım. Böyle bir riskin sonuçlarına katlanmaktan korkacağını biliyorum” diyor biraz kalleşçe.

“Beni artık iyi tanıyorsunuz.”

“Bu benim işim” diye hatırlatıyor. “Tamam konumuzdan sapmayalım. İşte sana söyleyebileceklerim şunlar: Ambra Negri Della Valle görünüşe göre upuzun saçlarını kesmiş ve o kırmızı halılara yakışır stilini daha sade bir kıyafete feda etmiş. Neredeyse hiç kimse fotoğraftaki halini teşhis edemedi. Ama Ambra’nın on gün boyunca tek başına Ibla’daki bir pansiyonda kaldığı yine de kesin. Pansiyona kendi kimliği ile kayıt yaptırmış ve parasını nakit ödemiş: işte, kredi ve bankomat kartının takip edebileceğimiz hiçbir hareketi olmamasının sebebi buymuş. Her neyse. Pansiyonun sahibi onu çok kibar ve bir o kadar da ketum bir kız olarak hatırlıyor.”

“Bu on gün ne zamana denk geliyor? Hemen kaybolmasından sonraya mı?”

“Tam olarak ertesi günden itibaren. Sonrasında izler yeniden kayboluyor.”

“Komiser, bu ne tür bir oyun böyle?” diye soruyorum içten bir şaşkınlıkla. Calligaris omuzlarını silkiyor. Kafası karışmış gibi bir hali var ve bunun onu ne kadar gerdiğini biliyorum. Ve hemen ardından “Belki de Ambra kaçıyor” diyerek fikir yürütüyorum.

“Doğru, kaçıyor. Ben de aynı ihtimali değerlendirdim. Şu an için bunu inandırıcı buluyorum.”

“Neden? Ya da daha doğrusu kimden? Ve bunun Viviana’nın ölümüyle ne bağlantısı var?”

Oldukça huzursuz görünen Calligaris “Umarım bir bağlantısı vardır!” diyor ve ardından birikmiş işlerini toparlaması gerektiğini bahane ederek beni sepetliyor.

* * *

Eve döndüğümde Cordelia’yı ağlamaklı bir hâlde buluyorum.

Büyük bir trajedi bekleyerek “Ne oldu?” diye soruyorum.

Empati dolu Bebek Malcomess bakışlarını önündeki kitaptan kaldırıyor “Prens Andrey ölmek üzere” diye duygulanmış bir şekilde bana kara haberi veriyor.

Ah, şimdi anlıyorum. Cordelia kendini haftalardır Savaş ve Barış romanına kaptırdı ve Prens Balkonsky karakterinde ideal erkeğini bulduğunu ve bundan sonra hiçbir kitabın böyle-sine muazzam bir şahsiyet çıkartamayacağını söylüyor.

“Zaten son üç yüz sayfadan beri can çekişiyor” diye yorumda bulunuyorum. Hikâyenin tamamını artık ben de öğrendim.

“Ama şimdi gerçekten ölüyor. Hayata son bir kez daha tutunmaya çalışıyor... Müthiş bir adam... Ve ben kendimi Nataşa’ya o kadar yakın hissediyorum ki...”

Shakespeare ile aynı gün doğmuş ve onun yarattığı en olağanüstü karakterlerden birinin adını taşıyan Cordelia’nın hassas ruhu çok sarsılmış. Bunun neticesinde Ichi ihtiyaçlarını

gidermek için hâlâ dışarı çıkmamış ve her ne kadar kız arkadaşına duyduğu aşkın hatırına büyük bir sabırla beklese de kararım ki idrar torbası patlamak üzere. Üstelik evde hazır hiçbir şey yok ve yine pizza ısmarlamak zorundayız.

Ama bu dünyevi sorunlar, kafasını Prens Andrey'in talihsiz maceralarından sadece ağzına bir defada dört tane pringles atmak için kaldıran ev arkadaşımı hiç mi hiç endişelendirmiyor.

Evden ısmarlamak yerine akşam tuvaletine çıkması gereken Ichi'nin tasmaşını takıp pizzayı kendim almaya gidiyorum.

Sadece eve yakın olmasının verdiği rahatlık yüzünden seçtiğim bu dördüncü sınıf pizzacının kırmızı beyaz kareli kâğıttan servislerle hazırlanmış masalarından birinde oturan Carlo de Robertis'i fark ediyorum.

Ve şayet hafızam bir halüsinasyona kurban gitmiyorsa yanında oturan kişi eski iş ve kız arkadaşı Sandra.

Bu kaçırılmayacak türden bir fırsat. Kaldırımdaki yemek artıklarını yalamasına izin vermediğim için bana hâlâ biraz kızgın olan sadık köpeğimle masalarına doğru yaklaşıp onları dostça bir havayla selamlıyorum.

Carlo De Robertis de aynı neşeyle karşılık veriyor. *Doktor Hanım, bu ne sürpriz, falan, filan.*

En sonunda yanakları biraz kızararak "Size Sandra Martelli'yi tanıştırayım" diyor.

Ona, "*Sandra böyle bir tiple ne işin vardı*" diye sormak isterdim.

Sandra'nın çok tatlı bir gülümsemesi ve dudaklarının kenarında iki sevimli gamzesi var. Saçları kıvrırcık ve koyu renkli, gözleri nazik bir ışıltıyla parılıyor. Elimi hafifçe sıkıyor. Genel olarak çok canlı ve neşeli bir görüntüsü var.

De Robertis ona açık bir şekilde ama çok fazla teferruata girmeden nasıl tanıştığımızı anlatıyor. Viviana'nın ismini zikrettiğinde Sandra sanki dini bir heykelin önünde durduğumuzda yaptığımız gibi bakışlarını içgüdüsel olarak önüne eğiyor.

“Size Roma’da ne kadar kalacağınızı sorabilir miyim? Komiser Calligaris sizinle görüşmek isteyebilir” diyorum açıkça. Komiser, pembe panterinkileri andıran bu açıkgöz hamlemden umarım memnun kalır.

Üzgün bir havayla “Sadece bir hafta” diyerek karşılık veriyor. De Robertis’e aşk dolu bir bakış attıktan sonra “Onun için daha uzun kalmak isterdim” diye ekliyor.

Bir dakika! Bunlar ayrılmamış mıydı? Evet, erkekler ve kadınlar arasındaki ilişkilerde sınırlar genellikle çabuk çiğne-nebilen cinsten ve belirsizdir- ve benim de bu konuda baya bir tecrübem var - ama beraber olduklarını öğrenmek beni şaşırttı.

“Maalesef Amiens’e geri dönmek zorundayım.”

De Robertis biraz mahcup bir hâlde. Bize Sandra ile hâlâ bir ilişkisi olduğunu söylememiştir. Belki de birçok aşağılık erkek gibi evde onu bekleyen bir karısı ve çocuğu vardır ve Sandra da bu durumdan bihaberdir.

Ya da gizli tutmasının belki de Viviana ile bir ilgisi vardır.

Komiserin bu sorularıma memnuniyetle cevap bulacağından eminim.

Ups! Bunu yine yaptım

Hayatta herkesin kendine has hayalleri vardır. İster mütevazı ister görkemli olsun bu dünyada hayali olmayan tek bir insan bile yoktur.

Örneğin ben günün birinde kombisi olan, kettle'ın içine tassarrufla doldurduğum suyla yıkanmak zorunda kalmadığım, bir saat boyunca duş yapabileceğim bir evde oturmayı hayal ediyorum. O gün gerçekten çok güzel bir gün olacak. Morgda geçirmediğim bir 12 Aralık günü de aynı şekilde, çocukluk yıllarımdaki gibi çok keyifli bir doğum günü olacak.

Doğum günümü morgda geçirmek, artık yıllardır tekrar neredeyse zorunlu bir hal aldı.

Zavallı bir adamın cesedi anatomi masasının üzerinde incelenmeyi bekliyor ve Claudio otopsiye başlamaya hazır. Yüzüklerin Efendisindeki Sauron'un ordusuna eşdeğer güçte kalabalık bir kız öğrenci grubu da aramızda. Claudio bir dersinde onlara otopsiye katılabileceklerini söyleyince fırsatı kaçırmamışlar. Sınırsız bir üstünlük duygusuyla kızlara doğru dönüyor ve aynı Pamuk Prenses masalındaki kendini sihirli aynada seyreden kötü cadı gibi kızların hayranlık dolu bakışlarının keyfini çıkarıyor. Ardından lastik eldivenli elini o kendine has klas tavırlarıyla ölünün karnına sokuyor ve sokmasıyla "Sıcak!" diye haykırması bir oluyor.

Ellerini içgüdüsel bir tepkiyle geri çekiyor. Bir umpa-lumpa¹ kadar çalışkan tekniker ona derhal açıklamada bulunuyor.

“Ceset buzlukta değildi, doktor.”

Claudio’nun yüzü hayalet görmüş gibi bir ifadeye bürünüyor. Durum gerçekten de mantığa aykırı “Peki neden?”

1-Umpa-lumpa: Charlie’nin Çikolata Fabrikası adlı kitapta fabrikada çalışan küçük cücelerin ismi.

“Çünkü tamı tamına yirmi dört saat önce öldü. Onu buzdolabına koymama değmezdi” diyerek Claudio’nun hiç de hoşuna gitmemiş gibi duran kişisel fikrini belirtiyor. Claudio tahammülsüz tavırlarıyla her geçen gün Wally’ e daha çok benzemeye başladı.

“Allevi sen devam et.”

Tam da Cordelia ve Silvia ile çıkacağımız akşam yemeği için vahşi çizmelerimi mi yoksa daha usturuplu bir dekolte mi giysen diye düşüncelere dalmışken “Ben mi?” diye soruyorum şaşkınlıkla.

“Sen!”

Afallamış gözlerle ona doğru bakıyorum. Önlüğünü çıkarıyor ve kız öğrenci kalabalığının arasına dalmadan önce sersemlemiş kulağıma eğilerek “Her şeyi görmeye ve yapmaya katlanabilirim. Ama bu adam bana canlı gibi geliyor. Beni çok tiksindirdi. Bu zevki sana bırakıyorum” diye mırıldanıyor.

Önlüğümün cebinden bir çift eldiven çıkartarak “Sen utanmaz bir alçaksın” diye karşılık veriyorum.

O ise umursamaz bir tavırla omuzlarını silkiyor. Yalvaran bakışlarımdan etkilenmek bir yana böyle utanmazca davrandığı için en ufak bir mahcubiyet dahi duymuyor.

“Sence bir böbrek yerinden böyle mi çıkartılır?”

Lanet olası. Sorularıyla orada bulunan kız öğrencilerden herhangi birini sıkıştırmak yerine gözlerini hep benim yaptığım işe dikeyor.

“Neredeyse iki saattir buradayız ve sen anatomisini incelemek için karaciğeri hâlâ parçalara ayırmadın.”

Otopsinin sonunda başım dönüyor ve ona hakaret etmek için yanıp tutuşuyorum.

Önlüğümü çıkartıyorum. Eldivenlerimi özel tıbbi atıkların arasına fırlatırken Claudio’ya nefret dolu bir bakış atıyorum.

Rüzgârdan üşümüş ve rahatsız olmuş bir hâlde ellerimi cebime sokup, çenemi kazağımın yüksek yakasının içine sıkıştırarak Enstitüye dönüyorum.

“Alice” diye arkamdan seslenildiğini duyuyorum.

Bu o. İflah olmaz çapkın, hain. “Beni rahat bırak. Şovlarına alet olmaktan sıkıldım”

“Seni baskı altına sokuyorsam sebebi seni işinde ilerletmek isteğimdir”

“Bak sen, ama Lara’ya böyle yapmıyorsun”

“Lara çok çalışmasına rağmen sende olan bazı yeteneklere asla sahip olamayacak”

Şeytan. Bu tatlı dilini, her türlü zaafımı kendisine çeken bir mıknatıs gibi kullanmayı iyi biliyor. Her ikimizde sözlerinin doğru olmadığını farkındayız.

Ona karşılık vermiyorum ve Enstitünün kapısını açıp, arkamdan yüzüne kapanmasına izin vererek içeri giriyorum.

Etraf bomboş, Akşam vakti, hava iyice karardı, ışıkları açmak zorundayım.

“Yapma!”

“Neyi?” diye soruyorum.

Elimi tutarak, daha yumuşak bir ses tonuyla “Işığı açma” diyor.

“Yine neler çeviriyorsun?” diye mırıldanıyorum.

Beni hazırlıksız yakalayarak boynumdan öpüyor.

“Claudio... Hayır. Taormina'daki o gecedan sonra... Çok acı çektim.”

“Bunu bilmiyordum.”

“Bilmediğin çok şey var...”

“Senin de... Senin de bilmediğin çok şey var.”

O tatlı ve ısrarcı öpücüklerine karşı koymayı asla öğrenemedim...

Kendimi bir günahkâr gibi hissediyorum.

Hafif meşrep bir kadın gibi...

Bu olanlar edebe aykırı ama ben kendimi hatanın kollarına bırakmak üzereyken bile bir tür haz duygusu hissediyorum, sanki bu duygunun peşinden gitmekten başka çarem yokmuş gibiyim.

Çok tuhaf ama böylesine yanlış bir anda aklıma Viviana düşüveriyor ve Daniel'e karşı hissettiklerini içinde bulunduğum şu ana kadar hiç anlayamamışım diye düşünüyorum.

* * *

Hayatımı bugünden itibaren değiştiriyorum. Üstelik yeni bir yaşa bastım.

Olmak istediğimiz kişiye dönüşmek için hiçbir zaman geç değildir, yeni bir sayfa açıp her şeye en baştan başlanabilir. Her şeyden arınmış bir insan modeline dönüşeceğim, dünya yıkılsa umurumda olmayacak.

Claudio ve Arthur'un davranışları bana bu kararımı uygulamada çok yardımcı oluyor. Her ikisi de hiçbir şey olmamış gibi davranıyor ve böylece istediğim kişi olabilmeyi başarabileceğim yalanına inanmak benim için daha kolay oluyor.

Varoluşsal devrimimi gerçekleştirme planlarım üzerine kafa patlatırken Calligaris'ten ilgi çekici bir telefon alıyorum ve bürosuna doğru yola çıkıyorum.

Mezar taşı gibi bembeyaz bir gömlek giymiş. Bu renk yanaklarını daha da sarımtırak gösteriyor ama Viviana'nın kayıp bavulunun şikâyet formunu bana doğru uzatırken çok neşeli bir havası var.

Hemen okumaya başlıyorum, o ise Noel hediyelerinin karşısında duran küçük bir oğlan çocuğu gibi sabırsız görünüyor.

“Hâlâ bir şey fark etmedin mi?” diye soruyor.

“Komiser, bana acele ettirmeyin. Zamana ihtiyacım olduğumu biliyorsunuz.”

Bizzat Viviana tarafından yazılmış liste oldukça uzun. Bavulun içindeki eşyalar tek tek, titizlikle sıralanmış. Sevgili Calligaris'i bu kadar heyecanlandıran ek not listenin en sonuna eklenmiş: İbrani dilinde yazılmış İsrail arkeolojisi hakkında bir kitap.

“De Robertis'in odasında bulduğumuz kitap” diye haykırıyorum. “Biliyordum! Listeyi okumak için ısrar ederken tam da bundan bahsediyordum!”

Calligaris “Olabilir, henüz emin değiliz!” diye karşılık veriyor.

“Peki, De Robertis bu kitabı nasıl ele geçirdi? Elbette ki bunu ona doğrudan soramayız. Kütüphanesini karıştırdığımız ortaya çıkar.”

“O işi bana bırak” diyor. Böyle cevap verdiği zamanlarda arkasından ürkütücü bir şeyler gelecek demektir. “Kitabın resmini çekmiştin değil mi?”

Kafamı evet dercesine sallayıp ona cep telefonumu uzatıyorum.

“Aynı kitap olup olmadığını doğrulamak gerekiyor. Kitapta kullanılan alfabenin benim için okunaksız olduğunu söylemeye gerek yok.”

“Keza benim içinde öyle!”

“Problem değil, bununla ben ilgileneceğim. Resmi bana e-mail olarak gönder.”

“Konu De Robertis’ten açılmışken... Pizzacı da o ve Sandra Martelli ile karşılaştım ve aralarında duygusal bir yakınlık hissettim... Belki de daha fazlası.”

“Alice, nasıl oluyor da bu kadar şanslı olabiliyorsun?”

“Tam olarak doğru değil, Komiser! Ben kötü şans ve acemi şansı arasında gidip geliyorum ama genelde işe yarıyor. Orta yolu bulmayı öğrendim.”

“Her halükarda... Sence de tuhaf değil mi? Bize anlatıldığı kadarıyla Martelli Fransa’da yaşıyor ve aralarındaki ilişki uzun bir süre önce bitmiş.”

“Nitekim bu buluşma beni de çok şaşırttı. Ama her zaman olduğu gibi el altından yine sizin için çalıştım. Sandra Martelli tüm hafta boyunca Roma’da olacak. Ona kendisiyle görüşmek isteyebileceğinizi cıtlattım...” diyorum mütevazı bir tavırla.

Calligaris’in gözleri parıldıyor. “Ah, emniyetin açacağı ilk polislik sınavına senin adına ben başvuracağım! Hoşuna git-sin veya gitmesin!”

Kendimi biraz gururlanmış hissediyorum. Enstitüde hiç kimse benim için böyle bir şey yapmazdı.

“Teşekkür ederim, Komiser” diye utangaç bir şekilde cevap veriyorum.

*Ve sen her nereye gittiysen... Biz her nereye gideceksek
Bu hiç adil değil... Bugün kayboluverdi*

Eriha, Aralık 2005

İnsan kalbi kendi kendini paramparça etmeye gerçekten muktedir.

Kendini yapıştırılması imkânsız binlerce minik parçaya ayırabilir. Viviana, Daniel ve Jade'i yan yana gördüğü her sefer bunu acı bir şekilde bir kez daha öğreniyor, onların birbirileri için yaratıldıklarını, kendisinin ise sadece geçici bir hevesten başka bir şey ifade etmediğinin farkına varıyordu. Zaman akıp da birbirlerinden gittikçe uzaklaştıkça Tel Aviv'de geçirdikleri günler sanki yaşanmamış da bir hayalden ibaretmiş gibi gerçek dışı görünüyordu.

Daniel'i ve içindeyken kendisine söylediği tüm o sözleri hayal ediyordu- Viviana'ya ilk seferinde 'demek beni arzuluyordun' demişti- bu sözlerini bir türlü unutamıyordu ve onu kendisine yasakladıkça arzusu daha da güçlü bir hal alıyordu.

Daniel kazı aletleri ile hemen yanı başında çalışıyordu. Viviana'ya tek kelime dahi etmeden, boğucu havayı umursamadan kazmaya devam ediyordu. Kulağında kulaklıklar takılıydı ve pantolonun kemerine taktığı bir mp3 çalardan müzik dinliyordu.

Viviana göz ucuyla ona bakıyordu, bunu yapmaktan kendini alıkoyamıyordu. O fark ettiğinde ise bakışlarını beceriksizce kaçırıyordu.

Daniel aniden kulaklığın bir tanesini onun kulağına doğru yaklaştırarak "Dinle" dedi.

Bu, Pearl Jam'in Light Years şarkısıydı. King George V Street'te humus yedikleri ilk akşam yemeğinde çalan aynı şarkı.

Ve sen her nereye gittiysen... Biz her nereye gideceksek... Bu hiç adil değil... Bugün kayboluverdi.

Viviana ona aynı şarkıdaki gibi hiçbir şeyin adil olmadığını söylemek isterdi.

Biraz ileride duran Anita gözlerini onların üzerine dikmişti. Viviana'nın bakışları Anita'ninkilerle kesişmiş ve Daniel'e cevap vermemeyi tercih etmişti.

Başını önüne eğmiş ve işine geri dönmüştü.

Bir süre sonra herkes öğle yemeğindeyken Daniel Viviana'nın yanına gitmişti. Onu elinden tutup, uzak bir noktaya, kazıların yapıldığı alanın dışına götürmüştü. Gözleri parıldıyordu ve zafer kazanmış gibi bir havası vardı.

“Keşfettiğim şey her şeyi değiştirecek. Benimle gel.”

Ona, bir kısmı hâlâ toprağın altında olan bir noktayı gösterdi.

Viviana, zamanın ektiği tohumlarından çiçeklenen şeyin ne olduğunu anlayabilmek için iyice odaklanmak zorunda kalmıştı. Bunlar kemikti, kraliyet üyelerine ait muhteşem bir gömütün içinde bütün halinde yatan insan kemikleriydi. Minyon bir vücut ve boynunda bir gerdanlık.

Viviana emin olamazdı ama aklından geçen ihtimal onu hayallere sürüklemeye yetmişti bile. Kendine bunlar özel kemikler olmalı dediğinde çok güçlü bir heyecan hissetti.

Bir prensesin kemikleri.

Tıbbi ve bilimsel bir teori

Arkeoloji Enstitüsüne tek başıma geldim. Viviana'nın kaybolan bavulunun içindeki kitabın Carlo De Robertis'in kütüphanesinin nasıl geldiğini öğrenmeyi umuyorum.

Bunu yapabilmek için doğal olarak her zamanki gibi bir bahane uydurmam gerekiyor. Genlerimden destek alıyorum: bahane bulma sanatında büyükannem Amalia gerçek bir şampiyondur. En son numarasını örnek vermek gerekirse büyükannem ve vaftiz annem Bertozzi, dedikodunun yasal sınırlarında seyreden her zamanki araştırmalarından birini gerçekleştirmek üzere İsa'nın doğumunu Simgeleyen Tabloları Sevenler Derneğine bile üye oldular.

Ancak şans benden yana değil. Carlo bugün işe gelmemiş. Belki de haftayı Sandra ile geçirmeye karar vermiştir. Bunu akıl edememekle tedbirsiz davrandım.

“Doktor Hanım! Sizi buralara hangi rüzgâr attı?”. Tam da gitmeye niyetlenirken yanında Anita ile bana doğru yaklaşan Profesör Curreri'nin sesiyle şaşkına dönüyorum.

“Doktor De Robertis'e birkaç sorum olacaktı. Teknik nitelikte sorular” diyerek önemle altını çiziyorum.

Anita, “Madem teknik bir konu size biz de yardımcı olabiliriz” diye öneride bulunuyor. İçimden bir ses bu kibar teklifinin arkasında sadece merak olduğunu söylese de daveti kabul ediyorum.

Dikkatimi bir türlü onlara veremiyorum; çünkü birkaç saniye içinde mantıklı bir şeyler uydurmam gerekiyor. Anita bana odasına doğru rehberlik ederken inandırıcı bir mazeret bulabilmek için Viviana'nın e-maillerinde okuduğum arkeolojik bulguları hızla hatırlamaya çalışıyorum.

Masasının hemen karşısında duran koltuğa oturuyor. Oda-
nın içindeki bir şeye kaçamak ve karanlık bir bakış attıktan
sonra- neye baktığını kaçırıyorum- çok sevimli ama bir o ka-
dar da sahte bir gülümsemeyle bana doğru dönüyor.

“Pekâlâ?” Anita diken üstünde gibi. Ruh halindeki bu ka-
dar hızlı değişime bir mana veriyorum. Tabii eğer bipolar has-
tası değilse.

“Sadece tılsım böceği hakkında bir açıklamaya ihtiyacım
vardı”

Anita soruyu duyunca biraz gevşemiş gibi gözüküyor. “Ah,
evet, tılsım böceği. O seneye... Yani Viviana'nın kaybolduğu se-
neye ait bir keşifti. Bize çok önemli bilgiler sağlamıştı. Tüm genç
arkeologların gerçekleştirmeyi hayal ettiği keşiflerden biridir.”

“Neden?”

“Çünkü tılsım böceğinin üzerindeki işlemler sayesinde
Eriha'nın Kenanlar dönemindeki ismi Ruha'ya ulaşıldı ve bu-
radan yola çıkarak şehrin tarihi ve ekonomisine dair birçok do-
laylı bilgi edinildi.”

“Bu kimin keşfiydi?”

“Bilirsiniz... Arkeoloji bir ekip işidir. Takımın her bir üyesi
elinde kendi kazmasıyla tarihin parçalarını gün ışığına çıkart-
mak için katkıda bulunur. Affınıza sığınıyorum ancak tılsım
böceğinin keşfinin Viviana'nın kaybolması ile ne alâkası var?”

“Bir ayrıntı, sadece çok küçük bir ayrıntı” diyerek önem-
siz bir şeymiş gibi karşılık veriyorum.

Anita'nın yüzünde, Viviana'nın zamanında nefret ettiğine emin olduğum bir gülümseme beliriyor. Viviana'yı hiç de haksız bulmuyorum. Onda, Ambra'nın eskiden nefret ettiğim o samimiyetsiz gülümsemesini görüyorum ve zavallı Viviana'nın ve benim yaşadığımız kişisel olayların birbirine ne kadar benzediğini düşündüğümde bir kez daha şaşıyorum.

"Tılsım böceği" diyerek bilgiç bir ses tonuyla sözlerine devam ediyor. "Hiyeroglif harflerle, Mısır dilinde işlenmişti. Görünüşe göre aristokrat sınıfa mensup birinin mezarında duruyordu. Ruha hoş kokulu anlamına gelir ve Eriha'nın Arapçadaki ismi Ariha'nın köklerini oluşturur. Bizi çok gururlandıran bir keşifti" diye vurguluyor.

Sohbetin devamını nasıl getireceğimi bilemeyerek ona "Güzel... Hepsi buydu" diyorum. Beni tanıyan insanların büyük bir kısmı aksini düşünse de benim arsızlığımın da bir sınırı var.

Anita koltuğundan doğruluyor. Ayağa kalkmak kendini biraz kötü hissetmesine sebep oluyor: beyaz parmaklarını masanın kenarına yaslıyor ve gözlerini kısıyor. İçgüdüsel olarak ona müdahale ediyorum.

"İyi misiniz?" Evet dercesine sessizce başını sallıyor. "Oturun" diyorum. Sözümü dinliyor.

Yavaşça nefes alıp gözlerini açıyor. "Her şey yolunda" diyor ama yüzü ölü gibi solgun. Ölü derken neden bahsettiğimi çok iyi bilirim.

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Şeker hastasıyım" diye itiraf ediyor. "Genç tipi diyabet... Bazen, kendimi böyle kötü hissettiğimde, meyve suyu iyi geliyor"

"Burada kalın. İçecek otomatından alırım."

Ananas ve şeftali suyu arasında kararsız kalıp birkaç dakika sonra yanına dönüyorum. Metal kapağı açıp cam şişeyi ona doğru uzatıyorum. O meyve suyunu sanki hayat iksiriymiş gibi içerken bakışlarım masanın üzerinde duran çerçeve içinde bir fotoğrafa takılıyor. Geçen sefer fark etmemiştim.

Anita'ya çok benzeyen, parti giysisi giymiş bir kız çocuğunun resmi. Başında minik bir prenses tacı var.

Çerçeveyi elime alıp daha iyi inceleme içgüdümü frenliyorum.

Hiç çekinmeden "Ne güzel bir çocuk!" diye haykırıyorum. Hâlâ hipogliseminin etkisi altında olan Anita tepki vermiyor. "Kız kardeşiniz mi?" diye ısrar ediyorum.

Anita başını evet der gibi sallıyor. Ne kadar sinir bozucu olduğumu düşündüğüne eminim. Ona kişisel sorular yöneltmek için hiç de uygun bir zaman değil.

Hipoglisemi şakaya gelmez, insanı komaya bile sokabilir, ben bir doktorem, bunu bilmem gerekir... Ama nerde! Biri benim yanımda kendini kötü hissederse annem sanki ben gerçek bir doktor değilmişim gibi her seferinde *bir doktor çağırın* diye bağırır.

O küçük taş, Viviana'nın cesedinin yanında bulunana çok benziyor. Belki de aynı tip ve ben bu işin derinine inme dürtüme karşı gelemiyorum. Benimkisi bir tür entelektüel kleptomani... Ya da heyecanına hâkim olamama. Belki de her ikisi.

"Kardeşinizin doğum günü partisi miydi?"

Anita kapalı tuttuğu gözlerini açıp bana buz gibi bir bakış atıyor. Ups! Bu sefer haddimi aştım.

"Bilirsiniz, bu, dikkatinizi başka bir yöne çekmenin bir yolu. Hastalığınıza odaklanmamanız için düşüncelerinizi pozitif şeylere yönlendirmek. Tıbbi bir teori. Aynı zamanda bilimsel."

Anita'nın aldığı iyi terbiye benim tıbbi teorilerim hakkındaki fikrini beyan etmesine izin vermiyor.

İsteksizce "Teşekkür ederim..." diye cevap veriyor.

Gitmeden önce kendisini iyice toplamasını bekliyorum. Başka bir soru daha sormaya cesaret edemiyorum. Gerisini artık Calligaris düşünsün.

Ama dedi Alis- eğer dünyanın kesinlikle hiçbir anlamı yoksa biz bir tane bulabiliriz, kim bize engel oluyor ki?

Lewis Carroll

Hiç bitmeyecek gibi görünen bir otopsi gününün ardından bitkin bir hâlde eve dönüyorum. O kadar çok çalıştık ki morgun kokusunu hâlâ üzerimde hissedebiliyorum. Keskin, kuru, steril ve aynı zamanda hastalığı anımsatan bir koku. Mide bulandırıcı.

Cordelia, fonda çalan Frank Sinatra eşliğinde lahanalı bir vejetaryen salatası hazırlamakla meşgul. Bana, her ikimize de karnım acıktı der gibi bakan Ichi'nin yemeğiyle ilgilenmemi söylüyor.

“Cordy, onu diyetle sokmamız gerekiyor. Yakında fıçı gibi olacak.”

Köpek bana sitem dolu bir bakış atıyor.

“Olmaz. Yukino yola çıkmadan önce ona söz verdim.”

“Ona köpeklerle ilgileneceğine söz vermiştin.”

“Hayır. Onu mutlu edeceğime söz vermiştim. Sen diyet yaptığın zamanlarda mutlu musun? Bana hiç de öyle gelmiyor. Makarnanın miktarını ayarlarken sanki acı içinde can veriyor gibi gözüküyorsun. Dolayısıyla köpekçiğe böyle bir ıstırap çektirmek için hiçbir neden göremiyorum.”

Köpekçik, Ichi'nin lakabı. Artık onu sadece bu isimle çağırduğımızda dönüp bakıyor.

İchi'nin kabını bolca köpek maması ile doldururken yapmacık bir umursamazlıkla "Ağabeyinden haber var mı?" diye soruyorum.

"Günümüzde artık en fakir kişilerin bile sahip olduğu gibi onun da bir cep telefonu var. Bu soruyu doğrudan kendisine sorabilirsin."

"Aranıp sormaktan bazen hoşlanmıyor. Haberlerini ancak o kendiliğinden aradığında duymak daha hoş olur."

"Ağabeyim nasıldır bilirsin. Her neyse..." diyerek cümlesini teatral bir havayla yarım bırakıyor.

Köpekçik de gözlerini ona dikmiş dudaklarından dökülecek haberleri bekliyor.

"Önümüzdeki ay kesin burada olacak."

Büyük bir heyecanla "National Geographic'deki işi kabul mü etti?" diye soruyorum.

"Henüz değil. Babam ve Ludovica'nın düğünü için gelecek."

Demek Patron (bir kez daha) dünya evine giriyor. Bu haberi kaçırmışım.

"Düğün tarihini kısa bir önce aldılar. Doğal olarak kilisede değil, belediyede nikâh kıyacaklar. Ardından da gelinin ailesinin villasında bir davet düzenlenecek. En abartılısından. Kadının nasıl bir tip olduğunu hatırlıyorsun..." diyor biraz polemik bir ses tonuyla. Cordelia babasının sevgilisine karşı hiçbir zaman çok güçlü bir sempati beslemedi. Aslında Arthur da öyle. "Babamın Enstitüdekileri de davet etmek istediğini zannediyorum. Ancak kadın aynı fikirde değil ama umarım babam ağırlığını koymayı başarabilir, en azından bu konuda! Böylece sen de gelirsin. Böylece Arthur'la görüşürsünüz ve böylece biz ikimiz ertesi gün düğünün dedikodusunu yapabiliriz."

“Peki, Noel’de burada olacak mıymış?” diye soruyorum renk vermeyen bir ses tonuyla.

“Henüz bilmiyorum. O baş belası Alicia, Arthur’un aklını çeliyor. Onu geri al, lütfen, seninle birlikteyken bambaşka bir adamdı. Her halükarda Noelde burada olmasını umuyorum. Noel ancak o yanımda olduğu zaman aile sıcaklığında geçiyor” diye itiraf ediyor hüzünlü bir şekilde.

Merakıma hâkim olamayarak konuyu yeniden açıyorum. “Onunla ilişkisi hâlâ devam ediyor mu?”

“Gibi gibi. Sırf ataletten”

“İşte bak gördün mü? Sana bu iş bir ilişkiye dönüşebilir demiştim.”

Cordelia pek umursamayarak omuzlarını silkiyor.

“Ah, dinle. Yukino seni Skype’tan aradı. Galiba sana söyleyeceği önemli bir şey varmış”

Ona ulaşabilir miyim diye saati kontrol ediyorum. Sekiz saatlik zaman farkı iletişim kurmayı zorlaştırıyor. Onu yarın enstitüye gitmeden önce, o büyü dolu Kyoto’da saatler öğleni gösterdiğinde arayacağım.

* * *

Yukino bana muhteşem bir haber verdi: çok yakında Roma’ya dönecek ve mezuniyet tezinin son bölümlerini tamamlamak için yaklaşık iki ay burada kalacak. Cordelia’ya haber verdim, o da çok sevindi. Ben ve Yuki odamı paylaşabiliriz. Eski günlerdeki gibi muhteşem olacak.

Geçmişin kendini yinelemediğini, hatıraları yeniden canlandırma çabasının acıklı bir şekilde başarısızlıkla sonuçlandığını biliyorum ama o mutlu, tasasız günleri bir an olsun yeniden yaşayabilmeyi hayal etmeden duramıyorum. Güzel hatıraların birer teselli olduğu doğru değil. Hatta tam tersi... İnsana

sıkıntılı zamanlarında sıcak bir sığınak olmuyor. Güzel hatıralar acı veriyor çünkü bir daha geri gelmeyeceklerini biliyoruz.

Yukino'yu, kahve kolik küçük Japonumu yeniden görebileceğimi öğrenmek beni çok rahatlatıyor ve bu ruh halim sayesinde Enstitüdeki iş günüyle çok daha kolay başa çıkıyorum. Arthur'un, Alicia Stairs'le birlikte olduğu neredeyse aklıma bile gelmiyor.

Ama ya onu patronun düğününe getirirse?

Yüreğim buna dayanmaz.

"Alice her zamanki gibi harikalar diyarında!"

Wally'nin sigaradan katranlamış sesi beni düşüncelerimden koparıyor.

"Özür dilerim..."

"Allevi sen her özür dilediğinde birilerinin bana bunun için bir avro vermesini isterdim."

Wally her zaman başardığı üzere beni korkudan titreterek dev bir kurbağa gibi masama yaklaşıyor. "Öğleden sonra boş musunuz? Yanlış mı hatırlıyorum yoksa bir keresinde önemli bir mesleki deneyim olan bilirkişi toplantılarına katılmak için gönüllü mü olmuştunuz?"

Wally, sırf onun gözüne girebilmek için bu berbat fikri kabul ettiğim o ölümcül anı yüzüme vurmaya devam ederken öğleden sonra Sandra Martelli ile görüşecek olan Calligaris'e eşlik etmeyi ne kadar çok istediğimi düşünüyorum. Ama Wally'den ve onun, olmadık yerlerde vuran bağırsak sancısı gibi münasebetsiz zamanlanmasından yakamı kurtarmam mümkün değil.

Elbette Profesör, Teşekkürler Profesör. Orada olacağım Profesör.

Hay aksi, bir bu eksikti. Komiserin, Sandra ile yapacağı görüşmeye eşlik etmek ve devamında Viviana'nın mektuplarını

okumak yerine Wally'le bir öğleden sonrası geçirmek iç huzurunu yakalamış bir Tibet rahibini bile depresyona sokar. O hain Calligaris son zamanlarda gösteriş yapmak ve egosunu şişirmek için bilgileri taksit taksit anlatır oldu. Olayların gerçek rengini anlayabilmek için daima onun yanında hazır bulunmam gerekiyor.

Sırtını – ve aynı zamanda ağlama duvarı gibi kocaman poposunu- bana çevirmeden önce “Güzel, öğleden sonra görüşmek üzere” diyerek krallığına geri dönüyor.

* * *

Bilirkişi heyetinde, danışmanların yanı sıra her şeye maydanoz Dr. Claudio Conforti de bizzat hazır bulunuyor.

Wally'nin özel bürosundayız. Burası eski ve aynı zamanda biraz kırık dökük, duvarları kırklı yıllardan kalma kâğıtlarla kaplı küçük bir apartman dairesi.

Aralarında öyle bir tartışıyorlar ki sanki Adlî tıp tarihinin kaderini belirleyecekler: temizlik görevlisi bir kadın çalıştığı deponun tuvaletinde kayıp düşmüş. Neyse ki, sadece bileğini burkmuş! Ama deponun sahibi hiçbir sorumluluk kabul etmiyor ve şu anda oturmuş, yer temizliğinde kullanılan deterjanların kalitesi, kuruma süresi, zeminin kayganlığı hakkında tartışıyorlar...

Bu arada ben de daracık bir köşeye sıkışmış hâlde, kırık dökük, üstelik daha bu sabah paketinden çıkarttığım patlıcan rengi (ojelerimle aynı renk) ince çorabımı kaçıran ahşap bir sandalyenin üzerinde oturuyorum.

Ulu Tanrım, ne kadar sıkıcı! Daha fazla dayanamayacağım.

Bir sigara içmek için banyoya gidiyorum, nasıl olsa hiç kimse yokluğumun farkına varmayacaktır.

Kapıyı kilitliyorum, aynada kendime bir göz atıyorum ama sarımtırak ışığın altında pek bir şey anlayamıyorum. Bir sigara yakıyorum ve sonuna kadar keyfini çıkartıyorum. Bu günlerde bırakmaya çalışıyorum nitekim baya azalttım. Bitirdiğimde içeriye biraz deodorant sıkıp kapıyı açıyorum.

En azından açmayı deniyorum.

Anahtar bir noktaya kadar dönüyor ve sonra tutukluk yapıyor.

Onuncu denememde bu lanet olası çirkin banyoda kilitli kaldığım gerçeğine teslim oluyorum. Anahtar artık hiç dönmez oldu, takılıp kaldı.

Eylem planı.

Claudio'yu aramak ve ondan yardım istemek? Söz konusu bile olamaz.

Birileri bana yardım edene dek kapıyı tıklatmak ve biraz gürültü çıkartmak. Hele bu hiç olmaz.

Bilirkişi toplantısının bitmesini ve birinin beni merak edip, başına bir şey gelmiş olmasın diyerek banyoya bakmasını beklemek? Daha mantıklı bir seçenek olabilir...

Küçük pencere. İşte. Gizlice pencereden dışarı çıkmayı deneyebilirim. Dar ama benim atletik bir vücudum var. Yani az çok. Nitekim pencere, koridora açılan küçük bir balkona bakıyor.

Eğer başarabilirsem hiç kimse bu sıkıntı verici durumun farkına varmaz. Wally sonrasında banyonun kapısını kilitli bulmuş kimin umurunda. Kendi suçu, paraya kıyıp biraz tadilat yaptırsaymış! Üstelik bu büronun yönetmeliklere uygun olduğunu hiç zannetmiyorum- bir de oturmuş iş emniyeti yönetmelikleri üzerine ders veriyor!

Tamam, Alice. Yavaşça hareket et. Klozetin üzerine çık ve pencereye tırman. Sonra yanlamasına dışarı çık, omuzlarına

dikkat et. Aynı anne rahminden dışarı çıkmak gibi... Bunu bir kez yaptın, şimdi de başarabilirsin.

Lanet olsun! Ne kadar da dar... Aşağıdan gözüme daha kolay görünüyordu. İnce çoraplarımı çöpe atabilirim, giyilmez hâldeler. Önce bir bacak sonra diğeri...

“Siz ne yapıyorsunuz böyle?”

Wally şokta. Hemen arkasında duran Claudio büyük bir keyifle gülüyor.

Pencerenin eşiğine ata biner gibi oturup ne yaptığımı açıklamak çok da kolay değil.

Claudio kollarını kavuşturmuş, hain kurdu aratmayan havasıyla “Seni merak ettik, yarım saattir ortada yoksun” diyor.

“Kaçmaya mı çalışıyordunuz?” diye devam ediyor Wally.

“Banyonun kapısı bozuk... Sizi rahatsız etmek istemedim ve bu şekilde çıkmayı düşündüm.”

Her ikisi de biraz şaşkın. Claudio aşağıya inmem için bana yardım ediyor. Bu şimdiye kadar onun önünde düştüğüm en utanç verici durum- üstelik liste oldukça uzun.

Koca kurbağa ellerini beline koymuş sanki bu kız çaresiz vaka demek istermiş gibi kafasını iki yana sallıyor.

Wally, kapıyı tık diye kolaylıkla açıp ben bir kez daha gü-lünç duruma düştükten sonra büroya geri dönüyoruz.

*Yarın, yarın, ardından yarın, ardından yine yarın.
Günden güne böyle küçük adımlarla sinsice sokulur işte,
gelir vakti zaman*

Macbeth, William Shakespeare

Claudio, bugün kendini tüm ihtişamıyla dile getiren o her zamanki şehvet düşkünü havasıyla bakışlarını Mac'inden kaldırıp, gözlerini hipnoz olmuş gibi dudaklarıma dikeyor.

Bu ilgisinin sorumlusu, dün akşam Campo dei Fiori yakınındaki bir restoranda Cordelia ile birlikte yediğimiz iskorpit yahnisinin bende yarattığı tuhaf alerjik reaksiyon: ağzım şu anda kariyerinin zirvesinde olan bir porno yıldızının dudaklarını andırıyor. Üstelik o restorana dün yaşadığım utanç verici olayı üzerimden atmak için gitmek istemiştım!

“Kendimi dudaklarına bakmaktan alamıyorum. İşime odaklanamaz oldum.”

“Sapık!”

“Onları ısırarak isterdim. Buradan, tam şu noktadan” diyor alt dudağını işaret ederek “Bir kerecik.”

“Yakında normal hallerine dönecekler, senin de hevesin geçer, merak etme.”

Seviyeli sohbetimiz Calligaris'ten gelen telefonla yarıda kalıyor. Anita Ferranti'nin evine sürpriz bir ziyaret yapmak istediğini söylüyor.

PlayStation oynamadan önce ödevlerini yapmak zorunda olan bir çocuğunkini andıran ses tonuyla “Şu evrak işlerini

tamamlar tamamlamaz öğleden sonra gelip seni alırım” diye sözlerini tamamlıyor.

Nitekim saatler geçmek bilmiyor gibi geliyor. Nihayet Anita Ferranti’nin evine doğru saptığımızda neredeyse akşam olmak üzere. Burası Roma’nın dışında yeşilliklerle kaplı Cassia semtinde, bakımlı çiçek tarhları ve ağaçlar arasında bir villa.

Anita bizi gördüğüne oldukça şaşırıyor. Bahçe kapısını açıp bizi içeri davet ediyor.

Gürül gürül yanan bir şöminenin karşısındaki beyaz deri kanepeye oturuyoruz. Kahve teklifini nazikçe reddediyoruz, Calligaris ziyaretin kısa süreceğini ima etmek için her zamanki taktiğiyle kolundaki saatine bakıyor.

“Sizden sadece kız kardeşiniz ve onun 22 Ocak 2006 senesindeki doğum gününden bahsetmenizi istiyoruz.”

Anita, o fotoğrafı komisere benim rapor ettiğimi hemen anlıyor ve bana oldukça ters bir bakış atıyor.

“Sadece bir tesadüf... Viviana ertesi gün kayboldu. Bunu doğal olarak inkar edemem. Ancak ben aralarında hiçbir alâka göremiyorum...”

Calligaris “Bırakın da ona biz karar verelim” diyerek lafını kesiyor. Tacın yanı sıra bu kadar ilginç bir tarihi tesadüften haberim yoktu. “Kız kardeşiniz, diyorduk.”

Anita uzun ve sinirli bir iç çekiyor. “Evet, kız kardeşim Matilde. O sene onuncu yaşını kutluyordu. Bir parti düzenlemiştik. Tam da bu evde.”

“Biz, kim?”

“Doğal olarak ben ve annem babam... Başka kim olabilir ki?”

“Peki, neden bu evde? Siz kısa bir süre önce evlenmediniz mi?”

“Evlenene kadar bu evde ailemle beraber yaşadım. Düğünden kısa bir süre önce bu yakınlarda başka bir ev almaya ve bunu bana ve kocama bırakmaya karar verdiler. Bu kadar basit.”

Anita biraz hırçın bir tepki veriyor. Yanakları kızardı. Şöminenin ısısından olduğunu hiç zannetmiyorum.

“Bu partiye kimler katıldı?”

“Matilde’nin yaşıtı, aynı sınıftan kız çocukları.”

“O öğleden sonra Viviana da partiye katılmış olabilir mi?”

Anita öksürüyor “Bahçeniz fındıkla dolu. Viviana’nın ayak-kabıların altında fındık polenleri bulundu. Ne kadar tuhaf bir tesadüf...”

Calligaris işinde gerçekten çok iyi. Ben bir fındık ağacının neye benzediğini bile bilmiyorum.

“Tam olarak değil. Doğum gününe katılmamıştı. Sadece uğramıştı, bu başka bir şey.”

“Bunu neden daha önce söylemediniz?”

“Ben bunu hiçbir zaman saklamadım.”

“Anita, ihmal, ceza hukukunda icraî suça eşittir” Anita karşılık vermeyip gözlerini yere dikip susuyor “Peki, neden evinize uğramıştı. Üstelik kız kardeşinizin doğum gününde?”

“Bana bir belge getirmesi gerekiyordu. İşle ilgili.”

“Hayret, tam da parti günü... Bu belge herhâlde çok acildi!”

“Ben lafı nereye getirmek istediğinizi gerçekten anlamıyorum”

“Partiye davetli kız çocuklarına prenses tacı giydirmek sizin fikriniz miydi?”

Anita soruyu doğru olarak anladığına emin değil. Belki de bu detayı hatırlamıyor.

“Taç mı? Ah, evet. Hayır, bu annemim fikriydi. Bakın, eminim bana bu soruları yöneltmek için çok haklı sebepleriniz vardır ama ben konunun özünü gerçekten kavrayamıyorum.”

“Kız kardeşinizin partisinde kullanılan taçlardan biri nasıl oldu da Viviana’nın öldükten sonra atıldığı o çukurun içine girdi? Bu konuda bir şey biliyor musunuz?”

Anita afallamış görünüyor. İlk defa samimi davranıyor.

Kısık bir ses tonuyla “Ne söyleyeceğimi bilemiyorum” diyor. Komiser “Elinizde mutlaka o güne ait bir fotoğraf vardır” diyerek imada bulunuyor.

“Burada değil. Meslektaşınızın da çok iyi bildiği üzere işyerimde bir tane var” diyor beni işaret ederek. “Diğer resimler annemin evinde.”

“Güzel. Yarın o resmi bana getirmenizi istiyorum.”

Anita yardıma hazırmış gibi başını sallıyor ancak oldukça gergin.

“Anita, size soruyu tekrarlıyorum. Viviana ile o gün neden görüşmüştünüz?”

“Bunu çoktan cevapladım!” diyor sert bir şekilde. “Bana sadece bir belge getirmesi gerekiyordu. Ve evet, acildi. O dönemde her ikimizde tezlerimizin son bölümünü hazırlıyorduk, kaybedecek zaman yoktu.”

Anita’ya çok benzeyen –aynı kabarık sarı saçlara sahip– ergenlik çağında bir kız mermer merdivenlerden inerek salona doğru yöneliyor.

“Ah, işte Matilde. Ufaklık, ödevlerini bitirdin mi?”

Anita içgüdüsel olarak biraz ferahlamış gibi görünüyor, belki de ailesinden bir simayı gördüğü içindir. Elinde olsa kızı küçük bir köpek yavrusu gibi göğsüne bastırarak.

Kız, ablasının aynı terbiyeli tavırlarıyla bize doğru yaklaşıyor.

Anita bizimle işbirliği yaparmış gibi kız kardeşine “Onuncu yaşını kutladığın doğum günü partisindeki taçlardan sende hiç kaldı mı?” diye soruyor. Ama aslında bir şeyleri gizlemek için böyle davranıyormuş gibi duruyor.

Matilde başını hayır anlamında sallayarak sanki o tacı muhafaza etmemekle büyük bir hata yapmış gibi bizlere yardımcı olamadığı için özür diliyor.

Komiser “Ablanın bir arkadaşının da partide olup olmadığını hatırlıyor musun?” diyor sinsi bir manevrayla.

Genç kız dudaklarını büzüyor ve soran gözlerle ablasına doğru bakıyor. En nihayetinde hayır dercesine başını sallıyor.

Ablası “Hatırlaması zor, çok küçüktü” diye belirtiyor.

Calligaris kaşlarını kaldırıyor, alnında boncuk gibi bir ter damlası parıltıyor.

“Aynı yaşta ikiz oğullarım var. İnanır mısınız, her şeyi hatırlıyorlar. Ama zannedersem bu biraz da genlere bağlı: benim de muazzam bir hafızam vardır.”

Anita içinin ne kadar ferahladığını gizlemeyi başaramayarak gülümsüyor ve ardından kibar bir tavırla bizi kapıya kadar geçiriyor.

* * *

“Ödlek bir kadın... Yarın, sabahın köründe, ben daha büroya gitmeden o fotoğrafı getirmiş olacak. Bahse girelim mi?”

“Siz öyle diyorsanız doğrudur Komiser” diye karşılık veriyorum yorgun bir hâlde. “Kafam gittikçe daha çok karışıyor.”

“Seni anlıyorum. Bu karmaşık bir hikâye... Ama birçok şey daha belirgin bir hal almaya başladı.”

“Tahminimce benim bilmediğim şeyler.”

“Yarın sabah işe gitmemenin bir mahsuru var mı?”

“Teorik olarak, evet...”

“Sana sadece buna değer diyorum. Pişman olmayacaksın.”

***Bu kenti, Eriha'yı yeniden kurmaya kalkışan,
RAB'bin lanetine uğrasın***

Yeşu Kitabı 6,26

Eriha, Kasım 2005

Karanlık sokaklar çöl rüzgârı ile doluydu. Palmiyeler ve begonviller boğuk bir hışırtıyla sallanıyordu.

Viviana odasının balkonundan dışarıyı seyrederek akşam serinliğinin keyfini çıkartıyordu. Çok yakında Eriha'dan ayrılacaktı. Ama Daniel ile dolu hatıraların ateşini de beraberinde götürecekti.

Buraya bir daha asla geri dönmemeyi ümit ediyordu. Bundan sonraki yolu her neresiyse bir daha asla Eriha'dan geçsin istemiyordu. Bu kadar çok sevdiği şehir... Yüreğindeki acı, yıllar ve yıllar süren çalışmalarını, emeğini ziyan etmişti. Belki de Sandra'nın kendini tapınak arkeolojisine adama fikrinin peşinden gider ve Fransa'nın unutulmuş şehirlerinden birinde kim bilir neyin izini arardı.

Yeniden seyahat etmeye ve hayal kurmaya başlar böylece kalp kırıklığı ona gittikçe uzak daha da uzak görünürdü.

Kapının vurulduğunu duydu.

Bitkin bir hâlde açtı ve karşısında kapının pervazına yaslanmış Daniel'i buldu.

"Git buradan. Burada olduğunu bilmek Jade'in hoşuna gitmez"

Daniel, altın bakışlarının parıltısını Viviana'nın üzerine dikmişti.

"Birlikte keşfettiğimiz şey bizi meşhur edecek. Braynt Wood'un, Kenyon'un Eriha'nın yıkılma tarihi hakkındaki fikrini çürütmesinden beri böylesine önemli bir keşif yapılmadı"

Her zaman, kendini her şeye kadir görme hezeyanı. Zavallı Daniel, bu huyunun kötü sonuçları ile eninde sonunda yüz yüze kalacaktı.

Kendini bir efsane gibi görmekten bir az olsun vazgeçse ayakları yere daha sağlam basan bir insan olabilirdi.

Viviana âşıkların sabrı, anlayışıyla dolu tatlı bakışlarını ona doğru çevirdi.

"Bu kadar da devrim niteliğinde bir olay değil."

Daniel birkaç gün önce prensesin kemiklerinin hemen yanında buldukları küçük taşı cebinden çıkarttı. Profesör de zamanında bu taşlardan birkaç tane bulmuştu. Bunlar ilkel sikkelerdi. Daniel bunun, ölümler kendilerini öbür dünyaya taşıyacak olan kayığın parasını ödeyebilsin diye mezarın içine sikke bırakma âdetine benzediğini düşünüyordu. Viviana da onunla hemfikirdi. Bu medeniyeti Akdeniz havzasına bağlayan çok ince bir çizgi vardı, bunu Viviana'ya anlatmıştı. Aslında ondan ne kadar çok şey öğretmişti. Daniel'le ilk defa tanıştığı ve ondan nefret ettiği günlerde hayal bile edemeyeceği kadar çok şey.

"Mezar avcısı gibi oldun. O taş sende kalamaz."

Daniel, Viviana'ya o küstah, kendinden emin gülümsemesiyle bakıp, tatlı bir şekilde yanağını okşadı. Viviana başını küçük bir kedi yavrusu gibi yana doğru eğerek bu hareketine uysallıkla karşılık verdi.

"Bu bizim sırrımız. Bir diğer sırrımız."

Gelip sana aşkımızı soracaklardır, şaşırma

Cordelia ile birlikte akşam yemeği için dışarıdayız. Her ikimizin de içinden yemek yapmak gelmemiştir ama cebimizdeki paranın azlığını görünce çevredeki en sefil pizzacılarından bir tanesi seçmek zorunda kalmıştık.

Afrikalı bir adam elindeki bir tür şans boncuğunu satmaya çalışmak için masamıza yaklaşıyor. “Neşe ve mutluluk getirir.”

Cordelia tüm ciddiyetiyle “Üzgünüm, biz sadece mutsuzluk ve bela için yaşıyoruz” diye karşılık veriyor.

Zavallı adam dehşet içinde yanımızdan kaçıyor.

“Böyle negatif davranmaktan vazgeçmelisin.”

“Lady Macbeth rolünü oynarken pozitif olmak çok zor.”

Cordelia, bugünlerde Macbeth’in İngilizce bir temsili için deneysel bir tiyatro sahnesinde rol alıyor. Cadıları canlandıranlar dâhil oyuncuların hepsi erkek. Cordelia, Lady Macbeth’i tartışmasız tam bir primadonna gibi canlandırıyor. Tek şikâyeti seyircilerin çoğunun oyundan sıkılan okul öğrencilerinden oluşması. Ben seyrettim ve gerçekten çok sevdim. Cordelia ön tarafı rahibe cübbelerine benzeyen ama sırt kısmı tamamen açık zümrüt yeşili bir sahne kostümü giyiyor. Oyunun en can alıcı sahnesinde kendi kanlı ellerine bakarken muhteşem bir rol sergiliyor. Arthur Roma’da olup kız kardeşini seyredebilseydi onunla gurur duyardı.

Bazen eğer National Geographic’in teklifini kabul edip İtalya’da kalsa hayatım nasıl değişirdi diye düşünüyorum. Belki

de kaderimizde olmadığı için hiçbir şey değişmezdi. Kim bilir. Bunu Macbeth'in cadılarına sorabilmeyi çok isterdim.

* * *

Ertesi sabah uydurma bir bahane öne sürerek bugün işe geleme-yeceğimi söylemek için Enstitüyü arıyorum ve ardından Calligaris'in bürosuna ulaşıyorum. Komiser Afrika'daki küçük bir firavun faresi gibi neşeli ve bana en ufak bir ipucu bile vermiyor.

Gelmenin üzerinden bir saat geçtikten ve tam da beni boşu boşuna izin almaya mecbur ettiğini yüzüne vurmak üzereyken, yardımcılarında biri Daniel Sahar'ın geldiğini haber veriyor.

Aman Tanrım, bizzat kendisi. Daniel Sahar.

Zihnimde ona ne bir suret vermeyi ne de onu gerçek bir varlık olarak düşünmeyi bir türlü becerememiştim. Şayet Calligaris 'in istediği bana şok edici bir sahne yaşatmaksa bunu hiç şüphesiz başardı.

Nitekim kendimi fal taşı gibi açılmış gözlerimi İsraillinin üzerine dikmiş hâlde buluyorum.

Karısı Jade Berenson, Sahar ile birlikte gelmiş. Jade ilginç bir tip, bence erkekler onu seksi bulabilir. Öbür dünyanın sakinleri bizi gerçekten görebiliyor olsaydı zavallı Viviana'nın kaderin geçirdiği evrim karşısında söyleyeceği mutlaka bir çift lafı olurdu.

Daniel güneşli bir sabah gibi alımlı ve parlak. Gözleri vahşi bir kedinin aynı soğuk ve altın rengi bakışlarına sahip... Şayet hepimizin Karanlık Cevher Dizisi kitabındaki gibi bir cini olsaydı onun ki beyaz bir kaplan olurdu.

Calligaris'in masasının tam karşısındaki koltuğa otur oturmaz bacaklarından birinin güçlü bir titremeyle sallandığını fark ediyorum.

Daniel, ortalamanın üzerinde çok uzun boylu bir erkek. İncecik bir vücudu var, fazladan birkaç kilo onu muhtemelen daha hoş gösterebilirdi. O ve Jade güzel bir çift oluşturuyorlar.

Viviana eğer şu anda burada, bizim aramızdaysan gözlerini kapat.

Calligaris İngilizce olarak “Mister Sahar, nice to meet you” diyor. Lisede ona geçer not veren dil öğretmeni, şu andaki aksanını duysa utanırdı.

Kaba tavırları var, zorla nezaket sözleri eden tiplerden değil. Mükemmel olmasa da İtalyanca konuştuğunu belirtiyor. Calligaris ona soruların içeriğinden dolayı sohbete özel olarak devam etmenin daha doğru olacağını anlatıyor. Uzun boylu ve etrafa hoş kokular saçan Jade, Komiser’e sokaktaki bir dilenciye bakar gibi acıyarak gülümsüyor.

Kocasına muzip bir bakış atarak “Anladım. Ben de bu vesileyle gerçek bir cappuccinonun ve sigaranın keyfini çıkartırım” diye İngilizce olarak karşılık veriyor.

Daniel elini kaldırıp karısını biraz dalgın, ilgisiz bir şekilde selamlıyor.

Calligaris’e “Şimdi dilediğiniz kadar özel konuşabiliriz” diyor. Bu adamın, insanı sadece bir bakışıyla bile sinirlendirmek gibi doğuştan gelen bir yeteneği var.

Ancak komiser bu hissini kontrol altında tutuyor. İçine birkaç tane not aldığı bloknotunun sayfalarını çeviriyor ve üzerinde uzun süredir kafa patlattığına emin olduğum sorularını bir tercüman yardımıyla yöneltmeye başlıyor.

“İlk soru gerçekten çok önemli. Ambra Negri Della Valle ile 2006 senesinin şubat ayında- yani Viviana’nın kaybolmasından çok kısa bir süre sonra- Tel Aviv’de görüştüğünüzde neler konuştunuz?”

Vay canına, ben bile bu kadar hızlı bir çıkış beklemiyordum. Daniel sorunun sebebini anlamamış ve afallamış görünüyor.

Belki de başka türlü bir giriş bekliyordu ya da Ambra'nın kaybolduğundan haberi yok ve bu yüzden kafası karıştı.

“Ambra... Evet, Viviana'nın bir arkadaşı.”

“Neden görüştünüz?”

“Benimle o temasa geçmişti. Viviana'nın kişisel bir eşyası ondaymış ve bana vermek istemiş.”

“Sizden daha detay vererek konuşmanızı istemek zorundayım.”

Daniel okul müdürünün odasına çağırılmış disiplinsiz bir ergene benziyor.

“Tamam. Annemin Roma'daki evinde bir süre kaldıktan sonra Tel Aviv'e döndüğümde bu kızdan bir telefon aldım. Viviana'nın bir arkadaşıydı ve benimle acilen buluşması gerekiyordu. Benim ise onunla görüşmeye niyetim yoktu.”

Calligaris, kazağının kenarıyla miyop gözlüklerinin kir içindeki camlarını temizlerken “Ama bu Negri della Valle'yi hiç de yıldırmaşa benzemiyor” diye alaycı bir yorumda bulunuyor. “Sizinle bizzat görüşmek için Kutsal Topraklara bir seyahat bile planlamış.”

“Bana, asla sırf benim için geldiğini söylemedi. Gerçek şu ki günün birinde Tel Aviv'de bitiverdi. Oturduğum apartman dairesinin yakınlarındaki bir kafede buluştuk ve konuştuk.”

“Ne kadar?”

“Ne kadar süre mi? Gerektiği kadar. Yani biraz.”

“Size ne tür bir eşya verdi?”

Bakışlarını içgüdüsel olarak çalışma masasının üzerindeki belirsiz bir noktaya dikerek “Bir defter” diye karşılık veriyor.

Komiser, bu üstünkörü cevaplardan artık öfkelendiğini belli eden bir ses tonuyla “Peki bu defterin içinde ne vardı? Gizli bir günlük müydü? Ya da neydi?”

İsrailli düello davetini kabul edip, çağırıcı gönderene aynı ses tonuyla cevap veriyor.

“Defter hâlâ bende. Şayet zamanında uyarılsaydım onu da yanımda getirirdim ve siz de ne olduğunu bizzat kendi gözle-rinizle görürdünüz.”

“İşin doğrusu Mister Sahar o defteri zamanında, kendi isteğinizle getirmeniz gerekiyordu.”

“Ama Ambra öyle yapmamış” diyor hazırcevap.

“Bu sizin yanlışınızı haklı çıkarmaz. Her neyse, defteri en yakın zamanda bana ulaştırın. Şimdi ise bana içeriğinden bahsedin.”

“Eriha’da gerçekleştirilen işlerle ilgili notlar, hepsi bu.”

“Ambra Negri Della Valle içinde sadece notların olduğu bir defteri vermek için Tel Aviv’e kadar gelme zahmetine mi katlanmış? Size postayla gönderemez miydi?”

Daniel omuzlarını silkerek küstah bir tavırla “Size ne söylememi bekliyorsunuz?” diye karşılık veriyor. “Tel Aviv’e sırf benimle buluşmak için gelmediğini size tekrar ediyorum.”

“Mister Sahar o defterin içinde ne vardı? Ambra defterin neden kendisinde olduğunu size söyledi mi?”

“Hayır. Veya belki de hatırlamıyorumdur.”

“Bana içinde ne yazdığını söyleyin.”

“Bu soruya zaten cevap verdim.”

“Size inanmıyorum.”

Daniel sakın bir şekilde “Bir şeyle mi suçlanıyorum?” diye soruyor.

Calligaris sinirli bir havayla "Henüz değil" diye karşılık veriyor.

"Sigara içebilir miyim?"

"Hayır, burası bir ofis..."

"Kül tablanız izmaritle dolu. Size bu yüzden sormuştum."

"O defterin içinde ne yazıyordu?"

"İş notları. Şiirler ve benzeri şeyler."

"Ah işte. Demek ki başka şeyler de varmış."

"Defter elinize geçecek Komiser. Tel Aviv'e döner dönmez yapacağım ilk iş bu olacak." Bana mı öyle geliyor bilmiyorum ama Daniel 'in sanki komiseri alaya alır gibi bir hali var.

"Ambra size başka ne söyledi?"

"Viviana'dan konuştuk. Bakın ben ne sosyal ne de sıcakkanlı bir insanımdır. Siz de fark etmişsinizdir" diye ekliyor bir taşı bile baştan çıkarabilecek gülümsemesiyle. "Ambra bana kısa bir süre önce yeniden yakınlaştıklarını, eski dostluklarını yitirmelerine rağmen birbirlerine hâlâ çok bağlı olduklarını söylemişti."

Ki bu da gerçeğe uyuyor.

"Mister Sahar, defterdeki notlar Viviana tarafından Eriha'da keşfedilmiş bir kafatası ile mi ilgiliydi? Kitabınızdaki Ortadoğu medeniyetlerinin ölü ayinleri yazısına konu olan yine aynı kafatası mıydı? Bu arada sizi tebrik ederim, muhteşem bir metin."

Daniel'in dudakları Komiserin iltifatına teşekkür ederken altın rengi gözleri ise kayıtsız kalıyor. "Bakın, burada bir ayırım yapmak gerekiyor. Kafatası, kazı bölgesinin bir bölümünde her ikimiz tarafından keşfedildi. Ama kafatasının dışında, bölgenin daha yüksek bir alanında, farklı bir katmanda bütün halinde bir de iskelet bulduk. Başka bir medeniyete, bambaşka

bir tarihi döneme aitti. Nitekim farklı bir usulle, kafası yerinden kesilmeden gömülmüştü.”

“Ben farkın özünü kavrayamıyorum” diyor Calligaris iğneleyici bir dille. Nitekim ben de biraz kararsızım.

“Bir keşfin önemi, aynı bölgede, birbirinin peşinden kurulmuş medeniyetlerin tarihini aydınlatmayı başarabilmekte yatar. Ama ortada Viviana’nın tek başına yaptığı bir keşif yok. Aynı benim de tek başıma yaptığım bir keşfin olmadığı gibi. Her şeyi beraber çalıştık ve paylaştık.”

“Peki, bu iskelet hakkında ne söyleyebilirsiniz? Kitabınızda bundan da bahsetmiş miydiniz?”

“Elbette. Genç yaşta ölmüş bir prensesin kemikleri”

“İskeleti bulduğunuzda nasıl bir pozisyondaydı? Bana tarif edebilir misiniz?” diye soruyor Calligaris fazlasıyla gergin bir hâlde.

“Eğer kitabın bir kopyası olsaydı size fotoğrafını hemen gösterebilirdim.”

Heyecanlı ve beklemeye tahammülü olmayan Calligaris “Benim için küçük bir çizim de yeterli” diye karşılık veriyor. Viviana ve Eriha’daki prensesin gömü şekilleri arasında bağlantı kurduğu çok açık. Ve tabi ki Anita’nın kız kardeşinin prenses tacıyla. Şu anda keyfine diyecek yok.

Daniel, Calligaris’in ona uzattığı boş kâğıdı alıp cenin pozisyonunda yatan bir siluet çiziktiriyor. Bir tür küçük daire ekleyerek bunun, gömülen prensesi öbür dünyaya taşıyacak olan kayığın parasını ödemek için yanına bırakılan bir tür sikke olduğunu anlatıyor.

Calligaris ‘in bakışları hem sevinç hem de hüznle öylesine karışık ki kendini tutamayıp İsrailinin önünde gözyaşlarına boğulmasından korkuyorum. Komiser bu davayla uğraşırken duygularını fazlasıyla açık eder oldu.

Daniel bu kadar heyecana bir anlam veremiyor ve geldiğinden beri ilk defa kibar bir tavır sergilemeye başlıyor.

“Bu sorunun sebebini öğrenebilir miyim?”

Calligaris saniyenin onda biri kadar kısa bir süre kararsız görünüyor ama ardından belli ki bir açıklama yapmayı daha akıllıca buluyor. “Viviana, prensesle aynı pozisyonda gömülmüştü. Cebinde iki avro değerinde madeni bir para vardı”

Daniel’in dili tutuluyor. Sersemlemiş bir hâlde sandalyesine çöküyor.

Parmaklarını kıvrırcık koyu renk saçlarının arasından geçirirken “*Shit*” diye mırıldanıyor.

“Bana Viviana’nın kaybolduğu dönemde prensesin keşfinden kimlerin haberi olduğunu söylemeniz çok önemli.”

“Bütün ekip.”

“Bundan emin misiniz?”

“Kesinlikle evet. Grup İtalya’ya doğru yola çıkmadan hemen önce bu keşfi kutlamak için hep beraber kadeh kaldırmıştık”

“Ama bazı meslektaşlarınız keşiflerin kendilerinden gizli tutulduğunu iddia ediyorlar.”

“Prensesinkinden haberleri vardı. Kafatasını bilmiyorlardı. Size birbirinden farklı iki araştırma konusu olduğunu söylemiştim. Prensesin keşfi kendi içinde bir dönüm noktası oluşturuyordu, içlerinden en bariz olandı. Çünkü bir sürü iskelet bulunmuştu ama prensesinkini bu kadar ilginç kılan yanında bulduğumuz taştan küçük sikkeydi. Yüksek bir sosyal statüye sahip olduğunu gösteren mücevherler de takıyordu. Ama tekrar ediyorum arkeolojik açıdan en önemli keşif bu olmamıştı. Kafatasının bulunması şüphesiz ondan çok da önemliydi.”

“Kafatası hikâyesi neden böyle sır gibi saklandı?”

“Onu Viviana ile birlikte yürüteceğimiz bir araştırma projesinde kullanmak istiyorduk. Üniversiteden fon alabilmek için ortaya önemli kanıtlar sunmak gerekir... Nasıl denir... Yatırım yapmaya değecek bir keşif olmalı. Bunun her yerde aynı olduğuna inanıyorum, özellikle de İtalya’da.”

“Viviana bu proje gereği doğal olarak Eriha’da çok fazla zaman geçirecekti.”

“Evet. Böyle olmasını umuyorduk.”

“Proje başka kimin ilgisini çekebilirdi?”

Daniel alnını buruşturuyor, gür kaşları kafasının karıştığını belirten bir ifadeye bürünüyor.

“Kimsenin haberi olmadığına göre hiç kimsenin diye cevaplayabilirim.”

“Viviana’nın, Bölümdeki meslektaşlarına bundan bahsetmediğine emin misiniz?”

Daniel başını hayır der gibi sallıyor. “Buna emin olamam. Ama bana pek mümkün değilmiş gibi geliyor.”

“2006 senesi Ocak ayında tam olarak ne kadar süre Roma’da kaldığınızı söyleyebilir misiniz?”

Calligaris sorunun cevabını çok iyi biliyor ancak yine de onun söylemesini istiyor.

“8 Ocaktan 23 Ocağa kadar”

“Viviana 23’ünde kayboldu.”

“Aniden yola çıktım ve Viviana’nın kaybolduğundan haberim yoktu. Buna hiç şüphe yok.”

Calligaris bana işin aslını daha önce anlatmıştı: Viviana’nın cebinde bulunan metro bileti gişe makinesinde saat on altıda delinmiş. Daniel ise Tel Aviv’e El Al Havayolları ile tam

olarak saat on üçte uçmuş. Yani bu durum onu şüpheliler listesinden çıkartabilir.

“Onunla en son ne zaman görüştünüz ve aranızda nasıl bir ilişki nasıldı?”

“Onu yola çıkmadan birkaç gün önce gördüm. Aramız normaldi.”

“Aranızda özel bir şey var mıydı?”

“Açıklaması biraz zor...”

“Siz yine de deneyin!”

Daniel, görüşme başladığından beri ilk defa, kalbi sanki görünmez bir el tarafından paramparça edilmiş gibi kederli görünüyor.

“Devam edin, Mister Sahar.”

Sanki uzaklara dalmış, sanki bizzat ona seslenirmiş gibi “Viviana...” diye tatlılıkla mırıldanıyor. “Ben onu hâlâ seviyorum. Üzerinden uzun yıllar geçmiş olmasına rağmen hiçbir şey değişmedi. Ya da düzeltiyorum... Değişen bir şey var. Viviana hâlâ hayattayken onu anlayamamış olmanın ve bunu ona söylememenin verdiği pişmanlık her gün biraz daha artıyor.”

Odaya bir ölüm sessizliği çöküyor. Daniel alt dudağını ısırtıyor, yüzü bembeyaz kesildi ve aniden sanki birkaç yıl daha yaşlanmış görünüyor. Ona sürekli bunu düşünmenin nafil olduğunu söylemek isterdim. Neden, nasıl olduğunu bilmiyoruz ama hepimiz hayatımızın belli bir noktasında fırsatları kaçırıyoruz.

Bu geri dönüşü olmayan bir kayıp, elden hiçbir şey gelmez.

Allahu Ekber

Eriha, Aralık 2005

Carlo sıkıntıdan patlamış bir hâlde yatağına serildi. Bir taşa takılıp yere düşmüş ve sağ elini yaralamıştı. Profesör, ona dinlenmesini ve kazma kullanmamasını tavsiye etmişti.

Bazıları, arkeolog olmanın fiziksel açıdan ne kadar zor olduğunu hafife alıyor diye düşündü. Çalışamayınca etrafı gözetlemek- Viviana ve İsraili'nin bir şey karıştırdığını fark etmek için bolca vakti olmuştu.

Sandra ona "Boş ver. Seni ilgilendirmez" demişti.

O her zaman böyle ağırbaşlıydı.

"Elbette ki ilgilendirir. Bir şey saklıyorlar"

Sandra iyi niyetli bir şekilde "Viviana'yı severim" diye karşılık vermişti. "Bilakis onun adına endişeleniyorum. Daniel Sahar ona dertten başka bir şey getirmeyecek"

Carlo onun bu hallerine katlanamıyormuş gibi yüzünü buruşturmuştu. "Ben asıl bizim için endişeleniyorum. Araştırma bursun bittiğinde ne yapacağız?"

"Bu sektörü sevmediğimi biliyorsun. Kendimi başka bir alana adayacağım ve şu ankinden çok daha mutlu olacağım"

"Ama o zaman Roma'dan ayrılmak zorunda kalacaksın"

"Buna hiç de üzülmiyorum. Büyük ihtimalle de öyle yapacağım"

Carlo bu sohbeti hatırladığında derin bir of çekti. Sandra çok açık konuşmuştu... Şu anda gelecekleri Curreri'nin kararına ve o araştırmaların meyvesine bağlıydı. Sandra seçimini çoktan yapmıştı.

Komodinin üzerinden bir yelpaze alıp sıcaktan serinlemeye çalıştı.

Odaya bir sinek girmişti. Carlo'nun sinirlerini bozarak etrafında vızıldayıp duruyordu. İmamın ağır ve hüznünlü çağrısının ardından yan odadaki komşusu namaz kılmaya başlamıştı. Allahu Ekber! diyen sesini duyabiliyordu.

Carlo yatağından aniden kalkıp balkona çıktı.

Viviana ve Daniel tam o anda bir yere doğru gidiyorlardı. Her zamanki gibi iki yabancı havasındaydılar, birbirlerine tek bir kelime bile etmiyor sanki tesadüfen yan yana düşmüş gibi yürüyorlardı. Viviana bakışlarını kaldırdı ve Carlo'yu gördü: ona gülümsedi. Carlo da yaralı elini havaya kaldırarak selamına karşılık verdi. Sahar selam vermeye tenezzül etmedi ama Carlo, onun yapısının böyle olduğunu, kaba saba hatta biraz terbiyesiz bir tip olduğunu biliyordu. Nezaketsizliğinde kişisel hiçbir şey yoktu. Ama çok küstahtı! Bu proje bittiğinde kendini "Gerçekten ilginç şeylere" adayacağını söylediğinde ne kadar da havalıydı öyle. Tamam, hiç kimse İbrani Arkeolojisini Viviana ve Curreri kadar sevmiyordu. Ne kendisi ne de Anita. Profesörün coşkusuna herkes katlanıyordu ama her biri gönlünde gizlice başka kıyıların hayalini kuruyordu.

Şu Daniel Sahar'ın ne berbat bir mizacı vardı.

Sandra haklıydı: o saf Montosi bu işten çok zararlı çıkacaktı.

Morgda bugün sanki Noel arifesi değil de cadılar bayramı

Meslektaşlarım canlıdan çok birer ölüyü andırıyorlar. Masaya oturmuş, otopsiye başlamak için Claudio'nun *umpa lumpa* ile beraber bir an evvel içeri girmesini ve ardından Sacrofano'ya kaçıp, Noeli Büyükanne Amalia'nın çok sevdiği Asti Cinzano şarabı eşliğinde kutlamayı bekliyorum. Üstelik köpekçığı Cordelia'ya bırakmak zorunda kaldım çünkü bana kalp spazmı geçirten kadar ısrar etti. İki aşığın son numarası şu; Cordelia ona serenat yapıyor ve Rino Gaetano'nun *Köpeğim Olmasa* şarkısı eşliğinde beraber (köpekçik iki patisinin üzerinde) dans ediyorlar. Sıra ne zaman "*Köpeğim olmasaydı kim bana seni seviyorum derdi*" bölümüne gelse Cordelia gözyaşlarına boğuluyor ve köpekçik de ulumaya başlıyor.

Claudio her zamanki gibi görkemli bir şekilde teşrif ediyor ve stajyerlerin etrafa keskin bir koku gibi yaydıkları bayram telaşına aldırış etmeyerek otopsiye başlıyor.

Kimisi daha erken kimisi daha geç, herkes bir bahane uydurarak otopsi odasını terk ediyor. Saatine bakıp da artık geç olduğunu fark edene dek etrafına dikkat etmiyor. Sonuçta bugün onun için de Noel arifesi.

Eldivenlerini çıkartıp, neon ışıkları altında parlayan briyantini saçlarıyla "Bitirdim" diyor.

"Ama defin izni daha doldurulmadı."

"Ben imzalarım, gerisini sen doldur."

"Beni burada yalnız başıma mı bırakacaksın?"

Gözlerinde hain bir parıltıyla “Elini de tutayım ister misin?”

“Hayır. Teşekkür ederim. Tamam, ben bitiririm.”

“Beş dakikalık bir iş... Hem sonra ne bana ne de seni eve bırakmama ihtiyacın var.”

Ne ima ettiğini anlayamıyorum. Ona sessizce uzattığım forma o şık imzasını konduruveriyor. Otopsi teknikeri cesedin göğsündeki yarığı dikmeye başladı bile. Ben de masayı kullanmak ve işimi bitirmek için yan taraftaki küçük salona geçiyorum.

Mesafeli ve soğuk bir ses tonuyla “Mutlu yıllar, Allevi” diye mırıldanıyor.

Bunun gerçekten öyle olmasını dileyerek “Sana da. Bitmekte olandan daha iyi bir yıl olsun” diyorum.

Soğuk tavrını muhafaza ederek yanıma yaklaşıyor ve bana şayet dudaklarımın hemen yanına bu kadar çekici bir şekilde kondurmasaydı masum bile sayılabilecek bir öpücük veriyor. İşin içinde Claudio oldu mu tesadüfî temaslara inanmıyorum. Fay marka montunu omuzlarını iyice ortaya çıkaracak şekilde düzelttikten sonra çıkıyor. Ben ise bakışlarımı önümden kaldırmıyor ve zor da olsa işime odaklanmaya çalışıyorum, buna mecburum: yanlış yapıp bir kağıt daha imzalaması için onu geri çağırmayı istemem. Noel arifesini kiminle, nerede, nasıl geçireceğini bilmiyorum. Bir insanla çok mahrem anlar paylaşmak ve ardından kendini buz gibi öpücükle bulup kendine: Biz bunu gerçekten yaşadık mı? diye sormak çok tuhaf bir duygu. Ama belki de bazı insan ilişkileri böyle doğuyor ve böyle yarım kalıp, söylenmemiş sözler, çılgın ve unutulmaz anılarla dolu yaşıyor.

İşte böyle düşününce, hayaller kurup, kendimize göre yorumladığınız hikâyenin aslında yanlış olduğunu hazmetmek daha kolay oluyor.

Bir süre sonra, elimde yakında isyan edip tamamen parçalar olacak fıstık yeşili şemsiyemi tutarak morgun kasvetli kapısını kapatıyorum. Akşam karanlığı bastırmak üzere...

Marco, Alessandro ve Camilla Sacrofano'ya bir an evvel gitmek için evde beni bekliyorlar. Ama biraz daha bekleyecekler, bu ufak gecikme için çok geçerli bir sebebim var.

Kiraladığı Mini marka arabanın ön koltuğunda oturan Arthur Malcomess pencereyi aralamış, sigarasının külünü dışarı silkiyor.

İşte, Claudio galiba bunu ima ediyordu. Bunu anlayınca tüylerim keyifle ürperiyor. Birbirleriyle karşılaştıklarında akıllarından neler geçtiğini öğrenebilmek için neler vermezdim.

Arabanın kapısını açıp biraz fazla neşeli bir ses tonuyla “Merhaba” diye haykırarak yan koltuğa oturuyorum. El işareti ile beklememi söyleyerek bana hafifçe gülümsüyor. Telefonda. Fransızca konuşuyor.

“*C'est bien, ici il n'y a que de la pluie...*” diyor karşıındaki kişiye.

Tercümesi, burada yağmurdan başka bir şey yok. Öylesine, sıradan bir gözlem ama benim kulaklarıma hüzünlü bir şiir gibi geliyor. Radyo neredeyse duyulamayacak kadar alçak bir sesle Queen'in *You take my breath away* şarkısını çalarken küçük, cıvıltırlar ön camı ıslatmaya başlıyor, ağaçların dalları rüzgârla sallanıyor. Bu Noel arifesini cesetler, aşk dolu sürprizler ve felsefik düşünceler arasında geçirmeyi planlamıyordum.

Sohbetini nihayet bitirdiğinde beni, soğuktan bembeyaz kesilmiş yanağıma hafifçe vurarak selamlıyor.

“Cordelia bana burada olduğunu söyledi. Noelini bizzat kutlamak istedim”

Onun görmezden geldiği biraz kışkırtıcı bir ses tonuyla “Aynı iki iyi dost gibi” diyorum.

Bu sürprizin güzelliğini hüsrana uğratan renksiz bir ses tonuyla “Bayramı ailenin yanında mı geçireceksin?” diye soruyor.

“Erkek kardeşim yola çıkmak için beni bekliyor.”

“Vaktini daha fazla almayayım. Zaten sadece bir merhaba demek istemiştım” diye mırıldanıyor oldukça rahat bir tavırla.

Ona, “*Hayır, üstelik o kadar da acelem yok, hem de sen buralara kadar gelmişken...*” demek istiyorum. Ama yapamıyorum.

“Bu akşamı Cordelia ve babanla mı geçireceksin?” diye soruyorum.

Başını evet dercesine sallıyor. “Yetişebileceğimi zannetmiyordum. Bileti son dakika aldım... *So... Merry Christmas, Elis.*”

Ona tam cevap verecekken Patronun morgun karanlık kapısından çıktığını görüyorum. Bu saatte çoktan divanına kurulup, Noel’in geleneksel yemeği domuz budu ve mercimeği beklemesi gerekirken hâlâ Enstitüde, işini asla ihmal etmiyor. Arthur’un bakışlarından asıl kim için geldiğini anlamaya çalışıyorum ama beklediğim cevap gelmiyor.

Beceriksizce vedalaşıyoruz. Metroya binip eve dönerken Enstitüye benim için mi yoksa babasını almak için mi geldiğini düşünüp duruyorum. Bana daha çok: hazır buradayken sana da merhaba demek istemiştım türünden bir tesadüf gibi görünüyor.

Ve düşündükçe acı bir hayal kırıklığı hissine kapılıyorum.

Bir daba asla umut satın almayacağım, hep kazıklanıyorum

“Ninesinin güzeli, geçen gün televizyonda senin şu kayıp meslektaşın hakkında konuşuyorlardı.”

Büyükannem Amalia bastonuna dayanarak divana yaklaşıp yanıma oturuyor. Gece yarısına az bir vakit kaldı ve televizyonda sahne sırası gelen sanatçı hüznünlü bir şekilde şarkısını söylerken yarı çıplak kızların karlar içinde gülümseyerek eğlendiği şu berbat yayınlardan bir tanesi var. Noel çoktan geçti ve göz açıp kapayıncaya dek yılbaşı gecesine geldik.

Kaloriferler son hız çalışıyor, masanın üzeri annemin hazırladığı yemeklerden artan bolca yiyeceklerle dolu. Ben, yastıklara gömülmüş bir hâlde geri sayımı ve hakkım olan bir kadeh şampanyayı beklerken evin içinde uyuklamayla karışık bir coşku havası var. Ah, ne tuhaf türden bir melankoli...

“Peki, ne diyorlardı?” diye soruyorum miskinlikle.

“Başına neler geldiğinin bilinmediği.”

“Bu programlar boş lakırdıdan başka bir şey değil. Üzerine söylenecek hiçbir şey yokken ekranı Ambra ile işgal etmenin ne anlamı var ki?”

“Ninesinin güzeli, bana kızma. Kumandayı kullanmayı bilmiyorum, önüme ne çıkarsa onu seyrediyorum.”

“Senin kabahatin değil.”

“Sinirli misin bebeğim?”

Nineciğim, şu anda aklımdan geçen düşünceleri sana nasıl anlatabilirim ki?

Karşılıksız aşk, yarı karşılık bulmuş bir aşktan daha iyidir. Bizi az seven biri, hiç sevmeyenden daha çok acı çektirir.

“Biraz.”

“Üzerinden at gitsin yoksa yeni yıla kötü başlarsın.”

İnandırıcı olabilmek için zorla gülümseyerek “Çok doğru” diyorum.

Bir ip cambazı misali mutfak ve salon arasında mekik dokuyan anneme “Susanna, bebeğe biraz şampanya koy da keyfi yerine gelsin. Şişeyi hazır eline almışken bana da bir kadeh doldur” diyor.

Annem “Ama henüz gece yarısı olmadı” diyor.

“Merak etme, kadeh kaldırmak için değil. Gece yarısı kutlama için bir tane daha içeriz.”

Nazik ve düşünceli bir ses tonuyla “Anne” diyor kayınvalidesine. “Sonra kâğıt oynamak için Bayan Bertozzi’ye gideceksin. Belki de içmemen daha doğru olur...” diye hatırlatıyor ninemin Bayan Luisa ile Martini’yi meyve suyuna karıştırıp abarttıkları akşamı ima ederek.

Ninem, anneme sanki idam cezasına çarptırılmış bir mahkûmun son isteği reddedilmiş gibi öfkeli bir bakış atıyor. “Haklısın” diyor ama ses tonu tam tersini söyler gibi. “Ne kadar günüm kaldığını ancak tanrı bilir. Bazen sizden bir şeyler istiyorsam kusuruma bakmayın”

Yerimden kalkıp anneme belli etmeden her ikimiz içinde biraz şarap dolduruyorum.

Ninem bardağı annemin sözlerine hiç kulak asmadan kabul ediyor. “Aferin ninesinin aşkı, aynı bana çekmişsin! Biraz alkolün silemeyeceği hiçbir endişe yoktur. Ama abartmadan!” diyor.

“Haklı olmanı ne kadar çok isterdim!”

“Dinle, televizyonda meslektaşın hakkında bana ilginç gelen bir şey daha söylediler.”

“Neymiş?” diye soruyorum çok da inanmadan.

“Geçtiğimiz günlerde bir kıza daha saldıran eski bir okul arkadaşının olayla ilgisi olabileceğini söylediler.”

“Paolo Malversini mi?” diye soruyorum doğal olarak nimen den çok kendime.

“Canım ben nerden bileyim. Özel yaşama girdiği için televizyonda isim vermiyorlar! Sonra insanlar dava açıyormuş.”

İçimden bir ses bu olayın Ambra ve Viviana’nın ortadan kaybolması bir ilgisi olmadığını söylese de bu haberin doğru olup olmadığını Calligaris’ten en yakın zamanda öğrenmem lazım. Yılbaşı gecesi olmasaydı onu hemen arar, en azından Arthur veya Claudio dışında başka bir şey düşünmüş olurdum.

Yüce Meryem, bu nasıl bir karmaşa.

• • •

Keyifle geçen boş günler bizi tembelliğe alıştırıp, bayram tatilleri bittiğinde gündelik hayatla bütünleşmemizi zorlaştırıyor. Buna karşılık dedektifçilik faaliyetlerinde fazlasıyla aktifim.

Onu Malversini hakkında konuşmak için aradığımda zavallı Calligaris’in aklı hâlâ tatilde. Bürosuna gidiyorum ve onu çok sinirli bir hâlde buluyorum çünkü kazan bozulmuş ve kaloriferler çalışmıyor.

“Ah, evet. Çok talihsiz bir bilgi sızması yaşandı.”

“Neler oldu?”

“Son olaylardan ilham alan Malversini pusuya yatıp, Viviana ve Ambra’nın eski okul arkadaşlarından bir kızın yolunu kesmiş. Adı Anna Filippi ve öfkesi dinmiyor. Paolo’nun

her ikisini de öldürdüğünü ve bir sonraki kurbanın kendisinin olduğuna emin.”

Biraz şaşırarak “Peki siz ne düşünüyorsunuz?” diye soruyorum.

“Malversini kafamı çok karıştırdı. Bir taraftan bize Viviana cinayetinin Arkeoloji Bölümünde doğan olaylar yüzünden işlendiğini düşündürecek çok ama çok fazla unsur var. Öte yandan Ambra’nın kaybolması ile ortaya çıkan bağlantı işleri çıkmaza sürdü. Dahası Ambra’nın Sicilya’da kaldığını öğrendiğimizden beri iki dava birbirinden gittikçe daha çok uzaklaştı ve fikrim Ambra’nın bir şeylerden kaçtığı yönünde. Ben, meslektaşının hayatta olduğunu düşünüyorum. Elbette ki Malversini olayının çirkin bir tesadüf olduğu göz ardı edilemez. Bir başka sınıf arkadaşını daha darp etmesi gerçeği bizi endişelendirmeye devam ediyor.”

“Filippi’ye tam olarak ne yapmış?”

“Onu Ambra’ya yaptığının çok benzeri bir şekilde darp etmiş. Kızı evinin önünde bekleyip onu dövmüş. Ama Anna Filippi, Ambra’nın tam tersine polise şikâyetinde bulunmuş ve Paolo Malversini şu anda gözaltında tutuluyor.”

“Komiser, bence bu adam çok tehlikeli biri...”

“Ah, ona hiç şüphe yok” diye sözlerimi onaylıyor hakiki bir endişeyle. “Asıl nokta şu anda araştırmakta olduğumuz olaylarla ne tür bir ilgisi olduğunu öğrenmek.”

“Anna Filippi’ye dikkat çekici bir şey söylemiş mi? Demek istediğim dayak atmanın verdiği zevkle şu edebi konuşmalarından birini yapmış mı?”

Calligaris dosyanın içinden tutanağa benzer bir kâğıt çıkartıp hızlıca okuyor “Görünüşe göre ona lise dönemine uzanan bir sürü şeyle suçlamış. Senin de sonun onunki gibi olacak diyerek doğal olarak Ambra’ya atıfta bulunmuş.”

İçim kasvetle daralarak “Konu deliller oldu mu insan ne düşüneceğini bilemiyor” diyorum.

“Maalesef öyle. Neyse ki, Filippi’ye on gün içinde ayağa kalkabilir raporu verilmiş. Vücudunda hafif morluklar var. Daha kötüsü de olabilirdi.”

“Şuna dikkat ettiniz mi? ...Malversini öldürebilir ama bunu yapmıyor. Hem Ambra’yı hem de Filippi’yi dövdü ama hafif şekilde, ciddi hasarlar vermeden. Sanki sadece ceza vermek için, fazlası yokmuş gibi.”

“Evet, ama Ambra ortadan kayboldu ve onu gözlerden uzak olmaya iten muhtemel sebepler hakkında çok az şey biliniyor. Malversini’nin onu son zamanlarda taciz etmiş olabileceği ihtimalini de prensip olarak göz ardı edemeyiz.”

“Ambra kesinlikle, Malversini gibi ezik bir deli yüzünden kılık değiştirip Sicilya’ya kaçacak bir tip değil. Bunun yerine ihbarda bulunacak bir kız, o kadar. Bu kaçışın temelinde çok daha ciddi ve derin bir sebep yatıyor olmalı. Tabii kendi özgür iradesi ile kaçmadıysa.”

Calligaris tutanağı dosyanın içine geri koyuyor. Uzun parmaklarını birbirine geçirip “Ah, zavallı biz! Ne zor bir mesleğimiz var!” diyor masasının çekmecesinde bir paket kruvasan çıkartarak. Paylaşma teklifini kibarca reddedip Viviana’nın e-maillerini okumaya geri dönüyorum. Kim bilir belki de yeni bir şey çıkar ama maalesef umudumu kaybetmeye başlıyorum.

***Eriha neden arkeologlar için bu kadar çekici bir yer?
Çünkü Orta Doğunun en gizemli yerleşim alanı.***

Anton Yevseev

Eriha, Aralık 2005

Viviana'nın yıllarca okuduğu ve üzerinde çalıştığı kafataslarından biri, hiç alışılmadık şekilde rüzgârlı bir kasım günü, Tapınak Dağının gölgesindeki kuzey-doğu düzlüğünde, taş ve toprak dolu katmanların altından gün yüzüne çıkmıştı. Eriha'daki son günlerinin ona armağan ettiği keşiflerin büyüklüğü karşısında dili tutulmuştu.

Kafatasının tamamı, yüzüne bir insan sureti verilerek kille sıvanmıştı. Gözlerinin yerine kullanılan midye kabukları *Cypraea*¹ cinsindendi böylece düşey ve orta kesitleriyle bir tür göz kapağı etkisi yaratıyordu. Viviana bu oldukça rahatsız edici ama bir o kadar muhteşem kafatasını bir süre tek başına inceledi. Bu kadar özenli bir muamele gördüğüne göre bir savaşçıya ait olmalıydı. Onu gün ışığına çıkartarak bu savaşçıya yeniden doğma şansı vermiş gibi hissediyordu. Önce bir laboratuara ardından da bir müzeye gidecekti. Ziyaretçiler ona hayran kalacaktı ve Viviana da onu asla unutmayacaktı. Bir kemiğe dönüşmenin işte şimdi bir anlamı olmuştu!

Daniel elinde ona getirdiği bir portakalla geri döndü. Üstelik kabuklarını soyup dilimlerine bile ayırmıştı.

Viviana eldivenlerini çıkartıp, ağırbaşlı bir şekilde teşekkür ederek meyveyi elinden kabul etti. Suyu bir bal kadar tatlıydı.

Narenciyelerin tadı dünyanın hiçbir yerinde Orta Doğudaki kadar tatlı olamaz diye düşündü.

Daniel'in yeni yıkanmış koyu kıvrıkcık saçlarının bir kısmı hâlâ ıslaktı. Bu hali ona Tel Aviv'deki günleri, aralarında oluşan o tuhaf ve hızlı tensel yakınlaşmayı hatırlattı.

1- Cypraea: Cypraeidae familyasında yer alan bir deniz salyangozu cinsi.

Daniel'e kafatasını gösterme fikri Viviana'yı heyecandan titretiyordu. Başkentten ayrılmadan, aralarındaki her şey değişmeden önce ekiptekilerin göz ardı ettiği bu bölgeyi ona Daniel göstermişti. Viviana, tüm olanlara rağmen ona minnettardı. Ama önce portakalın ve Daniel'le yalnız kalmanın keyfini biraz daha çıkartmayı tercih etti. Çünkü Daniel, bulduğu şeyi görünce tüm dikkatini ona verecekti ve Viviana onun bir süre daha kendisiyle ilgilenmesini istiyordu. İnsan aşık olduğunda ne kadar saçma davranabiliyor, ne kadar küçük şeylere tenezzül edebiliyor diye düşündü.

Daniel'in uzun ve güçlü elini tuttu. Dim dik merdivenleri indiler, spor ayakkabıları kumla dolmuştu. Ve işte taş sanduka ve içindeki kafatası. Daniel'in gözleri fal taşı gibi açılmıştı ama daha bir kelime etmeye fırsat bulamadan yukarıdan bir ses geldi.

"Aşağıda ilginç bir şey mi var?"

Bu, yanında Sandra ile beraber Anita'nın sesiydi. Viviana ona içgüdüsel olarak cevap vermedi.

Anita oradan uzaklaşmadan önce kollarını kavuşturup Viviana'ya biraz abartılı görünen bir süre boyunca durup onları izledi. Anita her ne görse üçüncü sınıf bir casus gibi koşup her şeyi Profesöre yetiştirirdi. Viviana, profesör ve Anita'nın arasındaki ilişkinin temizliğinden şüphe eder olmuştu ama ne zaman böyle düşünse kendini yavaş yavaş o kötü kalpli, dedikoducu insanlara dönüşüyor gibi hissediyor ve bu halinden nefret ediyordu.

Daniel ona "Sırlara alışıyor musun?" diye sordu.

"Hayır. Bu kafatasını gizleyemeyeceğimizi düşünüyorum. Ama şu anda kaos da istemiyorum."

Daniel bu karara razı geldi. "Buna benzer kafataslarından bir sürü bulundu. Çok büyük bir keşif değil. En önemlisi prenses. Ve onun keşfi tamamen bize ait. Sahar ve Montosi, 2005" diye ateşli hırsından ilham alarak sözlerini teatral bir havayla tamamladı.

Sende... Tarifi zor bir şey var.

Daniel Sahar, Viviana'nın defterini elinde tutarken hissiz görünüyor ama onu Calligaris'e verme zamanı geldiğinde parmakları hafif bir titremeye kapılıyor.

Roma'ya antik İbrani halklarının ölü törenleri ile ilgili bir semineri fırsat bilerek Jade'siz gelmiş, defteri ve bolca yardımcı olma isteğini de beraberinde getirmişti. Davranışları bu sefer kesinlikle daha barışçıl ve daha sakın...

Calligaris defterin sayfalarını sanki elinde kutsal bir emanet tutarmış gibi çeviriyor-ki bence öyle.

Bu arada benden De Robertis'in kütüphanesinde keşfettiğim Viviana'ya ait kitabın resmini ona göstermemi istiyor.

Daniel hiç şüphesi yokmuş gibi görünüyor. "Bu kitap kesinlikle Viviana'nındı. Tel Aviv'den birlikte satın almıştık. Ama bu işte bir tuhaflık var. Kitap Roma'ya dönüşte kaybolan valizin içindeydi. Viviana'nın valizini bir daha bulamadığını çok iyi biliyorum. Hatta valizdeki eşyaların içinde kaybolduğuna en çok üzüldüğü şey bu kitap olmuştu. Artık basımdan kalkmış bir eserdi, daha o tarihlerde bile çok az kopyası vardı. İkinci el satan bir kitapçıda bulmuştuk. Hangimizin olacak diye kavga bile etmiştik" diyor yüzünde gülümseme olarak adlandırabileceğimiz bir ifadeyle. Viviana'nın sözlerinde okuduklarıma dayanarak bu gülümsemenin ardında, *falafel* yiyip kendilerini sıcak hislerin kollarına bıraktığı o öğleden sonraların özleminin yattığını fark ediyorum.

“Emin misiniz?”

“Kesinlikle!”

Calligaris’in, görünüşte saçma duran ancak araştırmamanın artık şart olduğu bu detayla ilgili olarak De Robertis’ten bir açıklama istemenin zamanının geldiğini düşündüğüne eminim. Ki böyle düşünmüyorsa bu işi onun yerine ben yapacağım.

Komiser biraz şüpheyle “Burada bir sayfa eksik” diyor.

Sahar omuzlarını silkiyor. “Hep eksikti. Herhâlde Viviana koparttı. Ya da arkadaşı Ambra.”

Calligaris yorum yapmayıp defterin sayfalarını çevirmeye devam ediyor. Deftere bakma sırasının bana gelmesi için Sahar’ın bizi yalnız bırakmasını bekliyorum. İsrailli bu arada ilginç bir şey hatırlıyor.

“Ambra Negri Della Valle, ismi buydu, değil mi?”

Komiser, “Aksi ispatlanmazsa şimdilik öyle” diyor soğuk bir şekilde.

“Bana sanki kendini Viviana’ya affettirmek istiyormuş gibi gelmişti.”

“Bize her şeyi tüm ayrıntılarıyla anlatın.”

Daniel başını evet dercesine sallıyor. “*Everything, but first a cigarette, please*”

Calligaris ona bir Pall Mall uzatıp bu sefer ofiste içmesine izin veriyor. “Pekâlâ. İkisini birbirine bağlayan ve birbirinden uzaklaştıran derin bir şey vardı. Nadir görülen bir arkadaşlık örneği, bunu çok açık bir şekilde algıladım.”

“Bunu size düşündüren şey nedir?”

“Deftere gözü gibi bakıyordu. Onu bana bir an evvel bana teslim etmek Ambra için çok mühimdi. Viviana’nın notları birlikte yaptığımız tüm çalışmaları içeriyordu. Viviana benim aksime düzenli bir kızdı. O aylardaki çalışma benim kariyerimin

temellerini attı. Yaşasaydı onun içinde aynı şeyi geçerli olacaktı. Onun bu kadar titiz ve düzenli tuttuğu notlar olmasaydı ben bugün bulunduğum seviyeye gelemeydim. Hem sonra Ambra bana... uzun süre ayrı düştüklerini ve Viviana kaybolmadan kısa bir süre önce yeniden görüşmeye başladıklarını anlatmıştı. Bana her ikisinin de başına gelen kötü bir deneyimden, onları taciz eden bir deliden de bahsetmişti.”

Calligaris infial içinde ve ben sebebini anlayabiliyorum. Ambra, arkadaşının kaybolduğu dönemde bu konu hakkında polise hiçbir şey söylememişti. Ama Komiser, Ambra’yı, Daniel Sahar’ın önünde eleştirmemek için kendine hâkim oluyor ve sorularına devam ediyor

“Bu ‘deli’ hakkında tam olarak ne hatırlıyorsunuz? Viviana size ondan hiç bahsetmiş miydi?”

“Galiba bir gün anlatmıştı ama bildiğiniz üzere kaderin bize tanıdığı süre çok azdı. Ambra bana bu kişinin eski bir okul arkadaşları olduğunu ve çok rahatsız bir genç olduğundan bahsetmişti.”

“Başka?”

“Gerçekten hepsi bu... Anlattığımı detayları hatırlayabilmek için hafızamı fazlasıyla zorlamak zorunda kaldım. Umırım işe yarar bilgilerdir. Bir soru sorabilir miyim?”

“Buyurun. Cevaplayabileceğim türden bir soru mu, bir bakalım.”

“Viviana’dan geriye sadece kemikleri mi kalmıştı?” diye soruyor biraz çekinerek.

Calligaris şaşkın bir hâlde evet dercesine başını sallıyor. Sanki yalnız olmadığını unutmuş gibi kendi kendine İngilizce bir şeyler mırıldanan Sahar’ın kedigözleri hüznün bulutlarıyla kaplanıyor.

Şayet bedenimiz sadece bir kılıftan ibaretse neden onun orada, toprağın altında olması bana bu kadar acı veriyor?

Bir yaz günü eğlencesi

“Komiser, Daniel Sahar’ın anlattıklarında tutarsız bir nokta var”

Calligaris merakla yüzüme bakıyor. Viviana’nın defterinin sayfalarını, tüm tasvirlerini, eskizlerini bir bir okumakla meşgulüm.

“Daniel, bize kafatası keşfinin arkeolojik bir değeri olduğunu, prensesinkinin ise bunun aksine sıradan bir keşif olduğunu söylemişti. Ama Viviana’nın notlarından bunun tam tersi bir izlenim ortaya çıkıyor.”

Calligaris sanki aniden başı dönmüş gibi elini alına götürüyor.

“Sandra Martelli de bana aynı şeyi söyledi.”

“Neyi?”

“Prensesin keşfinin kesinlikle çok önemli olduğunu.”

“Ve siz bana bundan bahsetmediniz.”

“Onunla sen bana Roma’da olduğunu söylediğinde görüş-tüm, sonra araya başka şeyler girdi... Ve sana söylemeyi unuttum” diyor biraz olsun mahcubiyet duymadan.

Gerçek veya bahane sebebi her neyse bu ihmalkârlığından ve unutkanlığından ne kadar nefret ettiğimi belli etmemeye çalışarak “Size başka ne anlattı?” diye soruyorum.

“Nitekim kafatasından hiç kimsenin haberi olmadığını... Prensesten ise Daniel ve Viviana bu keşfi onlarla paylaşmaya karar verdiğinden değil, tesadüfen haberdar olduklarını anlattı.”

“Oysa ki Daniel bize bambaşka bir hikâye anlattı.”

“Evet. Gözden kaçırdığım ve yarın buraya geri döndüğünde aslını öğrenmeye planladığım bir sebep yüzünden. O zamana kadar Viviana’nın defterindeki her kelimeyi tek tek incelemek istiyorum. Sen ilginç bir şeyler yakalayabildin mi?”

“İş notlarının arasında kitaplardan ve şiirlerden gelişigüzel serpiştirilmiş alıntılar var. Yazılar Viviana’ya ait değil, internetten kontrol ettim. Hepsi de edebi eserlerden alınmış, hüsrarla biten aşklardan bahseden metinler. Sandra size ne söyledi? Prensesi nasıl öğrenmişler?”

“Carlo ve Anita fark etmiş. Ama iki âşık bizim gizleme gibi bir niyetimiz yoktu diyerek sürekli inkar etmişler. Sandra’ya göre bu iş açığa çıkmasaymış prenses de aynı kafatası gibi gizlenecekmiş. Sahar hakkında olumlu fikirleri yok. Viviana’yı kötü bir şekilde etkilediğini düşünüyor yani bu olaydan ekibi haberdar etmemenin tüm sorumluluğunu Sahar’a yüklüyor. Sandra’ya göre Viviana böyle çirkin oyunlar oynamayacak kadar dürüst bir kızmış.”

Komisere, Viviana hakkında edindiğim fikirlere dayanarak birilerine kolayca kurban gidecek bir yapısı olmadığını söylemek isterdim.

Ama Viviana aslında bir kurban.

Öldü ve yıllarca saklandı. Ve kimse hâlâ ona neler olduğunu bilmiyor. Yani belki de yanıliyorumdur.

“Peki, prensesin keşfi meydana çıktıktan sonra ne olmuş? Grubun geri kalanı nasıl bir tepki vermiş?” diye sorularıma ısrarla devam ediyorum.

“Görünüşe göre sakın karşılaşmışlar. Herkes gösterdikleri gerekçeye inanır gibi yapmış. Anladığım kadarıyla bunda Currieri de etkili olmuş, çünkü bu ikisine çok büyük bir destek veriyormuş. Alice, dışarıdan ortak çalışan, uyumlu bir takım gibi

duruyorlar. Ama işin aslı tam bir yılan bir yuvasıymış. İçlerinden bir tanesini bile samimi bulmuyorum.”

“Komiser... Nihayetinde birçok iş ortamı yılan yuvası gibi...”

Onu Claudio ve Wally’le bir gün geçirmek için Enstitüye davet etmek isterdim. Oradan sağ çıkamazdı.

“Viviana’nın yazdığı o alıntılardan bahsedelim. Hüsrarla biten aşklar mı demiştin?” diye ekliyor dalgın bir şekilde.

“Evet. İşte birkaç örnek...” diyorum defteri elime alıp yüksek sesle okuyarak. *“Açmayan gülleri sevmiyorum... Olabilme ihtimali varken olmayan şeyleri sevmiyorum. Gozzano’nun bir şiiri. Ve sonra Wilde’in eseri Dorian Gray’in Portresinden paragraflar. Tüm ruhumu kendisine bağışladığım kişinin, ruhuma sanki ceketine iliştirilmiş bir çiçek, kıyafetini daha çekici kılan küçük bir süs yahut bir yaz günü eğlencesiymiş gibi muamele ettiği hissine kapılıyorum. Viviana ruhunu adadığı Daniel’in kendisini sadece bir gönül eğlencesi olarak gördüğünü düşünüyormuş.”*

“Saçmalıklar” diye mırıldanıyor katı Calligaris. “Bugün ikizlere küçük bir doğum günü partisi yapacağız. Bize katılmak ister misin? Karım çok sevinir.”

* * *

İkizlere birer fantastik kitap hediye alıp doğum gününe teşrif ediyorum. Kitapları kibarca kabul ediyorlar ama birkaç dakika sonra yüzlerine bir daha bakmayacakları belli oluyor.

Bayan Calligaris öyle bir lazanya hazırlamış ki muhteşem demek az kalır. Kocaman bir porsiyonu mideme indirip kendimi içi atom bombasıyla doldurulmuş bir patates köftesi gibi hissediyorum. Calligaris çiftiyle vedalaşırken kafamın biraz sersem gibi olmasını buna ve hatırı sayılır miktarda içtiğim Crodino’ya borçluyum. Daha şimdiden yorganımın o hoş yumuşaklığını hayal ediyorum.

Parti bittiğinde eve dönmek için bir taksiye biniyorum. Radyoda çalan son moda korkunç İtalyanca şarkılar mide bulan-tısı hissimi ve rahatsızlığımı daha da arttırıyor. Eve gittiğinde yabancı rezeneli bir bitki çayı içmem lazım.

Arabadan indikten sonra anahtarı apartman kapısının ki-lidine sokuyorum.

Tam da kendimi konu alkol oldu mu daha dikkatli olmalı-yım diye tembihlerken arkamda bir gölge hisseder gibi oluyo-rum ama bunu hem genel ruh halime hem de o anki sersemli-ğime bağlayıp kendimi o gölgenin hayal gücümün bir meyvesi olduğuna ikna ediyorum.

Ya da en azından öyle olmasını umuyorum.

Viviana, pişmanlıklar ve üzüntüler

Eriha, Aralık 2005

Kendilerini iki aptal gibi açık etmişlerdi. Profesör öfkeden çılgına dönmüştü ve tamamen haklıydı. Curreri'nin sözleri günün her saniyesi Viviana'nın zihninde yankılanıyordu.

“İkinizden de utanıyorum. Gözde asistanım ve oğlum. En güvendiğim iki insan. Böyle bir keşfi... Meslektaşlarınızdan mı duyacaktım? Üstelik her şeyi sakladığınız için huzursuzlar. Haklılar, hem de nasıl!”

Viviana, akıl hocasının karşısında büyük bir üzüntüyle başını önüne eğmişti.

Daniel'in müdahalesi olmasaydı böyle bir keşfi gizli tutmak aklının ucundan bile geçmezdi. Ona şimdiye kadar verdiği tüm zararlara, gruba ve özellikle de Profesöre ihanet etmenin pişmanlığı da eklenmişti.

“Bunu yapmamalıydık” dedi Daniel'e.

Onları acilen çağıran Curreri'nin odasından henüz çıkmışlardı. Viviana, Daniel'i yanında hissetmeye bile tahammül edemiyordu. Tek istediği odasının kapısını dünyanın geri kalanının yüzüne kapatıp, içini dökmek için Bex'e yazmaktı

“Sana ne zaman güvensen... Yanılıyorum” diye ekledi. Sesinde o kadar büyük bir pişmanlık vardı ki bu hali Daniel'i öfkeliendirmişti.

Daniel için insani ve özellikle de akademik ilişkiler siyah ve beyazdan ibaretti. Ya benimlesindir ya da bana karşıdır.

Viviana'nın pişmanlığı ikinci seçeneğe denk geliyordu ve Daniel de bunu kabullenemiyordu.

Profesör onları diğerlerinin gözünde temize çıkarmıştı. Bir toplantı düzenleyip herkesi grubun sağlıklı çalıştığına, işlerin iyi ilerlediğine ikna etmişti.

Bir şişe şampanya almış- ki bulmak hiç de kolay olmamıştı- ve herkes takımın kaydettiği ilerlemelere kadeh kaldırmıştı.

Viviana vicdanen rahat değildi. Bulutların artık gidip başka bir yerde yağmasını ve güneşin kendisi için yeniden ışıldamasını istiyordu.

Takım arkadaşlarını inceliyor ve gözlerinde kendisine karşı güvensizliğin izlerini okuyordu. Anita, Carlo ve Sandra'nın yüzünde büyük harflerle 'hayal kırıklığı' yazılıydı.

Ella hüznünlüydü.

Oğluna, kocasının grup çalışmasına fitne soktuğunu fark etmiş gibi davranıyordu. Belki de kendisini arada kalmış gibi hissediyordu. Curreri'nin karşılaştığı güçlüklerle üzülüyordu ama bir yandan da Daniel'in yapısının böyle olduğunun da bilincindeydi, doğası onu yanlış yolla sapmaya mecbur bırakıyordu. Oğlunun kişiliğinin sonuçları ile mücadele etmek nafile bir çabaydı.

Viviana, zamanında kendisini korumaya çalışan o cılız, güçsüz iç sesini dinlememenin pişmanlığı içindeydi.

Rahatsız edici statiksel bir bilgi

Patron, hayat arkadaşı ve aynı zamanda resmi nişanlısı o antipatik Ludovica'ya en sonunda sözünü geçirmeyi başardı ve böylece bugün kendime rağmen yılın öğle yemeğindeyim.

“Yüz kadar davetli erkek arasında otuz ve kırklı yaşlar grubuna giren sadece yirmi tane erkek var. Bu yirmi erkeğin sadece on tanesi bekâr. Bu on taneden sadece beşi yüzüne bakılır cinsten. Ve bu beşinden ikisiyle yattım. Neredeyse yarısı” diye yüksek sesle mantık yürütüyorum.

“Ve bundan memnun değil misin?” diye soruyor Cordelia.

“Bilemiyorum, bu statiksel bilgiyi rahatsız edici buluyorum”

“Ya ben ne yapayım? Benim sayım rahatça yarısını geçer. Ve bu gece eğer şansım yaver giderse yüzde seksene bile ulaşabilirim. Üstelik senden daha genç ve daha sürtüğüm” diyor bilgiç bir tavırla, benim sayının içine katmayı unuttuğum otuzlarının altında bir gence göz kırparken. Bir anda korkunç bir şey görmüş gibi “Aman tanrım. Geldi” diye haykırıyor.

“Kim?”

“Alicia!”

Zavallı kalbim birisi ona elektrik vermiş gibi yerinden hopluyor.

Karşımdaki kadının bir tür halüsinasyon olduğuna kendimi ikna etmek istercesine “Arthur'un, onu yanında getirdiğine inanmıyorum” diye mırıldanıyorum.

Kız kardeşi “Zaten o getirmedi” diye düzeltiyor. “Bir röportaj fotoğrafları için İtalya’ya gelmişti. İchi’nin üzerine yemin ederim ki kendi kendini davet ettirdi”

Tamam. Ona inanabilirim ve inanmak da istiyorum. Köpekçiğin üzerine asla yalan yemin etmez. Gizliden gizliye ağabeyini kıskanan Cordelia “Kardeşim nereye gitse yüzünüzce peşine takılıyor. Kadın ırkının yüz karası” diye öfkeyle yorum yapıyor.

Alicia çok uzun, çok sarışın ve çok yüz­süz bir kadın! Nitekim onu hiç kimse istemezken –en azından Cordelia’nın söylediğine göre- burada olmaktan en ufak bir utanç duymuyor.

Arthur kendi havasında. Beni kibar bir samimiyetle selamlıyor, ama hepsi bu. Alicia bir omuz çantası gibi onun boynuna asılıyor ve bu görüntü bende şampanyanın bile kesemediği bir ağrıya neden oluyor. Çifti inceden bir kin duygusuyla izlerken Claudio yanıma yaklaşp gözlerini onların üzerine diyor.

Elindeki kadehten şampanyasını yudumlayarak “Her şey ne kadar da hüzünlü” diyor.

“Tek kelime dahi etme”

“Üzerine alınma. Bilirsin, Junior Malcomess biraz aptaldır. O İngiliz kibriyle...”

“Seninle bunun hakkında konuşmak istemiyorum”

O çingene gibi koyu ten rengi, dokunsam parmaklarımı yaralayabilecek kadar sert jöleli saçlarıyla kulağıma doğru eğilip “Nankörsün” diye tıslıyor. Bir süre sessiz kaldıktan sonra “Al-levi. Seni dikkatlice gözlemledim. Sen sadece acı veren veya yasak duyguları arzuluyorsun ve kendini sadece bu duyguların kollarına bırakıyorsun”

Cevap vermiyorum ama söylediklerini dikkatlice düşünüyorum. Ya haklıysa? Ya sadece karşılıksız aşklardan keyif alıyorsam?

Az sonra "Buradan çıkınca Enstitüye gitmeye ne dersin?" diye soruyor sanki çok cazip bir teklifte bulunurmuşçasına.

"Ne yapmak için?"

"Bir işim var. Paolo Malversini'yi muayene etmem gerekiyor. Ambra'nın liseden sınıf arkadaşı."

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor. İşler gittikçe daha ilginç bir hal almaya başladı. "Claudio, Malversini büyük bir ihtimalle geçen sene, sen onu acil servise götürdüğünde Ambra'ya saldırırdı deli."

Ne düşündüğünü belli etmeyerek başını sallıyor. "Biliyorum. Bana olayı kısaca anlattılar."

"Onu neden muayene etmen gerekiyor?"

"Eski bir sınıf arkadaşını daha darp etmiş."

"Anna Filippi mi?"

"Olabilir. Ya da değil. Hatırlamıyorum. Adam inkâr ediyor ama vücudunda kızın onla mücadele ederken açtığı lezyonlar var. Doğrulamam gerekiyor."

Bu iç karartıcı günde sonbahar güneşinin keyfini çıkartan o ikisine nefret dolu son bir bakış atıp hiç tereddüt etmeden "Varım, senle geliyorum" diye karşılık veriyorum.

***Bir erkek kendisine ait
bir şeyi elde etmek isterse vahşileşir.***

Saldırıya uğrayan kız, Filippi değil. Başka bir sınıf arkadaşı. Calligaris'i aradım. Bana son olaylar hakkında kapsamlı bir bilgi verdi. "Kız onu suçluyor, Malversini ise inkâr ediyor. Üstelik bu sefer bir tanığı da var ama yöntem hep aynı ki bu da ondan fazlasıyla şüphelenmeme neden oluyor. Ve suratında bana kadın tırnağını düşündüren bir çizik var. Bu yüzden savcıdan muayene talebinde bulundum ve o da izin verdi."

Bugün sanki Pazar günüymüş gibi bomboş olan Enstitüye nadiren böyle şık kıyafetlerle gelmişimdir.

Malversini'ye mahkemenin atadığı, iki kelimeyi bir araya getiremeyen bir avukat eşlik ediyor. Calligaris'in birkaç memuru da burada. Malversini'nin havası her zamanki gibi, onunla bir odada tek başınıza kalmak istemeyeceğiniz türden. İçine şeytan kaçmış gibi bakan gözlerini üzerime dikeyor. Kendimi rahatsız hissediyorum ve yüzündeki çizici incelemeyi aslında o kadar da istemediğimi fark ediyorum.

Claudio şaşırarak "Gidiyor musun?" diye soruyor.

"İzlemek istemiyorum" diye mırıldanıyorum. "Sen bana anlatırsın."

Buradan bir an evvel uzaklaşmam lazım.

Kendimi odama kapatıyorum ve saldırıya maruz kaldığında neler hissettiğini düşünerek Ambra'ya tüm içtenliğimle acıyorum. Claudio bir süre sonra odanın kapısını çalıyor ve beni

masamda, başımı bir yastık gibi yasladığım kollarımın üzerinde uyuklarken buluyor.

Saçlarımı dalgın bir şekilde okşayarak “Neden gittin?” diye soruyor.

“O adamın bana bakışlarından hoşlanmadım.”

“Ah, demek seni kötü etkiledi!”

“Fikrin nedir? Sence ne tür bir çizik?”

“Evet, kendini savunurken açılmış bir yara ile uyumlu.”

“Yani o kadına saldıran kişi Malversini olabilir” diyorum esneyerek.

“Kim bilir. Teorik olarak evet ama görünüşe göre bu sefer oldukça inandırıcı bir tanığı var. Nasıl serbest bırakıldığına aklım ermiyor. Bu adam şehirde dengesizce dolaşıp canı kimi isterse saldırıyorsa sistemimizde çok ciddi bir sorun var demektir.”

“Serbest mi? Ama yılbaşından önce Viviana ve Ambra’nın bir başka sınıf arkadaşını da darp etmişti.”

“Çok ama çok hafif morluklar, Allevi. Aynı Ambra’nınki-ler gibi. Kurnaz biri, ağır yaralar açmamak için kendini frenliyor. Sanki en ufak bir bereden bile zevk alır gibi. Şu anda serbest, olaya bir uzlaşma hâkimi bakacak, görürsün sonuçta bir ay ev hapsi ile yakayı sıyracak”

Canım fazlasıyla sıkılarak ayağa kalkıyorum. “Beni eve bırakır mısın?” diye soruyorum.

Biraz şakacı bir ifadeyle tek kaşını havaya kaldırıyor.

“Benim zavallı arabam. Bu sefer nasıl bir hasar alacak?”

Ona yorgun bir şekilde gülümsüyorum. Önlüğünü çıkartırken “Akşam yemeği yiyelim mi?” diyor.

“Hayır... Eve dönmek istiyorum. Bu akşam televizyonda Downtown Abbey var.”

Salam gibi şiş bileklerimle topuklu ayakkabılarımın üzerinde yalpalayarak peşinden arabasına doğru gidiyorum.

Yolda az ve havadan sudan konuşuyoruz. Yarın sabah her zamanki gibi Enstitüde görüşürüz diyerek ayrılıyoruz. Ayakkabılarımı nihayet çıkartıp kendimi uzun bir düşün altına atmayı hayal ederken merdiven sahanlığının karanlığında gözlerini üzerime dikmiş bir çift göz fark ediyorum.

Telefonumu almak için elimi içgüdüsel olarak cebime sokuyorum. Kalbim, Enstitü sınavına girdiğim günden beri hiç böyle çarpmadığı gibi hızla atıyor. Belki de o günkünden daha fazla. Kesinlikle daha fazla...

Merdivenin ışığını yakmaya yelteniyorum ama bir el beni durduruyor.

Tüylerimi diken diken eden bir temas çünkü beklenmedik, yabancı ve kesinlikle iyi niyetli değil. Bir çığlık atıyorum ama diğer eliyle ağzımı kapatıyor. Çığlığıma rağmen kimse kafasını kapıdan dışarı çıkartmıyor.

Elimden geldiği kadar sakin olmaya çalışıyorum. Parmaklarım cep telefonumu hâlâ sıkıca kavramış hâlde. En son aranan numara Claudio'ya ait. Tekrar aramaya yapmaya çalışıyorum ama anın heyecanıyla herhangi bir düğmeye de basmış olabilirim. Benimkisi daha çok bir umut, aramayı görünce derhal deri dönmesi gerektiğini anlayacak diye bir şey yok.

Bana saldıran kişinin yüzü karanlıktan hâlâ görünmüyor ama ben Malversini'ye ait olduğuna eminim. Adım gibi eminim. Isırmaya çalışıyorum ama onunla bu kadar yakın bir temasta bulunmak midemi bulandırıyor. Mücadele ediyor, çırpıyorum ve bu onu öfkeliyor. İşler istediği gibi gitmediği için- ya da canının acımasıyla- homurdanıyor. Gerçekten canını yaktığını umuyorum.

Bu merdiven boşluğu genelde apartmana girip çıkanlarla doludur ama bugün ıpissız.

Huzurum, köpeğim, güvenliğim ve benim aramda sadece bir kapı var. İmdat diye bağırmak, gerilim ve korkudan feryat etmek istiyorum ama çılgılığım yaşadığım şiddet karşısında boğulup kalıyor.

Şayet bana bir şey söylüyorsa da anlamıyorum çünkü her türlü duyum kurtuluş stratejilerine odaklanmış hâlde.

Sonra onları duyuyorum.

Bunlar merdivenleri hızla çıkan ayak sesleri.

Ah, Tanrım demek ki gerçekten varsın ve bana büyüklüğünü ispat ediyorsun.

Topuk sesleri. Şık erkek ayakkabılarına ait...

Bir cesaret bunların Claudio'ya ait olmasını, cep telefonu fikrinin işe yaradığını umuyorum. Gelen her kimse ışığı yakıyor. Ve nihayet Malversini'yi benden uzaklaştırıyor.

Bir siluetin Malversini'nin üzerine atlayıp yere yatırdığını görüyorum.

Hâlâ şoktayım ve ışıklar yanmasına rağmen gözümün önünde olanları ayırt edemiyorum.

Kurtarıcımın kim olduğunu anlamam biraz zaman alıyor.

Claudio değil. Arthur bir solucan gibi kıvranan Malversini'yi yerde tutuyor. Mavi gözlerinde büyük bir kaygı okuyorum.

“İyi misin?” diye soruyor. Evet dercesine bitkin bir hâlde başımı sallıyorum.

“Komiser arkadaşını ara” diyor Arthur. Dediğini yapıyorum ama Calligaris'e telefonda ne dediğimi bilmeden. Tek bildiğim şey beni anladığı çünkü çok kısa bir süre içinde bir ekip ve arkasından da bizzat kendisi geliyor.

* * *

Bir sürü tatsız prosedürün ardından nihayet evime girebilirim.

Komiser hastaneye gitmem için ısrar etse de reddettim.

Tek istediğimi bu korkunç şeyi bir an evvel hayatımdan çıkartmak. Ambra'yı ne kadar iyi anlayabiliyorum!

Arthur kravatını ve ceketini çıkartıp kendine bir kadeh Martini dolduruyor.

"Seni gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim" diye itirafta bulunuyorum.

"My poor Elis"

Ölümcül bir baş ağrısıyla divana gömülmüş bir hâldeyim "Neden gelmiştin?" diye soruyorum.

Bana anahtarları gösteriyor. "Cordelia'nın eşyalarını almak için. Geceyi Ludovica'nın villasında geçirmeye karar verdi. *Such a lucky decision*"

"Peki ya eşlikçin nerde?"

Arthur'un yüzü gölgeleniyor. "Elis, Cordelia'nın sana işin aslını anlattığına, bunu bildiğine eminim yani... Alicia bugün bana eşlik etmedi. Bunun hiçbir önemi yok... Senin başına çok daha kötü bir şey gelebilirdi" Sesinde samimi bir endişe var. Aniden bir şeylerin farkına varmış gibi bardağını masaya bırakıp yanıma oturuyor ve bana sanki ölmüş de yeniden dirilmişim gibi sarılıyor.

"O kadar çok korktum ki" diye mırıldanıyorum.

"I know. I'm here."

Hayatımdaki en sıcak kucaklamanın kollarındayken "Kal" diye fısıldıyorum. Köpekçik divana doğru yaklaşıp nemli burnunu bacaklarıma sürtüyor. Neler oluyor der gibi bakışlarını Arthur'a diyor.

Aksi zaten mümkün değil der gibi “Elbette” diye karşılık veriyor “Aç mısın? Sana bir şeyler hazırlayayım mı?”

Başımı sallıyorum. Sudan başka bir şeyi hazmedemeyecek hâldeyim.

Bugüne kadar hiç olmadığı kadar düşünceli bir şekilde “Bir fincan sıcak süt?” diye öneride bulunuyor. Ben reddetmeye devam ederken “Bir kaşık bal ve bir kaşık çikolatayla” diye ısrar ediyor.

“Tamam, sadece çikolata koy.”

Televizyonu açıyor ve Sade’in *Jazebel* şarkısının çaldığını duyuyorum. Hüzünlü notaları beni yumuşak bir battaniye gibi sarmalıyor.

Evet, sadece biraz sıcak süte, çikolataya, uyumaya ve unutmaya ihtiyacım var.

Ve elbette ki Arthur’a.

* * *

“Seni kurtardı! Aynı Marvel’deki kahraman gibi!”

Hikâyem Cordelia’yı müthiş heyecanlandırıyor. Bir saldırının kurbanı olmam ona çok sıra dışı geldi. Minik ellerini birbirine kenetlemiş, kalp şeklindeki gözlerinde biraz aptallaşmış ama kesinlikle mutlu bir ifadeyle bizi dinliyor. Eve bu sabah döndü ve beni ağabeyiyle mutfak masasına oturmuş kruvasan yerken bulunca çok şaşırdı.

Ağabeyi onun bu coşkusu karşısında biraz böbürleniyor. “Well, her erkekle hayatında en az bir kez *Spiderman* olabilmeyi hayal eder”

“Ve tüm kadınlar birilerinden kurtarılmayı hayal eder” diyor kız kardeşi kruvasını dişlerken. İçinden lav gibi bir krema fışkırıp sivri çeneli yüzüne bulaşıyor.

Ben ise kendimi hâlâ onların sohbetine katılamayacak kadar alt üst olmuş hissediyorum. Olayı daha fazla dramatize etmeyip beni sakinleştirmeye çalışıyorlar ama benim için bunu yapmak mümkün değil.

Arthur, *Daytona*'sına bakıp saati kontrol ediyor. "Çantamı almak için babamın evine dönmeliyim. Yarın yola çıkıyorum."

Ona eskiden olduğu gibi biraz daha kal demek isterdim. Bizim ilişkimiz hep böyle oldu: o yola çıkar bense kalması için geçerli bir sebep öne sürmeyi çalışırım.

Kız kardeşi Fildişi Sahillerinin başkentini ima ederek "O korkunç ve ismi zor yere mi dönüyorsun?"

Hayır der gibi başını sallıyor.

Dolgun pembe dudakları, obur bir oğlan çocuğu gibi pudra şekerine bulanmış.

"Bir süreliğine Damasko'ya transfer oldum."

Aklı havalarda gibi görünse de arada bir haberleri dinleyen kız kardeşi "Ama şu anda Suriye cehennem gibi!" diye bağırıyor.

Ağzı kruvasının son lokmasıyla dolu bir hâlde "Tam da bu nedenden gidiyorum" diyor gayet rahat bir şekilde.

Sekiz yüzlerin romanlarındaki veremli bir kadın kahraman gibi bitap bir ses tonuyla "Oraya gönderilmeyi sen mi istedin? Peki, National Geographic?" diye soruyorum.

Başını evet dercesine sallıyor ve "National Geographic bana göre değil" diye ekliyor.

İtalya ona göre değil. Ben ona göre değilim.

Arthur benimle aynı kız kardeşine sarılır gibi, içimi acıtan renksiz bir havayla vedalaştıktan sonra Cordelia kesinlikle emin olduğunu iddia ettiği bir teori ortaya atıyor.

“Şuraya yazıyorum. Fildişi Sahillerinden Alicia yüzünden ayrılıyor.”

“Yok artık!”

“Of Elis, hiç öngörün yok. Alicia tavşan kovalayan bir tazi gibi Arthur’un peşini bırakmıyor. O da araya mesafe koymak için uzaklaşmaya çalışıyor. O kadar net ki.”

“Ya da her zamanki âdeti üzere bir yerde üç aydan fazla kalmayı başaramayarak sadece hava değiştirmek istiyor. Alicia’nın onunla gitmeyeceğini kim söyleyebilir ki?”

Cordelia alnını buruşturuyor. “Sanki onu hiç tanımıyor-muş gibi konuşuyorsun...”

Bu konuda haklı. Zaman geçtikçe sanki onu yeni yeni tanıdığımı fark ediyorum. Ve zaman geçtikçe ona olan arzumun gittikçe artması ise bambaşka bir sorun.

Açmayan gülleri sevmiyorum.

Olabilecekken olmayan şeyleri sevmiyorum.

The show must go on

Hayat yeniden başlıyor. Başımıza bizi derinden etkileyen olaylar geldiğinde kendimize hiçbir şey bir daha eskisi gibi olmayacak deriz.

Ama yanlıyoruz, çiçekler bile depremden sonra çatlakların arasından kendilerine yol bulup büyümeye devam ediyor.

Olanları hiç kimseye anlatmadım. Ailemi gereksiz yere huzursuz etmek, Enstitüde ise dedikodulara mahal vermek istemiyorum.

Öğleden sonra beni savaştan kaçan bir mülteci gibi karşılayan Calligaris'in bürosuna dönüyorum.

"Malversini sabıkalı ve toplum için tehlike oluşturuyor. Rahat ol, bu sefer içeri atıldı."

Tamam der gibi başımı sallıyorum. Onun adını bile duymak istemiyorum.

"Komiser izniniz olursa Viviana'nın mektuplarının bulunduğu dosyayı alıp çalışmaya başlayacağım."

"Hayır, bekle. Benimle Arkeoloji Departmanına gel, Carlo De Robertis'le konuşmak istiyorum" Büyük ihtimalle Viviana'nın kitabının onun eline nasıl geçtiğini soracak. Aynı benim gibi bu işte bir gariplik olduğunu düşündüğü çok açık.

"Üstelik karım seni yemeğe bekliyor. Yalnız olduğunu bilmek onu huzursuz ediyor. Beni de."

"Size minnettarım ancak evde dinlenmek istiyorum."

“Anlıyorum. Ama işimiz biter bitmez seni ben bırakacağım ve eve girip kapıyı içeriden kilitleyene kadar bekleyeceğim.”

Lise yıllarında bir çocukla çıkarken annem talihsiz gencin beni evimin kapısına kadar bırakmasını öğütlerdi. Erkek arkadaşlarımdan bunu yapmalarını istemeye utanırdım ve hiç biri de kendiliğinden teklif etmemişti. Annemin arzusu asla yerine gelmemişti. Sözlerini, korkusunu ancak şimdi anlayabiliyor ve Calligaris’in ne düşündüğünü belli etmeyen ve katı duran yüz ifadesinin arkasında kocaman yürekli bir adam olduğunu şimdi görebiliyorum.

* * *

Arkeoloji Bölümü neredeyse bomboş ama Calligaris’in bilgi kaynakları iyi iş çıkartıyor: Carlo De Robertis akşam saatleri olmasına rağmen hâlâ burada.

Calligaris parmak boğumlarını lamine ahşabın üzerine dayayarak kapıyı sert bir şekilde tıklatıyor.

Siska Robertis birkaç saniye sonra kapıyı açıyor. Elinde tuttuğu cekete bakılırsa çıkmak üzereymiş. Bizi görünce yüzü endişeyle geriliyor.

“Buyurun?” diye soruyor. Korkudan altına yapmış olmasından şüpheleniyorum.

Komiser “Sizden hızlıca birkaç açıklama istiyorum” diyor sert bir tonla.

De Robertis ceketini yeniden askıya asıyor ve misafirperver bir hareketle buyurun der gibi masasının önündeki sandalyeleri işaret ediyor.

Komiser cebinden fotoğrafını çektiğim kitabın resmini çıkartıyor. “Bu kitabın bir kopyasına sahip misiniz?”

Carlo nasıl bir cevap versem daha akılcı olur diye düşünüyor ve gerçeği söylemeye karar veriyor.

“Evet, elbette. Orta doğu arkeolojisi ile ilgilenen herkes için çok önemli bir eser.”

“Siz İbranice biliyor musunuz?”

“Hayır!”

“O hâlde bu kitapla ne işiniz var? İbrani dilinde yazılmış ve hâlâ İtalyancaya çevrilmemiş. Kitabı burada mı muhafaza ediyorsunuz?”

Robertis, Calligaris’in tespitine cevap vermiyor. “Hayır, kıymetli bir eser, evimde duruyor.”

“Bakın, kitabı bana göstermeniz gerekiyor. Burada olmadığını söylemekle konuyu geçiştiremezsiniz. Görmek için evinize gelirim. Hemen bugün. Size tavsiyem onu bana şimdi göstermeniz. Tabi tavsiyemi dikkate almak size kalmış.”

Bak sen şu mülayim Calligaris’e. Her geçen gün Kanun& Düzen dizisinin bir bölümünden fırlamış gibi görünüyor.

“Şöyle diyelim. Belki de bu kütüphanede ve siz hatırlamadınız.”

De Robertis yerinden kalkıp benim çok iyi tanıdığım kitabı eline alırken “Belki” diye kekeliyor.

Yüzü kıpkırmızı: yalan söylemeye alışkın olmayan herkes gibi bunu çok belli ederek yapıyor.

Kitabı Komiser’e uzatıyor. Calligaris sayfaları söyle bir çeviriyor ve sonra kitabı kapatıp ikiz oğullarının ve IQ’su ve yürekliliği onlarla eşit olan herkesin- yani De Robertis’in de-korkudan ödünü patlatacak bir ses tonuyla “Bu kitap Viviana Montosi’ye ait. Bana neden sizde olduğunu açıklayabilir misiniz?” diyor.

Odaya çöken sessizlik rahatsız edici... Sabrı tükendiği belli olan Calligaris “Evet? Bir açıklama getirebilecek misiniz yoksa benim mi yapmamı istersiniz?” diye üstüne gidiyor.

De Robertis “Sizin açıklamanız nedir?” diye mırıldanıyor.

“Ben uçak Fiumicino havalimanına indiğinde Viviana’nın bavulunu çaldığınızı söylüyorum.”

Carlo gözlerini fal taşı gibi açıyor. “Peki, bunu herkesin gözü önünde nasıl yapmışım?”

“Yapmak söylediğinizden daha kolay olmuştu. Valiziniz Viviana’nınkiyle aynı modeldendi, çaktırmadan aşırıp havalimanın karışıklığından faydalanarak ortadan kaybolmak yetmişti.”

“Ama bu durumda ikiz valizim olmuş oluyordu. Dikkat çekmeyecek miydin?”

“Sandra Martelli, bana dönüşte iki valiniz olduğunu doğruladı. Nitekim o da hayret etmiş. Size neden çift valiniz olduğunu sormuş ve siz de ona: Nasıl olur da fark etmedin, benim hep iki tane bavulum vardı diye cevap vermişsiniz. Kız arkadaşınızın dürüstlüğü sizi ele verdi. O yüzden bana şimdi bu hırsızlığın sebebini açıklayın? Ve bana sakın kleptoman olduğunuzu söylemeyin.”

De Robertis’in doğru kelimeleri arayan ağzı hafifçe titriyor ve yüzündeki kırmızılık ne kadar utandığını açıkça gösteriyor. Sandra’nın ona Calligaris’in soruları hakkında hiç bir şey söylememiş olması çok tuhaf. Komiser belki de büyük bir ustalıkla sorulara tamamen zararsızmış süsü vermişti.

“Nitekim kleptoman değilim. Hayatımda birinden ilk ve son kez bir şey çaldım.”

“Bunu yapmak için çok geçerli bir sebebınız olmuş olmalı. Merakla öğrenmeyi bekliyorum.”

“Viviana’nın bavulunda ona doçentliği kazanmakta yardımcı olacak çok önemli bulgular ve notlar sakladığına emindim.”

“Bu sizi neden ilgilendiriyordu? Adalet yerini bulsun mu istiyordunuz? Ve en önemlisi aradığınız şeyi buldunuz mu?”

“Beni ilgilendiriyordu çünkü Viviana’nın doçentliğe etik olmayan bir usulle hak kazanmasını adil bulmuyordum. Sandra gibilerinin kontratları onun tam tersine hiçbir yenileme umudu olmadan sonlanacak ve belki de Bölümden ayrılmak zorunda kalacaklardı. Hak etmediği bir şeyi ortadan kaldırmak istemişim. Komiser bu dünyada hepimiz kendi değirmenimize su taşımanın yollarını ararız. Ben Sandra’nın kalmasını istiyordum. Bana tek makul yol buymuş gibi geldi. Ve bir anlamda en adil olanı...”

“Soruma cevap vermediniz. Aradığınız şeyi buldunuz mu?”

“Hayır” diye cevap veriyor sinirlenerek.

“Yani Viviana hiçbir şey çalmamıştı? Ne bulmayı bekliyordunuz?”

“Bir tılsım böceği...”

İç güdülerime hâkim olamayıp araya giriyorum. “Üzerinde Ruha ismi işli olanı mı?”

Calligaris bana kızgın bir bakış atıyor. “Söylediğinizin hiçbir alâkası yok. Bir kalp tılsım böceği bulacağımı düşünüyordum. Kalp tılsım böcekleri Mısır’da kullanılan bir gelenektir. Mumyanın bandajları arasına, göğsün tam üstüne üzerine yerleştirildi. Çünkü Mısırlılara göre kalp vicdanın yatağıydı ve ölüyü yargılamak için Osiris’in Mahkemesinde tartılırdı. Kalp sahibini suçlamasın diye tılsım böceğinin üzerine Ölüler Kitabından bir dua işlenirdi.”

Defterine hızla notlar alan Calligaris “Viviana, Eriha’da bunun aynısı mı bulmuştu?”

“Hayır. Tamamen bir yanlış anlaşılmaydı. Bir keresinde... Viviana ve Daniel Sahar arasında bir sohbeta denk gelmişim. Kalp tılsım böceklerinden bahsediyorlardı ve ben de bir tane bulduklarına emin olmuşum. Ama aslında ikisiyle, aralarındaki

ilişkiyle ilgili bir metaformuş ama ben bunu anlayamayacak kadar aptal ve kalın kafalı davranmıştım.”

Calligaris söyleyecek söz bulamıyor. “Bana sizi yanlış anlamaya iten bu sohbeti kelimesi kelimesine anlatın.”

“Komiser, üzerinden yıllar geçti... Hem sonra Sandra’nın Roma’da kalması için bir yol bulma arzusuyla kör olmuştum... Prensesin yanı sıra iki tane de tılsım böceği bulunmuştu... Sözü’n kisası Viviana ve Sahar’ın bir tane daha bulduğuna ve aynı Mısır sembollerine sahipse bunun çok önemli bir keşif olduğuna inanmıştım. Yanılmışım. Ama o ikisinin gizli saklı işler çevirdiğini göz önüne alırsak bu çok mantıklı bir hipotezdi.”

Calligaris düşüncelere dalmış bir hâlde “Kör olmuştunuz” diye tekrar ediyor. “Viviana’yı ortadan kaldıracak kadar mı?”

De Robertis, komiserin ne demek istediğini anlıyor ve yüzü bembeyaz kesiliyor. “Bakın. Ben bir bavul hırsıyım. Sefilin tekiyim. Yanlış taşın altına bakan zavallı bir aptalım. Hepsi bu, bana inanmalısınız. Ben bir katil değilim” Devam etmeden önce öfke dolu, derin ve uzun bir iç çekiyor. “Neden böyle korkunç bir şeyle suçlanmam gerekiyor? Neden zamanınızı benimle kaybediyorsunuz? Sandra’nın Roma’da kalması için her yolu- belki de en budalaca şeyleri bile denedim. Daniel Sahar da aynısını yapmıştı.”

Calligaris’in kulakları bir anten gibi havaya dikiliyor “Ne demek istiyorsunuz?”

Carlo, Daniel’in adını zikretmekten pişman olmuş gibi duruyor. Bununla beraber açıkça cevap veriyor “Benim bilmediğim bir sebep yüzünden Daniel ve Viviana’nın arası kötüydü. İşin doğrusu Viviana yola çıkmadan önceki son zamanlarda Sahar’dan uzak duruyordu. Ama o Viviana’dan vazgeçmiyordu ve düşüncem o ki onu Eriha’da tutmak için elinden gelen her

şeyi yapmış olmalı. Her şeyi derken tam olarak her şey demek istiyorum.”

“Daha açık olun” diyor Komiser çok gergin bir hâlde.

“Bence Daniel Sahar ona İbrani arkeolojisi alanında bir gelecek garanti etmek için Viviana’ya itibar kazandırmaya çalışıyordu. Ve Viviana istese de istemese de onu acilen Eriha’da tutacak bir bahane arıyordu.”

“Viviana’nın isteğine karşın mı?”

“Sahar hayır sözü karşısında vazgeçecek tiplerden değil. Özellikle de Viviana gibi zayıf olanların karşısında. Viviana ortadan kaybolmadan önce onunla arasına mesafe koysa da duygularının çok farklı olduğu açıktı. Ve çok güçlü olduğu. O... herkese hükmetmeyi seven bir adamdı. En azından onu tanıdığım dönemlerde... Belki şimdilerde değişmiştir.”

Calligaris onun bu son sözünü onaylamıyormuşçasına yüzünü buruşturuyor.

Sanki bu dünyada hiç kimse değişmez diye düşünür gibi...

Kalp kendi sahibini suçladığında

De Robertis'le görüşme birçok ilginç noktayı gün ışığına çıkarttı. Her şeyden önce okuduğum son mektuplardan edindiğim izlenimleri doğrulayarak Daniel ve Viviana'nın ilişkisinin son zamanlardaki durumuna dair bilgiler verdi. Her ikisi de birbirini karşılıklı olarak görmezden geliyordu ama herkes bunun arkasında kötü biten aşk hikâyelerinin o tipik kırgınlığının yattığını, Viviana'nın İsrailli için hâlâ yanıp tutuştuğunu biliyordu. Daniel'in hisleri ise gözüme gittikçe anlaşılması daha da zor görünüyor. Bunun cevabını ancak kendisi verebilir.

Calligaris, eşref bir saatinde beni Sandra Martelli'nin beyanları hakkında aydınlatıyor. Genç arkeolog valiz hırsızlığı dışında- Tanrım, ne kadar da sefil bir davranış- 2005 Filistin göreviyle ilgili birçok ilginç detaya da ışık tutmuş.

Örneğin Anita Ferrante ve Curreri arasındaki ilişkinin bazı çevrelerde kuşku uyandırdığını anlatmış. Ki bunlar onun asla inanmadığı dedikodularmış. Kişisel fikrini bir kez daha ifade ederek o seneki en önemli keşfin prenses olduğunu söylemiş.

Bu konu hakkında kafam biraz karışık... Filistin'deki keşiflerle ilgili herkesin farklı bir fikri var gibi: Kafatası mı? Tılsım böceği mi? Prensес mi? Nasıl olur da ortada kesin bir görüş olamaz, nasıl olur da bilimsel bir konu içinde bu kadar çok objektif görüş barındırabilir, anlayamıyorum.

Yoksa herkes gerçeği kendi menfaatleri doğrultusunda mı yönlendirmeye çalışıyor?

Komiserle arabada, evime gidene kadar tüm bu sorular üzerine konuşuyoruz. Söz verdiği üzere kendimi içeri kilitleyene dek kapının önünden ayrılmıyor. Daha elimi yüzümü yıkamaya vakit bulamadan cep telefonum zır zır çalmaya başlıyor.

Arayan artık tamamen kendine ait bir cep telefonu olan Büyükanнем Amalia. Aslında telefon benimdi ve ona hediye ettim: ilk görüşte âşık oldu ama onu bir oyuncak gibi kullanıyor.

“Büyükanне” diye cevap veriyorum.

“Aşkım! Seni iki şey söylemek için aradım. Birincisi şu anda *Feyzbuk*’tayım, annen hesap açmam için bana yardım etti. Senin *feyzbuk*’un var mı?”

“Hayır...”

“Nitekim seni aradım ama ismini bulamadım. Erkek kardeşin var, Alessandra var ama sen yoksun.”

Büyükanнемim internette sörf yapması zaten fazlasıyla şaşırtıcıyken bir de sosyal ağa üye olması beni şok ediyor.

“Peki, ikincisi nedir?”

“Dün Kayıp Aranıyor programında yine senin meslektaşından bahsettiler ve aklıma aniden bir fikir geldi.”

Dikkat: Ninemin fikirleri genellikle çok şaşırtıcıdır. “Annesi programdaydı... Ama o eski perişan hali yoktu.”

“Nineciğim belki de artık kabullenmeye başlamıştır.”

“Hayır, sana farklıydı diyorum. Sanki televizyona zorla çıkmış, sanki onu hiç ilgilendirmiyormuş gibiydi. Huzurlu olmak için çok iyi sebepleri varmış gibi duruyordu.”

“Ne söyleyeceğimi bilemiyorum...”

“Senin bir şey söylemene gerek yok. Sadece dinle.”

Konuşmamız bittiğinde kendimi kafam karışmış hissediyorum. Bir kadeh Bailey’s fikirlerimi doğal olarak netleştirmiyor.

Bilgisayarımı açıp dünkü programın tekrarını arıyorum. İste Isabella Negri Della Valle.

Büyükannemin iddia ettiği detayları yakalamak için videoyu iki kere seyretmek zorunda kalıyorum. Gözlerinde farklı bir ışık var: ses tonu sakın, insanlardan yardım isterken ki hali sırra kadem basan kızını gerçekten bulmak isteyen birinin o acı dolu çaresizliğinden yoksun.

Büyükannem haklı, bir şey değişmiş. Bu manidar değişimin arkasında yatanı kurcalamak lazım...

* * *

“Komiser, son günlerde Ambra’nın annesiyle görüştünüz mü?”

“Ne sebeple? Yeni bir gelişme yok ki”

“Sadece merak etmiştim. Gerçekten hiçbir haber yok mu? Yeni bir ihbar?”

“Alice meslektaşının hayatta ve bir yerlerde güvende olduğuna gün geçtikçe daha çok ikna oluyorum. Bir şey veya birileri onu buralardan uzaklaşmaya itmiş olmalı.”

“Umudunuzu paylaşıyorum”

“Hayır, hayır. Bu bir umut değil. Gerçekçi bir hipotez.”

“Güzel. Peki, durum böyleyse neden annesine bir şey söylemiyoruz? Düşünün: Ambra, çok ciddi bir sebep yüzünden kimliğini gizleyerek Roma’yı terk etmek zorunda kaldı. Ambra’yı tanıdığım kadarıyla onu böyle davranmaya iten şey ancak akla hayal gelmez bir sebep olmalı. Öylece, tek bir kelime dahi etmeden sırra kadem basmak... Dünyasını, işini bırakmak. Mutlaka çok ciddi bir sebebi olmalı. Neden annesine hiç bir şey söylemiyor? Kızının yaşadığından habersiz, büyük acılar çekmeye devam etmesine neden izin veriyor?”

Calligaris tükenmez kalemin kapağını dişleyerek “Lafı nereye getirmeye çalışıyorsun?” diye soruyor.

Parmaklarımla rakamları göstererek “İkisinden biri”diyorum. Ya Ambra’nın gizlendiği yeri annesine haber vermemek için geçerli bir sebebi var ya da annesi kızının nerde olduğunu çok iyi biliyor ama bunu itiraf etmiyor.”

Calligaris bu seferde kurşun bir kalemin tepesini emerek düşünüyor.

“Bir bahaneyle onu buraya çağıracağım. Sana haber veririm”Kolundaki Swatch saate bakarak “Ama bu Daniel Sahar da nerede kaldı?” diye en sonunda patlıyor.

“Disiplinsiz bir tip olduğunu anlamış olmalısınız... Yapısı böyle” diye mırıldanıyorum onu neden koruduğumu bilmeden.

“Yarım saat önce burada olmalıydı. Bu sefer onu iyice konuşturmamız gerekiyor. Yarın Tel Aviv’e dönecek.” Nitekim komiserde bir tür başarısızlık kaygısı fark ediyorum ama İsraili, az sonra o her zamanki sinir bozucu tavırlarıyla karşısına geçtiğinde bu endişesini maskeleyi başarıyor.

“Bay Sahar, kalp tılsım böceği nedir?”

Soğukkanlı bir havayla bize Carlo De Robertis ‘in verdiği aynı bilgiyi anlatıyor.

“Kalp kendi sahibini tanrıların huzurunda suçlamasın diye üzerinde duaların bulunduğu bir obje.”

“Eriha’da bu türden tılsım böcekleri bulunmuş muydu?”

“Birçok tılsım böceğine bulunmuştu ama hiç kalp tılsım böceğine rastlanmadı. Tanrı inancına- özellikle de Osiris’e - ve mumyalamaya işlemine sıkı sıkıya bağlı bir Mısır geleneğidir. Filistin’de bulunması beklenemez. Orta Doğu kültürlerinin arasında, bilhassa da ölüm inanışlarında benzerlikler olduğu, tılsım böceklerinin birçok uygarlıkta görüldüğü doğrudur ama kalp tılsım böcekleri çok özel bir durumdur.”

“Bay Sahar sözleriniz beni etkiledi. Kendi sahibini tanrıların huzurunda suçlayan bir kalp... Ne kadar duygusal. Bay Sahar, ya sizin kalbiniz sizi neyle suçlardı?”

Daniel bu sorudan hiç de sarsılmışa benzemiyor. “Mesela, Viviana’yı benimle İsrail’de kalmasına ikna etmek için yanlış kartları oynamakla suçlayabilir. Ya da birkaç etik olmayan davranışla... Ama beni başka bir şeyle suçlarsa alnını karışlarım”

Ne kadar kurnaz bir adam. Komiserden hep bir adım önde ilerliyor. Bir kez dahi şaşışıp yanlış bir hamle yapmadı.

“İşle ilgi yanlışlar mı ?”

“Sadece işimde değil. O zamanlarda Viviana’ya ve niřanlím Jade’ e karşı çok da kusursuz davrandığımı söyleyemem. Ama insan neyse ki olgunlaşıyor ve daha sağduyulu olmaya başlıyor.”

“2005 ‘de daha olgun davransaydınız bazı şeyler farklı mı olurdu?”

Daniel’in güzel yüzünde buz gibi bir ifade beliriyor.

“Siz böyle mi düşünöyorsunuz?”

“Evet.”

“Ve haklısınız da. Kafatası ve prensesin keşfini saklamamış olmayı isterdim. Viviana’yı bunu yapmaya ikna etmeme-liydim. O sırlardan nefret ederdi. Viviana’ya aşık olmamayı isterdim. Onun bana âşık olmamasını isterdim.”

“Bugün Viviana hayatta mı olurdu? Bunu mu demek istiyorsunuz?”

“Bakın, ona ne olduğunu hakkında hiçbir fikrim yok. şayet bana bilmediğim bir şeyi söyletmek istiyorsanız tüm bu laf kalabalığı ile boşa zaman harcıyorsunuz. Tam tersi, cevabını bildiğim her türlü soruya hep yaptığım ve şu anda ya yapmakta olduğum gibi cevap vermekten mutlu olurum.”

“Pekâlâ. O hâlde açık olacağım. Kafatasına nazaran neredeyse önemsiz bir keşifmiş gibi tanımlayarak prensesin keşfi hakkında neden ısrarla yalan söylüyorsunuz? Görüşlerini aldığım tüm arkeologlar tamamen aksini iddia ediyorlar.”

“Danıştığınız tüm arkeologlar bir Daniel Sahar olamazlar.”

“Bay Sahar bu tavırlardan usandım. Sizden daha objektif bir şekilde yanıt vermenizi rica ediyorum.”

“Bunun neyi değiştireceğini bekliyorsunuz ki... Bu kadar önemli mi? Her neyse. Ben size kafatasının daha kayda değer bir keşif olduğunu bir kez daha tekrar ediyorum, siz sonrasında nasıl isterseniz öyle düşünün.”

Komiser “Ah! Elbette ki istediğim gibi düşüneceğim. Bana, Viviana ile aranızın grup İtalya’ya dönmeden kısa bir süre önce neden bozulduğunu açıklayabilir misiniz? Âşıklar birbirine naz mı yapıyordu?” demeye cüret ediyor Daniel’in duymazdan geldiği alaycı bir havayla.

“Hayır, çok daha fazlası. Aramızda oldukça şiddetli tartışmalar yaşanmıştı. Benimle olan alâkasını tamamen kesmek istiyordu ve bu durum- beni çok yaralamasının yanı sıra- ortak projelerimizi de olumsuz etkiliyordu.”

“Sonra?”

“Ondan en azından bir kez daha düşünmesini asla istemedim. Ve bilmek isterseniz diye söylüyorum bunu yapmadığıma defalarca ve defalarca pişman oldum.”

“Hiçbir şey yapmadınız mı?”

Daniel düşünüyor. Gözlerinde engin gölgeler ve fırtınalar dolaşıyor. “Onun Eriha’da kalması için bir fırsat yaratabilme umuduyla her şeyi yaptım. Yalan söyledim, tarihi eserleri sakladım, Viviana kadar başarılı gençlerin kariyerlerini tehlikeye attım ama yaptığım hiçbir şey sonuç vermedi.”

“Belki de Viviana tüm bunları bilmediği için sonuç vermemiştir. Belki de ona gerçeği söylemek, kalbinizi açarak konuşmak yeterli olacaktı.”

Sesim, işine tamamen odaklanmış Calligaris'i hazırlıksız yakalarken bana sanki neler yaşadığımı kimse anlayamaz der gibi bir bakış atan Daniel'i ise hiç şaşırtmıyor.

“Belki...”

Kısa ve öz cevabının peşinden odaya çöken sessizlik Komiseri görüşmeye sonlandırmaya mecbur bırakıyor.

Komiser az sonra “Daniel Sahar, kafamı karıştırmayı iyi başarıyor. Gerçek mizacını hâlâ anlayabilmiş değilim. Haylaz bir çocuk mu yoksa acımasız bir adam mı bilemiyorum” diye yorum yapıyor.

“Sözüm meclisten dışarı Komiser ancak büyükannemin de dediği gibi tüm erkekler biraz acımazsızdır.”

Calligaris siyah noktalarla dolu burnunu büküyor. “Hepsi değil”

Kendinden emin ses tonu içime biraz olsun umut tohumları serpiştiriyor Birkaç saat sonra demokratik şekilde saat akşamın sekizine alınan otopsi için morgdayım. Claudio, komiserin yeşerttiği umut filizlerimin üzerine bolca böcek ilacı sıkıyor.

“Allevi, bir avro bozuk paran var mı?” diyor kafam biraz dalgın olduğu için beni gafil avlayarak.

“Cüzdanımı Enstitüde bıraktım. Neden istemiştin?”

“Bir işe yaraman için sebep arıyordum ve seni bana kahve almaya yollayacaktım.”

Şu an hâlâ yaşıyor olsaydı bu zavallı ceset bile Claudio'nun bana yaptıkları karşısında çileden çıkardı.

“Hakarete uğramamak için sadece dikkat çekmemeye çalışıyordum.”

“Görünüşe bakılırsa çok da işe yaramamış. Evine dön. Zaten varlığıyla yokluğun bir”

Lafını ikiletmiyorum. Morgda kalıp onun aşağılamalarına maruz kalacak diğer stajyerleri topluca selamlamadıktan sonra montumu alıp önlüğümün üzerine geçiyorum.

Kalbimin Osiris’in huzuruna çıktığında, beni Claudio’yu başrol oyuncusu yaptığım tüm hayallerin gereksizliği ve saçmalığı ile suçlayacağına eminim.

Böğürtlenler, orman çilekleri, yabani üzümler

Neden hâlâ ve hâlâ

Olgunlaşmaya

Devam ediyorlar sensiz bu dünyada?

Denizin Örtüsü, Hara Masumi

Daniel Sahar, Roma kafilesi Eriha'dan ayrıldığından beri Filistin'den daha çok nefret eder olmuştu.

Bu topraklara olan tahammülsüzlüğü doruğa ulaşmıştı. Kendine bunun nasıl mümkün olabileceğini soruyordu Cevabı çok basitti: Buradan nefret etmek için şimdi fazladan bir sebebi daha vardı. Eriha ona aşkı hediye etmiş ve kaybını düzeltme imkânı vermeden sevgilisini büyük bir acımasızlıkla ondan geri almıştı.

Kazıları hevesten yoksun bir hâlde denetliyor, orada çalışan Araplar ise ona nefret ve memnuniyetsizlikle karşılık veriyorlardı. Tek düşlediği şey Tel Aviv'e dönüp ölene kadar bira içmekti.

Jade'in telefonlarına çıkmıyor, onunla en az bir aydır görüşmüyordu. Viviana'ya mailler yazıyor ama hiçbir zaman göndermiyordu.

Odasında tek başınaydı. Pencerenin kepenklerini kapattı. Vantilatörü açtı. Pervane odayı biraz serinleterek yavaşça vızıldamaya başladı. Musluğu kapattıktan sonra bile damlamaya devam eden bolca soğuk suyla esmer yüzünü yıkadı. Terden sıyrılsıklam olmuş t-shirtünü çıkarttı ve bir kez daha bilgisayarın başına oturdu. Viviana'ya yeni bir mesaj yazmak için ekranı

açtı. Annesinin, ona uzun zaman önce söylediği bir söz aklına gelmişti. Eğer birini seversen o kişinin bunu öğrenmesi gerekir.

Viviana'nın öğrenmesi gerekiyordu: böylece ona geri dönecekti. Daniel'i arayıp tüm yanlış anlaşılmaları arkasında bıraktığını söyleyecekti. Onun rızası olmadan bir daha asla çekip gitmeyecekti. Prensesin sayesinde doçentliğe hak kazanacak, kariyeri yükselişe geçecek ve bir daha asla İsrail'den, Daniel'den uzaklaşmayacaktı.

Viviana, come back. I beg you.

Gözüne ağdalı görünen tüm kelimeleri sildi. Acizlik her bir hücrelerini yakıp kül ediyordu.

Parmaklarını, hâlâ nemli olan kıvrıcık saçlarının arasına geçirdi.

Aşk acısı onun için yepyeni bir deneyimdi. Günün birinde bu duyguyu tadacağı hiç aklına gelmemişti.

Posta kutusuna yeni bir e-mail'in düştüğünü haber veren akustik uyarı onu daldığı derin düşüncelerden ve melankoliden çıkarttı. E-mail Curreri'den geliyordu. Daniel mesajı hızla okurken hissettiği öfke onu bir okyanus dalgası misali içine aldı. İsyan ve yıkıcı bir öfke.

Birkaç dakika sonra Ella'nın kredi kartı numarasıyla bir Roma bileti satın alınmıştı.

Sadece gidiş bileti.

Sadece iyiler genç ölür birer birer

Calligaris'i her gün görmek bana biraz tuhaf gelmeye başladı. Kendimi hayali arkadaşlarıyla konuşan çocuklar gibi hissediyorum.

Komiser muzaffer bir havayla elinde bir kağıt sallıyor.

“Bak! Bak ne buldum!”

Isabella Negri Della Valle'ye adına bir uçak bileti. Güzer-gah; Roma- Katanya. Yaklaşık yirmi gün öncesine ait.

“Komiser belki de kızının izini sürmeye gitmiştir”

“Ya da kızını bizzat görmeye gitti”

Her iki varsayımın da geçerli olduğunu kabul ediyorum. Sicilya'ya illaki bir şey yapmak için gitti... Ambra ile ilgili bir şey.

“Bir araba kiralamış. Nereye gittiğini elbette ki kimse bilemez. Arabayı bir hafta sonra, Roma'ya dönmeden önce teslim etmiş. Sezgilerin haklı çıktı. Onunla konuşmak artık şart oldu”

Ağzım kulaklarımda. Şu parlak fikirlerinden bir tane daha var mı diye Büyükanne mi arayacağıma kendi kendime söz veriyorum. Isabella'nın Sicilya'ya tamamen Ambra ile ilgili bir mesele yüzünden gittiği kesin ve bu yolcuğunun sebeplerini öğrenmek için yanıp tutuşuyorum.

Calligaris ceketini askından alıp hızla üzerine giyiyor. “Gidiyoruz”

“Şimdi mi?”

“Şimdi.”

Altın rengi Panda model arabasına atlayıp Roma'nın trafiğine rağmen Komiserin rüzgar gibi sürüşü sayesinde kısa sürede Ambra'nın evine ulaşıyoruz.

Isabella Negri Della Valle'nin gözleri kapıda bizi görünce fal taşı gibi açılıyor.

İyi günler dedikten sonra hemen "Yoksa bir haber mi var?" diye soruyor.

Calligaris iğneleyici bir ses tonuyla "Hanımefendi, haberler sizde" diyor.

"Anlayamıyorum"

"Hadi ama Hanımefendi! Bizimle kedi fare oyunu oynamayın. Sicilya'ya ne yapmak için gittiniz?"

Isabella şaşırmış olsa bile bunu belli etmekten kaçınıyor. "Sizin yapmaya gittiğiniz şeyi. Ama korkarım ki her ikimiz de eve hiçbir sonuç elde edemedik"

"Bu, sonuç derken neyi ima ettiğinize bağlı. Buyurun lütfen, bana sizin elde ettiğiniz sonuçları anlatın"

"Dikkate değer hiçbir şey aksi takdirde zaten sizi bilgilendirirdim"

Dürüst bir kadın, yalan söylemenin kendisine ağır geldiği çok açık.

"Şöyle yapalım. Ben sizin ne bulduğunuzu söyleyeyim"

Ambra'nın annesinin yüzü aniden bembeyaz kesiliyor. "Benden daha iyi bileceğinizi zannetmiyorum..."

"Ben kızınızı bulduğunuza, onunla konuştuğunuza, her şeyin yolunda ve Ambra'nın iyi olduğuna inanıyorum. Bize söylemek istemediğiniz ve benim öğrenmeyi çok istediğim bir nedenden dolayı kaçtığına inanıyorum. Bu gizemin sebebini anlamayı çok isterim, hanımefendi. Aksi takdire sizi soruşturmaya engel olmakla suçlamaya mecbur kalacağım"

Isabella bana bakıyor. Ne güvenmeyen ne de antipati ifade eden sadece komiserle yalnız kalmak istediğini belirten bir bakış.

Sonuçta onu anlayabiliyorum. Pişkinlik eder gibi görünmek için içgüdüsel olarak özür dileyip, evden çıkıyorum. Calligaris sonrasında ne yapmam gerektiğini söylemediği için ruhumu yiyip bitiren bir merakla eve dönüyorum.

* * *

Evde, bir bahaneyle Calligaris' i aramak ve Ambra'nın annesinden ne öğrendiğini duymak için bir saat geçmesini bekliyorum. Ichi ile birlikte Paolina Borghese heykeli gibi divana uzanıp, televizyonda zaplayarak Pringles yiyoruz- tahminimce veteriner bunu kesinlikle onaylamayacaktır.

Ekranda beliren bir son dakika haberi ile gözlerim kamaşıyor.

Haber spikeri olayı anlatırken ekranda dört tane yüz beliriyor.

İçlerinden bir tanesi Arthur'a ait.

Humus şehri, Akram El- Cedid bölgesinde Esat yanlısı bir korteji takip ederken öldürüldüler. Bir roketle mi yoksa havan topuyla mı vuruldukları halen açıklığa kavuşmadı.

Tüm patates cipleri zemine dağılıyor ve ben bir yaprak gibi titremeye ve ağlamaya hatta feryat etmeye başlıyorum.

Cep telefonumu alıp bana cevap verene dek üst üste, hiç durmadan Cordelia'yı arıyorum.

"Sakin ol! Ne oldu?"

Ağzımda belli belirsiz bir şeyler geveliyorum: haberler. Arthur. Suriye. Roket. Öldü.

"Hiçbir şey den haberim yok!" diye haykırıyor ve benden daha fazla feryat etmeye başlıyor.

Korkunç bir panik atak geçiriyorum, Arthur'un Sudan'da sıtma kapıp uzun süre ondan haber olamadığımız zamankinden çok daha kötüsü. Her bir zerrem, her bir organım sanki buz kesmiş hemen ardından da paramparça olmuş gibi hissediyorum.

Kendimi sokaklara atıp nereye gittiğimi bilmeden koşmak, koşmak istiyorum. Bitkinlikten ölene dek koşmak.

Onsuz bir dünyaya inanamıyorum. Ona karşı hissettiklerimi söylememiş olduğuma, sessiz kaldığım her ana inanamıyorum.

Ona ' National Geographic'deki işi kabul et. Bana dön.' deme cesaretini bulmuş olmayı çok isterdim.

İnternette saldırı hakkındaki haberleri arıyorum. Adını arıyorum, onu arıyorum ama tüm haber siteleri televizyonda duyduklarımı doğrular gibi.

Küçük bir Fransız muhabir ve fotoğrafçı grubu bir saldırı sırasında öldüler.

O gülüşü. O öylesine içten ve tatlı gülüşü... Gözlerinin içini parlatırdı. O gülüşü bir daha asla göremeyeceğim.

Bu kötü bir rüya olamaz. Bu bir kâbus. Böyle bitemez. Güzelliği ve zekası bir bombayla paramparça olamaz.

Cordelia evin kapısını açıyor. Rimeli yanaklarına akmış. Sanki birbirimizde sadece Arthur'u ararmış gibi sarılıyoruz. Hıçkırıklarımız, feryatlarımız duvarları inletiyor.

"Annem Ajans Frans Pres ve Güney Afrika elçiliğini aradı. Zannedersem neler olduğunu anlamak için şu anda orada" diye açıklama yapıyor takatsiz bir ses tonuyla.

Karanlıkta oturuyoruz. Akşam çöktü ve hiç birimizin ışıkları açmaya cesareti yok. İchi mızmızlanıyor ama kimse onunla ilgilenmiyor. Sanki zaman durmuş ve her ikimiz de karanlık, felç edici bir paralel evrene geçmiş gibiyiz.

Cordelia bir koltuğa yığılmış. Gözlerini haber almak için arada bir mesaj yollayanların uyarı ışığıyla aydınlanan cep telefonuna dikmiş, bacakları sinirden titreyerek "Neden aramıyor..." diye mırıldanıyor.

Sonra kapı çalınıyor, zil sesi sessizliği yarıp bizi yeniden yukarı çekiyor.

Gelen Patronun ta kendisi.

*Birbirimize her hoşça kal dediğimizde
ben bir parça daha ölüyorum*

Eriha'nın güneşini ardında bırakan Viviana Roma'da kalbini kederlere boğan bir yağmur bulmuştu.

Daniel'i deli gibi özlüyordu. Viviana, son zamanlarda aralarında hiçbir diyalog geçmemesine rağmen onu sadece görebilmeyi bile özlediğini fark etti.

Notlarını biraz düzenlemeye çalıştı: Daniel'le birlikte yürüttüğü çalışmalar karmakarışıktı. Hayatında hiç bu kadar kötü, metotsuz çalışmamıştı. Üstelik artık çok da bir anlamı yoktu. O çalışmaların peşinden bir daha asla gitmemeliydi. Bu Daniel'le yeniden yakınlaşmasına sebep olacaktı. Kendini hazır hissettiği bir günde ona raporun kendine düşen kısmını gönderecekti. İleriki günlerde ona yazacak ve böylece Orta Doğu hayatından tamamen çıkacaktı.

Bu çalışmalar kalbinde yumuşaması zor bir acı bırakmıştı. Mesleki geleceği o berbat acı tadı taşımaya devam edemezdi. İbrani arkeolojisi hırslarını Anita'ya bırakacaktı. O, Sandra ile birlikte Fransa'ya gitmeyi ve yeni bir maceranın kapılarını açmayı seçmişti.

Roma'dan ayrılacak ve kendini yepyeni bir alana adayacaktı. Gençti, yetenekli ve tutku doluydu. Romantik ve hassas insanları vuran tüm hayal kırıklığı, yenilgi duygusu o talihsiz ve acı verici aşk onda da iz bırakmıştı. Geçmişte olduğu gibi bir kez daha kullanılmıştı.

Daniel ilk değildi ve eğer bu kafada ilerlerse son da olmayacaktı. Ambra ilk olmuştu, birinciliği kimse onun elinden alamazdı. Ambra'nın hepsinin içinde en acı verici olandı.

Şimdi Ambra da nerden aklına düşmüştü? Şu anda her neydeyse kesin sarayının prensesi olmuştu.

Hayatında karşılaştığı her primadonna Viviana'nın üzerinde bir gölge bırakmıştı. Daniel de kaideyi bozmamıştı; o da kendine göre bir primadonna sayılırdı.

Yaşadığı kaçamağın ve sırf vakit geçirmelik oyuncağının keyfini çıkarmıştı. Bugünlerde kesin kariyerini yukarı taşıyacak bir keşif yapmakla meşguldü. Viviana ise kendini her zamanki gibi bu işten de çırak çıkmış gibi hissediyordu. Notları bir kenara koydu. Zihninde uçuşan bu düşünceler onu önündeki işten uzaklaştırıp kafasını karıştırmıştı. Sandalyesinden kalkıp Profesörün odasına gitti. Ella'nın fotoğrafı onu, üzerinden daha çok kısa bir süre geçmesine rağmen hatırası bulanıklaşan o günlere geri götürdü. Uzun zamandır boğazına yerleşen düğümü çözüp, ağzındaki baklayı çıkardı.

Viviana üniversitede resmen bir işe sahip olmamasına rağmen bu söyledikleri bölümden istifa etmek anlamına geliyordu. Daniel'in ona sunduğu fırsatı kullanmama uğruna kariyeri için savaş vermeye mahkûm bir öğrenci olarak kalacaktı.

Hayır, o fırsatı asla kullanmayacaktı.

Artık pişmanlık yok

“Alice, sen bu işlerden daha iyi anlarsın. Haber merkezlerine tazminat davası açabilir miyiz? Az kalsın biz kalpten gidecektik!”

Cordelia çok da haksız sayılmaz.

Arthur’un sağ olduğunu öğrendik. Öldürülen gazetecilerle birlikte değilmiş, haber yanlışmış.

Bana söylediklerine göre olanlardan çok sarsılmış. Ben henüz onunla konuşamadım ama bunu en kısa sürede yapmayı amaçlıyorum.

Tüylar ürpertici acımız sadece iki saat sürdü ancak bu süre, Arthur’a olan yaklaşım tarzımda ya da en azından o doğrultudaki niyetlerimde bir devrim yaratmaya yetti.

Onun için gerçekten neler hissettiğimi bilmemesine izin vermeyeceğim.

Gururumun kırılması, Arthur’un omuzlarını silkip sana ne diyeceğimi, nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum dediğini duymak umurumda bile değil. Pişmanlığın o dayanılmaz ağırlığını hissetmeye bir daha hiç niyetim yok.

Patron, bir müjdeli haber meleği gibi karşımızda belirdiğinde neredeyse Cordelia gibi boynuna atlayacaktım.

Bu arada Büyükanнем de ikinci bir torun gibi benimsediği Arthur’un zamansız ölümünü duyunca büyük bir endişeyle beni aramıştı. Arthur’u sevse de, Rus bakıcısının otopsisini yapan o çok yakışıklı doktoru tercih ettiğini söylemeye devam ediyor. Tabii ki Claudio’yu ima ediyor. Doktor Conforti’nin beni

bir enkaza çevirebileceğini, güvenilecek birisi olmadığını ona defalarca anlatmaya çalışmama rağmen hiçbir şey büyükan-nemi bu fikrinden döndürmedi.

Arthur'un idealizmini takdir ediyor ancak gözüne hep ben-den ve benim dünyamdan çok uzak biri gibi göründü. Büyü-kanneme asla bu konuda yanlıyorsun diyemedim.

Onu arama cesaretini ancak akşam geç saatlerde, masam-daki bisküvilerden kendisine de bir tane düşmesi umuduyla etrafımda dolanıp duran Ichi'yle beraber odama çekildiğimde bulabildim.

Ne tür bir ses tonu benimsemede kararsız "İkinci seferdir ölümüne ağlıyorum" diyorum. Kendimi, sanki Arthur yabancı biriymiş gibi gergin hissediyorum.

"Üçüncü yanlış alarmda belki de bir daha ağlamazsın" diye karşılık veriyor zalimce.

O her zamanki yumuşacık ses tonunu sertleştiren kötü ruh halini bilerek görmezden gelip "Nerdesin? Ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Otelde. Öldüğümü düşünen insanların mesajlarına cevap veriyorum. Kendi cenazene katılırmış gibi tuhaf bir deneyim yaşamaktayım"

"Arthur bu olanlar... Bir daha olabilir. Ve sen bunu çok iyi biliyorsun. National Geographic'in teklifini kabul et. İtalya'ya dön. Buradan her ne kadar nefret etsen de... En azından haya-tını riske etmezsin"

"Düşüneceğim. Aynı Scarlett O' Hara gibi, bunu da yarın düşünürüm. Bugün tükenmiş hâldeyim"

"Öldüğüne inanmak benim de bir parçamı öldürdü. Bunu bilmeni istedim..."

"Elis..."

Ona kendi dilinde “*Come back*” diyorum. Kısa bir süre sessiz kalıyor.

“Düşüneceğim” diye tekrar ediyor. “Bazen ben de normal bir hayatın hayalini kuruyorum. Sinemaya veya bir konsere gitmeyi. Kumsalda gitar çalmayı. Gerçek bir masaya oturup, bir dost eşliğinde sıcak bir tabak yemek yemeği ve saçma şeylerden, rugby’den, seyahatlerden, gördüğüm insanlardan, yaşadığım deneyimlerden konuşmayı.

Tiyatroya gidip Cordelia’yı seyretmeyi. Köpeğinin başını okşayıp onu gezmeye götürmeyi. Yeniden uyuyabilmeyi başarmayı. Biliyor musun? Bomba seslerine o kadar çok alıştım ki onları duymadan uykuya dalamıyorum” diyor yüzünde, aramızdaki tüm mesafeye rağmen hissedebildiğim bir gülümsemeyle. Acı ve çelişkili bir gülümseme.

“Tüm bunlara ve daha fazlasına yeniden sahip olabilirsin”

“Üstüme gelme” diye mırıldanıyor. Sesinde yepyeni bir gerginlik var. “Bugün karar almak için çok yanlış bir gün. Bugün insanlar öldü... Tanıdığım insanlar. Bu sabaha kadar birlikteydik. Etrafımda git gide daha çok yalnızlık var. Ama en kötüsü de yaşamak için yaptığım her şeyi gün geçtikçe daha çok seviyorum. *Plants have roots, people have legs. I will use mine to go around the world.* Bu hiçbir zaman değişmeyecek. Çare yok. Elis, şimdi kapatmam gerekiyor. Sonra konuşalım mı? Ya da yarın?”

“Evet, elbette!” diye canlı bir şekilde karşılık veriyorum.

Senden vazgeçmeyeceğim, Arthur. Senden bir daha asla vazgeçmeyeceğim.

Evden çok uzakta, çok yalnız

Clementina Calligaris, masaya Mısır'ın tüm mumyalarını ebedi uykusundan uyandıracak bir tepsi fırın makarna servis ediyor. Komiser karısına aşk dolu gözlerle bakıyor. İkizler de babaları gibi aynı baygın gözlerle bakıyor ama annelerine değil, önlerindeki makarnaya.

Bu Pazar öğle yemeğinde onlardayım çünkü Komiser benimle bürosunun dışında çok önemli konulardan konuşmak istediğini dile getirdi. “Hiç belli olmaz” diye fısıldamıştı telefonda. Son günlerde odasına bir dinleme cihazı yerleştirilmiş olmasından korkuyor.

“İlk önce seni memnun edeceğini düşündüğüm haberle başlayalım. Ambra Negri Della Valle iyi ve güvende”

İyi olduğunu kısmen tahmin ediyordum ama şimdi bunu duymak içimi beklenmedik ve sıcacık bir duyguyla doldurup beni umuda ve hayata bağlıyor. Kendimi gülümserken buluyor, mutlu hissediyorum, sadece sevincin armağan edebileceği türden gerçek bir mutluluk.

“Bu harika bir haber, Komiser. Kırk yıl düşünsem Ambra ile ilgili bir şeyin beni bu kadar mutlu edeceğini tahmin edemezdim”

“Çok da heyecanlanma. Isabella Negri Della Valle detayları benden sır gibi sakladı. Ağzından çok fazla laf alamadım”

“Komiser, bana bildiklerinizi anlatın! Nerdeymiş? Neden kaçmış?”

“Isabella, Ambra'yı izini kaybettirmeye iten sebepler hakkında hiçbir detay vermedi. Bana kızının hiç kimseye bir şey söylememesini tembih ederek kendisiyle temas kurduğunu anlattı. Isabella yanına gitmiş ve Ambra'nın iyi olduğunu kendi gözleriyle görmüş. Bu noktada, kızının neden kaçtığını bilmediğini söyleyen bir anneye ne kadar inanabilirim bilmiyorum”

“Hiçbir şey mi? Peki Isabella kızına bir açıklamada bulunması için ısrar etmemiş mi?”

“Hayır, hepsi bu”

“Bu mantığa aykırı bir hikâye! Ambra annesiyle temasa geçiyor, buluşuyorlar ve bu kadar ciddi bir olay hakkında annesine hiçbir şey anlatmıyor”

“Yanlış: Bu Isabella'nın yorumu. İşin ayrıntılarını çok daha tehlikeli nedenlerden dolayı anlatmamış olabilir. Ama ona körü körüne inandığımı zannediyorsan yanılıyorsun”

“Ambra hâlâ Sicilya'da mıymış? Dönecek miymiş?”

Komiser divanın hemen yanında duran iyice cilalanmış gümüş kasenin içinden bir tane çikolata alıyor. Bana hemen cevap vermiyor. Belki de birazdan söyleyeceklerinin bende yaratacağı etkinin keyfini çıkarıyor.

“Ambra, Tel Aviv'de”

Gözlerim kocaman açılıyor. “Tel Aviv mi? İsrail mi?” Şaşkınlıktan donakalıyorum.

Calligaris yüzünde ciddi bir ifadeyle evet dercesine başını sallıyor.

“Üstelik oldukça kurnazca hareket etmiş ve izini kaybettirmek için her yolu denemiş. Sicilya'dan Bari'ye geçmiş; oradan Yunanistan'a kalkan bir feribota binmiş ve oradan yine gemiyle Tel Aviv'e ulaşmış”

“Komiser, içimden bir ses eğer Ambra bu kadar büyük bir gizlilikle Tel Aviv’e gittiyse bunun Viviana’nın hikâyesiyle bir ilgisi olduğunu söylüyor”

“Evet, bu fazlasıyla şüpheli bir tesadüf! Neden özellikle Tel Aviv?”

“Komiser, eğer Isabella bize işin ayrıntılarını anlatmazsa geriye yapacak tek bir şey kalıyor. Ambra ile konuşmak ve bu hikâyenin arkasındaki tüm gerçeği ona söyletmek. Viviana’nın defterinin onda ne aradığı ve onu Daniel’ teslim etmek için ne den Tel Aviv’ kadar gittiği? Ve sonra da doğal olarak neden kaçtığı ve neden oraya geri döndüğü? Neyi sakladığını öğrenmemiz gerekiyor, çok önemli bir şey olmalı”

Çikolatanın altın rengi kağıdını buruştururken “Kesinlikle” diye mırıldanıyor. “Benim de niyetim bu”

“Güzel! O hâlde ilk hamlemiz nedir? Ona bir polis celbi mi göndereceğiz?”

Calligaris sanki mantıksız bir şey söylemişim gibi yüzünü buruşturuyor. Belki de söylemişimdir.

“Hayır... Çok daha yumuşak bir şey. Daha eğlenceli!”

Şaşkın bir hâlde alnımı buruşturuyorum. “Komiser, burada eğlenilecek hiçbir şey olmadığını size ben hatırlatacak değilim. Evet, Ambra’nın iyi olması harika bir haber ama davanın arkasındaki muamma hâlâ devam ediyor”

“Doğru. İşte sen tam da bu yüzden oyuna dâhil oluyorsun”

Gözlerimi kısıp ona biraz tersçe bakıyorum. “Ne söylemeye çalışıyorsunuz?”

Komiser, büyük bir keyifle “Tel Aviv’ e birlikte gideceğimizi” diyor kısık bir ses tonuyla.

* * *

“Cidden mi? İsrail’ e mi gidiyorsun?” Cordelia, tenceredeki no-
odle’ları karıştırıyor. “Ne yapmak için?”

“Bir tür görev. Böyle adlandırabiliriz”

“Şimdi de gizli servis için mi çalışıyorsun?”

“Amma da abarttın. Döndüğümde sana her şeyi anlatacağım”

Cordelia’ya gerçeği söylemek istemiyorum. Ona yalan söy-
lemek istediğimden veya bunu yapmak hoşunda gittiğinden de-
ğil. Aksine her türlü yalan, özellikle de aramızda söylenenler
beni çok rahatsız ediyor. Ancak bu gelişmeyi Patron’a anlatma-
sını ve bu haberin bir şekilde Enstitüye yayılmasını riske ede-
mem. Bu yolculuğun Viviana’nın hikâyesiyle ilgili olduğunu
düşünmesini tercih ediyorum.

İşin gerçeği, Ambra’yı, ebedi düşmanımı almaya gidiyorum.

Aynı hep kaybolmasını hayal ettiği erkek kardeşini kurtar-
mak için labirentlerin içinden geçen Labirentler filminin baş-
kahramanı o küçük kız gibi.

Onu kıskandım. Ondan nefret ettim.

Onu Claudio ile birlikte gördüğümde damarlarımda akan
kanı zehre çeviren nefret dolu bir acı hissedirdim. Biraz yalâka
olmasına rağmen parlak bir öğrenciydi. Onu, başarılarını, hep
dört ayak üzerine düşmesini, işlerinin iyi gitmesini kıskanırdım.
Claudio’nun ondan en azından ilk başlarda ne kadar çok
etkilendiğini görmeyi, kısa bir süreliğine de olsa onu kendisine
duygusal olarak bağlamayı başarmasını kıskanırdım.

O kıskançlık duygusu beni her gün beslerdi: ruhumun kötü
tarafını doyururken, iyi tarafını aç bırakırdı.

Kendi çiçeklerimi dikmek yerine onun bahçesini gizlice
gözlemekle geçirdiğim saatlerde bir şey öğrendim: mutluluğa
dokunmanın o az sayıdaki yollarından biri, diğerlerinin elde
ettiği başarılı sonuçları arzulamaktan vazgeçmektir.

Çantam hazır: sadece hafta sonu kalacağız.

Isabella Negri della Valle, Calligaris'e kızının kimseyle görüşmeyi, Tel Aviv'deki adresinin bilinmesini istemediğini söylemiş. Bununla beraber Calligaris, Ambra'nın yerini Amerikan dizilerindeki ajanların taktiklerini aratmayacak bir yetenekle belirlemeyi başardı.

Tanrım, onu anarken, eskiden alışkanlık haline getirdiğim o biraz küçümseyici lakabın yerine ismini telaffuz etmek ne kadar da tuhaf. Karşısında hiç beklemediği bir sürpriz bulacak.

Ella ve Daniel'in yaşadığı Ibn Gabirol Street'in bir adım ötesindeki Bilu Street'de, stüdyo bir dairede yaşıyor.

Aynı mekânları ziyaret etme, onunla konuşma, onu Viviana'ya bağlayan şeyin nihayet aydınlığa çıkması fikri benliğiimi heyecanla dolup taşıyor.

Geceden öte, ölümden öte.

Sesinden önce kokusunu tanımıştı.

Viviana başını, bir böceğin antenlerini havaya diktiği gibi hızla yukarı kaldırdı.

Bir an bu sesin, onunkine çok benzeyen birine ait olduğunu düşündü. Sonra onu, Anita ile İngilizce konuşurken duydu, kalbi o küçücük yerinden çıkıp kendini mutluluk ve endişe dolu bir nehrin akıntısına kaptırdı.

Daniel beladan başka bir şey getirmiyordu. Zorlukla, taş üzerine taş koyarak inşa ettiği o azıcık huzurunu sadece bir bakışla yerle bir ediyordu.

Hiçbir şey olmamış gibi davrandı, tezini bitirmek için üzerinde çalıştığı kitabın satırlarını çizmeye devam etti. Düşüncelerini saklamak yerine ona söyleyeceği şeyleri düşündü.

Çünkü illaki konuşacaklardı, aralarındaki o sessizlik uzun bir zamandır devam ediyordu.

Daniel selam dahi vermeden Viviana'nın çalıştığı- ya da daha doğrusu çalışıyormuş gibi yaptığı- odaya girdi. Gözlerini uzun, uzun üzerine dikti. Şefkatten yoksun bir bakıştı. Buz gibi.

"Sandra ile Fransa'ya gideceğini duydum" diye başladı söze

Viviana nefesini buz gibi olmuş avuçlarının içine üfledi. Kalorifer tesisatı bozulmuştu ve onlar artık Akdeniz'in o kavurucu güneşinin altında değildiler.

"Doğru"

“Peki, bizim çalışmamıza ne olacak?”

“Onu doğal olarak sana bırakıyorum. Bu işin meyvelerini sen alacaksın”

Daniel, ona çalışmanın umurunda olmadığını söylemek istedi. Prensesin, kafatasının ve dünyadaki tüm tılsım böceklerinin cehenneme kadar yolu olduğunu söylemek istedi.

“Beraber topladığımız tüm materyalleri sıraya koyuyorum, böylece üzerinde rahatça çalışabilirsin. Ben her şeyi arkamda bırakmak istiyorum. Adımın makalelerde dahi geçmesini istemiyorum. Zaten prensesle ilgili keşfettiğim her şey senin emeğindi. Doçentlik pozisyonunu da Anita kazanacak”

“Nankörsün... Her şeyi yaptım... Her şeyi” diye üzerine basarak tekrar etti. “Seni ön plana çıkarmak için diğerlerine zarar verme pahasına her şeyi yaptım. Ve sen şimdi tüm bunları ziyan ediyorsun”

“Hayat böyle işte. Fırsatlardan ve hayal kırıklıklarından ibaret. Bu Anita’nın yolu, bizim değil”

Viviana’nın cep telefonu çaldı. Daniel, ekranda yanıp sönen ismi okudu.

Ambra.

“Cevap vermeyecek misin?”

Viviana kendi kendine Daniel’in yüzünden hayatımdaki her şeyi bir kenara atamam dedi. Ambra’yı bile.

Ambra, eski günlerin mutluluğunu da beraberinde getirerek hayatına yeniden dönen arkadaşı.

Viviana telefona cevap verdi. Daniel bir saniye olsun gözlerini onun üzerinden ayırmadı.

Telefon görüşmesini bitirdiğinde Daniel sessizliğe büründü.

Daniel'in onu görünenin ötesine taşımasını isterdi. Ona sergilediği bu umursamaz acımasızlığının arkasında başka bir adam olmasını dilerdi. Viviana'nın gözleri, kendini kontrol etmeyi başaramadan yaşlarla doldu. Daniel o yaşları gördü ama yüzü kımıldamadı. Hatları azıcık olsun bir merhamet ifadesiyle bile buruşmadı.

Viviana'yı, Daniel'in aslında çok daha iyi biri olduğuna dair umutlarını hayatından çıkarmakla ne kadar hayırlı bir şey yaptığının eminliği ile baş başa bıraktı.

Kaçışı olmayan bir görüşme

Ambra.

Bal rengi saçları, kulaklarından eksik olmayan sallantılı küpeleri, gömleğinin altından taşan iri göğüsleri.

Tüm bunlar şu an karşımda durmuş bana inanamayan gözlerle bakan kıza hiç bu kadar uzak olmamıştı.

Ambra uzun saçlarını kesmiş, gür saç telleri yerini, varoş semtlerde yaşayan yaramaz oğlan çocuklarinkini andıran kısacık bir modele bırakmış. Makyajsız. Bulamaç gibi sürdüğü o kalın fondöteni ve gözlerini Betty Boop' gibi yapan abartılı rimeli olmadan çok daha güzel.

Mutsuz bir yetişkin gibi duruyor.

Kapının önünde öylece kalâkalıyor. Gözlerini sanki bir tür transa geçmiş gibi önce benim sonra da Calligaris'in üzerine dikeyiyor.

Karmaşık bir duygu fırtınası içinde- duygulanma, korku, rahatlama –içgüdüsel bir davranışla ona sarılıyorum. O ise bir pusuya kurban gitmiş gibi gittikçe daha şaşkın bir hâlde.

Kulağına “İyi olduğuna çok sevindim...” diye mırıldanıyorum.

Bana kuşkuyla bakıyor. Şu ana kadar tek bir kelime bile etmedi.

“Doktor Negri Della Valle, içeri girmemize müsaade eder misiniz? Sizi bulmak için uzun, çok uzun bir yolculuk yaptık”

Calligaris dostça gülümsüyor. Ambra kapının eşiğinden çekilip neler olduğunu hâlâ anlayamamış bir hâlde bana bakmaya devam ediyor.

Nihayet konuşuyor.

“Alice. Tam da sen. Çöküşümün aynası”

Bana yönelttiği kelimelerin manasını hemen anlayamıyorum.

Çöküşünün aynası nasıl ben olabilirim? Üstelik hep onun gölgesinde yaşamış olan ben?

Bu konuyu şimdilik ertelemeye karar veriyorum.

“Bu, uzun bir hikâye. Beni belki de her şeye burnunu sokan biri gibi değerlendireceksin ama...”

Başını hayır dercesine sallıyor. “Ben sadece şaşkınım. Hatta açık konuşacağım. Ne yapacağımı bilmez bir hâldeyim”

Bizi oturmaya davet ediyor. Dairenin içi neredeyse bomboş; burayı kısa bir süre önce tuttuğu belli oluyor ya da burada kısa süre kalma niyetinde. Kim bilir. Kendime acaba bize gerçeği anlatacak mı diye soruyorum.

Komiserin kendini tanıtmaya ihtiyacı yok: Ambra, onu çok iyi hatırlıyor. Sadece aramızdaki bağlantıyı çözemiyor ama Calligaris açık konuşarak ona, uzun süredir gayri resmi olarak beraber çalıştığımızı ve çok zor bir davayı çözmekle meşgul olduğumuzu açıklıyor.

Viviana Montosi davası.

Kaybolan eski arkadaşının isminin zikredildiğini duyan Ambra irkiliyor.

“Ambra, Viviana Montosi’nin cesedi sizin kaybolmanızdan kısa bir süre sonra bulundu. Bu tesadüf bizi olayı daha kapsamlı ele almaya itti”

Ambra yüzünü acıyla buruşturuyor. “Bunu bekliyordum. Yani ölmüş olduğunu demek istiyorum. Her halükarda iki olayın birbiriyle hiçbir alâkası yok” diye sözlerini tamamlıyor şimdi daha da solgun bir hâlde.

“Emin misiniz? Sizi birbirinize bağlayan çok fazla şey var”

“Elbette, çok fazla. Ama kaybolmamın onunla bir ilgisi yok”

İçgüdüsel olarak “Neden gittin?” diye soruyorum. Bu, kendi isteğiyle uzaklaştığını anladığımdan beri içimi kemi-rip duran bir soru.

“Cevaplamamak da özgür müyüm?” diye soruyor tereddütle.

Calligaris derin bir iç çekişle cevap veriyor. “Sakince ilerleyelim, Doktor Hanım. Buraya sadece iyi olduğunuzu görmek için gelmedim- ki bunu gördüğüme kesinlikle çok sevindim. Siz Viviana Montosi’nin kaybolma olayında sürpriz bir şekilde çok önemli bir rol oynuyorsunuz. Birçok noktayı aydınlatmak adına buralara kadar geldim ve bunu yapmadan gitmeyeceğim”

Ambra teslim oluyor. Bunu, Wally onu azarladığında takındığı biraz pişman biraz itaatkâr havasından anlıyorum: nadi-ren olurdu, ama Profesör Boschi görüntüyü kurtarmak, Ambra’nın torpilli olduğunu hissettirmemek için pençelerini arada bir ona da geçirirdi.

“Ben ve Viviana... Viviana benim hayatta sahip olabileceğim en iyi dosttu. Hatta daha açık olacağım. Viviana bana dostluk kelimesinin anlamını öğretmişti. Ama ben onun kıymetini bilemedim. Zamanında onu hayal kırıklığına uğrattım. Kötü niyetten değil, yüzeysellikten. Ona asla incitmek istemezdim, ama oldu bir kere. Bazı şeylerin farkına ancak uzun bir zaman sonra vardım. Dostluğumuz lise yıllarına uzanıyordu. Bu yüzden 2005 senesinde ona tamamen şans eseri rastladığımda, bu özel karşılaşmanın öylece ziyan olmasını istemedim”

Calligaris “Daha açık anlatın” diye uyarıyor.

“Onunla, Noel’den hemen önce okuduğu fakültenin yakınlarında karşılaştım. Hiç değişmemişti, sanki onu son gördüğüm günün üzerinden yıllar geçmemiş gibiydi. Sanırım en son lise mezuniyetinde görüşmüştük! Viviana iyi kalpliydi: kimseye olumsuz duygular beslemeyi beceremezdi. Hayatıma sadece güzel hatıralar getirmişti ama ben bunun kıymetini doğru zamanda anlamayı bilememiştim. Ona, neden yeniden görüşmüyoruz? diye teklifte bulundum. Kabul etti, çok sevinçli görünüyordu. Ve böylece birkaç kez görüştük... yani o kaybolmadan önce”

“Viviana kendisi için büyük bir önem taşıyan defterini size bıraktığına göre bu buluşmalar çok samimi geçmiş olmalı”

Ambra bakışlarını önüne eğiyor. “Biraz... Karışık bir hikâye. Ama sanırım anlatmaktan başka seçeneğim yok”

Calligaris “Doğru bildiniz!” diyor alaycı bir gülümsemeyle.

“Yılbaşından hemen sonra bir partiye gittik. Tam tarihini hatırlayamıyorum”

Calligaris bir yandan defterine not alırken “Ne partisi?” diye soruyor.

“Fakültede düzenlenmiş bir partiydi: fakültenin tüm öğrencileri oradaydı. Biz de Viviana ile birlikte katıldık. Aynı eski günlerdeki gibi” diye anlatıyor duygulanmış bir ifadeyle.

“O partide neler oldu?”

“Bir gençle tanıştım. Onu bana bizzat Viviana takdim etmişti. Araştırmalarda ortak çalıştığı bir meslektaşydı. Bu gençle partiden iki gün sonra yeniden görüştüm. Ona telefon numaramı vermiştim ve o da beni aramak için hiç zaman kaybetmemişti. Masum bir flörttü, en azından benim için”

Calligaris kuşkuyla “Devam edin” diye onu teşvik ediyor. İçimde tuhaf bir önsezi var: sanki Ambra’nın hikâyesinin devamında beni çok çirkin bir şey bekliyor. Ve elbette Viviana için de çok çirkin...

“Bir gün- 20 Ocaktı, çok iyi hatırlıyorum- Viviana bizi birlikte gördü. Tam anlamıyla deliye dönmüştü”

“Ambra, o genç adam...”

“Daniel’di” diye benden önce cümlemi tamamlıyor. “Daniel Sahar”

Ne kadar aşağılık, ne kadar yalancı bir adam!

“Beni kullandığını hemen fark etmiştim- çok açıktı. Viviana’yı üzmemek belki de onu kıskandırmak için. Viviana’ya hiçbir şey anlamadığımı, bunu bilemeyeceğimi söylemek kesinlikle işe yaramadı. Beni bir hain olmakla suçladı. Bana ikinci bir şans vermekle büyük bir hata yaptığını, güvenilmeyecek bir insan olduğumu söyledi. Sanırım haklıydı da”

İç çekip, bir elini tutuyorum. Olaylar sanki daha dün olmuş gibi acı çekiyor. “Ambra, sen kendini sadece olayların ortasında bulmuşsun. Hiçbir kabahatin yok. Daniel Sahar çok yakışıklı, ilgi çekici bir adam. Kendini ona kaptırman çok normal”

Ambra, destek olmamı takdir etmemişe benziyor. Ojesiz, kısacık kesilmiş tırnaklı elini geri çekiyor ve bitkin bir hâlde hikâyesini anlatmaya devam ediyor. “Onu aradım, tanrının her günü özür diledim. Mesajlar yolladım, hatta bir buket çiçek bile gönderdim. Ama bana bir daha asla cevap vermedi”

Calligaris küçük gözlerini önündeki not defterinden kaldırıp, “O hâlde kendisi için çok kıymetli olan defterini neden size verdi?” diye soruyor.

Ambra, yüzünde şaşkın bir kız çocuğunu andıran bir ifadeyle kaşlarını kaldırıyor. “Defteri bana o vermedi ki!”

Calligaris ve ben soran gözlerle birbirimize bakıyoruz. “Peki, kim verdi?”

Ambra, kafası karışmış gibi duruyor. Sanki bir pot kırmış da farkında değilmiş gibi.

“O defteri bana Viviana vermedi. Defter Daniel’deydi! Onu benim evimde unutmuştu”

***Bir zamanlar her şeyin sonsuza dek devam edeceğine
inandığımızı hatırlıyor musun?
Ebediyetin bile sonuçta bir sonu olduğunun farkında
olmaksızın...***

*İhanet kaderimde yazılı dedi kendine. Bunun başka türlü bir
açıklaması olamazdı.*

*Anastasia Teyzesi kartlarını okuyarak ona bunu defalarca
söylemişti: kalbini adadığı insanlar yüzünden hep acı çekecekti.
Ne hoş bir kehanet! Ama gerçekçi: son olanlar bunun ispatıydı.*

*Miskin bir şekilde notlarının üzerinde çalışmaya geri döndü:
bunları toparladıktan sonra bilgisayara geçirmesi gerekiyordu.*

*Sağ elinde tükenmez kalem, sol elini çenesini altına daya-
mış hâlde gözlerini defterine dikti. Tüm çalışma notlarını bü-
yük bir titizlikle tuttuğu defterine. Boşa harcanmış ne çok emek.
Yanağından süzülen bir damla yaş, geçenlerde Oscar Wilde'in
bir kitabından kopyaladığı cümlelerin bulunduğu sayfayı ıslattı.*

*O iş artık umurunda değildi. Eriha'yı ve elbette Daniel'i her
düşündüğünde sinirden köpürüyordu.*

*Kendine, umurumda olmayan bir şey için neden hâlâ enerji
ve zaman harcıyorum diye sordu.*

Yakında Roma'dan, üniversiteden, kötü anılardan ayrılacaktı.

*Evet, Bölümü özleyecekti. Profesör ona çok şey öğretmişti.
Onu bırakmak küçük dev bir acıydı. Sandra, ona Amiens'i se-
veceğini, Roma'yı hiç aramayacağını temin etmişti.*

Lanet olası Daniel. Viviana kalbinin derinlerinde Ambra'ya inanıyordu. Daniel bir manipölatördü. Kendi keyfi için insanları kullanıyordu.

Tüm olanlara rağmen aslında Ambra'ya karşı gerçek bir kırgınlık beslemiyordu ama kıskanmıştı.

Çalışmanın en verimli yerinde defterini kapadı. Hangi döneme ait olabileceğine dair birkaç teori öne sürerek Prensesin yanında bulunan sikkeyi ve tılsım böceğini tarif etmekle meşguldü.

Elveda Prenses. Seni tarihe teslim ediyorum. Benden nefret etme ama senden elimi eteğimi çekiyorum.

Küçük defterini, üzeri savaş karıştı ve çevreci rozetlerle dolu Eastpak çantasına yerleştirdi.

En sonunda defteri ne yapacağına karar vermişti. Ondan kurtularak Daniel'i, Eriha'yı ve geri kalan her şeyi hayatından çıkarmış olacaktı.

Çıkmadan önce mutfağa girdi. Bulaşık sepetinden bulduğu bir bardağın içine su doldurdu. Suyunu içerken gözleri hipnotize olmuş gibi Anastasia Teyzenin masanın kenarına astığı renkli takvime takıldı.

Tarih 22 Ocağı gösteriyordu.

Buyursun geçsin arkamdaki, sıramı ona bırakıyorum

Bu son duyduğu Calligaris'i şaşkına çevirmişe benziyor. Ben ise ondan daha fazla şaşkınım.

“Ambra... 2006'da buraya, Tel Aviv'e gelmişsin. Defteri Daniel'e iade etmek için mi gelmiştin? Bu kadar zahmete girmek yerine basitçe postaya veremez miydin? Defteri polise teslim etmek daha doğru bir davranışken...” diyorum cümlemin gerisi getirmeden çünkü haddimi aşıp biraz fazla sert çıkıştığımı fark ediyorum

“Daniel ile bir daha görüşüp defteri ona geri verme fırsatım olmamıştı. Apar topar yola çıkmıştı. Onu aramayı denedim ama bana cevap vermiyordu. Defterin Viviana'ya ait olduğunu anlamamıştım bile. El yazısı liseden sonra değişmiş, tanıyamadım. Defterin ona ait olduğunu bana kim söyle bilirdi ki? Bunu ancak daha sonra öğrenebildim, bana Daniel söyledi. Ve defter o anda artık benim ellerimde değildi”

“Doktor Hanım, bir noktayı açığa kavuşturmanızı istiyorum. 2006 senesinde buralara kadar sırf bu amaçla mı geldiniz? Daniel'i görmek ve defteri ona vermek için mi?”

“Defter, benim için o kadar da mühim değildi. Yanımda getirmiştim ve kendime: Eğer beni görmek isterse defteri ona veririm, dedim. Aslında Viviana ve bana yaptığından sonra... Bunu çok da hak etmiyordu”

“O hâlde onu görmeyi neden arzuluyordun?” diye soruyorum sükûnetimi korumaya çalışarak.

Değişmek için kendini zorlayabilir, hayatına yeni bir yön verebilir ama yirmi sekiz yıl boyunca olduğu kişiyi silip atamaz.

Böylece Ambra en düşmanca ifadesini takınıp bana anti-patiyle bakıyor.

“Bunu öğrenmek bu kadar önemli mi?”

Ambra ile birbirimize attığımız şimşek dolu bakışların arasında kalan Calligaris “Evet” diye müdahale ediyor.

Ambra bir iç çekiyor. “O ocak ayında olanların nedenini bana açıklamasını istiyordum. Beni sadece Viviana’yı kıskandırmak için kullandığını itiraf etmesini istiyordum. Viviana’dan konuşmak ve Daniel’in onun kaybolmasıyla bir parmağı olup olmadığını öğrenmek istiyordum”

Calligaris, Ambra’nın o kendini beğenmiş ruhunu uyandırarak “Peki onunla görüştükten nasıl bir izlenim edindiniz? Fikrinizi öğrenmek benim için gerçekten önemli” diyor.

“Onun... Bu işle bir ilgisi olduğu”

Bunu çok zayıf bir inançla söylüyor ama böyle olmasına rağmen sözleri odada buz gibi bir etki yaratıyor.

“Sana ne söylemişti ki?” diye soruyorum üzülerek.

“Benimkisi sadece bir his”

Calligaris anlayışlı ve sabırlı bir ses tonuyla “Neden buraya döndünüz?” diye soruyor.

Ambra bana doğru dönüyor. Şu anki bakışları daha sakin. “Çünkü yaptığım seçimler sadece hayal kırıklığı getirmişti. Hayatım tam bir felaketti. Temelde çok yalnız bir insandım. Hiç kimseyle içten, hakiki ilişkiler kurmayı başaramıyordum. Claudio... Alice, sen Claudio’nun ilişkilerinde nasıl olduğunu bilirsin” diyor. Ses tonunda herhangi bir kin ifadesi yok ama dostane de değil.

“Ambra...”

“Şşşt” diyor parmağını dudağının üzerine götürerek. “Bir-birimizi kandırmayalım” Bu sözlerini beni utanca boğan bir sessizlik takip ediyor.

“Her neyse, o benim için doğru insan değildi. Birbirimize uygun değildik” Ambra bu gerçek sanki bugün hâlâ içini acı-tıyormuş gibi başını öne eğiyor. “Claudio ile olanlar bardağı taşıran son damla olmadı. Elbette ki beni terk ettiği için kaç-madım. Ama peşi sıra gelen olaylar... Bazı durumlar, değış-mek için cesaret bulmam gerektiğini anlamamı sağladı. Alice, bunu duyunca çok şaşıracaksın ama ben nefret ediyorum. Nef-ret, nefret ediyorum. Adlî tıptan tüm benliğimle nefret ediyor-um. Aynı tıbbın her dalından nefret ettiğim gibi. Hayatımdaki her konuda yanıldım”

Bu itiraf, yıllarca gay sandığım erkek kardeşimin aslında heteroseksüel olduğunu öğrendiğim günden daha şok edici. Neredeyse evrenin çökmesi gibi bir şey.

“Nasıl yani? Adlî tıptan nefret mi ediyorsun? Ama sen be-nim tanıdığım en başarılı öğrencisin”

“Bu bambaşka bir konu. Yaptığım işe çok emek veriyor-dum. Ama hiçbir aşk duymadan. Tıp okumaya mecbur kalmış-tım. Annem için çok önemliydi! Doktor olmak onun en bü-yük hayaliydi. Sonra yirmi yaşındayken bana hamile kalmış ve üniversiteyi bırakmış. Beş yaşımıdayken oyuncak bebekle-rimi muayene etmem için bana bir stetoskop hediye etti. Ben... Bambaşka şeyler arzuluyordum. Hastalıklara karşı asla bir ilgi beslemedim. Bu yüzden de Adlî tıba yöneldim. Ama bu işleri daha da kötü bir hale soktu”

Ambra sanki utanmış, sanki hikâyesinin devamını getir-mek ona büyük eziyete mal oluyormuş gibi bakışlarını ben-den kaçırıyor.

“Yirmi sekiz yaşımı doldurduktan sonra nihayet kendimde hayatımı radikal bir şekilde değıştirme cesaretini buldum. Ama

maalesef bu seçimimi insanlara itiraf etme cesaretini bulamadım. Ortadan kaybolmanın, yıllarca başarısız olduğumu kabul etmekten çok daha kolay olacağını düşündüm. Üstelik gerçeği anneme ya da herhangi bir kişiye söylersem özellikle de annemin beni bundan vazgeçirmek için her şeyi yapacağına eminim. Seçimimi,

hiçbir etki altında kalmadan tamamen kendi başıma yapmaya ihtiyacım vardı ve aldığım karardan pişman değilim. Elbette ki annemi endişelendirdiğim için üzgündüm. Nitekim durumum biraz sabitlik kazanınca gerçeği söylemek için onunla temasa geçtim. Tabi öncelikle içini rahatlamak için. Ama bunu, annemin hiçbir sözünün beni attığım adımdan geri döndürmeyeceğinden emin olduğumda yaptım”

Şaşkınlıktan sersemlemiş bir hâldeyim. Kaybolmasının arkasında çok daha ciddi... tehlikeli sebepler yattığını düşünüyordum. Malversini'nin peşini bırakmayıp ona hayatı zindan ettiği ya da Viviana'nın ölümüyle bağlantılı olaylar gibi. Ambra'nın bize tüm cevapları verdiğine eminim ama kendimi yine de eskisinden daha çok akıllı karışmış ve sarsılmış hissediyorum. Hem biraz evvel Daniel ile ilgili anlattıklarını duyduğumdan- ki kafamdaki romantizm idealimi paramparça etti- hem de meslektaşlarımın en başarılı ve en haini majesteleri Kraliçe Arı Ambra'nın bu kadar radikal bir seçimi yapmaya iten azabı yıllardır sakladığını keşfet ettiğim için.

“Son zamanlarda Enstitüde o kadar isteksiz ve dalgın bir hâlde çalışıyordum ki hiç kimse beni tanıyamıyordu” diye devam ediyor. Çok iyi hatırlıyorum, Ambra kaybolmadan birkaç ay önce işte o kadar çok hata yapmıştı ki sanki artık kendisi değil gibiydi. “O kadar ki Profesör Malcomess kendimi toparlamam ve durumu düzeltmeye çalışmak için bizzat devreye girmişti. Bu türden hataları benden değil, senden bekleyebileceğini söyledi. Hayatımın en kötü anlarından biriydi”

Sözleri karşısında öfkelenmemek mümkün değil ama ona bu keyfi tattırmayacağım.

“Enstitüde kredi kaybetmiştim... Claudio’yu kaybetmiştim” Duruyor ve gözleri yaşlarla doluyor. Hiç doğmamış bebeğini düşündüğüne eminim. Ama bu konuyla ilgi herhangi bir imada bulunma cüretine kalkışmıyorum. “...Gerçek sevgiden yoksunluk, boş ve sönük bir hayat yaşamanın verdiği duygular. Tüm bunlar beni Roma’yı terk etmeye itti “

“Neden İsrail?”

“Çünkü İsrail, yeni Amerika” diyor cılız bir gülümsemeye. “Burada sayısız imkan var. Her akşamüzeri deniz kenarı boyunca koşmayı seviyorum. Bu güneşi, dünyanın dört bir yanından gelip kendilerini evlerinde gibi hisseden insanların yarattığı bu kargaşayı seviyorum. İlham dolu bir şehir. Ben de eksik olan şey tam da buydu. Hem sonra saklanmak için en güvenilir yer olduğunu düşünüyordum. Eğer Viviana’nın cesedi tam da şimdi bulunmasaydı... Kimsenin aklına beni İsrail’de aramak gelmezdi. Ama sonuçta beni bir şekilde buraya iten yine o olmuştu. Hem ilk seferinde hem de şimdi. Dünyada çok az insanı Viviana kadar sevdim. Ama maalesef bunu çok geç fark ettim. Her şeyin yepyeni, hayatın daha başında olduğunuz o gençlik çağlarında yaşanan candan, beklentisiz sevgi bir daha karşınıza çıkmıyor. Viviana’dan sonra edindiğim arkadaşlarım bana sadece hayal kırıklığı yaşattı. Kendinizi bir sonrakine güvenle teslim edemiyorsunuz. İsrail’de çok mutlu olmuştu, bana buradan büyük bir coşkuyla bahsederdi... O böyle anlattıkça yolunu burada çizebileceğimi hissederdim. Ve buna hâlâ inanıyorum” diye sözlerini tamamlıyor beni şaşırtan bir kararlılıkla.

Cesareti için ona hayranım. Birçok defa hayatımdan memnun olmadığımı düşündüm ama yine de onu değiştirmek için hiçbir şey yapmadım.

“Vakti geldiğinde Roma’ya döneceğim- tatil için! – ve durumu herkese açıklayacağım. Şimdi değil” diye ekliyor inceden

bir kinle bakan gözlerini bana dikerek. Bu sırrı saklamam için bir tür emir. İyi haberi verip Claudio'ya rahat bir nefes aldirmayı ne kadar istesem de bu sırrı tutacağıma hiç şüphe yok.

“Staj bursumun dondurulduğunu biliyorum. Böylesi daha doğru. Zaten bu meslek beni artık hiç ilgilendirmiyor. Burada bir iş buldum, İbrani dili ve alfabesini öğreniyorum. Bu aynı zamanda bir nevi özüme dönüş sayılır: babaannem Yahudi asıllı bir Almandı. Hep İsrail'i ziyaret etmek istediğini söylerdi ama bunu asla yapamadı. Modern Sanatlar Müzesindeki

kafede işe alındım. Muhteşem bir yer. Beni, tıbbın hiç etmediği kadar mutlu eden bir iş. Herkes üniversite okumak, adını üne kavuşturmak için doğmaz. Kendimi nihayet özgür hissediyorum. Hiç bitmeyen rekabetten ve sorumluluğun ağırlığından yakamı kurtardım. Bunlar gerçek birer hastalık ve ben eski hayatımı koparıp atmaya karar vermeseydim asla iyileşmezdim. Bu yeni işimi sürekli olarak görmüyorum. Kendimi daha iyi ifade etmeyi öğrenme ve daha dahiyane bir şey bulma evresinde sadece bir geçiş olarak görüyorum. Hayatın sürprizler ve fırsatlarla dolu olduğunu öğrendim. İhtiyacımız olan tek şey değişimden korkmamak”

Guru modeli bu yepyeni Ambra'nın insani hipnotize eden bir etkisi var. Ne ben ne de Calligaris onun sözünü kesmeyi başaramıyoruz. İşin gerçeği adını burada da duyuracağına hiç şüphem yok. Bu onun DNA'sında var. Kahveyi dünyada hiç kimsenin yapamadığı gibi servis edecek. Bu onun karması.

Ambra, biz çıkmadan hemen önce yanağıma küçük bir öpücük konduruyor. “Hayat her zaman, her şeyi yoluna koyuyor” diye mırıldanıyor. Ardından muzip bir gülümsemeyle “Hatta senin açtığın felaketleri bile düzeltebilir”

Karşımdaki cismen Ambra ama ruhen bir başkası.

Ve benim kafam fena hâlde karışık.

Yapraklar gibidir insan soyu.

Bir yandan rüzgâr bakarsın onları döker yere,

Bir yandan bakarsın bahar gelir,

Yenilerini yetiştirir, yeşertir orman,

Homeros

Ertesi gün Calligaris’le kendimize bir Kudüs turu hediye ediyoruz.

Müslüman mahallesinin ana girişi Şam Kapısına geldiğimizde Arthur’u düşünüyorum. Kendimi nihayet biraz olsun onun frekansında hissediyorum: içimde sanki onun dünyasına yakın bir yerlerdeymişim gibi bir heyecan var.

Pislik içindeki küçük bir lokantada ismini beş dakika sonra unuttuğum peynirli bir tatlı yiyoruz. Geleneksel pazarın içinden geçip Ağlama Duvarına gidiyoruz. Ancak kadınların duvara yaklaşması yasak, hemcinslerime ayrılan uzaktaki bölüm ise o kadar etkileyici değil. Ardından Kutsal Kabir Kilisesine gidiyoruz.

Burada Calligaris’in aklına ancak bir İtalyan’ın düşünebileceği türden tuhaf fikir geliyor.

“Şurada rehberle dolaşan bir İtalyan kafilesi var. Anlattıklarından bedava faydalanalım”

“Komiser... Utanıyorum”

“Çok kolay. Clementina ile hep böyle yaparız. Yabancı gibi davranırız ve hiç kimse bizi bedavacılıkla suçlayamaz. Hem Alice... Bu kalabalıkta... Kim bizi fark edecek ki!”

İçimden ona hayır demek gelmiyor. Başımı önümdeki İtalyanca seyahat rehberine eğip, Sant’Ilario d’Enza Kilisesi Cemaati’nin kafilesine katılıyorum.

“Unutma Alice, yabancı gibi davran. Mesela bir Fransız gibi: zaten öyle de bir havan var”

“Komiser, ben tek kelime Fransızca bilmiyorum”

“Daha iyi ya! Dilsiz bir Fransız”

Sözleri beni bir şekilde etkilemiş olmalı yoksa bu yaptığımın başka bir açıklaması olamaz. Sempatik yüzlü genç bir kız bana doğru yaklaşıp İtalyan olup olmadığını soruyor. İçgüdüsel olarak “Hayır” diye cevap veriyorum.

Kız, elimdeki İtalyanca kitapçığa bakıyor. “Ah öyle mi, İtalyanca anlıyor musun?”

Yerin dibine zaten battım... Hayır, lafımı geri almam mümkün değil.

“Biraz...”

“Kitabını ödünç alabilir miyim?”

Başımı evet dercesine sallıyorum. Rezil oldum. Komiser, bir vitrayın üzerindeki desenleri işaret etmek için bana doğru yaklaşıyor “*Alice, s’il vuou plàit...*” diyerek makul bir Fransızcayla devam ederek bilmem hangi tarihi eser görmek için girdiğim sıradan beni çıkartıyor. Genç kız kitabı bana iade ediyor ve ben kendimi utançtan yerin dibine girmiş gibi hissediyorum...

“Komiser, bunu benden bir daha istemeyin. Rezil oldum!”

“Abartma, kızı bir daha nerde göreceksin ki?”

Ona cevap verecek gücü bulamıyorum.

Akşam yine Tel Aviv'deyiz. Yemeği, Viviana'nın mektuplarında okuduğum, Daniel'le geçirdiği ilk akşam geldiği küçük meyhanede yiyoruz. Bir vintage dükkânı aramak için Allenby Street'de geziniyoruz ama maalesef hevesim kursağında kalıyor. Ardından Shenkin Caddesi boyunca yürüyüp kaldığımız otele doğru çıkıyoruz.

Komiser'in bodyguard tavırları gerçekten çok gülünç çünkü o kadar çelimsiz ki bir saldırı anında bizi koruması mümkün değil.

Calligaris, yanımızdan geçen her potansiyel suçluya şüpheyle bakarken ben ise biraz hüzünlü bir ruh haliyle – çünkü yarın İsrail'de son günümüz- sıcak akşamın keyfini çıkarıyorum.

* * *

Küçük valimizi düzenlemekle meşgulüm; bir otobüs bizi yarım saat sonra havalimanına bırakacak. Hemen ardından Alitalia'nın direk uçuşuyla beni Cordelia ve sevgili köpeğimin beklediği Roma'ya gideceğim. Kapının çalındığını duyduğumda gelenin Calligaris olduğuna eminim ama karşımda Ambra'yı buluyorum.

“Ne şans! Çoktan yola çıktığınızı düşünüyordum”

“Gel, girsene” diyorum darmadağın hâlde bırakmak üzere olduğu odanın halini umursamadan.

“Daniel ile 2006'da görüştüğümüzde bana söylediği bir detayı hatırladım. Yani onu en son gördüğümde” diye vurguluyor yanlış anlaşılmaktan kaçınmak için.

“Bekle, Komiseri çağırayım, onun da burada olması daha doğru olur”

Calligaris yanımıza o kadar aceleyle geliyor ki telaştan pantolonun fermuarı açık kalmış ama hiçbirimiz ona bunu hatırlatma cüretinde bulunmuyoruz.

Odamın bir köşesinde duran yuvarlak masasının etrafına oturuyoruz.

Ambra eski hayatında gösteriş yaptığı süslü püslü kıyafetleri olmaksızın da çok kadınsı ve kıskırtıcı; hatta muhtemelen bu haliyle çok daha çekici. Düz, sade ama çok seçkin bir elbise giymiş. Bileğinde işportadan alınmış iki çift basit bilezik, ayağında ise en iyi kalite ayakkabılar var. Kısa saç kesimi yüzüne yumuşak bir ifade verip, yeşil gözlerini ön plana çıkartmış.

Çok güzel. Claudio şimdi onu görseydi...

“Buyurun, Doktor Hanım. Her şeyi anlatın”

Ambra hayati önem taşıyan bir detayı anlatırken küçük parmağında taşıdığı yüzüğü ile oynuyor.

“Defterle ilgili”

“Harika! Biz o küçük defterin çok özel bir önemi olduğuna inanıyoruz”

“O kadarını bilemiyorum ancak... İçini karıştırmıştım. Gözüme bilimsel daha doğrusu arkeolojik içerikli bir çalışma gibi görünmüştü. Bir de sayfaların arasına gelişigüzel karalanmış cümleler, şiirler... Şimdi iyice düşününce tam Viviana’nın tarzıydı. Okuduğu tüm kitaplardan alıntılar yapardı. Lisede defterine İlyada’dan benim için hiçbir şey ifade etmeyen pasajlar yazardı... Tabii bunun anlatacaklarımla hiçbir ilgisi yok. Tamamen öylesine bir defter gibi görünüyordu. Buna rağmen Daniel için çok büyük bir öneme sahip olduğu aşıkardı”

Uçağı kaçırma korkusuyla yanıp tutuşan Komiser “Pekala, bize anlatmak istediğiniz detay nedir?” diye soruyor.

“Daniel bana Viviana’nın kaybolmadan önce defteri araştırma grubundan birine verdiğini söylemişti”

Aniden alarma geçen Komiser “Kime?” diye soruyor.

“Bana söyleyip söylemediğini bilmiyorum ama söylemiş olsa bile benim unuttuğum kesin”

Bir detay komiserin elinden asla kaçamaz. Asla.

“Ambra, zorla kendini. Hiç mi hatırlayamıyorsun? Bu çok önemli”

“Önemli olduğuna hiç şüphem yok. Ancak maalesef bunun dışında hiçbir şey hatırlamıyorum”

Omuzlarını silkip ayağa kalkıyor. “Umarım sizlere biraz da olsa faydam dokunmuştur”

Her ikisini de kapıya kadar geçiriyorum. Komiser, Ambra ile ikimizi yalnız bırakmadan önce bana zamanın daraldığını hatırlatmak için parmağıyla saatinin kadranına vuruyor.

“Yaptığın seçimden dolayı sana hayran kaldım. Bunu bilmeni istedim” diye fısıldıyorum Ambra’ya.

Gururlanıyor; “Teşekkür ederim”

“İyi şanslar dilerim. Bir daha görüşecek miyiz?”

“Kim bilir... Buraya geri dönersen, neden olmasın?” Elimi sıkıp, bana o her zamanki kendine has, mesafeli, soğuk gözleriyle bakıyor. Bazı şeyler unutulmaz.

“Sana da iyi şanslar, Alice!”

Yaşadığın sürece asla vazgeçme

“Bunu anlamamış olduğunuza inanmıyorum”

“Neyi, tatlım?”

Uçakta yan yana oturmuş hostesin biraz evvel servis ettiği lezzetli ikramları yemekle meşgulüz.

“Viviana’nın defteri Anita’ya verdiğini. Buna hiç şüphe yok”

Calligaris, elindeki plastik kaşıkla benim krem peynirimin dibini kaşıklamakta. Kendi yemekleri dışında benim artıklarımı da sildi süpürdü. Onu, tiroit hormonlarını kontrol ettirmesi için uyarmam gerekiyor. Bu kadar yemeye XL cüsseli ikizleri kadar obez olması gerekirdi ama aksine hamsi balığı gibi zayıf. Gözünü şimdi de tatlıma dikti.

“Komiser, beni dinliyor musunuz?”

“Alice sezgilerin kuvvetli ve belki de şu ana kadar yetiştirdiğim en iyi çıraksın ama abartmayalım. Tabii ki bunu düşündüm. Viviana kaybolmadan bir gün önce 22 Ocakta, kız kardeşinin doğum günü partisinin tam ortasında Anita Ferrante’nin evine gidiyor. Anita’nın bahsettiği o doküman meşhur defterin ta kendisi. Ama bu noktada senden bir şeyi daha sorgulamanı bekliyorum”

“Defter, Daniel Sahar’ın eline neden ve nasıl geçti?”

“Doğru. Defterin tek başına hiçbir önemi yok- içinde prenses hakkında sadece birkaç not olduğunu anladık. Defter bunun dışında hiçbir şey ifade etmiyor. Ama o defter bizi başka bir cevaba götürecek olan anahtar. Viviana’nın ölümü, defterin el

değiştirmesinden hemen sonra gerçekleşiyor. Nasıl olduğu ise hâlâ keşfedilmeyi bekliyor”

“Şimdi ne yapacaksınız?”

“Sanırım Daniel Sahar’ı yeniden sorgulayacağım. Anita Ferrante ile de küçük bir sohbet etmemiz gerekiyor. “

Başımı sallayarak sözlerini sessizce onaylıyorum Ardından içinde Amos Oz’un My Michael romanı bulunan çantamı kabin rafından almak için ayağa kalkıyorum. Çantamı açar açmaz bir başka yolcunun bagajı kafama düşüyor. Ağzımdan istem dışı, okkalı bir küfür kaçıyor. Elbette İtalyanca olarak.

Ve tam o anda beni Fransız zanneden, o sempatik yüzlü kızın hemen arkamdaki koltukta oturmuş şaşkın gözlerle bana baktığını görüyorum.

Yer yarılrsa da içine girsem!

* * *

Claudio, pazartesi sabahı beni Enstitüde görür görmez “Eee Allevi? Kutsal topraklarda ruhunu ve vücudunu arındırdın mı bakalım?”

“Doktor Conforti, senin de arındırman gereken çok şey var”

“Beni arındırmak için bizzat Tanrının kendisi lazım. Kutsal topraklara kiminle gittin benim güzel Alicem? Yoksa yeni biri mi? Ya da dur ben tahmin edeyim. Öyle yerler tam da Malcomess Junior’un tarzı”

“Bilgin olsun diye söylüyorum, İsrail, pasaportundaki vizeler yüzünden Arthur’un sınırdan içeri girmesine asla izin vermez”

“Vov! O hâlde yeni bir aşk!”

Bırak da böyle olduğuna inansın. Zaten canını acıtmayacak. Nitekim imzalaması için önüne koyduğum evraklara geri dönüyor.

Ardından bakışlarını önündeki işten kaldırıp ısrarlı gözlerle yüzüme bakıyor. Evrakları uzatıyor ama almaya çalıştığım da elinden bırakmıyor. Bir süre bu hâlde, zavallı bir adamcağızın gömü iznini veren o kâğıtlarla birbirimize bağlanmış hâlde kalıyoruz.

Sanki cevap vermem için emredermiş gibi baskıcı bir ses tonuyla “Kiminle gittin?” diye soruyor.

“Claudio, ben senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Hiçbir şey. Bunun tam tersine benimle ilgili her şeyi bilme hakkını sana kim veriyor?”

Wally kapıyı bile çalmadan odaya dalıyor.

O çirkin sesiyle kurbağa gibi vıraklıyor. “Alleui, bizi yalnız bırak”

Claudio elindeki evrakları hemen bırakarak şehla bakışlarını üzerimden çekip Wally’e doğrultuyor.

“Çık” diye mırıldanıyor. Bir cevap ya da basit bir görüşürüz yerine bununla yetinmem gerekiyor.

Öğleden sonra Anita Ferrante ‘ye yapacağımız sürpriz ziyaret için Calligaris’le randevum var.

Fındık ağaçları arasındaki villasına ulaşıyoruz. Anita, kendine olan güvensizliğini kibirle saklamaya çalışan o her zamanki biraz yapmacık havalarında. Bu sefer evde yalnız.

Komiser kahve ikramını reddettikten sonra “Fazla zamanınızı almayacağız” diyor.

Geçen seferki gibi bize yardım etmek için yanıp tutuşuyormuş numaralarında “Benim hiç acelem yok” diye karşılık veriyor.

“Viviana, kaybolmadan bir gün önce, kız kardeşinizin doğum gününde, size ne tür bir doküman teslim etmişti?”

“Bunu hatırlamam mümkün değil, Komiser...”

“Peki, o dokümanlara şimdi nerede?”

“Komiser, eğer önemli bir şey olsaydı mutlaka hatırlardım...”

Calligaris evrak çantasından Viviana’nın küçük defterini çıkartıyor. Anita’ya doğru uzatarak “Size bunu mu vermişti?” diye soruyor.

Anita deftere korkuyla dokunup başını hayır der gibi sallıyor.

Odaya bir süre sessizlik çöküyor.

“Doktor Ferrante, Viviana’nın bunu size verdiğini kesin kez biliyoruz. Viviana, Eriha’da yaptığı keşiflerin ağırlığından kurtulmak istiyordu. Roma’dan gitmek istiyordu. Ama çalışmalarının size yardımcı olmasını diliyordu. Sizi aradı, niyetini anlattı ve siz de Anita, bu teklifi ikiletmediniz bile. O gün kız kardeşinizin doğum günü olduğu için onu bir dilim pasta yemeğe davet ettiniz. Viviana buraya geldi. Ondan sonra ne oldu Anita?”

Anita, sanki Calligaris’in sözlerini dinlememiş gibi sayfalara konsantre olmuş bir hâlde defterin yapraklarını çeviriyor.

“Anita, Viviana’ya ne oldu? Bunu hep bildiniz ve hâlâ biliyorsunuz”

“Ben, defteri Daniel Sahar’a verdim. Aynı akşam”

“Neden?”

“Sanırım içini okumuşsunuzdur. Muhteşem bir çalışma. Elbette Viviana prensesi tek başına asla bulamazdı ve Daniel olmaksızın orta doğu uygarlıkları ve Eriha’dakiler arasındaki paralellik fikrini üretemezdi”

“Bizi defteri Daniel Sahar’a adalet duygunuz yüzünden mi verdiğiniz inandırmaya çalışıyorsunuz?”

Anita acı bir gülümsemeyle cevap veriyor. “Hayır, hayır. Defteri verdim çünkü bunu yapmamı Dr. Curreri istedi. Viviana’nın birkaç gün içinde Roma’yı terk etme niyetinde olduğunu ve üzerinde çalıştığı işi sonlandırmak istediğini söylemek

için profesörü aramıştım. O akşam buraya geldiğinde... kaybolmadan önce bana tam olarak böyle söylemişti”

Ama Profesörün bundan zaten haberi vardı! diye bağıırıyorum ama sadece içimden...

Konuşmak ve susmak arasında kararsızken en iyisinin her zaman sessiz kalmam olduğunu artık öğrendim.

Viviana, bunu Rebecca’ya yazmıştı. Onu Eriha’ya bağlayan çok fazla kötü anı vardı. İlgi alanını değiştirip bembeyaz bir sayfa açmak istiyordu. Bu konu hakkında konuşmak için Curreri’ye gitmiş, Profesör bu kararına üzölmüş ancak gelecekteki projeleri için ondan hayır duasını eksik etmemişti.

“Curreri size, defteri Daniel Sahar’a vermenin neden daha doğru olduğunu söylemiş miydi?”

“Bana Viviana’nın bazı özel durumlara farklı anlamlar yüklediğini ve prensesle ilgili tüm çalışmaların Daniel’in emeğı olduğunu söylemişti”

“Defteri Viviana’ya iade etmek daha akıllıca hatta daha etik bir davranış olmaz mıydı? Üstelik Anita, meslektaşınızın bir gün sonra ortadan kaybolacağını bilemezsiniz” İşte. Söyledim. Konuşmak ve susmak arasında kararsızlık yaşarken bu sefer konuştum. Umarım Komiser beni azarlamaz.

Aslında yorumumdan fazlasıyla memnun gözüküyor.

“Daniel ertesi sabah yola çıkmıştı. Bunu yapmak için her halükarda vakit yoktu”

Ukala ve ters bir tonda “Posta hizmetleri tam da böyle işler için var” diyorum bu tavrımdan son derece memnun hâlde.

Komiser “O akşama dönelim” diyerek sakince müdahale ediyor. “Daniel Sahar’ı Profesör Curreri ile konuştuktan hemen sonra mı aradınız?”

“Hayır. Profesör onunla konuşup Daniel’i buraya evime gönderdi. Kapıyı çaldı, defteri aldı ve arkasını dönüp gitti”

Komiser alaycı bir tavırla “Aranızda tek kelime bile etmediniz mi?” diye soruyor.

“Çok kısa, sadece hoşbeş”

Ona, Viviana’ya ihanet ettikten sonra o gece yastığa başını nasıl rahat koyduğunu sormak isterdim. Ama bu işte bir bit yeniği olduğunu hissediyorum.

O tacın çukura Viviana ile beraber girmesi bir tesadüf değil. Anita hâlâ itiraf etmediği başka bir şeyler de biliyor olmalı.

“Kız kardeşinizin doğum günü partisi Daniel Sahar geldiğinde bitmiş miydi?”

“Evet, akşam geç saatlerdi. Kız çocuklarının partileri hava kararmadan biter”

“Peki, taçları ne yaptınız?”

Anita sorunun ne manaya geldiğini, bunun Viviana’nın gömülme şekline bir gönderme olduğunu anlamış olmalı. Bu yüzden de kullanacağı kelimeleri özenle seçiyor gibi duruyor”Sanırım tüm çocuklar taçlarını yanlarında kendi evlerine götürmüştü. Ancak bir tane tacım bizim evde kalmış olabileceği ihtimalini hariç tutmam mümkün değil, öyle değil mi?”

“Peki, Daniel Sahar eve girdi mi?”

“Evet, ama sadece birkaç saniyeliğine” diyor ancak bu itirafının biraz önce söyledikleriyle örtüşmediğini fark ediyor. “Yani bir bardak su içmek istemişti”

“Sizce Daniel Sahar’ın o taçlardan birini almış olması mümkün mü? Demek istediğim bunu yapabilecek vakti ve fırsatı olmuş muydu? Vereceğiniz cevap çok önemli Anita. Dikkat edin”

Anita çok da dikkat etmişse benzemiyor. Hiç tereddüt etmeden cevap veriyor.

“Evet”

“Siz bunun mümkün olduğuna inanıyor musunuz?”

Şimdi işe daha ihtiyatlı davranıyor. “Bakın, ikisi çok farklı şeyler. Prensipte sizin söylediğiniz gibi olmuş olması muhtemel. Ancak kesin öyle oldu diyemem. Hangi sebeple böyle bir şey yapabileceğini tahmin edemiyorum. Evet, Daniel... Biraz tuhaf bir tipti. Çok antipatik bir gençti. Çok kindardı. Ama... Bundan fazlası yok... Siz Daniel Sahar’ın Viviana’ya kötülük yapacak kapasitede olduğuna mı inanıyorsunuz?”

Kendini ifade ederken, Viviana’nın zamanında canını sıkkan yılan gibi, ikiyüzlü bir tavrı var. Benim gözüme rakibinin ölümüne sevinecek bir tip gibi görünüyor.

“Doktor Ferranti soruşturmanın tam ortasındayız, hipotezler hâlâ çok fazla...”

Televizyondaki sunucuların insani olaylarda yaptıkları gibi yapmacık bir anlayış ifadesiyle başını sallıyor.

“Bize ne kadar faydalı olduğunuzu tahmin bile edemezsiniz”

Calligaris’in ses tonu o belirsiz ki gibi tam olarak neyi ima ettiğini anlayamıyorum. Belki de altında hiçbir şey yatmıyordur.

Sensizliğin ne olduğunu bilmiyormuşum

Lovely Complex

Kendimi labirentte bir fare gibi hissediyorum. Sebebi belki de Curreri yurtdışında bir kongrede olduğundan Calligaris'in onu sorgulayamadığı içindir. Ya da Daniel Sahar'a resmi bir celp gönderilmesine rağmen davete hâlâ icabet etmediği için.

Ya da Arthur 'un bir hafta sonu için Roma'ya döneceğine söz verip sonra ertelemesi yüzündendir.

Kısacası başkalarının geliş gidişlerinin kölesi olmuş hâldeyim.

Ama bu geliş gidişler sahaya bir kez olsun benim lehime çıkıyor: yarın, Osaka'dan yaklaşık on dört saatlik bir yolcuğun ardından kıtalararası muhteşem bir zaferle Yukino geliyor.

Cordelia ile beraber onu havalimanından almaya gidiyoruz; erkek kardeşim arabasını bize ödünç verdi.

Başına buyruk uzun kakülleri, benekli taytı, kırmızı rugan babetleri ve o her zamanki dev gibi valiziyle gelen yolcular kapısından çıkıyor. Oldum olası bir *cosaplay*' e benzemiştir.

İtalyancayı biraz unuttuğunu üzüntüyle fark ediyorum: Yukino yabancı dilleri çok sever ama iyi bir hafızası yoktur.

"Diri çantan güzelmiş!"

"Diri değil, Yukino. Deri"

"Of! Ne felaket. Bir sürü şeyi unutmuşum"

"Ama pizzayı ne kadar sevdiğini unutmamışsın" diye gözlemde bulunuyorum koca bir dilimi midesine indirmesini

seyrederek. Canı o kadar çok istemişti ki yol üzerindeki küçük bir büfenin önünde durmak zorunda kalmıştık.

Eve döndüğümüzde doymak bilmezmiş gibi üzerici bolca kaymaklı fındıklı dondurma istiyor. Her zamanki gibi saat farkına kolaylıkla adapte olamadığı için üstüne bir de küçük bir şehir gezisi yapıyoruz- Campo dei Fiori'yi özlemiş- ve biz yorgunluktan bitik bir hâlde yatağa girmeyi dört gözle beklerken eski günlerdeki gibi pringles ve televizyon eşliğinde bir gece partisi yapmayı teklif ediyor.

Gece ikiye doğru, kırk sekiz saat hiç mola vermeden ergenlik çağındaki bir genç kıza bakıcılık yapmış gibi bitkin düşünüyorum.

Cordelia'nın evinde başka seçenek olmadığı için aynı odada kalacağız. Onun için satın aldığımız portatif karyolada uyuyacak.

Yatağa açtığımızda odanın içinde hareket edemez hale geliyoruz. Ona yepyeni çarşaflar seriyorum.

“Belki de ben rahatsız ediyor”

“Duymamış olayım!”

“Uykuya d alamıyorum”

“Saat farkı yüzünden...”

“Kitap okuyabilir miyim? Fenerle?”

“Elbette, Yuki”

Çantasından Moravia'nın bir kitabını çıkartıyor” Arthur'u yeniden görmeyi çok isterim”

“Ah, bir de bana sor”

“O ne büyük korkuydu öyle” diyor Arthur'un öldüğüne dair yanlış haberi ima ederek.

“Görünüşe göre gelecek hafta İtalya'ya geri dönecek. Şansımız yaver giderse görüşürüz. “

“Onunla konuşacak mısın?”

“İlk başlarda daha kararlıydım. Bugünlerde ise kararsızım. Onu sonsuza dek kaybetme korkusuyla cesaret bulmuştum. Şimdi hayatta ve iyi olduğunu biliyorum ve içimdekileri ona... Söylemekten utanıyorum.

“Japonya da şöyle deriz: sormak bir anlık sıkıntıdan fazlasına mal olmaz ama sormamak tüm hayatın boyunca sıkılmak demektir..”

Parlayan çekik gözleriyle yorganın altına giriyor. Ağzının kenarındaki iki gamze tatlı bir gülümsemeyle ortaya çıkıveriyor.

Her nereye giderse ışığını da beraberinde taşıyor.

Onu ne kadar da çok özlemişim.

Beni görünce bemen tanıyacaksın, pabuçlarımın üstü ayak izleriyle dolu

“Ah! Size böyle mi söyledi?”

Profesör Curreri bizi öğleden sonra, Arkeoloji Bölümünde kabul etti. Bizim dışımızda hiç kimse yok. Biraz önce ona Anita'nın anlattıklarını ilettik. “Viviana'nın notlarını Daniel'e vermesini ona ben söylemişim, öyle mi?” Hiç de gergin görünmüyor aksine eğleniyor gibi bir hali var. “Ne kadar nahoş ve ne kadar talihsiz bir durum”

“Profesör, yani 22 Ocak akşamı Anita Ferrante ile konuştuğunuzu kabul etmiyor musunuz?”

“22 Ocak mı?”

Komiser, “Evet. Viviana'nın kaybolmasından bir gün önce” diyerek tarihe dikkatini çekiyor.

“Konuşmuş olabilirim, bu mümkün. Ancak ona hiçbir talimat vermedim” diye kendini müdafaa ediyor ama oldukça sakin bir tavırla.

“Anita neden yalan söylesin? Sizinle konuşacağımızı biliyordu. Bunu en azından tahmin ediyordu”

Münasebetsiz bulduğum bir komiklikle sevimli görünmeye çalışarak “Komiser, birçok yeteneğim var ancak kadınların zihnini okumayı hâlâ bilmiyorum!” diye haykırıyor.

Komiser ciddi bir ifadeyle “O notların Daniel'in elinde olduğu doğrulandı” diye karşılık veriyor.

“Ama defterin el değiştirmesinde benim hiçbir rolüm olmadı”

“Bu noktayı aydınlatmak şart oldu. Anita ile yüzleşmeyi kabul eder misiniz?”

“Başka çare yoksa...”

“Profesör, sizin de dediğiniz gibi bunun nahoş bir istek olduğunun farkındayım... Anita Ferrante ile ne tür bir ilişkiniz var?”

Curreri'nin kaşları atılıyor. “Bir doçent ve profesör arasında olmaması gereken türden ilişkiler. Bunu itiraf ediyorum çünkü er ya da geç keşfedeceğinizi biliyor ve hiçbir şeyi gizlemek niyetinde olmadığımı ispatlamak için yapıyorum”

Demek ki haklarında çıkan dedikodular temelsiz değilmiş. Kabul ediyorum, şaşırdım. “Peki, hâlâ devam ediyor mu? Daha açık anlatır mısınız?”

“Doğruyu söylemek gerekirse kısa süre önce bitti. Eriha'ya gitmeden önce başlamıştı ve 2005'den bu yana devam etti. “. Sanki durumun vahameti adil ve ahlaklı profesör sıfatını hiçbir şekilde etkilememiş gibi” Ancak Anita'ya alsa torpil geçmedim” diyor altını çizmeye özen gostererek. “Her şeyle suçlanabilirim ama torpil geçmekle asla! Daha da fazlasını anlatacağım: Anita, mesleki başarı açısından Viviana'yı tercih ettiğim için çok acı çekti. Onu çok kıskanıyordu. Ama ben iki konuyu her zaman birbirinden çok uzak tuttum”

Calligaris “Aferin size” diyor hışımla.

“Komiser, ses tonunuzda hafif bir polemik hissediyorum. Bu hikâyeden gurur duymuyorum, bana inanın. Kabul etmek benim için çok ama çok zor oldu. Ama oldu bir kere. Bu ilişki bana başından sonuna kadar acı verdi ve şimdi beraber çalışıyor olmamız durumu daha da zorlaştırıyor”

Calligaris'in sabrı tükenmiş gibi duruyor. Kanımca çok hassas olan –mesela Daniel'in Anita'nın da ani olarak adlandırdığı

yola çıkışı ile ilgili -soruları atlayarak Profesörü aceleyle selamlayıp görüşmeyi bitiyor.

“Bizim mesleğimizde iki eski sevgilinin birbirinden intikam alması kadar can sıkıcı bir şey yoktur.”

“Ne anlamda?”

“Anlamadın mı? Anita, Curreri’yi ancak şimdi, terk edildikten sonra topun ağzına koydu. Curreri de bize Anita’nın Viviana’yı ortadan kaldırmak için mükemmel bir sebebi olduğunu ima ediyor”

“Ve Daniel Sahar’ın tüm bu olaylarda ne tür bir rolü olduğu hâlâ anlaşılamadı” diye ekliyorum.

“O Sahar denen adam benim için bir muamma olmaya devam ediyor”

“Geliyor mu? Bir haber var mı?”

“Galiba yarın burada olacak”

Komisere bürosuna kadar eşlik ediyorum. Ben tam da kalkmak üzereyken asistanlarından biri, Montosi davası hakkında konuşmak isteyen genç bir adamın geldiğini haber veriyor.

Doğal olarak yerimden bir milim bile kıpırdamıyorum. Genç adam içeri giriyor ben ise bir köşeye çekiliyor ama anlatacaklarını duymak için antenlerimi iyice senkronize ediyorum.

Genç adam kendini tanıtıyor. Aşağı yukarı benim yaşlarımda. Polo model kazak ve jean pantolon giymiş; çok saygın bir havası var.

Komiser ağzından çıkacakları sabırsızlıkla beklerken “Dün tesadüfen Viviana Montosi’nin fotoğrafını televizyonda gördüm.” diye sebebi ziyaretini izah etmeye başlıyor. “Ve onun 23 Haziran 2006 tarihinde tanıştığım kızla aynı kişi olduğunu fark ettim”

Calligaris'in gözleri fal taşı gibi açılıyor. Ama adama biraz şüpheyile yaklaşıyor. "Bay Roversi, yıllar önce gördüğünüz bir yüzü nasıl oluyor da bu kadar iyi hatırlayabiliyorsunuz?"

"Bunu sormak da çok haklısınız, kabul ediyorum! Bakın Sayın Komiser, o gün -yaklaşık öğleden sonra sıralarında- bir sınava hazırlanmak için okul arkadaşlarımdan birinin evine gitmek üzere yoldaydım. Metroda o kızı- Viviana'yı- gördüm"

Bir dakika! Metro konusu dikkatimi çekiyor: Viviana'nın cebinde tam da 23 Ocak tarihli bir metro bileti vardı ama bu mesele hiçbir zaman açıklığa kavuşturulamamış bir detay olarak kalmıştı.

"Beraber uzun bir yolculuk yaptık: Valle Aurelia durağından Re di Roma'ya kadar. Bakın, ben o tarihlerde Regina Apostolorum'da okuyordum. Otobüsten henüz inmiştim. O ise sanırım Lepanto durağında binmişti"

Kılı kırk yaran Komiser "Öğleden sonra saat kaçta?" diye soruyor.

"Kesin bir şey söylemek zor... Ancak şöyle diyebilirim ki o zamanlarda derslerim saat on beş gibi bitiyordu. Otobüse binmem ve metro istasyonuna varmam arasında geçen zamanı hesaplarsak sanırım yaklaşık dört gibi ama gerçekten emin değilim"

Bu noktaya kadar her şey mantıklı çünkü Lepanto, Viviana'nın evine en yakın olan durak. Buraya kadar yalan söylemediğini düşünüyorum. Her şeyi bu kadar iyi hatırlaması insanı biraz düşündürüyor ama mutlaka bir sebebi var. Nitekim Roversi az sonra Viviana'yı bu kadar iyi hatırlamasının nedeni anlatıyor.

"Çok güzel bir kızdı. Egzotik bir havası vardı. Kısacası Komiser, ben... ona biraz asılmıştım"

Komiser "Ah, şimdi belli oldu" diye karşılık veriyor anlayışlı bir şekilde.

Roversi utangaç bir şekilde gülümsüyor. “Ona yaklaşıp bir bahaneyle lafa girdim. Cana yakın ve nazıkçe karşılık verdi. Sonuçta, Re di Roma durağında beraber inene dek sohbet ettik. Sonra şaşırtıcı bir şekilde aynı adrese gittiğimizi keşfettik. Yani Aosta sokağından Fidenza Sokağına kadar beraber yürüdük”

Calligaris güler, koyu renk kaşlarını çatıyor. “Güzel. Sonra?”

“Sonra aynı sokağa girdik. Bilirsiniz işte... Ondan telefon numarasını istedim ve o da verdi. Ona gülümsedim. O bana gülümsedi ve vedalaştık”

“Tam olarak nerede?”

“Asansörde. Ben sınıf arkadaşımın evine gitmek için ikinci katta indim. O daha yukarıdaki bir kata gidiyordu...”

Aşırı heyecanlanan Calligaris “Daha ne olsun!” diye haykırıyor. “Ekleyeceğiniz başka bir şey var mı?”

“Evet. Onu aynı akşam aramayı denedim. Ama cep telefonuna ulaşamıyordum. Ertesi ve bir ertesi gün daha denedim ama cevap alamadım. Sonra bana cevap vermek istemediğini düşündüm ve bir süre sonra şansımı denemekten vazgeçtim. Ama birkaç gün boyunca kendime hep aynı soruyu sordum: eğer aranmak istemiyorsa numarasını neden vermişti?”

“Kaybolması hakkında hiçbir şey bilmiyor muydunuz? Gazete ve televizyonlar günlerce ondan bahsetmişti...” diye soruyor şüpheyle.

“Hayır, gerçekten düne kadar hiçbir şey bilmiyordum. Size tuhaf görünebilir ama böyle. Zaten neredeyse hiç televizyon seyretmem, üstelik Viviana ile tanıştıktan kısa bir süre sonra yurtdışındaki bir okula gitmek için yola çıktım. Dün tamamen tesadüf oldu. Anneme refakat ediyordum. Hangi kanalda olduğunu hatırlamadığım bir programı seyrediyordu. Hemen kanalı aradım ve bana doğrudan sizinle konuşmamın daha uygun olacağını söylediler”

“Çok iyi yapmışlar”

“Eğer bana inanmıyorsanız telefon kayıtlarını kontrol edebilirsiniz. Bu durumlarda böyle yapılmıyor mu? Aramalarımı görebilirsiniz. Numaram bu” diyerek rakamları, çantasından çıkardığı bir kartın üzerine sol eliyle yazıp sözlerini tamamlıyor.

Kartı nazik bir şekilde Calligaris’e uzatıyor. “Daha önce haberim olsaydı inanın tüm bunları anlatmak için hiç vakit kaybetmezdim. Komiser, soyadını bile bilmiyordum. Sadece ismi ve telefon numarası. O zamanlar Facebook yoktu: yabancı birine ulaşmak zordu. Benimle ilgilenmediğine inanmıştım bu yüzden de ısrar etmedim. Sonra da onu zamanla unuttum”

“Dinleyin Bay Roversi, Viviana hakkında başka ne hatırlıyorsunuz? Size söylemiş olduğu herhangi bir söz, en saçma görünen şeyler bile çok önemli olabilir. Viviana tanıştığınız gün kayboldu. Onu son gören kişi siz olabilirsiniz”. Calligaris bunları çok ciddi bir havada söylüyor.

Genç adam durumun ne kadar hassas olduğunu anlamış olmalı ki vereceği cevaba fazlasıyla odaklanmış gibi duruyor.

“Bana çok fazla şey anlatmamıştı. Havadan sudan sohbet etmiştik. Arkeoloji okuduğunu ve yakında Fransa’ya gideceğini söylemişti. Ona bir erkek arkadaşı var mı diye sormuştum ama bana şifreli cevap vermişti. Karışık bir durum, demişti, ya da benzer bir şey. En çok ben konuşmuştum. Çenem biraz düşüktür ve bilirsiniz, onu etkilemeye çalışıyordum”

Onu etkilemeyi belki başardı belki de başaramadı. Viviana’nın kalbi Daniel’e esir düşmüştü ve bana öyle geliyor ki eğer yaşamaya devam etseydi onu kolay kolay unutamayacaktı.

Calligaris, genç adamdan kendisine ihtiyaç duyulduğu takdirde hazır bulunmasını isteyerek görüşmeyi sonlandırıyor. Ben ise komiserle bu konu üzerinde kafa yormaya başlamak için yanıp tutuşuyorum. Ona, elimizde Viviana’nın 23 ocak saat on

altıda hâlâ hayatta olduğuna dair kesin bir kanıt olduğunu, o gün saat üçte yola çıktığına göre katilin Daniel Sahar olamayacağını söylemek istiyorum. Nedenini bilmiyorum ama Daniel'in bu olayla bir ilgisi olmadığını bilmeye ihtiyacım var. En azından doğrudan. Belki de Viviana'nın hayatını elinden alan kişinin sevdiği adam olması fikrine inanmayı reddettiğim içindir.

Komiser, tüm dikkatini önündeki bilgisayara vermiş tek kelime etmeden bir şeyler araştırıyor.

"Komiser..."

Araştırma aşkıyla kendinden geçmiş bir hâlde "Şştt" diyor dişlerinin arasından.

Aradığı cevabı kısa süre içinde alıyor.

"Bulmacayı çöz bakalım: Fidenza Sokağı, 4 numarada kim oturuyor?"

"Profesör Curreri mi?" diye soruyorum ama sırf o memnun olsun diye. Çünkü aslında cevabı çoktan tahmin etmiştim.

"Doğru! Hadi Alice, ona küçük bir ziyarette bulunalım"

*Sevgili dostum, belki de tahmin ettiğin yerde
olmayacaksın ama bulunduğun yer her neresi ise
kesinlikle hak ettiğin yer olacak*

Kurt Vonnegut

Curreri'nin evi, birkaç yıl önce moda olan tipik burjuva stiliyle döşenmiş. Avrupa kirazı parkeler, krem rengi duvarlar, bolca antika eşya.

Kapıyı bize bizzat Profesör açıyor; altında hâlâ bugün öğleden sonra giydiği pantolon var ama üzerine İngiliz tarzı bir robdöşambr ve ayaklarına onun takımı bir çift terlik giymiş. Bu haliyle çok farklı bir havası var, bir zamanların asil adamlarına benziyor.

Kapıyı açtığında yaşadığı şaşkınlığı gizlemiyor. Bizi duvarları pudra rengi damasko desen kağıtla kaplı çalışma odasında ağırlıyor. Masasının üzerinde arkeoloji kitapları, pahalı kalemler ve seramiğe benzer bir malzemeden yapılmış, zümrüt rengi dev bir tılsım böceği duruyor. Bir kenarı kırılmış.

Gümüş bir çerçevenin içinde Viviana da dahil olmak üzere Eriha'daki göreve katılan tüm grubun bir fotoğrafının durduğunu görünce şaşıyorum.

Curreri'nin masasının hemen karşısındaki koltuğa tüm ihtişamıyla kurulan Komiser "Profesör, beni gerçekten çok şaşırttınız" diyerek söze giriyor. "Hiçbir detayı atlamak istemediğinizi söylediğinizde size gerçekten inanmıştım"

“Nitekim öyle de oldu, hiçbir şeyi atlamadım” diyor abartılı bir heyecanla.

“Peki, o hâlde Viviana’nın tam da kaybolduğu gün sizi ziyaret etmesi hakkında ne söyleyeceksiniz?”

“Reddediyorum. Böyle bir şey asla olmadı”

“Viviana’nın bu eve geldiğini kesin olarak biliyoruz. 23 Ocak günü, öğleden sonra dört buçuk sıralarında”

“O gün öğleden sonra evde değildim. Açıkça hatırlıyorum. Günlerden pazartesiydi. O öğretim yılında her pazartesi günü öğleden sonra seminerlerim vardı”

Bu sözler üzerine düşünüyorum, nitekim elimizde Viviana’nın Curreri ile görüştüğüne dair hiçbir kanıt yok. Bunu şu an da Calligaris’e söyleyebilmeyi isterdim.

Ya Viviana, Daniel’in gittiğinden habersiz onu aramaya geldiyse? Ya da mesela o sırada üniversitede olduğunu unutup Profesörü evde aramaya kalkışmışsa?

Farklı bir sürü hipotez var: Viviana ve Curreri, profesörün evinde görüşmüştür ve adam bize bunu söylemeyi unuttuğu için şimdi reddediyordur. Bu onlarca olasılıktan sadece bir tanesi.

“Yani o saate kadar evde hiç kimsenin olmadığını mı söylüyorsunuz?”

“Daniel çoktan yola çıkmıştı. Ella onu havalimanına bırakmış oradan da bir arkadaşı ile buluşup tüm öğleden sonrayı onunla beraber geçirmişti. Akşam yemeği saatine kadar dışarıdaydı. Yani, hayır, hizmetçi dışında evde hiç kimse yoktu”

Komiser, “Eşinizle konuşmak isterim, Profesör” diyor sakin ama kararlı bir ses tonuyla.

“Sorun değil. Hemen çağırayım”

Curreri bizi birkaç saniyeliğine yalnız bıraktıktan sonra yanında Ella ile odaya geri dönüyor.

Kendinden çok emin bir kadına benziyor. Daniel'i de tanıdıktan sonra anne oğlun birbirine ne kadar benzediğini fark ediyorum. Altın rengi gözleri ve heybetli burnu birebir aynı.

Ella, yüzünde kibar bir gülümsemeyle Komiserin tam karşısına oturuyor. Sevimli bir yabancı aksanla "Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye soruyor.

Komiser, kendisine o günkü olaylarla ilgili bir özet geçiyor ancak kadın konuyu hızlandırarak lafa giriyor "Anlıyorum Komiser. Elbette ki o öğleden sonrayı hatırlıyorum. Daniel'i havalimanına bıraktım sonra da eski bir arkadaşım ile buluşmak için Frascati'ye gittim. Eve akşam geç saatlerde döndüm. Ve... Şimdi düşününce, evet... Erandi, yani o zamanki hizmetçimiz birinin gelip bizi aradığını söylemişti. Genç bir kız demişti ama kendini tanıtmamış. Viviana olabileceği asla aklımıza gelmezdi" diye sözlerini üzgün bir şekilde tamamlıyor.

Hemen ardından kurnaz gözlerinde bir pırıltı beliriveriyor. "Şayet evde olsaydık, şayet bizi bulsaydı işler kesinlikle farklı olurdu. Belki de ölmezdi"

Komiser kadının anlattığı masalı yarıda keserek "Hanımefendi, aksine benim bu konuda çok ciddi şüphelerim var" diyor.

"Adı... Erandi mi demiştiniz? Onu nerede bulabileceğimizi söyleyebilir misiniz?"

"Korkarım ki Seylan'da! Bir yıldan fazla bizim yanımızda kaldı. Soyadını verebilirim ama size bir faydası olacağını zannetmiyorum"

Komiser, "Denemekten zarar çıkmaz!" diye yavan bir karşılık veriyor.

Ella, karanlık bir gülümsemenin ardından kocasının antetli kağıtlarından birinin üzerine Erandi Peterhemalge ismini yazıp Calligaris'e uzatıyor.

Bir otel odasını en son bir erkekle paylaştığımda işler trajediyle sonuçlanmıştı.

Bugün, tuhaf bir özgürlük hissinin tadını çıkartıyorum.

“İsrail’e bir kez daha mı gitmek istersin? Gerçekten mi?”

“Evet, daha iyi gezebilmeyi isterdim”

“Dünya üzerinde var olmaması gereken bir yer”

Arthur bu kadar acımasız ve net bir ifadenin ardından ayağa kalkıp mini bardan bir şişe Guinness birası alıyor. “İsrail’e 2008’de gittim. Gazeteciler bir ay boyunca Gazze’ye giremediler: bu haber alma özgürlüğünü yasaklamak demek. Nihayet girebildiğimde tarih 29 Ocaktı. İsrail askerleri Gazze’deki en büyük okullardan birini, American School’u yerle bir etmişlerdi. Sonra da bir buldozerle girip, okulun arkasındaki çocuk parkını sökmüşlerdi. Bu eylemler, irrasyonel bir barbarlığın göstergesi”

“O zamanlarda hâlâ seyahat yazarı olarak mı çalışıyordun?”

“Evet, nitekim Kızıl Denizin incisi Eilat hakkındaki bir röportaj için gitmiştim” diye alaycı bir ses tonuyla cevap veriyor. “Ama dayanamadım ve turistik rotalardan uzak yerlerde bir gezinti yapmak istedim. Kudüs’teki Ortodoks- Yahudi mahallesi Mea Shearim’de kafama bir taş fırlattılar” diyor alnında izi artık kaybolmuş -en azından benim miyop gözlerimin seçemediği- dikişleri öfkeyle göstererek.

Arthur, Viviana ile kesin çok iyi anlaşır: Bu konudan bahsederken sanki kişisel bir meseleymiş gibi ateşli. “Sürekli aşırı İslamcılığı öne sürüp, Filistinlileri şeytan gibi göstermek kolay. Asıl şeytanın İsrail olduğunun çok az kişi farkında”

Arthur’un gözaltılarında kocaman halkalar var. Söz verdiği gibi- ve bir sözünü tuttuğunu görmek gerçekten çok tuhaf bir

duygu! – hafta sonu için döndü ve bu sefer kalmak için Vati-
kan yakınlarındaki bir oteli seçti. Akşam yemeğinde ev yapımı
pizza yedikten sonra dışarı çıktık. Yukino ve Cordelia bizi baş
başa bırakmak için evde kaldılar. Biraz gezmek için çıktığı-
mızı zann ediyorlar ama işin aslı sadece ev ve onun oteli ara-
sındaki mesafeyi kat ettik.

Bunun olmasını istiyordum, o da istiyordu.

Biradan ben de bir yudum alıyorum.

Ekşi tadı beni canlandırıyor.

“Bilmiyorum, Arthur. Benim için çok karışık bir mesele.
İsrail’i sevdim. Politikayla ilgilenmiyorum”

“Biliyor musun, aslında ilgilenmen gerekiyor...”

“Arthur” diyerek sözünü kesiyorum. “Bir kez olsun rahat-
lar mısın? Yanındaki Alicia değil, benim. Belki onunla bu
konulardan konuşuyordun ama beni hiç ilgilendirmiyor. Ca-
hilim ve bundan da memnunum. Şurada en sağlamından bir
seks yapacakken...”

Kendimi içgüdüsel olarak frenliyorum. Arthur biraz şaş-
kın bir hâlde bana bakıyor. Ve tam şu anda çok önemli bir şe-
yin farkına varıyorum.

Claudio olsa bu lafıma gülerdi. Belki de beni bir öpücükle
sustururdu. Arthur’un tam şu anda yaptığı gibi bana kendimi
utanmış hissettirmezdi, bu kesin.

Arthur, güzelliği, idealleri, soyutluğu ile benden gittikçe
daha da uzaklaşıyor.

Dirilişimiz koca bir yanlış. Nafile bir inat. Artık olmayan
bir şeyi yaşatmaya çalışmak. Onun hayatı için endişelenmek
yeni bir hayat kurmak için yetmiyor. Üstelik yeni bir başlan-
gıç için birlikte hareket etmek, çabalamak gerek, lakin ben
hep tek başınayım.

Kazağımı yavaşça üzerime geçiriyorum, saçlarımı toplayıp kaküllerimi tarıyorum.

O ise Sky üzerinden yayın yapan News 24 kanalını açıyor. Şam'dan gelen haberleri dinlerken sanki hipnotize olmuş gibi ekrana kilitleniyor. Gitmek için hazırlandığımın farkında bile değil. Az önce kapattığım kapının sesini duyar duymaz arkamdan geri açıyor. Eşikte sessizce durup bana bakıyor.

“İşleri zorlamak, bir zamanlar ki bizi geri getirmeyecek” diyorum sanki ondan çok kendimle konuşmuş gibi.

Bana hak veriyormuş gibi başını öne doğru sallıyor ama derinden üzölmüşe benziyor. “Yeniden karşılaşacağız” diyor sanki kalbinin bir yerlerinde bunu umuyormuş gibi.

Ne kadar çabalasanız da ne kadar sevseniz de bazı aşk hikâyelerinin kaderinde kötü son yazılıdır. Bizimkisi de böyle oldu.

Artık kumdan kalelerle yetinmeyeceğim.

Daha fazlasını hak ediyorum.

Çünkü sevgi ölüm kadar güçlüdür

“O Pazar akşamı. Tabi ki çok iyi hatırlıyorum. Evet, defteri bana Anita vermişti. Niyetim doğal olarak onu Viviana’ya geri vermektir.”

Calligaris sanki davayı çözememenin verdiği tüm hüsrânın ufuk etmek istermiş gibi duran sinirli ellerini birbirine kenetleyerek “Peki o hâlde neden yapmadınız?” diye soruyor.

Daniel’in ne hissettiğini açık etmeyen bakışları karanlık. “Çünkü Viviana benimle konuşmak dahi istemiyordu. Ertesi sabah onu göremeden yola çıktım.”

Ambra’dan neler olduğunu öğrendiğim için ona: Sırf Viviana’yı yaralamak için “Ambra ile yattıktan sonra ne yapmasını bekliyordun ki?” diye sorabilmeyi çok isterdim.

“Hazır lafı açılmışken... Bize aniden yola çıktığınızı söylemiştiniz ki kayıtlardan bunu doğruladık. Bu ani kararın sebebi neydi?”

“Çünkü ben biraz fevri bir insanım. Onun peşinden koşmaktan sıkılmıştım ve Tel Aviv’e dönmeye karar verdim.”

İçimi kemiren soru bastıramadığım bir hıçkırık misali ağzımdan kaçırıyor “Bay Sahar, neden ilk görüşmemizde Ambra Negri Della Valle’yi tanıımıyormuş gibi davrandınız?”

Soruma cevap verirken yabani bir kedi gibi vahşi. “Bu doğru değil. Ben onu tanıımıyormuş gibi davranmadım. Hatta size ismini hatırladığımı bile söyledim. Ayrıca... Ayrıca bu sizi asla

ilgilendirmiyor, ilk görüşmemizde de aynı fikirdeydim, şimdi de öyle. Tel Aviv'deki

buluşmamızı sorduğunuzda onunla aramızda hiçbir anlam ifade etmeyen görüşmelerin detaylarını atladım. Bunlar kişisel konulardı ve bu yüzden önemsemeye değmez diye düşündüm... Zaten onu daha önceden tanıyıp tanımadığımı da bana hiç sormadınız."

"22 Ocak akşamı Ambra ile buluştunuz ve Viviana'nın defterini onun evinde unuttunuz. Böyle olmadı mı?"

"Evet, doğru. Benimle tartışmak daha doğrusu bana hakaret etmek için buluşmak istemişti. Hak ediyordum, tamam, hak ediyordum. O kadar tatsız bir görüşme oldu ki evinden öfkeli bir hâlde aceleyle çıktım. Ve defteri orada unuttum. Hemen ardından İsrail'e dönmeye karar verdim. Olanlar artık canıma yetmişti"

"Peki, Viviana'nın defterini geri almak umurunuzda değil miydi?"

"Konuyu olduğu gibi kapatmak istiyordum. Ambra'nın defteri ona geri vermek için daha çok fırsatı olacaktır diye düşünmüştüm. Ama işler başka türlü gitti ve sonuçta defter dönüp dolaşıp yine benim elime geçti."

Calligaris bir süre sessiz kalıyor. Alnını kaşıyor ki bu yoğun bir şekilde düşündüğüne işaret.

"Ve sonra Bay Sahar saat üçte uçağa bindiniz. Yola çıkmadan önce Viviana'yla hiç görüşmediniz mi?"

Daniel karanlık bakışlarından bir kapı açıyor ve inanamıyormuş gibi bakan gözlerini Komiserin üzerine dikeyiyor.

"Neden ısrar ediyorsunuz? Size, onu tam olarak ne zaman gördüğümü hatırlamadığımı söyledim. Yola çıktığım gün görmediğim kesin. Evet, kabul ediyorum, ilişkimiz son zamanlarda sakindi derken size yalan söyledim... Ama sadece düşünmenin

bile neden beni bu kadar çılgına çevirdiğini bilmek ister misiniz? Çünkü defteri Anita'dan alır almaz benimle konuşması için Viviana'ya yalvardım. Defteri ona vermesi çok manidardı. Beni ona hatırlatan her şeyi fırlatıp atmaktı. Ve bir köpek gibi peşinden koştuğum için Tel Aviv'e neredeyse pişman bir hâlde döndüm, kendimi aşağılanmış hissediyordum. Beni reddettiği, kendimi bu kadar çaresiz hissettirdiği için ondan tüm benliğimle nefret ediyordum. Ama daha sonra, o kaybolduğunda tüm duygularım tersine döndü. Peşinden daha çok koşmadığım için kendimi suçladım. Bir anda elimde kalan tek şeyin gururum olduğunu ama onun da artık bana bir faydası olmadığını anladım. Ve o nefretten geriye tek bir iz bile kalmamıştı. Hatta Viviana'yı hiç olmadığı kadar çok geri istiyordum. Tüm bunları ona kaybolmadan önce söylememiş olmak hayatımın en büyük pişmanlığı olarak kaldı. Her gün beni hâlâ kahreden bir pişmanlık..."

Ona inanmamak zor; hissettiği acı sesini çatlaklaştırıyor, gözlerini kederle dolduruyor, o şımarık çocuk havasına perde çekip ondan, darmadağın olmuş bir adam portresi yaratıyor.

"Yani Anita Ferrante'den defteri aldıktan sonra Ambra Negri Della Valle'nin evine gittiniz, doğru mu?"

"Ambra ile buluşmadan önce Viviana'yı telefon yağmuruna tuttum. Hiç birine cevap vermedi. Üvey babam Profesör Curreri'yi eve bıraktıktan sonra Ambra'nın yanına gittim."

Calligaris'in kafası karışıyor. "Bir dakika. Bir detayı kaçırmışım. Üvey babanız sizinle mi beraberdi?"

"Anita'nın evine birlikte gittik."

Anita bunu bize söylememişti. Curreri de. Bunu neden gizli tuttuklarını anlamıyorum. "Curreri Anita ile görüştü mü? Yoksa arabada mı kaldı?" diye soruyorum.

"Hatırlamıyorum... Benim içim mühim bir ayrıntı değildi."

Calligaris, “Rica ediyorum, kendinizi zorlayın” diye araya giriyor.

Daniel birkaç saniye sessiz kalıyor. “Galiba, hayır... Nitekim benimle evin kapısına kadar gelmedi. Canım şimdi Anita ile gevezelik etmek istemiyor. İşte, böyle söylemişti.”

“Peki, Anita onu görmedi mi?”

“Bunu bilemem! Eğer yanlış hatırlamıyorsam Anita bir villada oturuyordu. Otomatik bahçe kapısını açtı, park yerine kadar girdik. Arabayı üvey babam kullanıyordu. Arabadan indim ve kapıyı çaldım.”

“Profesör Curreri, Anita’yı neden görmek istememişti. Bir fikriniz var mıydı?”

Daniel kıvrıcık saçlı kafasını hayır dercesine sallıyor. “Sadece sıkılmış görünüyordu.”

* * *

“İçimde hiçbir şeyi ispatlayamayacağımıza dair bir his, hatta tam bir endişe var.”

Calligaris olanları kafasında nasıl kurguladığını açıklamadan önce, kapının Daniel Sahar’ın arkasından kapanmasını beklemişti.

“Elimdeki veriler az ama şuna kesinlikle eminim. Viviana’yı, Curreri öldürdü. Eğer o değilse, Anita yaptı. Ya da cina-yeti ikisi birlikte işlediler. Başka hiçbir ihtimale inanmıyorum”

“Neden Curreri, Komiser? Bir türlü bunu yapması için geçerli bir neden bulamıyorum. Sürekli Viviana’yı ne kadar takdir ettiği ve onu gönülden sevdiği anlatılıyor. En gözde öğrencisiymiş, Anita’dan çok daha kıymetliymiş. Tam tersine, Viviana’nın ölmesini istemek için asıl Anita’nın iyi nedenleri var. Kıskançlık. Gıpta. Hem sonra, Viviana ile beraber gömülen şu taç...”

“Bak Alice, apaçık diye düşündüğümüz şeylere ihtiyatla yaklaşmalıyız. Anita, çukurdaki taşla bizi kendisine dolaylı yoldan ulaştıran bir iz bırakmış olabilir. Tacı bırakmak bilinçli yapılmış bir hareket değil. Anita gibi bir tipten böyle bir şey yapmasını beklemiyorum.”

“Ben bunu nefret, aşağılama amaçlı bir hareket olarak yorumluyorum.”

“Doğru. Ama çok akıl dışı. Her halükarda geriye aydınlatılması gereken birçok nokta kalıyor. Eğer Curreri yaptıysa nedenini anlamak gerekiyor. Ama şayet Anita öldürdüyse tacı beraberinde gömecek kadar yüksek dozda aptal olduğunu kabul etmek gerekecek.”

“Malversini’yi... Hariç mi tutuyoruz?” diye soruyorum. Kanım, ismini telaffuz etmekle bile buz kesiyor. O adamın kapısız, penceresiz bir yere kapatılmış olmasını isterdim.

“Malversini adı davada, Viviana ve Ambra’nın kaybolması arasındaki paralellik yüzünden geçmişti. Psikopat olması ve meslektaşını darp etmesi fazladan bir unsur gibi görünmüştü ama şu an için en düşük olasılıklar arasında olduğunu söyleyebilirim. Üstelik o tacı nasıl temin etmiş olabilirdi ki?”

“Komiser, Viviana’nın son gününe ait telefon kayıtlarına bakabilir miyim?”

Komiser, kâğıtları dosyadan çıkartıp yorgun bir havayla bana doğru uzatıyor.

Her bir numaranın karşısında hattın sahibi yazılı.

23 Ocak, saat on iki de Daniel’e ait bir çağrı. Onlarca kez reddedilen aramalardan bir diğeri...

Saat on beşte sabit bir numaradan gelen telefon. Arkeoloji Bölümüne ait. Konuşma on iki dakika sürmüştü.

“Komiser, öldüğü gün Viviana’yı Bölümden kim aramış?”

“Ah, şu telefon... Sekreterle konuştum. Görünüşe göre idari meseleler yüzünden Viviana'yı o aramış.”

“Konu neymiş?”

“Bana çok kısa bir görüşme olduğunu söyledi. Viviana'nın doçentlik sınavı dilekçesinin arzı ile ilgili bilgi verilmiş.”

“Konuşma on iki dakika sürmüş” diye gözlemde bulunuyorum.

“Dediğim gibi kısa sürmüş.”

“Komiser, on iki dakika hiç de kısa bir süre değil.”

“Ama çok da değil. Her halükârda önemsiz bir nokta... Bölüm sekreterinin bu olayla hiçbir alâkası yok.”

Calligaris'in cesareti kırılmış gibi duruyor. Benimle, kendini hüsrana uğramış hissettiği zamanlarda olduğu gibi ilgisizce vedalaşıyor.

* * *

Eve dönüş yolunun bir kısmını yayan gitmeye karar veriyorum.

Spor salonuna gitmek yerine yürürüm diyerek kendimi kandırıyorum. İşin aslı niyetim, birkaç gün önce bir dükkânın vitrininde gördüğüm o koyu yeşil kazağı almak. O gün alamamıştım çünkü -her zamanki gibi- paralarım suyunu çekmişti. Ama bugün banka hesabımı kontrol ettiğimde dolgun bir ikramiye sürprizi ile karşılaştım. Bunu kutlamak ve elbette ki hafifletmek lazım!

Kasanın üzeri az sonra, kazağın yanı sıra bir etek, atkı ve mor bir panço ile yığılı hâlde: karşı koymak gerçekten imkânsızdı.

“Dikkat!” diye bağıırıyor kasiyer kız.

Şaşkın bir hâlde “Neye?” diye soruyorum.

Kız, bakışlarıyla kasanın hemen yanındaki tezgâhın üzerinde duran türkuaz rengi seramik tılsım böceğini gösteriyor

ve o benim güzeller güzeli pançomu bibloyu düşürmesin diye telaşla kenara çekmeye çalışıyor ama -tezgâhın üzerine o kadar dikkatsizce koymuşum ki- kurtarayım derken aksine yere düşürüyor.

Çok geç. Tılsım böceği, güm diye laminant zemini boyluyor.

“Çok özür dilerim!”

Görünüşe bakılırsa ettiğim özürler kıza yeterli gelmiyor. “Şu aksiliğe bak!” diye haykırıyor endişeyle.

Bereket versin ki hâlâ tek parça halinde olan bibloyu almak için yere eğiliyor. Biblo, Curreri’nin masasında gördüğüm tılsım böceğine çok benziyor. Rengi farklı olmasa neredeyse aynı bile diyebilirim.

Parasını ödemek zorunda kalmadığım için içimden bir oh çekerek “Neyse ki kırılmadı” diyorum.

“Şansınıza çok sağlam! Üzerinize düşseydi kendisinden çok ayağınızı kırardı!” diyor.

Kasiyer kız kıkırdarken zihnimde gözleri kör edecek kadar parlak bir ışık yanıyor.

Aldıklarımı sanki transa geçmiş gibi bir hâlde çantama doldurup acilen Calligaris’in ofisine gitmek için kapıya doğru yöneliyorum.

Ben “Komiser! Beni ofiste bekleyin! Anladım, her şeyi anladım: Viviana’ya neler olduğunu biliyorum” diye bağırırken kasiyer kız bana kaçığın tekiymişim gibi bakıyor.

Hayatının o gün bittiğini ve geri dönüşün olmadığını sadece bir an içinde anlayacaksın

Calligaris beni dikkatlice dinlemişti. Olayların fikrimce nasıl geliştiğini tek tek anlatırken hikâyeye sanki büyülü bir şekilde daha da inandırıcı bir hale geliyor ve bunun mantıklı tek açıklama olduğunu açıkça hissediyordum. Komiser anlatımım bittiğinde beni alkışlıyor.

“Benim küçük çırağım, seninle gurur mu duymalıyım yoksa kıskanmalıyım mı bilemedim. Bu hikâyenin başkahramanları ile gidip biraz sohbet edelim bakalım. Senin Sherlock Holmes kafacığının aydınlatamadığı detayları belki de onlar tamamlar. Şansımız yaver giderse üçünü beraberken bulabiliriz” diyor kolunda, akşamın sekizini gösteren Swatch marka saatine bakarken.

Nitekim Calligaris haklı çıkıyor. Ailenin üç üyesi Fidenza Sokak dört numaradaki evlerinde sofraya oturmak üzereler. Profesör Curreri, Ella ve Daniel.

Nazik Profesör bizi sofraya davet ederken dalga mı geçiyor yoksa ciddi mi anlayamıyorum. Calligaris teklifi kibarca geri çeviriyor.

“Sizi tam da yemek saatinde rahatsız ettiğimiz için üzgünüz. Fazla vaktinizi almayacağız. Profesör, çalışma odanızda görüşebilir miyiz?”

Curreri biraz gergin bir hâlde beyaz sakalını sıvazlıyor. “Sadece benimle mi?”

“Hayır, Profesör. Siz ve ailenizle birlikte...”

Daniel oturduğu sandalyeyi yemek masasından geri çekiyor. “I’m ready!”

Ella elindeki kepçeyi çorba servis kâsesine geri koyuyor.

“O hâlde buyurun. Stüdyoma geçelim.”

Küçük bir oda: onu bu kadar büyümlü hale getiren minik detayları ancak bu gelişimimde fark ediyorum ve kendime Viviana ölmeden önce gözleri acaba hangi detaya kilitlenmişti diye soruyorum.

“Hadi Alice. Söz senin”

Komiserin insanı hazırsız yakalayan çıkışlarına hâlâ alışmadım. Fazlasıyla utanıp sıkılarak söze başlıyorum.

“23 Ocak 2006 tarihinde bölümünüzden Viviana’ya bir telefon geldi, Profesör. İdarî bir meseleydi ve bu konuyla ilgili konuşma kısa sürdü ancak siz, telefonu odanıza bağlamalarını istediniz” Curreri hafifçe öksürüyor. “Size onunla ne konuştuğunuzu söylememi ister misiniz?”

“Hayır, ben anlatabilirim. Viviana’dan kararını yeniden gözden geçirmesini istedim. Ya da en azından Daniel ile başladığı işi tamamlamasını ve şu ana kadar topladığı tüm materyalleri başkalarına hibe etmek gibi büyük bir saçmalık yapmamasını söyledim.”

“Viviana zor durumda kalmıştı hâlbuki o kararını çoktan vermişti. Ama siz Profesör ısrar ettiniz: Viviana’yı bir kez daha ikna etmeye çalışmak için ona öğleden sonra, burada evinizde buluşmayı teklif ettiniz.”

“Bunu yapmak zorundaydım. Anlamıyor musunuz? Viviana, yıllar boyu süren öğretmenlik hayatımda edindiğim en iyi çırağı. Parlak, tutkulu bir kızdı. Fedakâr bir ruha sahipti. Eğer Daniel olmasaydı” diyor üvey oğluna sert bir bakış atıp

“Viviana bölümünden asla ayrılmazdı. Üstelik Filistin'e karşı çok samimi bir tutku besliyordu. Amiens'e gitme kararı tamamen yanlış bir seçimdi. Onu en azından bir kez daha ikna etmeye çalışmak benim görevimdi.”

“Ancak ne yazık ki bir detayı unutmuştunuz. O pazartesi günü öğleden sonra bir semineriniz vardı. Ama çok da mühim değildi; kendinize, Viviana beni beklerken Ella ile oturup biraz sohbet eder dediniz. Kontrol ettik, seminerler iki saatten fazla sürmüyor ve saat üçte başlıyormuş. Saat beşi biraz geçtikten sonra evde olurum diye düşündünüz ve bu yüzden Viviana'ya haber vermeye gerek duymadınız. Onu burada, Ella ile bulacağınızı biliyordunuz.”

Profesör, “Ella, Daniel'i Fiumicino Havalimanına bıraktı sonra da Frascati'ye gitti” diyerek itiraz ediyor.

“Bu sizin iddianız. Bizim fikrimiz ise başka yönde. Ella eve erken dönmüştü. Diyelim ki gerçekten Frascati'ye gitmişti ama en fazla öğlen yemeği için. Viviana buraya geldiğinde eşiniz her halükarda evdeydi.”

Daniel tuhaf bir şekilde suskun. Onun gibi bir adamdan en azından şu ana kadar bir şeyler söylemesini beklerdim. Aksine sanki korkmuş gibi sessizce annesini inceliyor.

Kadın, kocasının gözlerinde bir teselli, bir himaye arıyor. En sonunda sanki bir sırdan azat olma vakti gelmiş gibi suskunluğunu bozuyor.

“Ben... Onun yüzünden büyük bir hayal kırıklığı... Yaşıyordum” diyor ağlamaklı gözlerle Profesörü işaret ederek. “Öğrencilerinden biriyle ilişkisi olduğunu anlamıştım.”

Olayın düğüm noktasını bizzat kendisinin itiraf ettiğini duymak üzerimdeki yükü hafifletiyor.

“Ah, elbette. Hayal kırıklığına uğramıştınız ve aklınıza Viviana'dan başkası gelmedi. Siz Profesör, Viviana'nın ne kadar

parlak ne kadar başarılı olduğunu dilinizden düşürmüyor ve bu kadar genç bir kız için şaşırtıcı, muhteşem bir gelecek planlıyordunuz. Ve siz Ella ikiyle ikiyi çarptınız. Kocanızın âşığı Viviana'dan başkası olamazdı”

“Bunu Eriha'dan döndüğümüzde anladım ama yanılmışım.”

Daniel ayağa kalkıyor. Öfke dolu bir hâlde “Ona ne yaptın?” diye bağıyor. “Böyle bir şeyi nasıl düşünebildin?” diye soruyor annesine dehşet içinde.

“Yola çıkacağın güne dek bana Viviana'nın seni görmeyi, seninle konuşmayı reddettiğini anlatıp durdun. Seni, ona ulaşmak için bir basamak olarak kullandığını, sadece kullandığını düşünmüştüm... Ama yanıldım, yanıldım...”

Ella ağlıyor. Kocasının omzuna koyduğu elini nazikçe iterken hıçkırıklara boğuluyor.

“Onu ikiyüzlü ve kötü bir kız olmakla suçladım. Bizim güvenimizi istismar ettiğini söyledim... Benim ve senin güvenini...” Viviana'nın ölmeden önce kendisini nasıl hissettiğini düşünmek yüreğini parçalıyor. “O ise her şeyi inkâr ediyordu ama ben emindim...”

Daniel gözlerini yuvalarından fırlayacakmış gibi açıyor. Annesinin dizlerinin dibine çöküyor. Ella bakışlarını ondan kaçırıyor ama Daniel annesinin suratını zapt edilemez bir ateşle sıkıca tutup kendisine doğru bakması için zorluyor.

“Ona. Ne. Yaptın.” Her bir kelimeyi üzerine basarak söylüyor. Gözleri yaşlarla dolu...

“Bir kazaydı. Buna yemin edebilirim. Kimsenin bana inanmayacağını biliyorum. Tüm bunlar olduğunda da biliyordum...”

Calligaris aile dramına müdahale ediyor. “Bayan Curreri, bir kaza...”

“Viviana düştü. Elini masaya dayamıştı ama şu tılsım böceği orada duruyordu. Elini biblonun üzerine koyunca denge-sini kaybetti ve düştü. Şuraya, köşeye çarptı” diyor kocasının çalışma masasını göstererek.

Komiser, zehir gibi bir dille “Düştü çünkü onu siz itmiş-tiniz” diyor.

“O dakika, ona öylesine derin bir nefret duyuyordum ki... Ama onu asla, asla öldürmek istememiştim. Viviana neredeyse... Düşer düşmez ölmüştü. Ama bir an bana hâlâ kendinde gibi geldi ve ağzından Daniel’in ismi döküldü... Ve o dakika her şeyi anladım... Her şeyi!”

Ella duruyor ve sözlerine daha fazla devam edemiyor. Anlattıkları zihnimde kurguladıklarıyla aşağı yukarı örtüşüyor. Neden bilmiyorum ama kafatasının dibindeki yarayı biblonun açtığını tahmin etmiştim. Ama şimdi olayın ikinci bölümünü doğru tahmin etmiş miyim onu anlamak gerek.

“Kısa bir süre sonra kocanız eve döndü. Viviana’yı ölmüş ve sizi şoka girmiş bir hâlde buldu. Birlikte, Ella’nın hikâyesine kimsenin inanmayacağına ikna oldunuz. Polisi aramak ve Viviana’nın hak ettiği adalete ve mezara kavuşmasını sağlamak yerine bu işi kendiniz halletmeye karar verdiniz.”

Curreri karşılık vermeye yelteniyor ancak Calligaris onun lafını kesiyor.

“Siz, Profesör, aynı akşam Anita’nın evine gittiniz. Evet, gerçek âşığınız Bayan Ferrante idi ki kendisi son zamanlardaki istekleriyle fazlasıyla bunaltıcı ve ısrarcı bir hale gelmişti, öyle değil mi? Ceset bulunduğu takdirde okkanın altına Anita’nın gitmesi için onun evinden bir şey yürütmeyi düşündünüz. Böylece tek taşla bir kuş vurup hem tüm şüpheleri üzerinizden kaldıracak hem de âşığınızdan kurtulacaktınız.”

Herkes, olayların çirkinliğı karşısında susmak zorunda kalıyor. Sadece Curreri itiraz etmeye kalkışıyor ama Calligaris ona aman vermiyor. "Sakin inkâr etmeyin, Profesör Curreri. Buraya gelmeden önce Anita ile görüştük. Viviana'nın kaybolduğı günün akşamında görüştüğünüzü bizzat doğruladı"

Bu bir blöf değil. İki çılgın gibi buraya koşturmadan önce Komiser Anita'yı aradı ve ondan, beraber mükemmelleştirdiğimiz bu teorinin eksik olan küçük parçasını teyit etmesini istedi.

"Orada, Anita'nın evinde çok özel bir obje buldunuz... Ve bu ojenin, Eriha'da keşfedilen prensese imada bulunabileceğı ve cinayeti bu meseleden doğmuş gibi göstereceğini düşündünüz. Yani grup üyeleri arasındaki rekabetten; Carlo, Sandra ve doğal olarak Anita arasındaki."

Curreri'nin yüzü kireç gibi, Daniel ise kendisine bile yabancı bir hâlde.

"Plastik küçük bir taç bulmuştunuz. Ki bu taç Tanrının bile unuttuğı o çukurun içine Viviana ile birlikte girdi."

Ella tam ve gerçek bir sinir krizinin pençesinde ağlamaya devam ediyor. Daniel annesini sanki en ufak bir acıma hissi duymuyormuş gibi seyrediyor.

"Viviana'yı bir çarşafa sarıp Range Rover marka arabanıza yüklediniz. Geceydi, oturduğunuz bölgeden uzak bir yer seçtiniz. Birkaç ay öncesine, Viviana'yı ya da daha doğrusu ondan geriye kalanları gün ışığına çıkartan bir inşaat firmasına tahsis edilene dek ıpıssız kalan bir arazi."

Calligaris'in ses tonu çok sert. Sanki profesöre karşı duyduğu tiksintiyi gözler önüne sermeye mani olamıyormuş gibi.

"Bir süre sonra, tam olarak ne zaman olduğunu siz söyleyeceksiniz, Viviana'nın çantası ve montunun portmantoda asılı kaldığını fark ettiniz. Ama Viviana çoktan gömülmüştü ve oraya dönmeye hiç niyetiniz yoktu. Kimliğine dair her şeyi

çıkartıp eşyalarını bir çöp bidonuna attınız. Yalnızca bir ay-
rıntıdan emin değilim. Kendime o bozuk paranın tesadüfen
mi cebinde kaldığını yoksa Viviana'nın onu öteki dünyaya ta-
şıyacak olan kayığın parasını ödemesi için sizin mi koyduğu-
nuzu sorup duruyorum.”

Curreri kanı çekilmiş bir hâlde başını hafifçe öne doğru sal-
lıyor. “Ben koydum. Bu, ona öğrettiğim ve bizi bağlayan her
şeyin anısına bir af dilemeydi. Viviana'nın ölümünün ardından
ıstırap çekmediğimi düşünüyorsanız yanılıyorsunuz. Ocak ayı-
nın o gününden sonra hiçbir şey bir daha eskisi gibi olmadı.”

Daniel bakışlarını annesinin üzerinden çekip üvey babasına
doğru çeviriyor. Çocuklara özgü saf bir acıyla sarmalanmış gibi.

Odayı neredeyse vakur bir hüznle terk ediyor, sanırım her
ikisi de onun yüzünü bir daha asla göremeyecekler.

Bu hiç bitmeyen tesadüfleri seviyorum

Ambra'yı kendisiyle bu kadar barışık gördüğümünden beri masasına her baktığımda beni saran ıstırabı artık hissetmiyorum.

Yeni stajyerlerin alımı için bir sınav düzenlendi ve Ambra'nın yeri başkasının oldu.

Lara, Francesca adındaki, bu sandalyenin bir zamanlar kime ait olduğundan tamamen habersiz kızın Ambra'nın masasına oturduğunu görünce gözyaşlarına boğuldu

Bu kadar hassasiyet göstermesini beklemiyordum ve şayet yeminimi bozabilseydim onu Ambra'nın sağ olduğuna temin eder ve eskisinden çok daha mutlu olduğunu anlatırdım.

Claudio'nun da içi odamıza her girdiğinde, belli etmemeye çalışsa da melankolinin gölgesiyle kararıyor -belki de son zamanlarda mümkün olduğunca az uğramasının sebebi bu. Şimdilerde Wally'nin metotlarını gittikçe daha çok benimser oldu. Beni sekreterle aratıp en kısa sürede odasına gitmemi söylüyor.

Aynen şu anda olduğu gibi...

Makamına elim kolum onun için gizlice yazdığım bir raporla ilgili dosyalarla çıkıyorum. Raporu bana gizlice yazdırmasının sebebi sözde bunun nasıl yapıldığını bana öğretmek. Didaktik hamlenin altında yatan gerçek sebebi ise çok fazla iş olmasından dolayı yardımına ihtiyaç duymasıdır.

"Ne kadar da becerikli ve hızlı olmaya başladık böyle" diyor onun için bastığım evrakları incelerken.

Saçları her zamankinden biraz daha uzun... Aşağı yukarı her zamanki gibi çok yakışıklı...

Arthur'la birlikteyken onu, Claudio ile birlikteyken de Arthur'u düşünmemin sebebi bence birilerinin bana ettiği bir bedduadan kaynaklanıyor. Üzerime çöken öylesine bir lanet ki ne onun ne de diğerinin kollarında mutlu olamıyorum.

“Borcumu ödeyebilmek için seni bu akşam bir yemeğe götürmem lazım.”

“Bana yıktığın bu işi ödemeye paran yetmez” diye yorumda bulunuyorum.

“Doğal yollarla da mı ödenemez?” diye soruyor çapkın bir tavırla koltuğundan kalkarak.

Kütüphanesinin kristal aynasında kendini memnun bir hâlde seyrederek “Ne kadar da çekiyim” diyor.

“Ve bilhassa mütevazı...”

“Mütevazılık zayıf insanların erdemidir. Seni saat dokuzda almaya gelirim, Wine Time’a rezervasyon yapıyorum. Şık bir kıyafet giyersen memnun olurum, gözlerimin bayram etmesine ihtiyacım var.”

* * *

İki gün önce, hesabını bilen Yukino’nun gözetimi altında indirimden satın aldığım Chloé marka kısa elbiseyi giyiyorum. Kendini her zamankinin dışında biraz cilveli ve daha çekici hissetmek gerçekten çok hoş bir duygu ve itiraf ediyorum Claudio ile beraber olduğumda bu duyguyu daha fazla yaşıyorum.

Mekân onun favorilerinden bir tanesi, buraya birlikte ilk gelişimiz değil. Üstelik bu restoranda hoş karşılaşmalar da yaşayabiliyorsunuz. En azından arada bir...

Dört bir yanını bir falcı gibi takılarla donatmış Beatrice, kolunda iş adamlarının tipik yüz ifadesine sahip bir adamla görkemli bir giriş yapıyor.

Claudio tek kaşını kaldırıyor, yüzü onu her gördüğünde maskeleyemeyi başaramadığı o sevinç ifadesine bürünüyor. Ve beni de klasik olarak sinirden çıldırtıyor.

“Ah! Galaksimizin en tatlı çifti!” diye haykırıyor kaynağı bir türlü çözülememiş o her zamanki muhteşem neşesiyle.

“Sizin yanınızda sönük kalıyoruz” diye yorum yapıyor Claudio.

Beatrice o kendine has kahkahalardan birini patlatıyor. “Claudio, sen tersleştikçe ben sana daha çok hayran kalıyorum. Bu nasıl mümkün olabiliyor bana açıklar mısın?”

Claudio’nun kızın üzerine diktiği bakışlar memnuniyet ve pişmanlığın bir karışımı. İçinden, onu bir kenara çekip: “Bana dikkatlice bak, beni bu halimle de terk eder miydin?” diye sormak ister miydi bilmiyorum.

İlişkilerinin perde arkasını öğrendiğim günden beri Claudio’nun karşı cinse olan acımasız davranışlarının büyük bölümünün Beatrice’nin ona yaşattığı hayal kırıklığından kaynaklandığına inandım. Beatrice onu terk ettiğinde Claudio’yu geri dönüşü olmayan zalim bir duygusal yola sokmuştu.

Ama Beatrice ile karşılaşmamız gecenin tek, daha doğrusu en ilginç tesadüfö değıldi.

Viviana’nın cesedinin bulunması vesilesiyle tanıştığım şu soğuk antropolog masamıza yaklaştığında kırmızı şaraplarımızı yudumluyorduk. Claudio ile soğuk bir nezaketle selamlaşıyor.

Ah, Sergio Einardi. İşte adı buydu.

Şarabın yeni elbisemin üzerinde küçük lekeler bıraktığı endişesiyle bir anlığına dalmışken “Bu hafta bulundu. Görüşüne göre yeniden birlikte çalışmamız gerekecek” dediğini duyuyorum.

Elini kibar bir gülümsemeyle bana doğru uzatıp “Sizi tekrar gördüğüme memnun oldum, Doktor Hanım” diyor. “Doktor Claudio ile yapacağımız yeni çalışmaya umarım siz de dâhil olursunuz.”

Hayal görmüş de olabilirim -ki aç karnına içtiğim belca şarap göz önüne alırsa bu fazlasıyla mümkün- ama Claudio, Einardi'nin bana gösterdiği ilgiden rahatsız olmuşa benziyor.

Einardi bizi yalnız bıraktığında "Alleui, sana hayret ediyorum. Adam bir mumya kadar yaşlı" diye patlayıveriyor.

"Kırkının biraz üzerinde olmalı. Eğer yanlış hesaplamıyorsa senin de hızla yaklaşmakta olduğun bir yaşta."

"Bu çalışmaya dâhil olmayı aklına bile getirme."

"Hangi çalışma?"

"Duymadın mı? Seni anlamakta gerçekten zorlanıyorum. Buradaymışsın gibi duruyorsun ama sonra bir bakıyoruz ki tamamen başka bir boyuta geçmişsin. Sen kaybolmadan, yandaki odaya bile geçemezken neronların seni Marsa ışınlayacak kadar yetenekli. Her neyse, seni ilgilendiren bir şey yok. Zaten şu adamın seni araştırmaya neden davet ettiğini anlayamadım."

"Hadi ama hainlik etme. Bir başka Cold Case vakası mı?" diye soruyorum çoktan heveslenmiş bir hâlde.

"Tiyatroda bulunmuş bir ceset..."

Claudio, Einardi'nin ona bahsettiği üstünkörü bilgileri aktarıyor, bunların arasında tiyatronun ismi de var.

"Bu gerçekten de iyiymiş" diye mırıldanıyorum kendi kendime.

"Ne? Neden?"

Ona biraz dalgın gözlerle bakıyorum Sırtını sandalyesine yaslamış, elinde tuttuğu şarap kadehiyle beni -çok içtin, sonra neler olacağını ikimiz de çok iyi biliyoruz- diye ihtar eder gibi inceliyor.

"Tiyatro."

"Yani?" diye tersliyor sabrı taşmış bir hâlde.

"Orası, Cordelia ve grubunun her gün prova yaptığı tiyatro."

Yazarın notu

İsrail ve Filistin topraklarını 2011 senesinin aralık ayında ziyaret ettim. Eşim Stefano, iş sebebiyle bir süredir orada kalıyordu ve ben de kısa ancak çok keyifli bir tatil için yanına gitmiştim.

Bir gezi esnasında, işine tutkuyla bağlı bir adamın ve Roma Sapienza Üniversitesinden tecrübeli bir grubun Eriha'daki keşiflere yaptıkları değerli ve önemli katkılar anlatılmıştı. Bu çalışmalardan şahsen bihaberdim.

Rehber bize bir noktayı işaret edip İtalyan arkeologların burada genç bir prensesin kemiklerini bulduklarını anlatmıştı.

Kendimi hikâyenin çekiciliğine kaptırmış bir hâlde evime dönerken, çantamda taşıdığım küçük not defterini (bir yazarın aniden aklına gelen fikir ve sanrıları not etmek için yanında her zaman bir tane taşımaya ihtiyacı vardır) çıkartıp toplam üç saatlik Tel Aviv- Roma uçuşunda Prensesin Kemikleri romanının taslağını oluşturdum ve 2012 senesinin ilk günlerinde üzerinde çalışmaya başladım. Yazım süreci beni ilk satırdan son kelimesine kadar kuşatan çok uzun bir gebelik dönemi olmuştu çünkü o sırada başka bir varlığa, küçük Eloisa'ma da hamileydim.

Bu kitapta, gerçekten var olan olaylara ilişkin her türlü benzerliğin tamamen tesadüf olduğunun altını her zamankinden daha çok çizmek isterim. Bu hikâyeyi İtalyan arkeologların gerçek çalışmalarından yola çıkarak kurguladım, ancak hepsi bu, geri kalan her şey hayal ürünüdür. Arkeolojik argümanları kurgularken de hikâyeye inandırıcılık katması için gerçek olaylardan esinlenilmiştir ancak sadece büyüleyici bir hikâye

yaratmak için- ya da en azından bunu yaratmaya çalışmak için!- tüm bunları tamamen kişisel olarak geliştirip yazdım.

Bu yüzden, bu romana konu olan hayali suçun, ulusumuz için gurur kaynağı ve benim tüm şahsi hayranlığımı kazanan tüm genç İtalyan arkeologların Filistin topraklarında gerçekleştirdikleri çalışmayla kesinlikle alâkasız olduğunu vurgulamak hatta araştırmalarıyla bu hikâyeye çıkış noktası oldukları için kendilerine şükranlarımı sunmak isterim.

A.G. –Messina, Ağustos 2013

Teşekkür

Kendileri için yazdığım okurlarıma.

Stefano ve Eloisa'ya.

Eşsiz destekleri için biyolojik ve manevi aileme.

Yazarlarından biri olma onurunu bana bahsettiği için Longanesi ve Fantastik Kitap'a Y

Çok değerli temsilcim Rita Vivian'a.

Ötesinde şiirinin sözleri için Erica Mou'ya.

202. sayfadaki güzel hatıralarla ilgili paragraf hakkındaki görüşleri için Stefania Auci'ye.

PRENSESİN KEMİKLERİ

ALESSIA GAZZOLA

Her zaman gören bir çift göz, daima unutmayan birkaç insan olduğu gibi sonsuza kadar saklanan sır da ne yazık ki yoktur. İşte bu yüzden "Kusursuz cinayet yoktur" denilir. Sadece çok iyi gizlenmiş detaylar, dersine çok çok iyi çalışmış, eh birazcık da şansı yaver gitmiş katiller vardır. Unutmayın! Bir de Alice Allevi gibi karanlıkta kalmış, aydınlatılmayı bekleyen cinayetleri çözmek için canla başla çalışan insanlar vardır. Başından sonuna kadar elinizden bırakamayacağınız sürükleyici bir cinayet romanı. Ceset belki çabuk soğur ama toprağın kemiği yutması yılları alır!

"Sakince ilerleyelim, Doktor Hanım. Buraya sadece iyi olduğunuzu görmek için gelmedim -ki bunu gördüğüme kesinlikle çok sevindim. Siz Viviana Montosi'nin kaybolma olayında sürpriz bir şekilde çok önemli bir rol oynuyorsunuz. Birçok noktayı aydınlatmak adına buralara kadar geldim ve bunu yapmadan gitmeyeceğim."

**SIRLAR
ORTAYA
ÇIKANA KADAR
HIÇ KİMSE
GÜVENDE DEĞİL**

[/fantastikkitap](#)
[/fantastikkitap](#)

29.90 ₺